

Güzelliği
ardında
ölümcül bir
sır saklıyordu.

YİTİK NEHRİN ŞARKISI ANN LIANG

Antik Çin'in Dört Güzeli'nden biri olan Xishi efsanesinden esinlenerek yazılmış *Yitik Nehrin Şarkısı*, hassas bir dengedeki iki krallığın ortasında kadın olmak, savaş, fedakârlık ve tüm engellere rağmen söz dinlemeyen bir aşk üzerine mitlerle bezeli, destansı bir roman.

Xishi'nin güzelliği, bir kız için en iyi kaderin iyi bir evlilik yapıp ailesine destek vermek olduğuna inanan Yue köylülerinin gözünde bir lütuftu. Xishi, Yue Kralı'nın ünlü, genç danışmanı Fanli'nin dikkatini çektiğinde adam ona eşine ender rastlanan bir fırsat sundu: güzelliğini bir silaha çevirmek. Düşman ve komşu krallık Wu'yu devirecek, kendi halkının yaşam şartlarını iyileştirecek ve kız kardeşinin intikamını almasına yardımcı olacak bir silah. Tek yapması gereken bir casus olarak saraya sızıp ahlaksız Wu Kralı'nı baştan çıkarmak ve onları içten zayıflatmaktır.

Fanli tarafından klasik enstrümanlar çalmaktan duygularını gizlemeye kadar her konuda eğitilen Xishi, güzelliğini kusursuz bir silah hâline getirmişti. Fakat Xishi, Fanli'nin ustalaştığı her aldatmacanın ardını görebildiğinin farkındaydı ve aralarındaki çekim tüm yalanları yakıp kül ediyordu.

Xishi düşman sarayındaki yerini almıştı fakat Kral'ın danışmanlarının gözü üzerindeydi. Öte yandan Kral Fuchai ondan büyülenmiş gibiydi.

Nazik tavırlarının altında bir vahşilik gizliydi ve Xishi gardını asla düşünmemesi gerektiğinin farkındaydı. Xishi, Fuchai'yi etkileyerek

Wu sarayında yükseldikçe bunun bedelini

Fanli ödüyordu. Üstelik bir hain

olduğu ortaya çıkarsa her iki

krallık da yıkıma

sürüklenecekti.

YİTİK NEHRİN ŞARKISI

ANN LIANG

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Yitik Nehrin Şarkısı

Ann Liang

Orijinal Adı: A Song to Drown Rivers

© 2024, Olimpos Yayınları

© 2024, Ann Liang

Çeviren: Nisa Nur Özçoban

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Editör: Onat Özyılmaz

Son Okuma: Aydan Yalçın

Kapak Uygulama: Fatma Can Yıldırım

Sayfa Düzeni: Aslıhan Kopuz

1. Baskı*Mayıs 2026

ISBN: 978-625-8729-89-4

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkani.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: ZM BASIM

Maltepe Mah.*Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Merkezi

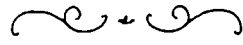
No:15/43 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 82565

YİTİK NEHRİN ŞARKISI

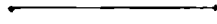
ANN LIANG

Çeviren
Nisa Nur Özçoban

BANA OLAN İNANCI VE REHBERLİĞİ İÇİN
KATHLEEN RUSHALL'A İTHAFEN.

BİRİNCİ BÖLÜM

Ben doğduğum zaman yaban kazlarının gökyüzünden indiği ve balıkların yüzmeyi unutarak denizin derinliklerine battığı söylenir. Öyle ki bahçemizdeki lotus çiçekleri dahi benimkinin yanımda sönük kalan güzelliklerinden utanıp tır tır titreyerek başlarını çevirmiş. Bu hikâyeleri hep gülünç bir biçimde abartılı bulmuştum ama hepsi aynı şeyi yineleyip duruyordu: Güzelliğim alışılmışın çok dışındaydı, doğanın kendisinden bile öteydi. Ve güzellik beraberinde yıkım getirirdi.

Bu yüzden annem hep evden çıkmadan önce yüzümü örtmem gerektiği konusunda ısrar ederdi.

“Dikkatleri üzerine çekme, Xishi,” diye uyarıp peçeyi uzattı. Kumaş gün ışığında dalgalanıp parıltıyor, kenarları bembeyaz ışıltıyordu. “Dikkat çekmek senin gibi bir kız için tehlikelidir.”

Benim gibi bir kız.

Bu sözlerin ardında binbir farklı anlam yatardı ve her ne kadar anılarım beni rahat bırakmasa da bunların üzerinde çok durmamaya çalışırdım. Çeneleri düşük al yanaklı köylü teyzeler bir keresinde bizi ziyarete gelmiş ve güzelliğim karşısında büyülenmişlerdi. *Pek de güzel*, diye mırıldanmıştı biri. *Böylesine alımlı bir kız krallıkları yıkar, şehirleri altüst eder.* Bunu bir iltifat olarak söylemişti. Bir diğeryse beni, yaşımın üç katı

oğluyla tanıştırmak istemişti. O da babam gibi bir oduncuydu ve yüzü acı bir su kabağını anımsatıyordu.

“Buraya gel,” dedi annem.

Öne doğru çıkarak annemin peçeyi başımın etrafına sarmasına izin verdim, ince parmakları gündüzleri ipek dokumaktan, akşamları da paslı tavaları ovalamaktan nasır tutmuştu. Kumaş nazikçe burnumun, dudaklarımın ve çenemin üzerine doğru indi. Yaz sıcağına rağmen tenimi serinletti. Sanırım beni kem gözlerden korumaya çalıştığı için anneme minnettar olmalıydım. Zhengdan’ın annesi kızını sokaklarda dolaştırıp geçit töreni misali güzelliğini herkese sergilemişti. İşe de yaramıştı. Köyden yedi adam şimdiden ellerinde gösterişli hediyelerle kapılarını çalmış ve kıza onlarla evlenmesi için yalvarmıştı. Bunları bir gece yarısı bana Zhengdan anlatmıştı. Dudaklarını tiksintiyle büzmüş, elimin altındaki elini yumruk yapıp sıkırmıştı.

“Hava kararmadan geleceğim,” diye söz verdim anneme. Kapıdan çıktığım an endişelenmeye başlayacağını biliyordum. Oysa ki nehir, köyün batı tarafından çok da uzakta değildi ve aynı yolu sayısız kez yürümüştüm.

Fakat benim gibi kızlar bazen kaybolurdu. Gerçi *kaybolmak* olanları tarif etmek için fazla hafif kaçardı. Gerçekler çok daha çirkindi. Kızlar kaçırlır, öldürülür, satılırdı. Erkekler arasında nadir porselenler gibi takas edilirdi. Hele ki krallığımızda savaşın yaralarının hâlâ taze olduğu, Wu’nun insanları rahat bırakmadığı ve kalan askerlerimizin ölü kızlarla uğraşamayacak kadar bitkin ve az sayıda olduğu düşünüldüğünde, bunların yaşanması işten bile değildi.

“Olabilirdiğin erken gel,” dedi annem ısrarla ve içi ipek kumaşlarla dolu, üstünkörü örülmüş bambu sepeti koluma iliştirdi.

Köyün içinden tek başıma, diken üstünde geçtim. Uzun peçe yanaklarımı gıdıklıyordu ve çok geçmeden terden ıslanarak tenime yapıştı. En azından keçi derisi, toprak ve pişmemiş balık gibi kötü kokuları bastırmaya yardımcı oluyordu. Etra-

fımdaki çoğu ev duvarlarına yara gibi açılmış koca deliklerle ya da bahçelerine dağılmış kafatasına benzer çatlak taşlarla harabeden farksızdı. Yerde, kılıçlarını savuran ve ellerinde halkımızın kanını taşıyan Wu askerlerinin ateşlerle geldiği zamandan kalma siyah izler vardı. O günü hâlâ çok net hatırlıyordum, hatıradan ziyade bir kâbus gibiydi. Bazen geceleri sarı toprak yolların üzerinde hayaletler gördüğümü sanıyordum. Hayatlarını kaybeden köylülerin hayaletlerini.

Sağımda bir kapı gıcırdayarak aralandığında düşüncelerimden sıyrılıp içinde bulunduğum âna döndüm. İçeriden sesler geliyordu. Adamın biri balgam tükürdü. Sepeti göğsüme bastırarak adımlarımı hızlandırdım.

Her zamanki gibi henüz nehri görmeden sesini duydum. Suyun bir şarkıyı andıran monoton şırıltısı ağaçların ötesindeki kazların bağırışlarına karışıyor, tatlı kokusu insanı rahatlatıyordu. Çok geçmeden karaağaçlar seyrekleşti ve nehir yatağının göz alıcı manzarası ortaya çıktı. Otlar esen rüzgârla dalgalanıyor ve bildircin yumurtasını andıran beyaz ve gri benekli, pürüzsüz çakıl taşları nehir kıyısını süslüyordu. Etrafta benden başka kimse yoktu ve bu durumdan memnundum. Yalnızlığımın sesini, nefes alıp verişlerimi dinlemeyi severdim. Başkalarının yanındayken ve herkesin bakışlarını üzerimde hissettiğimde zaman zaman tuhaf bir biçimde yüzümün ve bedenimin bana ait olmadığı hissine kapılırdım. Yalnızca onların seyir zevki için tasarlandığımı düşünürdüm.

İlk ipek rulosunu sepetten çıkarıp yavaşça açtım ve nehrin serin sularına daldırdım. Bir, iki kez. Sonra tekrar. Ardından kuruması için sıktım. Sular minik oluklar hâlinde bileklerimden aşağı aktı. Yaptığım iş her ne kadar basit görünse de çoğu insanın sandığından daha zordu. Yıkanmamış ipek çok sertti ve tenimin her yerinde pembe kabarcıklar bırakırdı. Yıkandığındaysa kollarımda kumaş değil de bir kuzu postu taşıyor muşum gibi ağırlaşıyordu. Nefeslerimin sakinleşmesi ve kas-

larımın gevşemesi için aralarda kısa molalar veriyor, bir elimle göğsümün ağrıyan noktasını ovalıyordum. Bazı tuhaf hikâyeler annemin bu nehirde ipek yıkarken bir inciye çarparak bana hamile kaldığını anlatırdı. Bu hikâyelerin hepsinde bir insandan çok, efsanevi bir yaratığa indirgenirdim fakat anlatılanlar hiç değilse çocukluğumdan beri süregelen sağlık sorunlarımı, arada azalsa da hiç geçmeyen göğüs ağrılarımı açıklardı. Bazen kalbimde bir yarık olduğunu düşünüyordum, ne yaparsam yapayım dikemediğim bir yarık.

Şimdiyse ağrı daha da kötüleşmişti. Yüzümü buruşturdum, ipeği etrafa su sıçratarak yere bırakırken kaşlarım çatıldı. Nefes vermeye çalıştım. Ağrı bir kez başladı mı geçmesini ummaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Uzaklardan bir haykırış duyduğumda hâlâ göğsümü tutuyordum.

Bir çocuk sesi gibiydi.

Susu, diye düşündüm hemen ama bu mantıksızdı.

Doğrulup gözlerimi kıstım, kalbim hem ağrıdan hem de korkudan deli gibi atıyordu. İki silüet nehir yatağından aşağı inerek bana yaklaşıyordu. Önde tığ gibi incecik, üstü başı dağılmış bir kız yürüyor, iri yarı bir adamsa onu takip ediyordu. Adamı görünce kanım çekildi. Siyah saçları geleneksel Wu tarzında kısa kesilmişti.

Canavar.

Kanlı canlı bir düşman. Hem de Zhuji'da, bizim köyümüzde. Nehrimizde.

"Lütfen yardım edin," diye bağırdı kız, fal taşı gibi açılmış gözleri üzerimde durdu. Bir tam burç döngüsünden daha yaşlı olamazdı, en fazla on ikisinde olmalıydı. *Susu*'ya yaşama şansı verilse aynı yaşta olurlardı. Cılız kollarını kaldırdığında güneşten yanmış tenindeki morlukları gördüm. Yeni gibiydiler.

Kız ve peşinden gelen adam artık yalnızca birkaç metre uzağımdaydı. Hatta daha bile az.

Bir şeyler yap. Sözcükler zihnimde dönüp duruyordu ama onları sanki bir başkası düşünüyormuş gibi kopuklardı. Ellerim hâlâ ıslaktı ve soğuk balçık tırnaklarımın arasına dolmuştu. Dişlerim takırdıyordu. Gözlerim bir şeyi, birini bulma umuyla etrafı tarasa da nehrin yüzeyinden yansıyan güneş ışığı, ufukta süzülen kazlar ve sepetteki buruşuk ipek kumaşlardan başka bir şey yoktu.

Kız sendeledi. Öne doğru düşerek dizlerini çakıl taşlarına çarptı. Çıkan sesle yerimden sıçrayarak bana ait olmayan bu acıyı iliklerimde hissettim. Kızın dudaklarından bir yakarış döküldü ama kulaklarım bunu başka bir çocuğun sesi gibi duydu. Tanıdık bir ses, panik ve kafa karışıklığıyla dolu bir çığlık. Bana her şeyden daha çok ihtiyacı olan biri.

Susu. Hayır, oraya gitme, saklanmamız gerek.

Beni dinle.

Geri dön.

Bir an için zaman bölünmüş gibi oldu ve küçük kız kardeşimi, iri gözlerini ve narin yüzünü gördüm. Dünyanın tüm güzellikleri bir araya gelip onu oluşturmuştu sanki. Kılıcın yan tarafına saplandığını gördüm. Düşüğünü gördüm.

“Yardım edin!”

Kız düştüğü yerden kalkmaya çalışıyordu ama adam eski efsanelerden fırlamış bir Pangu¹ gibi tepesine dikilmişti, gölgesi güneşin altında giderek büyüyordu. Kıza doğru yaklaştı ve botuyla yıpranmış tuniğinin ucuna kuvvetlice bastı. Kız yere çivilenmişti, kanadına ok saplanmış bir kuştan farksızdı.

“Seni küçük hırsız,” dedi adam tükürürcesine. Wu aksanı, heceleri dişlerinin arasında üstüne basa basa söyleme şekli çok barizdi. “O armudu göz göre göre çalabileceğini ve bunu yanına bırakacağımı mı düşündün?”

1 Çin mitolojisinde evreni yaratan ilk varlık. Kaosu ikiye ayırarak gökyüzünü ve yeri oluşturduğuna inanılan devasa bir figürdür. -ç.n.

Kızın yüzü bembeyaz kesilmişti ama saldırganına çevirdiği gözleri ateş püskürüyordu. “Yalnızca *bir* armuttu.”

“Benim armudumdu. Buradaki her şey,” dedi köyümüzü ve ötesindeki dağları, başkenti, tüm Yue Krallığı’nı işaret ederek, “artık bize ait. Sakın unutma.”

Kız buna karşılık olarak öyle edepsiz küfürler savurdu ki bunları nereden öğrendiğini merak ettim.

“Yeter,” diye bağırdı adam, kılıcını çekerek.

Çıkan keskin, metalik ses diğer her şeyi yarıp geçti. Wuların tıpkı bizim gibi metalurjide usta olduklarını, kılıçlarının bir kayayı bile kesebilecek ve buna rağmen yüzyıllarca keskinliğini koruyacak kadar ince işçilikle yapıldığını duymuştum. Şimdi bunun doğruluğunu çaresizlik içinde, kendi gözlerimle görüyordum. Kılıç havaya kalktığında parladı, ölümcül ucu güneşi ikiye yarıdı. Bir kemiği kesip geçmesi tek bir darbeye bakardı.

İrkilerek korku dolu sersemliği üzerimden attım. Aynı düşünce tekrar aklıma düştü, bu kez daha ısrarcıydı: *Bir şeyler yap. O kızı kurtar.*

Bu kez başarısız olma.

Parmaklarım toprağı yokladı ve bir taşın etrafına kapandı. Yumurta büyüklüğündeydi ama ağırdı ve bir köşesi sivriydi. Adam bana bakmıyordu, gözleri korkudan yerine sinmiş kıza kilitlenmişti. Kılıcı aşağı savurmasından önceki kısacık anda taşı ona doğru fırlattım. Ne başarmayı umduğumu bilmiyorum. Niyetimin onu öldürmek olmadığını, canını yakmaktansa sadece dikkatini dağıtmayı amaçladığımı düşünmek istiyordum. Fakat taş burnuna çarptığında bir çatırtı duyuldu ve adam geriye doğru sendeledi. Bağırarak ellerini yüzüne götürdü.

Bunun içimde ufak da olsa bir tatmin hissi uyandırdığını inkâr edemezdim.

Ne var ki çok geçmeden bu duygunun yerini korku aldı. Adam dikkatini bana çevirmişti ve *benim* niyetim onu öldürmek olmasa bile onun niyetinin beni öldürmek olduğunu an-

layabiliyordum. Çenesi kan içinde kalmıştı ve bana doğru bir adım atarken burnundan daha fazlası akıyordu. Kafasını çevirip tükürdü. Sol koluyla yüzünü sildi. Sağ elinde tuttuğu parıldayan kılıcı bana doğrultmuştu.

“Wu Krallığı’nda,” dedi, “başkalarının işine burnunu sokanlar için söylediğimiz bir söz vardır: Genellikle nahoş şekilde ölürler.”

Boğazım düğümlendi.

O anda tam burada, suyun gökyüzüyle buluştuğu bu nehir yatağında, annemin yalnızca bir kilometreden daha az bir mesafede eve dönmemi beklediği bu yerde öleceğimi iliklerimde hissettim. Bana doğru attığı her adımla adamın ayaklarının altındaki çakıl taşları hışırdıyordu. Zihnim panikle tuhaf yerlere kayıyor, yarım yamalak itirazlar üretiyordu. Çok genç olduğumu, zaman zaman pilavımı bitirmesem ya da yatağımı toplamasam bile bunu hak edecek kadar kötü bir şey yapmadığımı, henüz kimseye âşık olmadığımı, denizi görmediğimi, köyden dışarıya adımımı atmadığımı düşünüp durdum.

Uçsuz bucaksız evren tüm bu itirazlarıma kulak vermedi elbette. Çaresizce adama başka bir taş daha attım ama bu sefer hazırlıklıydı. Hem bu seferki taştan hem de bir sonrakinden kolaylıkla kaçtı, dudakları tiksintiyle kıvrılarak kararmış dişleri ortaya çıktı. Yine kılıcını kaldırdı. Metalin soğukluğunu sanki çoktan tenimi öpmüş, ruhumu bedenimden koparmış gibi hissedebiliyordum.

Hayır, diye düşündüm mantıksızca. Henüz değil, henüz değil, henüz değil...

Gözümün önünden parlak bir şey geçti.

Metale çarpan metalin sesi duyuldu. Gözlerimi kırıştırdım. Doğal olmayan bir rüzgâr peçemi dalgalandırdı ve neler olduğunu idrak etmem birkaç saniye sürdü. Fırlayıp gelen başka bir kılıç, adamın kılıcını henüz bana ulaşmadan farklı bir yöne savurmuştu. İyi de diğer kılıç nereden gelmişti?

Arkamı döndüm ve sorumun cevabını çok geçmeden buldum. Uzun boylu, sıska bir silüet, bir vaşağı andıran ürkütücü zarafetiyle nehir kıyısında ilerliyor, arkasında parlayan güneş hatlarını bulanıklaştırıyordu. Bir an için bu kişinin göklerden gönderilmiş biri, efsanelerden fırlamış bir savaşçı olup olmadığını merak ettim. Ya da belki de çoktan ölmüştüm ve hayal görüyordum.

Ama hayır, bu gerçektir. Hayatımda hiçbir şey bu kadar gerçek hissettirmemişti. Nehrin yoğun tuzunun sertçe ısıp deldiğim dilimden sızan kanın tadına karıştığını hissedebiliyordum. Silüet hafifçe döndü ve ışığın geliş açısının değişmesiyle yüzü aydınlandı. Genç, üstelik güzel bir adam olduğunu görünce şaşkına döndüm. Hatları kusursuz, keskin ve birbiriyle uyum içindeydi, dudaklarının kıvrımı neredeyse küstah sayılırdı. Hepsi bir araya gelerek ortaya uzun süre bakmayı zorlaştıracak kadar göz korkutucu bir manzara çıkarıyordu.

“Sen de kimsin?” diye bağırdı Wulu adam fakat sesi boğazına dolan kan yüzünden boğuk ve çatallı çıktı. “Sizin gibi tipler nereden çıkıyor böyle?”

“Benimle konuşmaya hakkın yok,” diye karşılık verdi yabancı. Sesi de görünüşü gibiydi: soğuk ve sakin. Kulağa zararsız gelse de ölümcüldü.

Wulu adam yüzünü buruşturdu. Otlara düşen kılıcını almak için öne atıldı ve sonra vahşice yabancıya savurdu.

“Dikkat et!” diye bağırdım.

Onu uyarmama gerek yoktu. Yabancı, ellerini arkasında birleştirerek kılıcın önünden zahmetsizce çekildi. Yüzündeki ifade bile değişmemiştir. Soğuk ifadesi yerli yerindeydi, kararlı gözleri zekice parlıyordu. Ağzının kenarı sanki bu sinir bozucu bir aksaklıktan ibaretmiş gibi küçümseyici bir tavırla yukarı kıvrıldı.

Adamın çevik hareketi saldırganın dengesini bozdu. Boşa savurduğu kılıcın ardından sendelerken kollarını telaşla etrafa savurdu. Nefes nefese kalmış bir hâlde dengesini bulduktan

sonra şansını tekrar denedi, bu kez doğruca yabancıнын açığıtaki boynunu hedef aldı. Ne var ki duruşunu değiştirir değiştirmez yabancı da aynısını yaptı. Bu belli belirsiz bir değişim olsa da fark etmemek mümkün değildi. Bir dansa tutuşmuş gibi öylece devam ettiler. Bir ileri, bir geri. Wulu adam kıpkırmızı kesilmiş suratıyla durmaksızın saldırıyor, öfkeli bir boğa gibi yabancıнын üzerine atılıyordu. Yabancıysa bütün zarafetiyle bir o yana bir yana kaçıp eğilerek onu kolaylıkla savuşturuyordu.

“Kimsin sen?” diye tekrarladı Wulu adam, bu kez sesi gerçek anlamda korkmuş gibi geliyordu.

Yabancı cevap vermedi. Bunun yerine Wulu adam tekrar üzerine gelirken bacağını hafifçe havaya kaldırdı. Adam bir gümbürtüyle dört ayak üzerine düştü, kılıcı elinden fırlayıp gitti. Yabancı, adam onu geri almaya fırsat bulamadan silahın düştüğü yere yürüdü, kılıcı iki ince parmağının arasında tutup kayıtsızca nehrin derinliklerine fırlattı. Su, kılıcın düştüğü yerin etrafında dalgalandı.

Sessizliği bozan tek şey yenilen adamın öfkeli homurtularıydı.

“Defol,” dedi yabancı buz gibi bir sesle, arkasını dönünce *hanfusu* etrafında uçtu. “Yoksa suya atılacak sonraki şey sen olursun.”

Adamın beti benzi attı, alçak sesle ettiği küfürler kesildi. Yamuk burnundan kan akmaya devam ederken doğruldu ve arkasına bile bakmadan kaçarak karaağaçların arasında kayboldu. Ayak sesleri giderek alçalıp duyulmaz hâle gelince yabancı bana döndü. Yakından bakıldığında çok daha göz alıcıydı. Güzelliği rahatsız edecek kadar çarpıcıydı, siyah gözleri öylesine yoğun bakıyordu ki kafamı çeviremedim.

“Yaralandın mı?” diye sordu. Sesi, Wulu adamla konuşurken olduğundan daha nazikti ama daha sıcak değildi.

Sırtımı dikleştirdim –buna rağmen büzülmüş gibi hissediyordum– ve bir yerimin acıyıp acımadığını hissetmek için

vücuduma kulak verdim. Taşı kavradığım elimdeki hafif batma hissi haricinde bir şeyim yoktu. Göğsümdeki ağrı bile hiç var olmamış gibiydi.

Peçemi düzelterek, “İyiyim,” dedim usulca. Sonra kılıcını hatırladım. Toprağa saplanmıştı ama parlak metalin büyük bir kısmı hâlâ görülüyordu. Önü ve arkası boyunca elmas şeklinde desenler uzanıyordu ve kabzası küçük yeşim parçalarıyla beze-liydi. Metalinin üzerine işlenmiş bir yazı vardı. Kılıcı çıkarırken yazanları okudum: *Akıl yok eder, kalp tüketir*. Sözler, bir *guqin*² tellerinin tıngırtısı gibi yüreğime dokundu fakat nede-nine anlam veremedim.

“Her şey için... teşekkürler,” dedim, iki elimde beceriksizce tuttuğum kılıcı ona uzatarak. Doğrusu bu mu emin değildim. Belli ki asil bir aileden geliyordu, sadece üzerindeki *hanfu* bile en besili mandalarımızdan daha fazla ederdi.

Kılıcını tek hamlede kınına soktu. “Önemli değil.” Kibar olmak için değil, daha çok olanı söylüyormuş gibi konuşmuştu.

“Bunun karşılığını ödemem gerek,” diye ısrar ettim, sırtımı dikleştirerek. “Hayatımı sana borçluyum.”

Ona zaten sahip olmadığı ne verebileceğimi merak ediyormuşçasına dudakları hafifçe kıvrıldı. “Gereği yok,” dedi. “Wulu bir adama haddini bildirmek yeterince tatmin ediciydi.” Duraksadı, başını yana eğdi. “Burnunu kıran sen miydin?”

Bir an için yalan söyleyip korkmuş, saf bir kızcağız rolü yapmayı düşündüm. İnsanların benden beklediği şey buydu ne de olsa. Ama bir şey beni başımı onaylarcasına sallamaya itti.

Artık dudakları iyice kıvrılmıştı, gülümsüyor gibiydi. “Et-kileyici.” Bakışları küçük kıza kaydı. Hâlâ düştüğü yerde yatıyor, ağzı şoktan bir karış açık hâlde duruyordu. “Akraban mı?”

2 Antik Çin’de özellikle âlim sınıfıyla ilişkilendirilen, yedi telli geleneksel bir çalgı. Zarafet ve kültürel inceliğin simgesi olarak kabul edilir. —ç.n.

İçim cız etti. Ona evet demeyi, hâlâ *kardeşim* diyebileceğim biri olmasını nasıl da isterdim.

“Kim olduğunu bilmiyorum,” diyerek kıza doğru yürümeye başladım. Yabancı da arkamdan geldi. “Yardıma ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.”

“Sen de onu kurtardın,” dedi, buna şaşırılmış gibi. İçimden bir ses onun çok az şeye şaşırdığını söylüyordu ve beklenmedik bir şey yaptığımı bilmek içimi tuhaf bir gururla doldurdu.

“Sen de beni kurtardın,” dedim. “Birbirimizi tanımıyoruz.”

“Öyle ama kendimi tehlikeye atmadığımdan emindim. Senin çıkarlarını korumak benimkilere zarar vermeyecekti.” Bana attığı yandan bakışı görmezden geldim. “Kendini tehlikeye atarak birine yardım etmek bambaşka bir mesele.”

Cevap vermek için ağzımı araladım ama küçük kız benden önce konuştu.

“K-kötü adam gerçekten gitti mi?”

“Gitti,” diye yanıtladım. Dirseklerinin üzerinde doğrulmakta zorlandığını fark edince, “Ama henüz ayağa kalkma,” diye ekledim aceleyle. Yanına çömelip yaralarını inceledim. Çürükler fazla olgunlaşmış Japon eriği gibi mor ve mavi tonlarındaydı, birkaç yeri de çizilmişti. Tuniğindeki koyu renkli lekelerin ne kadarının kan, ne kadarının çamur olduğunu anlamak zordu. Dikkatim küçük ellerine kayınca irkildim. Bütün tırnakları çekilmiş, geriye sadece etten yarım daireler kalmıştı. Bu yaralar daha eskiydi. Bir kazaymış gibi görünmüyordu. “Ne... Ne oldu sana?” diye mırıldandım, boğazıma yükselen safrayı yutarak. “Ailen nerede?”

Anlamını uzun zaman önce kaybetmiş bir şiiri ezberden okur gibi düz bir sesle, “Öldüler,” dedi.

“Öldüler mi?”

“Öldürüldüler,” diye düzeltti, parıldayan suya dönerek.

“Kim öldürdü?”

“Kim olacak? Wu’nun canavarları. Annemin çılgınlıkları dikkatlerini dağıtınca kaçmayı başardım. Kaçmak istemedim,” dedi, hayatta kaldığı için onu suçlayacakmışız gibi savunmacı bir tavırla. “Ama benim de boğazımı kesmelerini bekleyemezdim. Annem de kaçmamı isterdi.”

İçimdeki acı derinleşirken ona, *Aferin*, demek istedim. *Kaçmalıydın. Onlardan uzaklaşmak için elinden gelen her şeyi yapmalıydın. Çünkü o yaşasaydı ve sen ölseydin annen kalan günlerini tarif edilemez bir acı içinde geçirir, sesi kısılana dek ağlardı. Biri ruhunun yarısını koparıp atmış gibi evin içinde dolaşıp dururdu. Saçlarına ak düşenlerin henüz saçlarına ak değmemiş olanları gömmesi kaderlerin en acısıdır.*

Bunu iyi bilirim.

“Sen doğru olanı yaptın,” dedi yabancı. Yüz hatları gerilmişti ve bir an için buzdan maskesinin ardında bir kırgınlık görür gibi oldum. “Adın ne?”

“Wuyuan,” diye fısıldadı kız.

“Wuyuan. Peki.” Karşılığında kendi adını söylemedi veya benim gibi yere çökmedi. *Hanfı*sundan deri bir matara ve temiz bir mendil çıkarıp bana döndü. “Yaralarıyla ilgilenilmezse muhtemelen enfeksiyon kapacak. Yara temizlemeyi biliyor musun?”

“Biraz,” dedim elindekileri alarak. Mendilin üzerine lotus çiçekleriyle dolu bir gölette birbirinin etrafında dönen iki balık motifi işlenmişti. İpek kumaşı son derece kaliteli ve yumuşacıktı. Onu kanla lekelemek bana yanlış gelse de yabancıнын umurunda değil gibiydi. Mendili düzeltirken, “Biraz canın yanabilir,” dedim Wuyuan’a.

Kız başını aşağı yukarı salladı, hâlâ nehre bakıyordu. Bunlar normal bir çocuğun acı karşısında göstereceği tepkiler değildi. Gerçi savaş zamanı normal bir çocuk yetiştirmek ne kadar mümkün olabilirdi ki? Mendili kana bulanmış avuçlarına bastırırken içimi Wu’ya karşı tarif edilemez bir nefret duygusu kapladı. Wu orduları Kuaiji’yi ele geçirdiğinden beri krallığımız-

daki kargaşa bitmek bilmiyordu ve şimdi ebeveynleri olmayan, huzurdan çok acıyı bilen çocuklar yetişiyordu.

Yabancıнын gideceğini düşünmüştüm ama yanımızda öylece durmuş, beni izliyordu. Bu daha önce tatmadığım bir histi. Çok az insan yüzüm örtülüyken bana odaklanır, daha da azı beni –dışarıdan güzel görünen yüzeysel şeyleri değil, onların altında büyüyen dikenleri–görebiliyormuş gibi bakardı.

“Buralardan değilsin sanırım,” dedim ona bakmadan.

“Nereden anladın?” Sesinin tonundan bunu gerçekten merak edip etmediğini anlamak zordu.

Yine de cevap verdim. “Farklı... bir havan var. Davranışların buradaki diğer adamlara benzemiyor.”

“Öyle mi? Nasıl bir havam varmış?”

Başımı kaldırıp ona, oymalı kınındaki kılıcına, belinden sıkıca bağlanmış *hanfusuna*, zarifçe toplanmış kuzguni saçlarına, kemerinden sallanan püsküllere ve yeşime baktım. “Asil,” dedim sonunda. “Önemli biriymişsin gibi. Belki soylusundur. Ya da gezgin bir âlim. Orduda komutan da olabilirsin, çok iyi savaşıyorsun.” Beni düzeltmesini, tahminlerimde haklı olup olmadığını söylemesini istedim ama o hafifçe gülümsemekten başka bir şey yapmadı.

Wuyuan’ın yaralarını elimden geldiğince temizledikten sonra yabancı, kızın eline bir kese tutuşturdu. Çıkan belli belirsiz şingirtiyi duymam içinin sikkeyle dolu olduğunu anlamama yetmişti.

Wuyuan fal taşı gibi açılmış gözlerle ona baktı, ben de onun kadar şaşkındım. “Ne–”

“Kendine biraz yiyecek ve yeni kıyafetler al,” dedi yabancı. “Ama hepsini harcama. Sikkelerin yarısını olgunlaşmamış Japon eriklerini ucuza almak için sakla. Buradan üç kilometre güneydeki, nehrin hemen aşağısındaki pazarı tavsiye ederim. Aldığın erikleri güneşten uzakta, güvenli bir yere sakla. Üç gün sonra fiyatının inanılmaz ölçüde arttığını göreceksin. Vakit

geldiğinde erikleri aldığın fiyatın üç katına sat. Söylediklerimi anlıyor musun?”

Wuyuan'ın ağzı biraz daha açılrsa da onu başıyla onayladı, karşısındaki genç adamın bir fani mi yoksa bir tanrı mı olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. Artık ben de hangisi olduğundan emin değildim. “Evet.”

“Güzel.”

Nereden biliyorsun? diye sormak istedim. Üç gün sonra erik fiyatlarının ne kadar olacağını nasıl bilebilirdi? Üstelik kendinden çok emin konuşmuştu. Üzerini düzelterip nehir kıyısından aşağı doğru yürüyerek bizden uzaklaşmaya başladı.

Düşünmeden arkasından koştum.

“Bekle. Gitmeden önce...” Sepetimdeki en iyi ipeği bulmak için ruloları karıştırdım. Daha az önce yıkadığımı çıkarıp ona uzattım. “Bunu al lütfen.”

Yabancı yavaşlayıp başını eğdi. “Neden?”

Hanfusunun eteğini işaret ettim. Kumaşta Wulu adamla savaşıırken bir taşla takılarak açıldığını düşündüğüm ufak bir yırtık vardı. “Yamaman için. Ya da yepyeni bir *hanfu* için.” İtiraz edecekmiş gibi görüldüğünde, “Öyle olmasa bile,” diye devam ettim sesimi yükselterek, “minnetimin bir sembolü olarak kabul et. Biliyorum, bir hayata karşılık bir top ipek çok da adil sayılmaz. Ama belki böyle beni daha iyi hatırlarsın.”

“Seni hatırlamak için ipeğe ihtiyacım yok,” dedi, sesi o kadar alçaktı ki onu güç bela duydum. Yine de ona sunduğum hediye başını hafifçe eğerek kabul etti. “Şayet kaderimizde varsa tekrar karşılaşırız.”

Ufuktaki minik bir lekeye dönüşene dek giderek uzaklaşan silüetini, güneşin vurduğu dimdik omuzlarını izledim. Görüş alanımdan çıkar çıkmaz göğsüm ağrımaya başladı. Keskin bir nefes verip sanki bir işe yarayacakmış gibi *hanfumun* yakasını çekiştirdim. Acı aniden geri dönmüştü.

Eve döndüğümde aileme ne ölümle burun buruna geldiğimden ne de genç bir adamla yaşadığım tuhaf karşılaşmadan bahsettim. Olanları öğrenirlerse endişeden deliye döneceklerini biliyordum. Üstelik odamın kerpiçten duvarları ve sazdan alçak çatısının altına dönmemele başımdan geçen her şey gözüme bir rüya gibi görünmeye başlamıştı. Silahlı bir adamı parmağını bile kıpırdatmadan bozguna uğratan, pazar fiyatlarının artışı ve azalışını öngörebilen, konuşması ve hareketleriyle sarayda yetişmiş birini andıran, güzel ve gizemli bir yabancidan bahsetsem bana inanırlar mıydı? Her şeye şahit olmama, onu bizzat görmeme rağmen ben bile buna zar zor inanıyordum.

Böylece yıkadığım ipekleri topladım, masaları temizledim ve akşam yemeğini hazırladım. Fasulyemiz azalıyordu, pirincimizse dibini görmek üzereydi. Bir tencere dolusu lapa yapmak için gereken miktarı alırken kepçem kavanozun dibini sıyırdı. Midemin kasılmasına neden olan endişeyi görmezden geldim. Yarın, pazarda daha fazlasını satabilmemiz için bugünden iki kat daha fazla ipek yıkayacaktım. Bu yeterli olurdu. Olmak zorundaydı. O da birtliğinde...

Endişe içime iyice kök salmadan bu düşünceyi zihnimden kovdum. Zamanı günlerle, iki yemek arasındaki vakitle, gün doğumundan gün batımına kadar geçen süreyle ölçmeyi öğrenmiştim. Bazen hayatımın bundan ibaret olduğunu düşünüyordum: Yaşlanıp vadem dolana kadar hayatta kalmak için gereken şeyleri tekrar tekrar yapmak. Ama tuhaftır ki ne kadar uğraşsam da kendimi yaşlı bir kadın olarak hayal edemiyordum. Bu, bir nehrin diğer ucunu görmeye çalışmak gibiydi. Kafamda beliren görüntü yalnızca bulanıklaşıp kararıyordu.

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

Güneşten kösele gibi olmuş teniyle babam, kapıda duruyordu. Yaşlı bir adam değildi ama saçları çoktan beyazlamaya

başlamıştı, vücudu kalın ağaç gövdelerinin ve koca baltaların ağırlığıyla kamburlaşmıştı.

“Hayır, baba,” dedim. Hep yardıma ihtiyacım olup olmadığı sorar, teklifi kulağa samimi gelirdi ama hiçbir zaman bana yardım etmezdi. Belki de işleri ona öğretmektense benim yapmam daha kolay olduğu içindi. Suyu nasıl kaynatacağını bildiğinden bile şüpheliydim. Yine de çocuklarını yemeği hızlı pişirmedikleri için döven ya da karşılık veremeyecekleri için tüm öfkesini onlardan çıkaran diğer babalardan daha iyiydi.

“Peki öyleyse.” Ayaklarını sürüyerek odanın diğer ucuna yürümesini, yerine otururken alıp verdiği nefesi dinledim. Çok geçmeden alçak sesli horultuları duyuldu. Ardından su kaynamaya, ortalarından yarılan yeşil fasulyeler yüzeye çıkmaya başladı. Annemin bana, onun annesinin de ona öğrettiği gibi tencereyi karıştırdım.

Akşam yemeğinden sonra pencerenin yanına oturup dizlerimi göğsüme çekerek bacaklarıma sarıldım ve dışarıyı izledim. Krallığımızda yaşanan şiddetin çirkin bir hatırlatıcısından ibaret olan kulübelerin seyredilecek bir tarafı olmasa da ağaçlar, kır çiçekleri ve dağlar maviyle yeşilin canlı bir tonuna bürünmüştü. Gömülmelerine yardım edecek yeterince köylü kalmadığı için cesetlerin çürümeye bırakıldığı yerlerde gür orlar yeşermişti. Kelebekler, bir zamanlar kana bulanmış yapraklarla dolu dalların birinden diğerine uçuyordu.

Doğa bizden daha hızlı iyileşmişti.

Sıcak meltem tenimi okşayıp geçti. Bu vakitlerde puslu hava, karanlığın çökmesini bekliyormuş gibi nefesini tutardı. Ben de bekliyordum ama henüz neyi beklediğimi bilmiyordum.

İKİNCİ BÖLÜM

E rtesi sabah gökyüzü henüz uykulu toz pembe tonlarındayken kapı çaldı.

Bu, hiç alışkın olduğumuz bir şey değildi. Köylülerin çoğu en etkili iletişim yolunun evlerin önünden geçerken avazları çıktığı kadar bağlamak olduğuna inanır, bazılarıysa davet beklemeden içeri girerdi. Ya bir istekleri ya da anlatacak bir dedikoduları olurdu. İhtimalleri düşünürken kalp atışlarım hızlandı. Gelen bir asker miydi? Başka bir savaş mı başlamıştı? Kötü bir şey mi olmuştu?

Annem kapıya benden önce vardı. *Hanfusunu* bir pelerin gibi telaşla içliklerinin üzerine geçirmişti ve gözlerini ovuşturarak ayılmaya çalışıyordu. Kapıyı açtığında nefesim kesildi.

Onlarca yıldan sonra dökülen evimizin önünde, dün gördüğüm genç adam duruyordu. Hafızam güzelliğine haksızlık etmişti, insan çektiği acıları nasıl aslında olduğundan daha hafifmiş gibi hatırlıyorsa onun nefes kesici yüzü de aklımda daha silik kalmıştı. *Hanfusunu* değiştirmiş, daha koyu, daha kasvetli bir renk giymişti. Sıkıca toplanmış saç, çenesini ve elmacık kemiklerini daha da keskinleştiriyordu. Farklı görünüyordu. Daha yaşlı. İlk karşılaşmamızda sıcakkanlı olmasa bile duruşu rahattı, davranışlarında kimseye belli etmediği ufak bir

keyif vardı. Şimdiyse bunların hiçbirinden eser yoktu. Zekice parlayan kömür karası gözlerinde neden geldiğini anlayabileceğim hiçbir ipucu yoktu.

Buna rağmen normalde her sabah kötüleşen göğüs ağrım hafiflemişti.

Anneme, "Günaydın," deyip önünde eğildi. "Rahatsız etmiyorumdur umarım."

"Ben... Hayır," dedi annem ama paniklediğini hissedebiliyordum. "Affedersiniz ama kimsiniz?"

"Fanli," diye yanıtladı doğrularak. "Yue Kralı Goujian'ın siyasi ve askerî danışmanı."

Bu sefer şaşkınlığını gizleyemeyen ben oldum. *Fanli*. Tabii ya. Anlamalıydım. Herkes ondan bahsediyordu: Kılıçtan daha keskin zekâsı, yeşim taşlarından daha güzel yüzü, henüz yirmi iki yaşında olmasına rağmen iki katı yaşındakilerden daha başarılı olmasıyla bilinen danışman. Daha bir ergenken Kral Goujian'ı etkilemeyi başarmış ve hızla yükselerek onun en güvenilir danışmanlarından biri olmuştu. Şimdiden hakkında hikâyeler ve şiirler yazılmıştı. Yue halkı onu dürüstlüğünden asla ödün vermez biri olarak görürdü. Dünya üzerinde saf kalan son şey gibi. Diğer insanlar gibi istekleri ve aşağılık arzuları olmadığı, devleti kendinden daha çok önemseydiği söylenirdi.

"Ah!" Kısa bir duraksamanın ardından annem eğilerek bir tür reverans yapmaya çalıştı. Soylular köyümüze o kadar nadir gelirdi ki âdetleri pek bilmezdik. "Onur duyduk... Evimize gelmenizden onur duyduk..."

Fanli'nin gözleri annemin omuzlarının üzerinden benimkilerle buluştu ama yüzünde beni tanıdığına dair hiçbir ifade belirmedi. Yalnızca küçük, kontrollü bir merak vardı. Beni tanıyamayacağı o an kafama dank etti. Beni sadece nehir kıyısında, yüzümde peçeyle görmüştü. Ama o zaman da buraya gelmesinin hiçbir mantığı yoktu. Ne istiyordu?

"Herkesin Xishi olarak bildiği kız bu mu?" diye sordu.

Annem bir an tereddüt etse de başını aşağı yukarı salladı. “Evet. Kızım olur.”

Bakışları hâlâ üzerimdeydi, tekrar konuştuğunda doğrudan bana hitap etti. “Haklılarmış,” dedi düz bir sesle. Yoğun bir dikkatle beni süzdü. “Gerçekten çok güzelsin.” Bu, karşısındakini etkilemek için edilmiş bir iltifattan ziyade bir onay gibiydi.

Sessizliğimi korudum, henüz şaşkınlığımı üzerimden atamamıştım. Aklıma buna uygun kaçacak bir cevap gelmiyordu. İnsanlar hep kendi güzelliğinin ve gücünün farkında olmayan, çabucak utanıp kızaran, yabancıların takdirleri karşısında şaşırıp, yumuşak başlı ve çekingen, özgüven eksikliklerini erkeklerin fikirleriyle kapatmaya çalışan kızları tercih ederlerdi. Fakat bunların hepsi yalandı. Hayatım boyunca aynı insanlar bana ne kadar güzel olduğumu söyleyip durmuştu. Nasıl bunun farkında olmazdım? Bu, uzun boylu olduğunu bilmeyerek büyümek gibi bir şeydi.

“Aradığınız bir şey mi vardı?” diye sordu annem aramıza girerek. Korumacı bir tavırla elini dirseğimin iç kısmına koyup hafifçe sıktı. Bu aramızdaki bir koddu. Bana her şeyin iyi olacağını söylüyordu.

“Biraz uzun bir hikâye,” dedi Fanli, sonunda gözlerini üzerimden çekerek. Bir ip kopmuş gibi hissettim. “İçeri gelebilir miyim?”

Annemin tereddüt ettiğini gördüm ama tabii ki onu geri çeviremezdi. Ne de olsa *Kral* için çalışıyordu. Ve Kral’ın isteği kanundu.

“Tabii ki. Xishi, beyefendiyi buyur et,” dedi kenara çekilerek. “Ben biraz çay yapayım.”

Dürüst olmak gerekirse onu buyur edebileceğim pek bir yer yoktu. Birkaç adımla masaya ulaştık. Fanli *hanfus*unun arkasını ve geniş kollarını düzelttikten sonra zarifçe alçak sandalyelerimizden birine oturdu. Ben de karşısına geçtim. Aramızdaki durgunluk elle tutulacak ölçüde yoğundu. O kadar ki diğer

her şey netleşmişti. Annemin diğer odada çay yapraklarını –Ay Festivali için sakladığımız pahalı çay olduğundan emindim– çaydanlığa koyduğunu ve babama alçak sesle bir şeyler söylediğini duyabiliyordum. Çok geçmeden birlikte yanımıza geldiler. Annem bir tepsi üzerinde buharı tüten toprak çaydanlığı taşıyordu, babamınsa sersemliği yüzünden okunuyordu, gerçekten uyanık olup olmadığından emin değil gibiydi.

“Teşekkür ederim,” dedi Fanli, annem fincanını doldururken. Çay yapraklarının yoğun, yeşilimsi aroması havayı tatlı bir kokuyla doldurdu. Önündeki fincan aslında benimdi ama başka fincanımız yoktu. “Buraya neden geldiğim konusuna dönersek... Kral Goujian bizzat benden eşsiz güzellikte bir gelin adayı bulmamı istedi.”

Nabzım hızlandı. *Gelin*. Bu, çocukluğumda sık sık duyduğum bir kelimeydi ama şimdi Kral’ın danışmanı karşımda otururken, güneş pencerenin hemen ötesinde yükselirken bambaşka bir anlam kazanmıştı.

Annemle babam birbirlerine baktı. “Sizin... Sizin için mi?” diye sordu annem kaşlarını çatarak. “Eminim sizinle evlenmek isteyen bir sürü kadın vardır, neden benim kızım–”

“Hayır, beni yanlış anladınız,” dedi Fanli, çay fincanını masaya bırakarak. “Gelin, Yue’nin bir armağanı olarak Wu Krallığı’nın hükümdarı Kral Fuchai’ye verilecek. Uzun bir arayışın ardından Xishi’nin en uygun aday olacağına kanaat getirdim.”

İstemsizce dudaklarımdan bir ses döküldü; şok, öfke, belki de korku dolu bir ses. Hangisi olduğunu bilmiyordum. Bu ismi duymak bile midemi bulandırmaya yetmişti. Fuchai şaraba ve kadınlara olan düşkünlüğüyle bilinirdi. Wu başkentindeki tüm genelevlere sıklıkla gittiği ve kişisel zevklerini devletten daha fazla ciddiye aldığı söylenirdi. Buna rağmen ordularımızı ezip geçmiş, Kral’ımızı yenmişti. Fuchai halkımın düşmanı, sefaletimizin sebebiydi.

Askerlerin gelmesinin sebebiydi.

Susu'nun ölmesinin sebebi.

“Ne?” diye çıktım. “Ama o berbat biri.”

Sesimi duymasıyla Fanli yeni bir duygu belirtisiyle bana döndü. İşte, beni tanımişti ama artık çok geçti. Gözlerinde keder, hatta pişmanlığa benzer bir şey belirdi ama saniyeler içinde kendini toplayıp hepsini bastırdı. Dışarıdan bakan birinin bu belli belirsiz değişimi fark edeceğinden şüpheliydim.

“Bu benim de hoşuma giden bir görev değil,” diye devam etti sözlerine hiçbir şey olmamış gibi. Fakat sesi artık daha kontrollüydü. “Yalnızca kâğıt üzerinde bir gelin. Gerçekteyse bir casus olacaksın, bizim casusumuz. Onu görevlerinden alı-koyacak, bizim yararımıza olacak şekilde etkileyeceksin. Bir yandan da sarayın içinden önemli bilgileri toplayacaksın. Kısacası, Wu'dan intikam alma ve topraklarını sonsuza kadar fethetme planımızın önemli bir parçası olacaksın.”

Odaya şaşkınlık dolu bir sessizlik çöktü.

Fanli'nin yüzünde kasvetli bir ifade vardı, elleri fincanının etrafında kenetlenmişti, çaydan çıkan buhar havada bir hayalet gibi süzülüyordu. Çok ciddi görünüyordu.

“Bu...” Söylediklerinin absürtlüğünü sindirmeye çalışırken güldüm. “Bağışlayın ama bu saçmalık. Bir kralla evlenemem. Daha önce kimseyle evlenmedim. Kendi köyümün sınırları dışına bile çıkmadım. Nasıl reverans yapılacağını ya da soyluların nasıl yemek yediğini bile bilmem.”

“On hafta boyunca çok sıkı bir eğitim sürecinden geçeceksin,” dedi bu ânı bekliyormuş gibi. “Bu eğitimden ve her şeyin plana göre ilerlemesinden bizzat sorumlu olacağım. Rehberliğimle seni Wu sarayına götürdüğümde her şeye hazırlıklı olacaksın. İnan bana.”

Boğazım düğümlendi. Oda aniden çok küçük, çayın kokusu fazla keskin, fazla yoğun gelmeye başladı. Düşünemiyordum.

“Kızım bir köylü,” dedi annem başını iki yana sallayarak. Konuşurken sesi titriyordu. Bir şeyi reddettiği nadir görülürdü,

hele ki Kral'ın istediği bir şeyi. Bunun sonu vatan hainliğine kadar gidebilirdi. Buna rağmen beni savunuyordu. “Bu evlilik, bu görev... Bu iş için daha uygun biri yok mu gerçekten?”

“Planımız yanında birini daha göndermek,” diye cevapladı Fanli. “Eş ve saray kadını. İkincisi için çoktan köyünüzden uygun olduğunu düşündüğüm bir aday buldum. Dürüst olmak gerekirse... bu gelini bulmak için yola çıktığımdan beri sayısız saray gezdim, pek çok güzel kadın gördüm. Bir kuğu kadar zarif, sesleriyle bülbüllere taş çıkaracak kadınlar. Ama hiçbirisi gözlerimi Xishi gibi kamaştırmadı. O ayın kendisi, diğerleriye yanında sönük kalan yıldızlar gibi. Köylüler arasında dolaşan söylentiler beni buraya getirdi ama şimdi, onu kendi gözlerimle gördükten sonra hepsine hak veriyorum. Xishi'nin güzelliği efsanelere yaraşacak türden. Sadece onu gönderirsek başarı şansımızı artırabiliriz.”

“Peki ya başarılı olursam?” diye fısıldadım.

Fanli'nin gözleri benimkilerle buluştu ve bir anlığına her şey durdu. Kazların içli bağırışları, ağaçların hışırtısı. Her şey kaybolmuş ve geriye sadece ikimiz kalmış gibiydik. Sanki söyleceklerinin önemini bilmiyormuşum gibi içim ürperdi. “Başarılı olursan, Xishi,” dedi usulca, “krallığımızın kurtarıcısı olacaksın. Tarihin gidişatını sonsuza dek değiştireceksin.”

Nefes nefese kendimi bahçeye attım.

Hava sıcak, şafak göğü masmavi olsa da iliklerimi donduran soğuk şiddetlendi. Başım dönüyordu. Dizlerimin bağı çözüldü. Dışarıda yalnızken Fanli'nin bahsettiği geleceği hayal etmeye çalıştım. Şaşısalı salonları, kızıl *hanfular* ve sırlarla dolu bir hayatı düşündüm. Hayal gücüm bunun ötesine geçemiyordu. Hayatım boyunca nehrin fısıldadığı şarkıdan, ayağımın dibindeki gölette açan lotus çiçeklerinden başka bir şey bilmemiştim.

Gözlerimi sımsıkı yumup başımı evin duvarına yasladım. Nefeslerim giderek kesikleşti. Fanli'nin sözleri hâlâ zihnimde dönüp duruyordu. *Efsane. Krallık. Tarih.* Bunlar benim için yeni kelimelerdi. Hepsinin bir ağırlığı, ciddiyeti vardı. Dilim döndüğünce söylemeye çalıştım, ağzımda metal ve kanı andıran keskin tattan başka bir şey bırakmadılar. Duymaya alışkın olduğum kelimedenden farklıydılar. *Güzel.* Bu hem bir lütuf hem de bir lanetti. Kışın ortasında solup giden erik çiçekleri kadar kırılgan ve geçiciydi. Olanları düşündükçe dudaklarımdan alçak sesli bir kahkaha döküldü.

Köydeki teyzeler hep güzelliğimin kaderimi değiştireceğini söylerdi. Kimsenin böyle büyük bir değişimden bahsettiğini sanmıyordum.

Arkamdan ayak sesleri geldi.

Gerildim. Babama ait olamayacak kadar sessiz, anneme ait olamayacak kadar yavaştı.

"Henüz kararımı vermedim," diye bağırdım.

"Biliyorum," dedi Fanli sakince. Bahçeye çıktığında güneş ışıkları *hanfusunun* karmaşık mavi işlemelerini ve yüzünün keskin hatlarını aydınlattı. "Tüm bunları sindirmenin zor olduğunu anlıyorum."

"Tüm bunlar dediğiniz benim hayatım," dedim kendimi tutamayıp. Belki de bunları dile getirmek –hele de karşımda Fanli varken söylemek– akıllıca değildi. Yine de devam ettim. "Bu her şeyi değiştirecek."

"Biliyorum," dedi yeniden. Yarım metre uzağıma gelip durdu, onu orada durduran şeyin ne olduğuna anlam veremedim. Görgü müydü? Nezaket miydi? Duygularımı mı gözetiyordu? Yoksa herkese karşı böyle mesafeli miydi?

"Annemle babama ne olacak peki? Ben gidersem onlara kim bakacak?" Farkında bile olmadan tırnaklarımı avuçlarıma batırıp kırmızı, yarım ay şeklinde izler bırakmıştım. Kendimi parmaklarımı açmaya zorlayıp ellerimi arkama sakladım. "Ben

onların tek çocuğuyum.” Kelimeler boğazımı yakıyordu. *Kalan tek çocuğuyum* demek daha doğru olurdu ama bunu söylemek canımı çok yakardı. Hem kendimi hâlâ birinin ablası olarak görebileceğimden emin değildim. Bu sözcük bir insanı diğerrine bağlayan bir ip gibiydi, bir bütünün iki yarısı gibi. Susu olmadan ip gevşemiş, sözcük anlamını yitirmişti.

“Bunun için endişelenmene gerek yok. Ellerine yüklü miktarda para geçtiğinden, yaşadıkları müddetçe giyecek ve yiyecek ihtiyaçlarının karşılandığından emin olacağım. İstemedikleri sürece tekrar çalışmalarına gerek kalmayacak.”

“Gerçekten mi?” diye sordum, ona inanmaya cesaret edemiyordum.

Bakışları netti, herhangi bir aldatmaca yoktu. “Sana söz veriyorum.”

“Üzgünüm ama bir söz yeterli değil. Kral’ın mührünü taşıyan, verdiğiniz sözlerin açıkça yazılı olduğu bir dokümanı tercih ederim.”

Yine onu şaşırtmayı başarmıştım. “İstediğin buysa,” dedi usulca. “Hepsini ayarlayabiliriz. Tabii teklifimizi kabul ettiğin sürece.”

İnkâr edemezdim, teklifi çekiciydi. Çok çekiciydi ama...

“Sana bu görevin kolay olacağını söyleyemem. Aksine, çok meşakkatli ve bir o kadar da tehlikeli olacak. Aileni geride bırakmak zorunda kalacaksın. Koyun postu giymiş kurtlardan oluşan kraliyet mensuplarının ve asillerin yaşamına hızlıca uyum sağlaman gerekecek. Böylesi bir köyde hayat basittir, olan biten her şey gün yüzündedir. Saraydaysa her şey gölgelerde olup biter. İnsanlar bir an yüzüne gülerken sonraki an seni sırtından vurabilir. Tabii bir de...” Sesi kesik, ciddi bir hâl aldı. “Tabii bir de Kral’ın kendisi var.”

Derin bir nefes verdim, tüylerim diken diken oldu. *Tabii ya*, diye düşündüm. *Şu küçük mesele.*

“Onunla aynı yatağı paylaşacaksın,” dedi, sesi devlet meseleleri hakkında konuşuyormuş gibi soğuk ve ölçülüydü. Bir bakıma öyleydi aslında. Siyaset ve güç, romantizmin tam tersi. “Gözü senden başka bir şey görmeyene kadar onu etkilemen, güvenini kazanman gerekecek. Pek ahlâklı bir adam sayılmaz ve kendini birine adaması görülmüş şey değildir.”

Başımı hafifçe çevirip gözlerinin içine bakarak, “Benim bunu yapabileceğimi gerçekten düşünüyor musunuz?” diye sordum. “Daha önce bir erkeği etkilemeye çalışmadım. En azından kasıtlı olarak.”

“Uğraşmana gerek olacağını sanmıyorum.”

“Daha önce kimseyle öpüşmedim,” diye itiraf ettim.

Bunu duyunca duraksadı. Boğazını temizledi. Kral’ı nasıl baştan çıkaracağımı hiçbir duygu emaresi göstermeden anlatmış ama bu söylediklerim nedense onu bir nebze de olsa utandırmıştı. Yaşlarımızın ne kadar yakın olduğunu ilk kez fark ediyordum. Benden en fazla iki yaş büyük olmalıydı.

Kendime hâkim olamayıp hafifçe gülümsedim. Ani bir cesaretle, “Bir de bana Kral’ı nasıl baştan çıkaracağımı öğreteceğinizi söylüyorsunuz. Bana gerçekten yardım edebilecek misiniz?” dedim.

Bir kısmı *hanfus*unun kolunun içinde gizli sol eli hafifçe kıvrıldı. “Yanılıyorsun.”

“Ne konuda?”

“Bu görevi kabul edersen sana yardım eden ben olmayacağım. Sen bana yardım edeceksin.”

Öylece bakakaldım, alaycı tavrım uçup gitti. Nabzım hızlandı.

“Sana ihtiyacı olan benim,” dedi bunu itiraf etmek ona ağır geliyormuş gibi. “Bu planı Majesteleri’ne öneren ve olacak her şeyin sorumlusu benim. Sen yoksan başarısız olacağım.”

Yanağımın içini ısırdım, bundan ya da söylediği diğer onca şeyden ne sonuç çıkarmam gerektiğinden emin değildim. Hepsi

anlamsızdı. Bir sürü insan beni ne kadar çok istediğini söylemişti: yüzümü, güzelliğimi, yoldaşlığımı. Ama daha önce kimsenin bana gerçekten *ihtiyacı* olmamıştı.

Etrafımızdaki köy yavaş yavaş hareketlenmeye başlamıştı. Dört bir yanımdan küçük çocukların gürültüsü, kuyudaki suyun şırıltısı, kurumuş mısırların hışırtısı, çamuru döven samandan yapılmış sandaletlerin ıslak sesi geliyordu. Köylüler için bu, diğer binlerce sabahdan farksızdı. Ama benim için burada geçirdiğim son sabah olabiliirdi.

Fanli düşüncelerimi okumuş gibi sözlerine devam etti, “Bunları seni ikna etmek ya da caydırmak için anlatmıyorum. Bazı insanlar acı gerçeklerden ziyade tatlı yalanları tercih eder ama ben, anlattığım şeyler daima hoş olmasa bile en başından itibaren sana karşı dürüst olmak istiyorum.”

“Peki ya kabul etmezsem?”

“O hâlde giderim,” dedi ânında, “ve seni bir daha asla rahatsız etmem. Yaptığın seçim için cezalandırılmayacaksın.”

Doğrudan cezalandırılmayacağım, diye düzelttim içimden. Başımı gün ışığına doğru kaldırdım. Plan işe yaramazsa Wu Kralı yenilmeyecek, Yue halkı acı içinde günden güne zayıflayıp başka bir savaş korkusuyla yaşarken sarayının zenginliği içinde gününü gün etmeye devam edecekti. Büyük, yemyeşil karaağaçları, dallardan sarkan, küçük kırmızı mücevherler gibi parıldayan olgunlaşmış dutları, parke taşlı yol boyunca etrafa saçılmış tahta oyuncakları, topraktaki nal izlerini, seyrettim. Zorlukla kazanılmış bir hayatın manzarasıydı bu. İlk savaşı atlatmıştı. Peki ya bir sonrakini atatabilecek miydi? Ya da ondan sonrakini?

Wuyuan’ı, bir deri bir kemik kalmış vücudunu, bir zamanlar tırnaklarının olduğu yerdeki pembe yaraları düşündüm. Evin içindeki, giderek yaşlanan ve güçsüzleşen ebeveynlerimi düşündüm. Her ne kadar kabul etmese de annemin gözleri çoktan bozulmaya başlamıştı. Babamsa ormanda düşmesinin

ardından tam anlamıyla iyileşememişti. İçeri koşup Susu'yu yere yığılmış vaziyette buldukları zaman yüzlerinde beliren ifadeyi düşündüm. Annemin içinde bir şey paramparça olmuşçasına nasıl hıçkırıklara boğulduğunu.

Sonra da Susu'nun her şeyden *önceki* hâlini düşündüm, o tatlı gülüşünü, yemişlerle dolu ceplerini, ıslıl ıslıl gözlerini.

Önümde iki seçenek vardı: krallık ya da kendi mutluluğum.

Şu dünya üzerinde kaç kişi gerçek mutluluğu tadacak kadar şanslıydı? Mutluluk bir aperitif. Annemin festivallerde yaptığı o tatlı, yapış yapış pirinç kekleri ya da içi yoğun susam ezmesiyle dolu toplar gibi. Ama *intikam*... İşte hayatın tuzu oydu. Gerekliydi. Olmazsa olmazdı.

"Bu zor bir seçim," dedi Fanli yanımda durduğu yerden. "Ama karar senin."

"Biraz daha düşünmeme müsaade edin," dedim ama vereceğim cevabı çoktan biliyordum. Cevap, tarihin satır aralarına kazınmış gibi başından beri oradaydı. "Gece yarısına kadar size kararımı bildirmiş olurum."

"O hâlde seni doğu kapılarının orada, nehirde bekleyeceğim. Tanıştığımız yerde." Dünkü karşılaşmamızı ilk kez dilendiriyordu. Tanışıklığımız aramızda bir sır, sessiz bir alev gibi titreşti. Fanli'nin yoğun, karanlık ve düşünceli bakışları üzerimdeydi. Arkasını döndüğünde ansızın bu ağırlığın eksikliğini hissettim. "Orada buluşuruz."

Tüm gün, tüm gece düşünüp durdum. Başka bir şeye odaklanmak imkânsızdı.

Annem pek konuşmadı ama bakışlarındaki hüznün, bana her zamankinden daha uzun süre sarılması, ellerindeki nasırlara rağmen yumuşak dokunuşu bana cevabı onun da bildiğini gösteriyordu. Annelerin altıncı hisleriyle ilgili ne denirdi? Bazen kalbimden geçenleri benden daha iyi biliyor gibiydi.

“Keşke seni sonsuza kadar güvende tutabilsem,” diye fışıldadı. Söylemese de sözlerinin geri kalanını duyuyor, altında yatan taze acıyı hissediyordum. *Ama yapamam.* “Kızım... bir evladımı daha kaybetmek istemiyorum.”

İçimi keskin, nahoş bir his kapladı.

“Sağlığın,” diye devam etti, dudakları titrese de sesi düzdü. “Hep çok kırılgandın. Ya...”

“Sandığın kadar kırılgan değilim,” dedim. Doğruydı. Hayatım boyunca –göğsümdeki açıklaması olmayan ağrı belirdiğinden beri– kıymetli, ufacık bir dokunuşla tuz buz olacak bir vazo muamelesi görmüştüm. Acıdan kurtulamasam bile onunla yaşayabilirdim. Uğruna yaşayacak bir şeyi oldukça insan her sıkıntıya katlanırdı.

Annem sıcacık elini başımın arkasına koydu ama bir şey söylemedi. Yüzümü hafızasına kazımak istiyormuş gibi uzun uzun bana baktı. Sonra işlerine döndü.

Fanli çoktan gitmişti. Çaylar soğumuş, yapraklar fincanın dibine çökmüş, su bulanıklaşmış ve yeşilin acı bir tonuna bürünmüştü. Bütün fincanlar hâlâ doluydu. Çay boşa gitmişti.

Belki de kalan zamanımı evde bir hayalet gibi gezinip Kral Fuchai’yi korkunç azı dişleri, vahşi elleri ve açgözlü, kana bulanmış bir gülümsemesi olan bir adam gibi hayal edip kendimi korkutarak, ardından da Wu Krallığı’nın düştüğünü, askerlerimiz zafere doğru yürürken bayraklarının ayaklar altında ezildiğini hayal edip kendimi avutmaya çalışarak geçirmeliydim. Fakat annemle babam yattıktan kısa bir süre sonra dışarıdan gelen tanıdık bir ses duydum.

“Xishi-jiejie³! Xishi-jie, o adam seni de mi buldu?”

Zhengdan arkasında uçuşan *hanfus*uyla bodoslama içeri daldı. Özenle yaptığı topuzundan fırlayan saçlara bakılırsa ace-

3 Çince de abla anlamına gelir. Kan bağı olsun olmasın yaşça büyük genç kadınlara hitap etmek için kullanılır. –y.h.n.

leyle yanına koşmuştu. Sabırsızca homurdanarak ahşap tokaları çıkardı ve saçları sırtından aşağı döküldü. Yanakları kıpkırmızı olmuştu, sesi bile telaşlıydı. Ne sorduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

“Kim? Danışmanı mı diyorsun?”

“Biliyordum,” dedi başını iki yana sallayarak. Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi, hem üzgün hem de muzafferdi. “Dillere destan güzellikte birini aramak için buralara kadar geldiyse seninle tanışmadan gidemezdi.”

“Bir dakika.” En yakınımdaki tabureye oturdum, daha doğrusu bacaklarım beni daha fazla taşımayacakmış gibi olunca oturmak zorunda kaldım. Yaşadığım şok üzerime bir ağırlık gibi çökmüştü. Zhengdan ise ayakta durmaya devam etti, elleri belindeydi. “Konuştuğu diğer kız sen miydin? Gitmeyi... kabul ettin mi? *Saray kadını* olarak yani?”

“Bundan daha iyi bir seçeneğim mi var?” Alaycı bir ses çıkardı. “Annem beni o ihtiyar Lidan’la evlendirecekti. Hani şu kelleşmeye başlayan ve sürekli balık gibi kokan adam. Saray kadını olmayı onunla evlenmeye tercih ederim.”

Arkadaşımanın mizacı beni yine şaşırtmıştı. Herkes onun güzelliğinden, özellikle de söğüt yaprakları gibi ince ve kavisli olan, dile getirmediği duygularını belli eden kaşlarından bahseder, daha küçük ama daha önemli olan detaylarıysa görmezden gelirlerdi. Bir zamanlar köyümüzde hırsızlığa kalkışan bir haydut grubunu korkutup kaçırdığını, içlerinden birini kör bir satırla feci şekilde yaralayarak adamı inleye inleye ve topal-layarak postaladığını unutmuştu. Ayrıca köyümüzdeki atları eğiten, ana yolu tamir eden ve çitlerimizden geçip tavuklarımızın yarısını yiyen tilkiyi avlayan da oydu. Onun ağladığına ilk kez tilkinin boynunu kırdığında şahit olmuşum.

“Danışmanın teklifini kabul ettin mi?” diye sordu o ünlü, zarif kaşlarını kaldırarak.

“Hayır. Henüz kabul etmedim.”

“Henüz kabul etmedin,” diye tekrarladı. Sonra hışımla yanıma çömelip elimi tuttu. Parmaklarının uçları eski ve yeni nasırlarla doluydu. Başkaları bunların temizlik ve yemek yapmaktan kaynaklandığını düşünebilirdi ama aslında hepsi gizlice yaptığı kılıç antrenmanlarının bir sonucuydu. “İyice düşün, Xishi-jie. Bu görev... çok tehlikeli.”

“Sen gidiyorsun ama,” dedim. “Korkmuyor musun?”

Çenesini havaya kaldırdı. “Tabii ki korkmuyorum.”

Yalan söylediğini biliyordum. Korktuğunu itiraf edemeyecek kadar gururlu olduğunu bildiğim gibi.

Gözlerindeki o karanlık, sert bakışa ne yazık ki aşınaydım. Savaşın en kötü zamanlarında, onu bir sabah evlerinin önünde babasıyla birlikte görmüştüm. Babasının eski zırhını giymiş, arkasından kılıcını sürüklüyordu. Harcadığı efordan dişlerini sıkıyordu. Hâli neredeyse komik sayılırdı, miğfer başına o kadar büyük geliyordu ki gözlerinin önüne düşüp duruyordu. Babası kahkahalarla gülüp sonra da iki eliyle miğferi nazikçe başından çıkarmıştı.

Tekrar savaşa gitme, diye yalvarıp parmak uçlarında yükselerek miğferi babasından geri almaya çalışmıştı. Çabası boşunaydı elbette, boyu adamın yarısı kadardı. *Senin yerine ben savaşayım.*

Bu benim görevim, demişti babası. *Senin kaderin farklı, Zhengdan. Bunu hissedebiliyorum.*

Zhengdan’ın gözleri kararlılıkla cayır cayır yansa da sonunda babasının gidişini izlemişti. O günün ardından her sabah onu dışarda, dimdik sırtı ve umutlu ama bir o kadar da gergin yüzüyle ufku izlerken görmüştüm.

İki yıl sonra, aynı yere elinde Zhengdan’ın babasının kanlı miğferini tutan asık suratlı bir görevli gelmişti. *Bu bir askerin ulaşabileceği en yüksek mertebedir,* dediğini duymuştum. Babası son savaşını Wu Krallığı’nın generali Ma’ya karşı vermişti.

Şimdi ona bakarken geçmişe döndüğümü hissediyordum. Belki de geçmiş hiçbir yere gitmemişti.

“Seninle geliyorum,” dedim. Sözlerim basık odada yankılandı ve kendinden emin sesim kulaklarımı doldurdu. Hava teneşi okşayıp geçti ve rüzgâr, gökler verdiğim kararı biliyormuş gibi kâğıttan pencereye vurdu. Doğru olanı mı yapıyordum? Bilmiyordum. Belki de bunun bir önemi yoktu. İki seçeneğin de sonu acıyla bitiyordu. Ben yalnızca bir acıyı diğerine tercih etmiştim.

Zhengdan beni küçüklüğümüzden beri tanıdığından kararımdan vazgeçirmeye çalışmadı. Ne söylerse söylesin boşuna olurdu. “Senin görevin Kral’ı baştan çıkarmaksa benimki de seni güvende tutmak.” Tekrar elime uzandı, gözleri karanlıkta parlıyordu.

“İkimiz de güvende olacağız,” diye düzelttim. “İkimiz de saraydan sağ salım çıkacağız.”

Zhengdan usulca gülümsedi ama hiçbir şey demedi.

“Bana söz ver,” dedim.

“Tamam, söz veriyorum,” dedi gülerek. Yaraya üfleme gibi bir şeydi bu. İyileştirmiyor ama yatıştırıyordu. Yine de Zhengdan yanımda gülümserken ve ay ışığı penceredeki küçük deliklerden içeri dolarken bizi bekleyen dünya o kadar da kötü değilmiş, bu, hikâyelerde dinlediğimiz türden büyük bir maceraymış gibi davranabilirdim.

Fakat o evine gidip beni loş sessizlikle baş başa bıraktıktan sonra bunu yapmak çok daha zorlaştı.

Parmak uçlarımda annemle babamın odasına doğru yürüdüm. Yarıya kadar çektikleri battaniyenin altında uyuyan o tanıdık yüzlerine baktım. Annem, kokusu çoktan gitmiş, artık yıpranmaya başlamış olsa da Susu’nun yıkanmamış tüneline sarılmıştı. Bir kâbus görüyor gibiydi. Arada sırada titriyor, ondan bir şey alınıyormuş gibi havayı tutmaya çalışıyordu. Onu gördüğü kâbustan uyandırmak istedim ama içim el vermedi.

Zaten çok az uyuyordu. Uyanıp da yüzüme bakarsa ne düşündüğümü şıp diye anlardı.

Göğsüme yine keskin bir ağrı saplandı. Sessiz bir nefes alarak aldırmamaya çalıştım.

Artık kararımı verdiğim için bir zamanlar gözüme sıradan görünen her şeye şimdi nostaljiyle bakıyordum. Annem ve babamın varlığının sıcaklığını, yataklarının yanı başında duran solmuş hasır yelpazeyi, annemin her sabah saçlarımı taramak için kullandığı ahşap tarağı, ocaktan gelen o isli kokuyu şimdiden özlemiştim. Boynumdaki yeşim kolyeyi nazikçe çıkarıp ahşap sandığın üzerine bıraktım. Sahip olduğum tek değerli şey buydu. Annemle babamın bana verdiği ilk doğum günü hediyesi. Yarın, ben gittikten sonra kolyeyi görecektim ve ne anlama geldiğini anlayacaklardı.

Daha sonra, biraz daha oyalanmış olmayı dileyecektim. İlkisini de uyandırıp sıkıca sarılmadığıma, onlara bana düzgünce veda etme şansı tanımadığıma pişman olacaktım. Ancak bu tür şeyler insanın aklına sonradan dank ederdi. Öncesinde ve sonrasında yaşanan her şey hesaba katıldığında. O esnada umursadığım tek şey gelecekte olacaklardı.

Düzenleme
Ny.özlem

Fanli söz verdiği gibi nehir kıyısında, dolunayın solgun ışığı altında bekliyordu.

Yalnız değildi. Arkasında sıralanmış atlar vardı. Üç güzel kısırağın koyu renkli tüyleri parlıyor, toynaklarıyla yeri eşelerken kasları geriliyordu. Hepsinin dizginleri öyle özenle parlatılmıştı ki karanlıkta bile ışıldıyorlardı. Zhengdan çoktan içlerinden birinin sırtına oturmuştu, omurgası bir asker gibi dimdikti ve bir eliyle hayvanın sırtını okşuyordu. Köyümüzün donuk bakışlı, yarı topal hayvanlarıyla bu görkemli yaratıkları kıyaslamak, rami kumaşıyla ipeği kıyaslamak gibi olurdu. Yerdeki dallar ayaklarımın altında çatırdayınca kısıraklardan biri iri başını savurup hafifçe kişnedi.

Fanli başını kaldırıp geldiğimi gördü ve beni yarı yolda karşıladı.

“Geldin.” Ay ışığı yüz hatlarını daha da güzelleştiriyor, çene hattını ve burnunu belirginleştiriyordu. Benim güzelliğimin yıkıcıysa onunki de kederi andırıyordu, gökyüzüne serpiştirilen yıldızlar kadar soğuk ve dokunulmazdı.

“En kaliteli pirinci isterim,” dedim cevap olarak.

Soru sorar gibi başını yana eğdi.

“Annem ve babam için,” diye açıkladım cesaretimi kaybetmeden önce. Bana söylediği kadar çok ihtiyacı varsa o hâlde isteklerim ne kadar büyük olursa olsun kabul etmeliydi. “İhtiyaçlarını karşılayacağını söyledin. Kendi kanından canındanmış gibi bakılmalılar. Her gün evlerine nehirden taze balık, ördek ve kuzu eti götürülecek. Özellikle de ördek eti. Annem çok sever. Babamın... bir bacağı aksak. Düzgün bir bastona ihtiyacı, bir de kışın onu sıcak tutacak, ağırlarını yatıştıracak bir yatağa. Kâğıttan penceremizin de onarılması lazım. Ayrıca çatıda delikler var, yağmur yağdığında akıyor.”

“Pekâlâ.” Bilmesem neredeyse taleplerimin onu eğlendirdiğini düşünürdüm. “Hepsi bu kadar mı?”

Kalbim evden gizlice kaçtığımdan beri bu kadar hızlı çarpmamıştı. Sakin görünmek için çabalamam gerekti. Gideceksem alnım ak, başım dik bir şekilde gidecektim. “Şimdilik bu kadar. Aklıma bir şey gelirse söylerim.”

“Öyleyse gitmeye hazır mısın?”

Elbette hazır değildim. “Evet.”

Önümde eğilerek beni şaşkına çevirdi, o kadar aşağı eğildi ki başı belimin hizasına indi. “Bu akşam yaptığın seçimin ne kadar ağır olduğunun farkındayım,” dedi alçak sesle. “Yemin ederim ki Yue seni hiç unutmayacak.” Yavaşça doğrulurken kirpiklerinin ardından bana baktı. Gözlerindeki şeyi nasıl tarif edebileceğimi bilmiyordum. O şey artık her neyse çok geçmeden yok oldu ve ciddiyetini takınarak beni ortadaki kısrağa doğru götürdü.

Kısrakların en kısa olanı buydu ve alnında yıldız şeklinde beyaz bir leke vardı. Havyan küçük olsa bile üzengiye kendi başıma yetişemedim. Fanli tenime değmemeye özen göstererek tek koluyla beni yukarı kaldırdıktan sonra kendi atına doğru yürüdü. Nehre bakıp içimden, *Kaderin cilvesine bak. Hayatımı kurtaran adam şimdi beni aynı hayattan koparıp götürüyor*, diye geçirdim.

Karanlıklar içinde, yalnızca nehrin şarkısının rehberliğiyle seyahat ettik.

Yolu yarıladığımızda bunun Fanli tarafından verilmiş stratejik bir karar olduğunu fark ettim. Gece saatlerinde kimse bizi görmez, kaliteli kumaştan biçilmiş *hanfusunu* kuşanmış genç bir adamla evlilik çağındaki iki kızın birlikte ne yaptığını sorgulamazdı. Kimse bunun ne anlama geldiği hakkında fikir yürütmezdi.

Atım iyi eğitilmişti. Taşlı yollardan, gece hayvanlarının saklandığı dikenli çalılardan geçerken bile korkmamış, hatta irkilmemişti. Üzengiyle karnına hafifçe dokunmak ya da dizginleri azıcık çekmek bile onu harekete geçirmeye yetiyordu. Kalp atışlarıma ayak uyduran toynakların düzenli sesi insanın içini yatıştırıyordu. Ardımda bıraktığım şeyleri, daldığım karanlık, bulanık suları düşünmemeye çalıştım. Köyümden geri dönemeyeceğim kadar uzaklaşmıştık.

Gün doğumunda hava ısınmaya başlarken gideceğimiz yere vardık.

Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Yalnızca gizli bir yere gittiğimizi, orada yaşayıp eğitim göreceğimi biliyordum. Belki de böylesi daha iyiydi, zaten hayal gücüm pek etkileyici sayılmazdı. Kulübe dağın yamacında yer alıyordu, aşağıdaki şehri tüm netliğiyle görebilecek kadar yüksekte ama etrafını saran erik çiçekleriyle çalılardan arasına gizlenecek kadar kuytu-daydı. Yeşile boyanmış çatıları iki yanından bir çift kanat gibi dışa doğru uzanıyordu, kırmızı duvarları çiyle parlıyordu. Ön kapının hemen üzerinde, ahşaba sağdan sola kazınmış bir şekilde NEHİR ŞARKISI KULÜBESİ yazıyordu. Derin bir nefes aldığımda burnumu yeni, bilmediğim bir koku doldurdu. İlkbaharın gelişiyiyle eriyen ilk buzları andıran temiz ve tatlı bir kokuydu.

Kulübenin girişinde bir adam duruyordu.

Doğan güneş yüzünü kırmızımsı tonlara boyamıştı. Ne genç ne de yaşlıydı ama görmüş geçirmiş birinin yorgun ve sert

mizacını taşıyordu. Yüz hatları sıradan sayılırdı, çenesi geniş ve keskindi ama yakışıklı sayılabilecek ölçüde değildi. Dikkatimi çeken asıl şey bakışlarıydı.

Atlarımızdan inip kulübeye doğru yürürken bizi bir şahin gibi izledi. İçime bir kurt düştü. İhtimali bile boğazımı düğümlemeye yetti. Yoksa o...

“Gelini buldun mu?” diye sordu, Fanli’yle konuşsa da gözleri benim üzerimdeydi

“Tıpkı söz verdiğim gibi en iyisini buldum. Eşsiz bir güzelliği var, dilerseniz kendiniz görün,” dedi ve ardından ellerini önünde birleştirip adamın karşısında başını eğdi. “Majesteleri.”

Majesteleri.

Zhengdan’la birbirimize şaşkın şaşkın baktıktan sonra Fanli’yi taklit ederek telaşla eğildim. Bu açıdan zümrüt rengindeki otları ve Kral Goujian’ın parlatılmış botlarını görebiliyordum. Yukarıdan, sanki çok uzaktan konuşuyormuş gibi gelen sesini duydum.

“En basit görgü kurallarını bile bilmiyorlar mı? Kadınlar eğilmez, reverans yapar.”

Yüzüm kızarıırken hemen doğruldum. Kral Goujian ve Fanli bana bakıyordu. Kral Goujian beni ölçüp biçiyor gibiydi, Fanli’nin gözlerindeyse ufacık bir duygu yoktu.

“Onları uzak bir köyde buldum,” dedi Fanli. “Görgü kurallarını saray mensupları kadar iyi bilmelerini beklememelisiniz. İçiniz rahat olsun, böyle şeyler kolayca öğrenilir.”

Goujian’ın kaşları kalktı. “Ah, unutmuşum. Bir zamanlar sen de onlar gibiydin, öyle değil mi, Fanli?”

Şaşırmaktan kendimi alamadım. Ne demek istiyordu? Fanli’nin yüzündeki ifade değişmese de sırtının gerildiğini görebiliyordum. Goujian, o bir şey söyleyemedi dikkati bana çevrildi.

“Sahiden on hafta içinde her şeyi öğrenebilirler mi? Biliyor-sun ki çok zamanımız kalmadı, yeterince bekledim.” Gözlerinde neredeyse çılgın parıltılar belirdi. “Wu’ya armağanlarının kış or-

tasından önce varacağının sözünü verdik. Sözümüzde durmazsak kazandığımız azıcık güven de boşa gidecek. Bunu göze alamayız.”

“Yeterli zamanımız var, sizi temin ederim,” dedi Fanli.

“Eh, kız konusunda kesinlikle haklısın,” dedi Goujian, beni iyi dövülmüş bir kılıçmışım gibi yakından inceleyerek. Kafamı çevirmemek için kendimi zor tutuyordum. Karşımda bir kral vardı. Ayrıca Wu Krallığı’nda bundan çok daha fazlasına maruz kalacaktım. “Gerçekten de büyüleyici bir kız. Düzgün bir eğitimle... Fuchai’nin karşısında hiç şansı olmayacak.” Bu ismi söylerkenki alçak ama öfke dolu sesi irkilmeme sebep oldu.

Goujian bunu fark edip tekrar gülümsedi. “Adın ne?”

“Xishi,” dedim. Bu aslında gerçek ismim değildi, köydekilerin bana taktığı isimdi. Her nasılsa bana en çok uyan isim buydu. Ardından geç de olsa hatırlayıp ekledim, “Majesteleri.”

“Xishi,” diye tekrarladı. “Güzel bir isim. Söyle bakalım, Xishi, Wu’ya dair ne düşünüyorsun?”

Henüz resmî bir eğitim almamış olabilirdim ama şahinleri andıran koyu renkli gözlerinde cevabın cayır cayır yandığını görebiliyordum. Ayrıca bir yalan uydurmama gerek yoktu. Kız kardeşimin boğazında biriken kanı, asker kılıcını vücudunun derinliklerine saplarken bana uzattığı minik ellerini hatırlamam yeterliydi. Susu öldüğünde bütün evren altüst olmuştu, bu da dengeyi yeniden kurmam için bana bahsedilmiş bir şanstı. “Onlardan nefret ediyorum,” dedim usulca. “Hepsi şiddet ve hileden başka bir şey bilmeyen canavarlar. Tek dileğim krallıklarının çöküşünü izlemek.”

Kral Goujian başını aşağı yukarı salladı, tatmin olmuştu. Sonra Fanli’ye dönüp, “Kusursuz bir seçim,” dedi.

Kulübe içeri girdiğimizde mutfağa çekilen, varlığı yokluğu bir hizmetçi ve ondan çok daha gürültücü, bizim yaşlarımızdaki muhafız haricinde boştu. Genç adam ismini söylemiş olsa da

o sırada olan biten her şey dikkatimi dağıttığından çabucak unutmuştum. Casus olacaksam daha iyi odaklanmayı öğrenmem gerekiyordu. Muhafız bizi doğu kanadındaki odalarımıza götürürken hızla konuşmaya devam ediyordu.

“Kral’la çoktan tanıştınız sanırım,” dedi.

Muhafızın arkasından yürürken zemini döven hasır sandaletlerim yumuşak sesler çıkarıyordu. Yer öylesine koyu renkli bir ahşaptan yapılmıştı ki üzerinde suyun yüzeyinde beliren bir yansıma gibi bulanık silüetimi görebiliyordum. Odalar çok genişti ve duvarlarda bir tane bile çatlak ya da sızıntı yoktu.

“Tanıştık,” dedim.

Omzunun üzerinden bize baktı, yüzünde kurnaz bir ifade vardı. Kalkmış kaşları ve yamuk sırıtışıyla bir tilkiyi anımsatıyordu. “Ne düşünüyorsunuz peki?”

Tereddüt ettim. Kral’ın gittiğini az önce gözlerimle görmüştüm ama muhafızın kime sadık olduğunu, böylesi ilişkilerin nasıl yürüdüğünü kestiremiyordum. O Fanli’ye, Fanli de Goujian’a hizmet ediyordu. Bu, Kral Goujian’a sadık olduğunu anlamına gelmez miydi?

Ben bunları ve verebileceğim üstü kapalı cevapları düşünürken Zhengdan lafa atladı.

“Dürüst olmam gerekirse hayal kırıklığına uğradım.”

Attığım bir sonraki adımda sendelesen de o konuşmaya devam etti.

“Daha bir... eh, kral gibi görünmesini beklemiştim.”

Muhafız şaşırtıcı şekilde onu oracıkta idam etmeyince rahatladım. Bunun yerine bizimle bir sır paylaşıyormuş gibi elini ağzına bastırarak güldü, sesi boğuk çıktı. “İlginç. *Kral gibi* derken neyi kastediyorsun? Altından bir at arabası mı? Başında bir taç mı? Emrine amade hizmetçiler mi?”

Zhengdan omuzlarını silkti. Bu ölçsüz cesaretine hayran olsam da bazen beni gerçekten endişelendiriyordu. “Bence sıradan birinden hiçbir farkı yok.”

“Hiç duymadın mı?” Muhafızın çarpık gülümsemesi genişledi. Koridorda bizden başka kimse olmamasına rağmen dramatik bir tavırla etrafı kolaçan edip fısıldadı. “Halktan biri gibi yaşamak konusunda ısrarcı. Söylentilere göre sert odunlarla çalı çırpı üzerinde uyuyup her gece odasına astığı bir safra kesesinden safra⁴ içiyormuş. Ona altın tepside sunulsa bile her türlü lüksü reddediyor. Bütün bunları Kuaiji’yi unutmamak için yapıyor.”

“*Safra kesesi mi?*” diye tekrarladı Zhengdan kaşlarını çatarak.

“Kuaiji mi?” dedim. Bu sözcüğü daha önce de duymuştum. Goujian’ın Wu askerlerine teslim etmek zorunda kaldığı düşmüş bir şehirdi. Yine de muhafızın konuşma şekline bakılırsa bunun altında yatan başka bir hikâye daha vardı. Askerî yenilgiden çok daha utanç verici bir şey.

Muhafız bize göz kırptı. “Kelleni çok keskin ve pahalı bir kılıçla kaybetmek istemiyorsan Goujian’ın yanında Kuaiji’den bahsetmemeni tavsiye ederim.”

“İyi de orada ne oldu?” diye sordum.

“Bunu anlatmak bana düşmez.” Muhafız geniş bir kapının önünde durdu. Gizemli davranmaktan keyif alıyormuş gibi görünüyordu, belki de ilgi görmek hoşuna gitmişti. “Belki Fanli keyfi yerindeyken ayrıntıları size anlatacak kadar cömert davranır.”

“Keyfi ne zaman yerine gelir?”

“Muhtemelen hiçbir zaman,” diye yanıtladı muhafız gülererek. “Onu on beş yaşımdan beri tanırım. Hakkında pek çok şey söylenebilir. Asil, stratejik, sağduyulu, hatta kendi iyiliği için fazla zeki. Ama uyumlu ne yazık ki bunlardan biri olmaz.”

Hafiften gül ağacı ve henüz bilmediğim başka bir şey kokan büyük odaya girdik. Mobilyalar sade ama zarifti. İki tane

4 Xishi’nin hikâyesinde, Kral Goujian’ın Wu’ya yenildikten sonra disiplinini kaybetmemek için odun ve çalı çırpıların üzerinde yattığı ve her sabah utancını hatırlamak için safra içtiği anlatılır. Buna ithafen Çince de kabaca “Odun üzerinde yatıp safra içmek” şeklinde çevrilebilecek bir deyim bile vardır. –y.h.n.

sayvanlı yatak, bir tane de eşyalarımın tamamını içine koysam bile tek çekmecesini doldurmayacağından şüphelendiğim kocaman dolap vardı. Masanın üzerinde duran, altın ve bronz renk parıldayan aynalar minik birer güneşi andırıyordu. İçerisi ısıtıldı. Tam karşımızda bir pencere duruyordu ve kafesli çerçevesinin arasından avludaki lotus göletini ve bir kâfur ağacının koyu yeşil rengini seçebiliyordum.

Üzerime bir farkındalık çöktü, on haftam burada geçecekti.

Bir anda evime duyduğum özlemle dolup taşım. İçinde sadece birkaç tane üstünkörü dikilmiş tunik ve babamın benim için ahşaptan oyduğu bir saç tokası bulunan çantamı sıkıca kavradım. Başka ne getireceğimi bilememiştim. Yeşim kolyemin ağırlığı olmadan boynum bomboşmuş gibi geliyordu.

Annem ve babam uyanmış mıydı? Gittiğimi biliyorlar mıydı?

Biri bileğime dokundu. Başımı kaldırdım ve içimdeki acıyı yansıtmamaya çalışarak gözlerimi kırıştırdım. Zhengdan'dı. Yüzünde anlayışlı bir ifade vardı, köyü terk ettiğine üzülmüş gibi görünmese de beni anlıyordu.

"Eşyalarınızı buraya bırakabilirsiniz," dedi muhafız. "Fanli sizi yemek odasında bekliyor."

Kendimi hızlıca toplayıp çantamı bir kenara koydum. Artık annemle babamı düşünmeyecektim. Burada yeni bir odası, yeni kıyafetleri ve istekleri olan farklı bir insan olacaktım. Erkeklerin en güçlüsünü bile etkileyebilen ve herkesi acımadan kandırabilen biri.

Yemek odasını bulmak zor olmadı. Kızarmış et kokusu odaya adım atmadan metreler önce burnumuza geldi. Midem guruldadı, açlık keskin bir sancıyla kendini hissettirdi. Yolculuk sırasında yemek yemek aklımın ucundan bile geçmemişti. Şimdiyse düşünebildiğim tek şey buydu. Köyümüzdeki sert mısır ekmeği ya da çoğu zaman sudan başka bir tat alamayacak kadar seyreltilmiş maş fasulyesi lapası değil, gerçek *et*.

Adımlarım hızlandı.

İçeride, alçak bir masanın üzerine çoktan bir ziyafet sofrası kurulmuştu. Fanli masanın bir ucunda yalnız oturuyordu. Önündeki pilav kâsesine el sürmemiştii, yemek çubukları masanın üzerinde duruyordu. Yemeklerin hiçbirii ilgisini çekmiyor gibiydi. Bakışlarımı tabaklar dolusu çıtır bambu filizinde, üstü kahverengi bir sosla kaplı, eti kemiğinden kendiliğinden ayrılacak kadar iyi pişmiş balıkta, taze kestane ve acı biberle pişirilmiş tavuk dilimlerinde gezdirdim. Sadece kokuları bile ağzımı sulandırıyordu. Bambu filizlerinin dişlerimin arasında ezilişii, koyu soya sosunun ve yağın keskin tadıyla karışan tatlı—

“Aç mısınız?” diye sordu Fanli, gözlerimin içine bakarak. “Oturun. Hepsi sizin için.”

Hemen söylediğini yaptık. Solumdaki yemek çubuklarını alıp kâsemi ağzına kadar doldurmaya başladım. Hepsi hâlâ sıcaktı, o kadar ki balıktan çıkan buharı görebiliyordum.

Fanli konuşmadan önce her şeyden birkaç lokma yememizi bekledi. “Sarayda yemeklerinizi böyle yemeyeceksiniz.”

Duraksadım, yemek çubuklarım havada asılı kaldı. “Nasıl yani?”

Zhengdan lokmasını bitirmeye bile zahmet etmeden, “Şu görgü kuralları *yemek yemeyi* de kapsıyor demeyin bana,” dedi.

“Kapsıyor.” Fanli masadan kalkıp soğuk gözlerle bize baktı. “Öncelikle içeri çağrılana kadar dışarda beklemeniz gerek. Sonra reverans yapmalısınız... Ellerinizle böyle koyacaksınız.” Ellerini birbirine kenetledi, ardından dizini hafifçe büktü ve ellerini büktüğü dizinin tarafına kaydıldı. “Onunla göz teması kurmayın. Başınızı eğmeyin. İznini bekleyin ve masaya yan tarafından yaklaşın.” Solumuzu işaret etti. “Oturduğunuzda ayaklarınız o tarafa bakmalı.”

Zhengdan ona bön bön baktı. “Bunların hepsini yapmak zorunda mıyız? Her seferinde?”

“Hepsi bu kadar değil.” Fanli tekrar yerine oturdu. “Kral ilk lokmasını almadan değil yemeğe başlamak, kimse yemek çubuk-

larına dahi dokunamaz. Şarap kadehini kaldırırsa sizin kadehiniz onunkinden alçakta olmalı. Yemek çubuklarını alırken *hanfuz* düzeltmeniz gerek.” *Hanfus*unun geniş kollarını savurarak bir dizi karmaşık hareket yaptı, kollarını dans edermişçesine iki yana doğru açtı ve yavaşça ağzının üzerine götürdü.

Göz göze geldiğimizde Zhengdan, “Bunların hepsini yapana kadar yemekler buz gibi olur,” diye mırıldandı.

Gülümsememi bastırdım. Bütün bu abartılı hareketler, ufak tefek kurallar ve beklentiler *gerçekten* de saçmaydı. Hem amaçları neydi? Kral’a kendini daha önemli hissettirmek mi? Köyümüzde yemek yiyecek vakit bulmak bile zordu. Kimse zamanını böyle saçma hareketlerle harcamazdı. Bir köylünün köşeye çömelip mısır ekmeği parçalarını sanki biri onu elinden alacakmış gibi aceleyle ağzına tıktırdığını defalarca kez görmüştüm.

“Şu an bunlar size gülünç geliyor olabilir,” dedi Fanli sakin bir sesle. “Ama daha geçen ay kadehini Kral’ınkinden daha yukarı kaldırdığı için bir saray mensubunun kellesi vuruldu. Bunu apaçık bir saygısızlık olarak gördüler.”

Bütün neşem solup gitti, midem kasıldı. Zihnimde beliren görüntüler iştahımı kaçırmaya yetmişti. Hareketlerine dikkat etmeyi bir an için unutan genç bir saray mensubu, belki de Kral’ı memnun etmek için hevesle kadehini kaldırmış, titreyen ellerinden kayan şarap sarayın pürüzsüz zeminine bir kan lekesi gibi kırmızıya boyamıştı. İçimi berbat bir his sardı. Fanli’nin tekrarladığı sofra ritüelini dikkatlice izledim ve beşinci deneyişimde yaptıklarını taklit etmeyi başardım. Zhengdan ise sekizinci denemesinde başarılı oldu.

“Artık işin temelini anladığınıza göre,” dedi Fanli, “bunları göze hoş görünecek şekilde yapmanız da bir o kadar önemli. Unutmayın, gözleri sürekli üzerinizde olacak.”

Derslerimiz böylece başlamış oldu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Problemin ne biliyor musun?”

Ertesi gün Fanli beni bulduğunda söylediği ilk şey bu oldu. Lotus göletinin kenarında oturmuş, elimi suyun yüzeyinde gezdirdiyordum. Parmaklarımin arasından kayıp gidiyor, serinliği tenimde ipek gibi enfes bir his bırakıyordu. Hayatımın kalanı boyunca muhtemelen bir daha ipek yıkamak zorunda olmayacağımı düşünmek tuhaftı.

Hızlıca başımı kaldırdım ve ıslak ellerimi hızlıca üzerime sürterek kuruladım. Fanli’nin bu kadar çabuk gelmesini bekle-miyordum. Önceki akşam güçlü ve zayıf yanlarımızı belirleyip eğitimimizi ona göre oluşturmak için bizi yalnızken gözlemle-meyi planladığını söylemişti. Hâlâ Zhengdan’la olduğunu sa-nıyordum. Arkadaşım o kadar uzun zamandır ortalarda yoktu ki uyandığımda yatağı çoktan soğumuştı.

“Problemim mi?” diye tekrarlardım gücenmişçesine. “Ne?”

Yanıma oturdu ve hiç acele etmeden dikkatlice *hanfusunu* düzeltti. “Hissettiğin tüm duygular yüzüne yansıyor.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Hiç de bile, ben—”

“Öyle,” diye sözümü kesti sakince. “Mesela şu an bu so-nuca nasıl vardığımı merak ediyorsun.”

“Hayır, etmiyor—”

“Şimdi de seni nasıl bu kadar kolay okuyabildiğimi merak ediyorsun.”

Sinirim bozuldu. Haklıydı. “Bunlar sadece birer tahmin.”

“Öyle mi?” Başını biraz yukarı kaldırdı, belli belirsiz gü-lümsüyordu. “Şimdi de nasıl haklı olduğumu düşünüyorsun. Ayrıca suya düşecek olsam pek de umursamazsın.”

“Öyle düşünmüyorum,” diye yalan söyledim yanağımın içini ısıtarak. Bütün bunları nasıl *biliyordu*? Ansızın yüzüm-deki her mimiğin, bedenimdeki en küçük hareketin bile faz-lasıyla farkına varmaya başladım. Şimdi bile bir şeyleri ele mi veriyordum?

“Kendini bu kadar kasma,” dedi, gülümsemesini bozmadan. Uzanıp eliyle göletin yüzeyine dokundu, birkaç dakika önce benim dokunduğum yere. Gümüşü ışığın teninde dans edişini izledim. Elleri bir silahşor için şaşırtıcı derecede inceydi, her bir kemiği bir okun gövdesi kadar uzun ve narindi. “Hafif bir esintinin, lotus yapraklarının ufacık bir kıpırtısının, belli belir-siz bir dokunuşun bile suyu nasıl değiştiğini görüyor musun?” Konuşurken bir yandan da parmaklarıyla gölete dokunuyordu. Su dalgalandıkça yansımalarımız bozuldu. “Aynısı yüz ifadelerin için de geçerli. Mutlu olduğunu, evini özlediğini ya da bir şeye darıldığını anlamak için çok uğraşmama gerek yok. Daha dün gökyüzünde uçan kaz sürüsünün seni ne kadar mutlu ettiğini ya da nehrin sesinin aklına üzücü bir şeyi getirdiğini gördüm.”

En savunmasız düşüncelerimin onları okumayı bilen, bunu önemseyen biri için apaçık ortada olduğunu bilmek beni hiç hoşlanmadığım biçimde şaşırttı.

“Söyleyin o hâlde,” dedim, çenemi kaldırıp onu haksız çıkarmak için yüzümü ifadesizleştirerek, “şu anda ne düşü-nüyorsunuz?”

Belki de ona meydan okumak, tüm dikkatini üzerime çekmek bir hataydı. Yüzümü tararken gözlerindeki tuhaf ka-ranlıktan başka bir şeye odaklanamadım, aramızdaki boşluk

merakla kıpırdanıyor gibiydi. Bakışları burnumu aşır dudaklarıma indiğinde göğsümde bir çarpıntı hissettim.

Tam da o anda takındığı sakinlik maskesinin ardında bir şeyler koptu. Geri çekildi, sadece birazcık ama değişimi fark etmeme yeterliydi. “Düşünmemen gerektiğini bildiğin bir şeyi düşünüyorsun,” dedi usulca, kafasını avluya çevirerek.

Boynumdan yukarıya bir sıcaklık yayıldı. “Ne demek bu?”

“Duygularını bu kadar belli etmek bir casus için çok tehlikelidir demek. Kral bir şeyler sezerse tüm plan suya düşer. Fakat,” umutsuzluğumu sezmiş olacaktı ki ekledi, “bu, zamanla kontrol altına alınabilir. Her şey gibi bu da tamamen irade ve teknikle ilgili bir şey.”

“Nasıl?”

“Şuraya bak,” dedi göleti işaret ederek. Su durulmuştu ve yüzeyi bir ayna gibi görünüyordu. Kendi yansıyımama baktım. İnsanın kendisini objektif bir gözle görmesi zordu ama ince boynumun hoş görüldüğünü, dudaklarımın doğal kırmızılığının yoğun kirpiklerimle ve hokka gibi burnumla uyumlu olduğunu zamanla anlamıştım. Yine de daha yakından bakınca dudaklarımın kenarlarının ekşi bir şey tatmışım gibi büzüldüğünü, kaşlarımın kafam karışmış gibi çatık durduğunu ilk kez fark ettim. “Gülümsemeyi dene.”

Denedim. Dudaklarım yukarı kıvrıldı ama bakışlarım hâlâ karanlık ve yoğundu.

“Bana böyle gülümseseydin,” dedi Fanli alayla, “beni öldürmeyi planladığını düşünürdüm.”

Yüzümün ânında asılmasını izledim. Yüzümdeki değişimlerin ne kadar belirgin olduğunu fark etmek keyfimi daha da kaçırdı.

Fanli kahkaha attı.

Çıkan sesin yarattığı şaşkınlık yüzümdeki tüm siniri silip attı. Güldüğünü ilk kez duyuyordum. Öyle ki gülmeyi bilip bilmediğini merak etmeye başlamıştım.

Ne var ki kendini çabucak toparladı. “Tekrar dene,” dedi. “Bu sefer aklını ve bedenini iki farklı varlık olarak düşün. Aralarında hiçbir bağlantı yokmuş gibi. Bedenin yalnızca bir araç, bir tuval, bir silah olsun. Emrine amade bir silah.”

Yeniden hiçliğe gülümsedim, geçen her saniye kendimi biraz daha aptal gibi hissediyordum. Yüz hatlarım hâlâ gergindi. Değil karşımdakini, kendimi bile kandıramazdım. Zhengdan da aynısını yapmış mıydı? Nedense buna pek ihtimal vermiyordum. Pek çok konuda benden daha dobra olsa da duyguları benim kadar yoğun hissetmiyordu.

“Belki de farklı bir yöntem denemeliyiz,” dedi Fanli. “Ama aynaya bakarak olabildiğince pratik yapmanı tavsiye ederim. Yüz ifadelerini incele. Nasıl değiştiklerine, bu değişimin nedenlerine bak. Bu bile bir başlangıçtır.”

Sahte gülümseme yüzümden silinip gitti. İç geçirerek yanaklarımı ovaladım. Kafamdaki eğitim buna pek benzemiyordu.

“Sabırlı ol. Daha yapacağımız çok şey var,” dedi Fanli. “Ancak şimdilik buna çalışmanı istiyorum.”

İfadeleri okumada onun kadar iyi değildim ama ben bile yüzündeki kayıtsızlığı görebiliyordum. Ayağa kalkıp kapıya doğru bir adım attım.

“Reverans yapmayacak mısınız?”

Ayağım havada kaldı, kendimi yavaşça arkama dönmeye zorladım. Başımı eğip dizlerimi büktüm. Bu o kadar tuhaf bir pozisyondu ki her an kafa üstü düşeceğimden korktum. Ayakta durmayı öğrenmeye çalışan bir tay gibiydim. Bacaklarım titriyordu.

“Evet,” diye mırıldandı Fanli, benden çok kendisiyle konuşur gibi, “belli ki bunun üzerinde de çalışmamız gerek.”

“Fanli’yle görüşmen nasıl geçti?” diye sordu Zhengdan kapı eşiğinden.

Odamızdaki bronz aynanın önünde oturmuş pürdikkat yüz ifadelerimi inceliyordum. Kaslarımı kontrol etmeye alışıp alışmadığımı bilmiyordum ama kendi yüzümü görmekten sıkılmaya başlamıştım.

“Mükemmeldi,” dedim. “Hiçbir şeyi saklayamadığımı düşünüyor.”

“Kimseyi etkileyemeyeceğimi düşünüyor,” dedi Zhengdan. Odayı aşip yanıma oturdu ve başını omzuma yasladı. “Senin eş, benimse saray kadını olmam bu yüzden sanırım.”

Kendimi tutamayıp güldüm. “Sana ne önerdi peki?”

Zhengdan’ın aynadaki yansıması ıslıl ıslıldı, gözleri parıltıyor, yüzü canlı ve sağlıklı görünüyordu. Köyümüzden ayrılalı henüz bir gün olmuştu ama şimdiden hiç olmadığı kadar hayat doluydu. “Ona ellerimi göstermemi istedi.”

“Ellerini mi?”

Başıyla onayladı. “Neye uğradığımı şaşırdım. Ellerime şöyle bir baktı ve gizli gizli kılıçla talim yaptığımı bildiğini söyledi. Bunu ne zamandır yaptığımı ve elimden neyin geldiğini bile doğru tahmin etti.”

Hiçbir şeyi kaçırmayan keskin bakışlarını düşündüm.

“Bana her zaman duyduğum nasihatleri vereceğinden endişelendim,” dedi Zhengdan. “Savaşmanın genç bir kadın için uygun olmadığını ya da erkeklerin bunu itici bulacağını söyleyeceğini düşündüm. Ama bil bakalım ne dedi?”

Başımı iki yana salladım, merakım kabarmıştı. Arkadaşımın dudakları yavaş yavaş yukarı kıvrıldı.

“Bana kılıç kullanmayı öğretecek. Gerçek bir silahşor gibi.” Heyecandan sözleri dudaklarından bir çırpıda dökülüyordu. “Hem böylece seni daha iyi koruyabileceğim. Ama Fanli aynı zamanda Wu ordusuna odaklanmamı istiyor. Sen Kral’ın dikkatini dağıtıp onu sorumluluklarından alıkoyarken ben askerlerin hareketlerini gözlemleyip eğitimlerini izleyeceğim. Saray

kadını olduğumdan dikkat çekmeden bir yerlere girip çıkmam daha kolay olacak.”

Gülümsemeye çalıştım. Onun adına *mutluydum*. En çok elinde kılıç tutarken kendisi gibi hissettiğini biliyordum. Ama aynı zamanda Kral’ı baştan çıkarma görevinin yalnızca bana düştüğünü bir kez daha hatırlamıştım. Başarısız olursam bütün tüm bu uğraşlar boşa gidecekti. Tüm insanların, tüm canların, krallığın yükü omuzlarımdaydı ve ben yüzüme sahte bir sevinç ifadesini kondurmaktan bile acizdim.

Zhengdan’ın dikkatle beni süzmesi de gerginliğime yardımcı olmuyordu. “Endişeli görünüyorsun,” dedi.

“Halledeceğim,” dedim, dikkatimi tekrar aynaya vererek. Kaşlarım çatıktı ve dudaklarım ince bir çizgi hâlini almıştı. “Sadece pratik yapmam gerek.”

Gece olunca evimden kilometrelerce uzakta, yabancı bir yatağa girdim ama o eski kâbus yine peşimi bırakmadı.

Hep aynıydı. Aynı yer, aynı zaman. Aynı başlangıç.

Geldiklerinde Susu ve ben evde yalnızdık. Annem ve babam yaklaşan kışa hazırlık için ormana odun toplamaya gitmişti. Hava o kadar soğuktu ki güldüğünde Susu’nun nefesinin yüzünün önünde buhar bulutları oluşturduğunu görebiliyordum. Ona Nüwa⁵ ve ilk fanileri nasıl yarattığı hakkında bir hikâye anlatıyordum.

“Hepsini sarı topraktan yapmış, tek tek özenle şekillendirmiş,” dedim. Susu o küçük ağzını açarak esneyip bacağıma yatınca gülümsedim. “Bunlar soylular ve kraliyet mensupları olmuşlar.”

“Peki diğerleri?” Konuşmayı bir yıl önce sökmüştü ama sözcüklerin çoğunu geveliyordu. Bazen kendini bizim kadar

5 Çin mitolojisinde geçen yaratıcı tanrıça. –y.h.n.

net bir şekilde ifade edemediği için sinirlenirdi. Biz de ona bunun normal olduğunu ve öğrenmek için daha çok vakti olduğunu söyledik.

“Diğerleri de o yorgunken yaratılmış. Uzun bir ipi çamura batırıp savurmuş. Etrafa saçılan damlacıklar da sıradan halk olmuş. Bizim gibi.”

Susu’nun kaşları çatıldı. “Sen çamurdan değilsin ki.”

“Değil miyim?”

“Sen çiçeklerden yapılmışsın,” dedi kararlılıkla. Kucağıma tırmandı. Artık bunu yapamayacak kadar ağırlaşmış olsa da sesimi çıkarmayıp arkama yaslandım. Saçını okşayıp teninin tatlı süt kokusunu içime çektim. Onu hayatım pahasına koruyacağımı düşündüm. “Bir de yağmur suyu. Ve ipek. Ve fenerler. Sen güzel şeylerden yapılmışsın.”

Tam o anda çığlıklar başladı.

Kâbuslarımda hissettiğim panik hatırladığımdan çok daha keskindi, tüm bedenimi yakıp geçecek kadar yoğunlu. Çünkü sonunda ne olacağını biliyordum. Susu’yla dolabın içine saklanıp kendimizi eski paltoların arasına gömsek, kollarımı kıpır kıpır bedenine sımsıkı dolasam bile bundan kaçış olmadığını biliyordum.

“Saklanmalıyız,” diye fısıldadım kulağına. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki bu karanlık, dar yerde damarlarımdan akan kanın uğultusunu bir fırtınanın ortasındaymışım gibi duyabiliyordum. “Lütfen... Susu beni dinle... sessiz olman gerek.”

Ama o ağlamaya başladı. “Anne,” diye hıçkırdı. “Anne, *annemi istiyorum...*”

Kapı bir gümbürtüyle parçalandı. Yeri döven ayak sesleri içeriye inletti. Bir şey çatladı.

Askerler gelmişti.

“Anne,” diye hıçkırdı Susu bir kez daha, küçücük bacaklarını savurarak kollarımdan kurtulmaya çalıştı. Yaşına göre kuvvet-

liydi, attığı tekmeler tenimi morartacak kadar sertti ama yine de onu bırakmadım. *“Korkuyorum. Anne, beni anneme götür.”*

“Annen gelecek,” diye fısıldadım. Çaresizlikten düğümlenmiş boğazım yüzünden sesim boğuk çıkmıştı. Tir tir titriyordum. Dolap kapısının arasındaki boşluktan askerlerin odaya daldığını görebiliyordum. Siyah saçları kısa kesilmiş, kılıçları kan içinde kalmış iki erkek. “Yanımda kal, güvende olacağız. Söz veriyorum. Dışarı çıkma.”

Susu öfkeyle başını iki yana salladı ve kıvrılarak kollarını kurtardı. *Hanfumun* kolları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Küçük yumruklarıyla dolap kapsını itti.

“Susu—”

Onu tutmaya çalıştım. Dolap kapısına uzandım. Ama parmaklarımın kavrayabileceği bir şey yoktu. Dolaptan çıktığı anda kalbime korkunç bir acı saplandı.

Hayır.

Şimdi olmaz.

Çocukluğumdan beri yakamı bırakmayan hastalığım. Bir türlü çaresini bulamadığım lanetim. Bedenim beni yarı yolda bıraktı. Acı öylesine kötüydü ki sanki biri göğsüme mızrak saplamıştı, hançeriyle kaburgalarımı yarıyordu. İki büklüm olup nefes almaya çalıştım. Çaresizce Susu’nun askerlere doğru yürümesini izledim.

Lütfen.

Ona zarar vermeyin. Dudaklarım kelimeleri sessizce tekrar edip duruyor, acı içimi yakıp geçiyordu. *O yalnızca küçücük bir çocuk. Ona ata binmeyi ve kendi saçını örmeyi öğreteceğime söz verdim. Yarın annemiz en sevdiği lotus kökü çorbası yapacak, haftalardır bunu bekliyor. Bu savaşın, sınırların, krallıklar arasındaki farkın onun için bir anlamı yok. Hem de hiç yok. Bırakın yaşasın.*

Kılıç havaya kalktığında askerin yüzüne baktım. Ne bulmayı umduğumu bilmiyorum. Azıcık da olsa tereddüt etme-

sini, pişmanlık duymasını ya da kendinden nefret etmesini beklemiştim belki. Fakat karşımda avını parçalamaya hazırlanan bir kaplan duruyordu sanki. Gözlerinde sadece karanlık vardı. Şiddet parıltısı.

Kılıç havayı yarıp geçti.

Kan yere sıçradı. Onun kanı. Paylaştığımız kan.

Çığlık attım. Boğazım parçalanıncaya, ağzım bakır tadıyla doluncaya, artık onu göremeyinceye kadar bağırdım.

Gözlerim açıldı. Yatakta uzanıyordum. Bir elim göğsümdedi, nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyordum. İçimde, çürüyen diş misali bir sızı vardı.

Susu.

Zhengdan odanın diğer ucunda, pencereden süzülen ay ışığının altında yan yatmış, hafifçe horluyordu. Dışarıda ağaçların dalları hışırdıyor, bir ağustos böceği ötüyor, nehir şırıl şırıl akıyordu. Her yer sakin ve huzurluydu. Yine de hiçbir gerçek değilmiş, *bu* bir rüyaymış gibi geliyordu. Belki de Susu benden alındığından beri hiç uyanmamıştım.

Gecenin geri kalanını tavana bakarak geçirdim, intikam arzusu içimi yakıp kavuruyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

İlk günlerde Fanli'yle hep lotus göletinin orada buluşuyorduk. Bazen mürekkep karası *hanfular* giyer, beline en kaliteli altın ipliklerle açmış manolyalar, üst üste binmiş bulutlar ve uçan turna kuşları işli kuşağını takardı. Bazense gümüşlere bürünür, *hanfusunun* geniş kolları rüzgârda uçuşarak su gibi usul usul dalgalanır, elinde de kıyafetlerine uyan beyaz bir yelpazesi olurdu. Hangisinin ona daha çok yakıştığına karar veremiyordum: savaş tanrısı gibi görünmek mi yoksa bir şairin ilham perisi gibi mi? Bana kalırsa ikisi de.

“Yeni bir şey öğreneceğiz,” dedi bir sabah. Bu kez baştan ayağa siyahlar içindeydi, böyleyken yüzünün pürüzsüz hatları daha soğuk görünüyordu. “Hazır olduğunu düşünüyorum.”

“Neye?”

Fanli sorumu duymazdan gelip birine seslendi. “Luyi. Getir şunu.”

Muhafız elinde ahşaptan yapılma bir enstrümanla ortaya çıktı. Bildiğimden değil ama belirgin özelliklerinden ne olduğunu anlamıştım. Üzerinde boylu boyunca ipek gibi ince teller uzanıyordu ve ahşabı güneşin altında sıcacık parılıyordu. Bir ucu kavisli ve diğerinden biraz daha genişti. Öyle büyüktü ki yanıma koysalar omuzlarımı geçerci.

“Çabuk ol,” dedi Fanli ama sesinde sabırsızlık yoktu. “Sakin bana enstrümanın çok ağır olduğunu söyleme.”

Luyi abartılı bir tavırla dudaklarını büzdü, adımlarını hızlandırmadı. “Geçenlerde dağdaki her bir deliği aradıktan sonra yürüyebildiğime dua et. Bacaklarım hâlâ sızlıyor.”

“Bir muhafız olarak saygınlığını hiç önemsemiyor musun?” diye karşılık verdi Fanli düz bir sesle. “Birkaç kilometre tırmandı diye mızızızlanan bir adamı kimse işe almaz.”

“Birkaç kilometre mi?” diye tekrarladı Luyi, gücendiği ortadaydı. Zitheri bir gümbürtüyle önümüze bıraktı. “Kunlun Dağları’nın bile bu kadar yüksek olduğunu sanmıyorum. Hem daha iyi ya, beni kimse işe almak istemezse” –sırıttı– “ömür boyu bana katlanmak zorunda kalırsın.”

“İnanılmazsın.”

Luyi’nin sırtışı genişledi. “Öyleyim, değil mi? Sonunda fark ettin.”

“Hayır,” dedi Fanli düz bir sesle. “Gün geçtikçe daha da saygısızlaşman inanılmaz.”

Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi.

“Dağlarda... ne işin vardı?” diye sordum.

“Ah, güvenlik için,” dedi Luyi, elini umursamazca sallayarak. “Fanli, Yue’nin yüce askerî danışmanı ve Wu Kralı’na gönderilecek müstakbel armağanlar bir araya gelmişken dağlarda herhangi bir suikastçının saklanmadığından emin olmak istedi. Takdir edersin ki bu biraz nahoş olurdu.”

Suikastçı. Nabzım hızlandı. Bu kelime gözlerimin önünden kan ve bıçak görüntülerinin, siyahlara bürünmüş maskeli adamların, halk hikâyelerinden fırlamış sahnelerin geçmesine neden oldu. Gerçek olduklarına inanmak zordu. “Bir şey buldun mu?”

Luyi başını iki yana salladı ve beni teselli etmek istercesine kocaman gülümsedi. “Haberler iyi. Kimsenin seni öldürmeye niyeti yok.”

“Aman ne iyi,” diye mırıldandım.

“Yine de,” diye ekledi Fanli, bıçak gibi keskin bakışlarını bana çevirerek. “Bu, gardım düşürmen gerektiği anlamına gelmiyor. Duydun mu bilmiyorum ama en güzel çiçekler genellikle ilk koparılanlar olur. Güzelliğin hem kendin hem de başkaları için tehlike arz ediyor.”

“Kızı korkutuyorsun,” dedi Luyi, beni işaret ederek. Fanli’nin hissettiğim her şeyin yüzümden okunduğunda dair söylediklerini hatırlayıp kızardım. Gerçekten her şeyi *bu kadar* açık mı ediyordum? “Baksana.”

“Evet, gayet net görebiliyorum. Bu da halletmemiz gereken bir diğer problem.” Fanli, Luyi’ye döndü. “Gidebilirsin.”

Adam tekrar dudaklarını büktü. “Ama izleyebileceğimi umuyor—”

“Yapacak daha iyi bir işin yoksa gidip dağları tekrar ara.”

“Şaka yapıyordum,” dedi Luyi aceleyle, etkileyici bir hızla uzaklaşmaya başladı. Göz açıp kapayınca dek ortadan kayboldu

Fanli, Luyi’nin arkasından bakarak gözlerini devirdi sonra da kendini toplayarak enstrümanı işaret etti. “Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

Cevap dudaklarımdan beceriksizce döküldü. Bu sözcüğü yalnızca başkalarının ağzından duymuştum. “Bir *guqin*.”

“Doğru. Nasıl çalındığını biliyor musun?”

Tereddütle elimi tellerine uzattım. Başta ipeği andırdıklarını düşünmüştüm ama o kadar sertlerdi ki insanın parmaklarını yaralamadan onları nasıl tıngırdatabileceğini merak ettim. Başımı yavaşça iki yana salladım. Böyle enstrümanlar soylu kadınların, kraliyet kanıyla doğmuş kızların eğlencesiydi.

“Sana göstereyim.” Kıyafetinin geniş kollarını geriye atarak eğildi ve parmağını telin bir ucuna bastırıp diğer eliyle öteki ucunu çekti. Alçak sesli, hüznü bir nota havada yankılandı. Sesi o kadar güzel, o kadar saftı ki içimde bir kıpırtı hissettim. Nefesim kesildi. Sonra enstrümanı sahiden çalmaya

başladı, parmakları gözümün ayırt edemeyeceği kadar hızlı hareket etti. Duraksamadan başını kaldırdı. “Bu sana neyi anımsatıyor?” diye sordu.

Gözlerimi kapattım. Esen rüzgâr tenimi okşayıp geçti, müzik etrafımı sıcacık kollar gibi sarmaladı. “Güneye... Güneye doğru akan bir nehri anımsatıyor. Kayaları döven suyu.” Bunun doğru cevap olup olmadığını bilmiyordum. Bu bir sınav mı, doğru bir cevabı var mı ondan bile emin değildim.

Fanlı uzunca bir süre sessiz kaldı.

“Peki şimdi?” Melodi değişti, yavaşladı. Daha karamsar, üzücü, korkunç ve biraz da uğursuz bir havaya büründü.

“Düşmüş bir şehir. Savaşta arda kalanlar. Kıyıların ayırdığı iki âşk.”

“Şimdi?”

“Dolunayın önünde süzülen bulutlar. Yalnızlığın sessizliği. Soluk güneş ışığının süzüldüğü, toz zerreciklerinin havada uçuştığı boş bir oda. Değiştiremeyeceğin bir şey için duyulan pişmanlık. Sahip olamayacağın biri için hissedilen mutluluk.”

Melodi kesildi. Gözlerimi araladığımda Fanlı'nın bana yepyeni bir gözle baktığını fark ettim. Neredeyse şaşkıındı. Emin olduğu bir hesap aniden değişmişti ve ne yapacağını bilmiyordu sanki.

“Evet,” dedi sonunda. Gözlerindeki o bakış uçup gitti.

“Evet derken?”

Başka bir şey söylemedi. Önüne oturmamı işaret etti. Değişini yapmamla yakınlığımızı fark ettim. O kadar ki yavaşça verdiği nefesi ensemde hissediyordum. Birbirimize dokunmasak da kolları bedenimi sarmalamıştı, elleri benimkilerin üzerinde süzülüyor, onları tellere doğru yönlendiriyordu. Olduğu yerden yüzümü göremediğine seviniyordum, ifadem muhtemelen yine her şeyi ele veriyordu.

“Çalmaya çalış,” dedi. Birkaç kez ne yapmam gerektiğini gösterip terimler başımı döndürünceye kadar çalma tekniklerini ve perdeleri tek tek açıkladı.

Onun yaptığı gibi teli çektim ama çıkan ses çok boğuktu, kulak tırmalıyordu. Biraz panikledim, hayal kırıklığına uğradım. Ya Fanli’nin bana öğretmeye çalıştığı her şeyde başarısız olursam? Ya köylülerin dediği sadece gibi güzel bir yüzden ibaretsem? Bir anda üstlendiğim görev gözüme boğucu ve tuhaf göründü. Başarılı olmam imkânsızdı. Değil kalan sekiz haftayı, tüm hayatımı buna adasam bile hazır olmayacaktım.

“İlk çalışında böyle olması normal,” dedi Fanli. “Hemen başarsan şaşırtıcı olurdu.”

Bir an gerginliğimi hissedip beni rahatlamaya çalıştığını düşündüm. Fakat sesi bunun için çok ciddiye. Silkelenip kendime gelmeye çalıştım. Ortada hiçbir şey yokken duygusallık aramak anlamsızdı.

“Şuradaki parmaklarını biraz kaydır.” Bileğimi öne doğru çekti, parmaklarının soğukluğunu kıyafetimin üzerinden bile hissettim. “Ve o kadar sert çekme. Teller hassastır. Uyguladığın baskıdaki en ufak bir değişim sesi de değiştirir. Dinle.”

Sabah boyunca göletin yanında enstrümanla pratik yaptık. Parmaklarım kızarana kadar telleri tekrar tekrar çekip bıraktım ama hâlimden şikâyet etmedim. Saç kadar ince tellere bulaşan kanı görüp beni durduran Fanli oldu.

“Neden bir şey söylemedin?” diye sordu kaşlarını çatarak. “Ara verebilirdik.”

“Hayır.” Parmaklarım hâlâ *gugindeydi*. “Sanırım anlamaya başlıyorum. Biraz daha deneyeyim.”

“Böyle devam edersen ellerini mahvedeceksin.”

Onu duymazdan geldim. Bir şeyleri yarım bırakmaktan hiç hoşlanmazdım. Ama tek derdim bu değildi. Birine, kendime bile olsa birine bunu *yapabileceğimi* kanıtlamaya ihtiyacım vardı. Yalnızca güzel bir kızdan ibaret olmadığımı, dans

etmeyi, şarkı söylemeyi, klasik enstrüman çalmayı küçüklüğünden itibaren öğrenen kızlar kadar, hatta belki onlardan da iyi olduğumu ispatlamalıyım.

İki elim de kan içinde kaldığında *guqin*le basit bir parçayı baştan sona çalabildiğimi fark ettim. Hissettiğim tatmin duygusu tüm acımı alıp götürdü. Sırtarak Fanli'ye döndüm. *Gördün mü? Böbürlenmek istiyordum. Yapabiliyormuşum.*

Dediği tek şey, "Güzel," oldu.

Gözleri ellerime kilitlenmişti.

Çok geçmeden belli bir düzen oturttuk. Sabahlarım diğer enstrümanların yanı sıra *guqin* çalmakla, şarkı söylemekle ve dans etmeyi öğrenmekle geçiyordu. Dansların bazılarını daha önce duymamıştım bile. Bir kısmı renkli, uçları fırfırlı yelpazeleri açıp sallamayı, bir kısmıysa etrafımda hızlıca dönmeyi gerektiriyordu. İlk birkaç denememde dizlerimin üzerine kapaklanmıştım. Başım öyle dönmüştü ki kusacağımı sanmıştım.

"Kuğuların hareketlerini izleyin," demişti Fanli Zhengdan'la bana, o zarif ve ince boyunlarıyla suyun üzerinde süzülmelelerini işaret ederek. "Dans etmek güzelliğin bir formudur. Güzel olan her şey de doğadan gelir."

"Dansları kendi göstermek istemediği için böyle şeyler söylüyor," diye fısıldamıştı Zhengdan bir dersimiz sırasında. Gülmemek için kendimi o kadar zor tutmuştum ki ikinci dönüşümde neredeyse dengemi kaybedecektim.

Öğle yemekleri de ayrı bir külfetti. Altı üstü birkaç lokma için sayısız kurala uymamız gerekiyordu. Yemek yemek artık vücuda ihtiyacı olan besini vermekten, aç karnı doyurmaktan ya da bir sonraki gün çalışacak enerjiyi aldığımız bir kaynaktan ibaret değildi. Karmakarışık bir ritüeldi. Balığın başının Kral'a dönük olması, Kral'ın yanında yemeği sesli çiğnemek büyük saygısızlıktı. Bana kalırsa sorunun kaynağı Kral'dı. Bir

insan nasıl her konuda bu kadar alıngan olabilirdi? Tabii ki bu düşünceleri kendime saklamam gerekiyordu. Fanli'nin ilk gün anlattığı kellesi uçurulan o görevliyi unutmamıştım.

Tüm bunlara rağmen çoğu zaman öğleden sonrayı iple çekiyordum. Bu saatlerde daha çok klasiklere, şiire, politikaya ve tarihe odaklanıyorduk. Fanli'nin anlattığı hikâyeler kulağa gerçekten de birer hikâye gibi geliyordu. Bu romantik, dramatik, trajik olaylar sıradan insanların başına gelmezdi. Hepsı büyüleyiciydi ve Fanli'nin bahsedilen karakterin çoğunu tanıyor olması hepsini daha ilginç kılıyordu.

“Wu Zixu hakkında ne biliyorsunuz?” diye sordu masasının etrafından dolanarak.

Fanli'nin çalışma odasında oturuyorduk. Bu oda avlunun diğer ucunda, bizim yattığımız odadan uzakta, ücra bir köşeydi. Turuncuya çalan güneş yamalar hâlinde Fanli'nin masasına düşüyordu. Üzerinde artık bölünmüş olan imparatorluğun haritası duruyordu, Wu ve Yue'nin sınırları çizilmişti. Bu iki krallığın ötesindeki yerleri de gösteriyordu. Bazısı o kadar uzaktaydı ki başka bir dünyaya aitlermiş gibi geliyordu. Batıdaki Chu, kuzeydeki bozkırlar ve kıyı boyunca uzanan Sarı Deniz. Böyle bakıldığında toprak parçaları kırılmış bir porseleni anımsatıyordu.

Haritanın yanında pek çok farklı kişinin bulunduğu, üzeri aralarındaki ilişkileri gösteren noktalı çizgiler ve Fanli'nin minik notlarıyla dolu kalabalık bir diyagram vardı.

“Wu Zixu...” Kulağıma tanıdık geliyordu ama nereden duyduğumu çıkaramadım. Sonra aklıma köyde ağızdan ağıza yayılmış bir deyiş geldi. “Fanli, Kral Goujian için neyse Wu Zixu da Kral Fuchai için odur,” dedim yüksek sesle.

Fanli'nin kaşları hafifçe kalktı. “Bir bakıma haklısın. Fuchai'dense asıl babası Kral Helü'nün değer verdiği bir danışman olduğunu eklemeliyiz. Helü'nün kuzenini öldürüp tahta çıkmasına yardım eden Wu Zixu'ydu. İçerden aldığım bilgilere

göre Fuchai, Wu Zixu'ya babası kadar güvenmiyor. Bu da bizim işimize geliyor. Bunun nedeni nedir?"

Cevabı bulmak için zihnimdeki azıcık bilgiyi gözden geçirdim. Wu'nun ve Yue'nin çıkarları her daim çakışırdı. Bizim için iyi olan bir şey onlar için kötü olmalıydı. "Çünkü... Wu Zixu'nun vereceği tavsiyeler biz onlara saldırmaya fırsat bulmadan Wu'nun güçlenmesini sağlayabilir. Kendi danışmanına güvenmeyen bir kralı kandırmak daha kolay olur. Ya da... Kral Goujian'ın bir intikam planı yaptığından şüphelenecek en muhtemel kişi Wu Zixu olduğu içindir."

Zhengdan yanımda başını aşağı yukarı salladı. "Çok mantıklı. Kişi kendinden bilir işi. Wu Zixu da hep intikam istemişti, değil mi?"

Ona döndüm. Zhengdan köy meydanında benden daha fazla vakit geçirirdi ve etrafta dolanan dedikodular bazen şaşırtıcı derecede güvenilir bilgi kaynakları olabilirdi. "Neyin intikamı?"

"Babasının," diye yanıtladı Fanli, masanın arkasına dönerek. Mürekkep dolu fırçasını diyagramdaki bir isme doğrulttu ve onu Wu Zixu'ya bağladı. "Wu Zixu aslen Chu Hanedanlığı'ndan. Babası veliaht prensin hocasıydı. Ama şu adam" –fırçasını kırmızıyla yazılmış bir isme götürdü– "babasıyla Prens'in bir isyan planladığına dair söylenti yaydı. Hoca idamını beklerken oğullarına başkente gelmelerini söyleyen bir mektup yazmaya zorlandı. Wu Zixu bunun bir tuzak olduğunu anlayıp Wu Krallığı'na kaçtı."

İçim ürperdi.

Vatan hainliği. Tuzaklar. İhanet. Bu adamları tanıyıp güç uğruna yaptıklarını öğrendikçe saraya gitme fikri iyice korkutucu bir hâl alıyordu. Bir başımaydım. Zekâmla hepsini alt edebilir miydim? Krallarını gözlerinin önünde baştan çıkarabilir miydim? Tek yanlış hamlenin sonları olabileceğini bile bile nasıl uyuyorlardı?

Fanlı'nin gözleri kafamdan geçenleri sesli söylemişim gibi benimkilerle buluştu. "Zhengdan haklı. Wu Zixu doğuştan kuşkucu bir adam, ufacık bir aksiliğe bile tahammülü yok. Ona dikkat et. Tahminlerim doğruysa senden şüphelenecek ilk kişi olacak ve saraydaki hayatını eziyete çevirmek için elinden geleni yapacak." Gözleri aciliyetle karardı. "En kısa sürede onu Kral Fuchai'nin yanından uzaklaştırmanın bir yolunu bulmak zorundasın."

"Yoksa?" Alacağım cevaptan korkuyor, zar zor nefes alıyordum.

"Yoksa o seni uzaklaştırır."

Günlük eğitimimiz bittiğinde kendimi yatağıma attım. Öğrendiğim yeni bilgiler ve tehditler zihnimde dönüp duruyor, bedenim için için sızlıyordu. Hayatımda hiç bu kadar yorulduğumu hatırlamıyordum. Bir başıma sepet sepet ham ipek yıkarken bile bu denli bitkin düşmemiştim.

Sonra yanımda bir ağırlık hissettim. Uzun bir saç tenimi gıdıkladı.

"Xishi-jie," dedi Zhengdan. İçeride sadece ikimiz olduğumuz hâlde fısıldayarak konuşuyordu. "Uyudun mu?"

Gözlerimi açmadan, "Evet," diye mırıldandım.

Genzinden alaycı bir ses çıktı ve yanıma sokulup sivri çenesine omzuma bastırdı. "Konuşalım. Sıkıldım."

"Sıkıldın mı?" Şaşkınlıkla gözlerimi açtım. Maviye çalan karanlıkta yüzünü görebilmek için gözlerimi birkaç kez kırptırdım. "Yorgun değil misin? Bir günün bu kadar yoğun geçmesi mümkün değil sanırdım." Bunu söylerken bile ellerim acıyordu. *Guqin* tellerinin kanattığı yerler çoktan sertleşip narsır tutmaya başlamıştı.

"Öyle ama etrafta pek kimse yok."

“Bu bir sorun mu?” Kulübemizle dair içten içe en sevdiğim şey de buydu. Ne yaptığımızı gözleyen, laf soka, endişelenmemiz gereken kimse yoktu. “Burası huzurlu.”

“Senin için öyle olabilir,” diye homurdandı. Yüzüstü döndü. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki uyuyup uyumadığını merak ettim. Sonra, “Fanli hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Sebepsizce gerildiğimi hissettim. “Neden sordun?”

“Ne demek *neden* sordun? Merak ediyorum. Sanki dedikodusunu yapabileceğimiz başka biri varmış gibi.”

Umursamaz bir ses çıkardım. Dürüst olmam gerekirse Fanli hakkında konuşmak, odamda karanlıkta yatarken onu düşünmek istemiyordum. Günün her saatini onunla geçirmek fazlasıyla yeterliydi.

Tam konuyu nasıl değiştireceğimi bulmaya çalışırken Zhengdan konuşmaya devam etti. “Sevgilisi var mı acaba?”

“N-ne?”

“Pek sanmıyorum,” dedi. “Bütün vaktini *bizimle* geçiriyor, kalbi su gibi durgun, yüzü buz gibi. Gönlü hiçbir şeye kapılmıyor olmalı. Kral’ın bu görev için yalnızca ona güvenmesine şaşmamalı. Belki de aşk meşkle hiç ilgilenmiyordur. Kendini krallığına adayan, hayatını tek başına geçirip gidecek insanlardan biridir.”

Ağzımda bayatlamış çaya benzer tuhaf bir tat hissettim. Örtüyü çeneme kadar çektim. “Bunlar bizi ilgilendirmez.”

“Hadi ama, Xishi-jiejie.” Beni dürttü. “Ona dair hiçbir şey düşünmediğini söyleme.”

Bir an ona nehir kıyısında olanları, her yanı morarmış kızı ve Fanli’nin hikâyelerden fırlamış bir kahraman gibi güneşi arkasına alarak günü kurtarmaya gelişini anlatmayı düşündüm. Yine de bir şey beni durdurdu. Bu, birine onu rüyanızda gördüğünüzü söylemek gibi bir şeydi; hiçbir anlamı olmasa bile fazla mahrem geliyordu.

“Kendinden pek bahsetmiyor,” dedim sonunda. Yüksek pencerelere baktım, zarif bir kafes oluşturacak şekilde birbirine dolanmış dallar ve rengârenk lekelerden ibaret çiçekler ince pirinç kâğıdının ardından belli belirsiz seçiliyordu. “Bildiğim tek şey krallığı için her şeyi yapabileceği.”

“Bu bile birçok şeyi açıklıyor,” dedi Zhengdan. “Düşünsene. Dünyayı kurtarmak uğruna tüm dünyevi arzuları kenara bırakmış bir adam. Devlete bağlılık yemini etmiş ama başka hiç kimseye bağlanmamış biri. Böyleleri çoğunluğun iyiliği için kılıcını kendi kalbine bile saplar.” Kısa bir duraksamanın ardından ekledi, “Bir sevgilisi olmaması daha iyi sanırım. Bir kadınla mutlu mesut yaşayabilmek için fazla erdemli biri. Herkesin senden bir şeyler istediği bir dünyada mutluluk bir nebze de olsa bencillik gerektirir.”

Güzeller güzeli ve filozof Zhengdan. Bazen gözleri parlayan, korunması ve sevilmesi gereken küçük bir kız kardeş, bazen de dünyanın gerçek yüzünü görmüş asırlık bir bilge olduğunu düşünüyordum.

Uzanıp alnıma nazikçe fiske attım, karanlığın her şeyi gizlediğine seviniyordum. “Yeter artık.”

Ne var ki Zhengdan sustuktan sonra bile uykuya dalmam çok uzun sürdü. Yatağımda dönüp durdum. Fanli'nin hayatını yalnız geçirmesiyle ilgili söyledikleri bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Bunu düşünmek bile göğsümü sıkıştırıyordu. Nedenine anlam veremiyordum. Bu beni ne ilgilendirirdi? Fakat içimdeki sesin o an bile bu soruya vereceği başka bir yanıtı vardı.

ALTINCI BÖLÜM

Kulübede günler, şiddetli bir rüzgârın kapıp götürdüğü sonbahar yaprakları gibi göz açıp kapayıncaya dek geçip gidiyordu. *Guqin*le en tatlı melodileri nasıl tıngırdatacağımı, satrançta nasıl bilerek kazanıp kaybedeceğimi, yüzümü *hanfu*-mun kolunun arkasına gizleyip şarabı sessiz, kibar yudumlarla nasıl içeceğimi öğrenmiştim. Beş Hegemon⁶'un adlarını ezberlemiştim ve Yue ve Wu arasındaki savaşları, Kral Helü'nün Suli Savaşı'nı kaybedip aldığı yaralardan ölene dek sürdürdüğü krallığımıza yönelik işgal girişimlerini uykumda bile sayabiliirdim. Yüz ifadelerime söz geçirmeyi başarmış, sahte bir gülümseme takınmak veya kahkaha atmak istediğimde aklımdan güzel şeyler hayal etmeyi öğrenmiştim. Eğitimlerden yorgun düştüğümde bir ağaçtan olgunlaşmış bir erik koparıp yalnız başıma oturmayı, meyveyi soğuk suları kolumdan aşağı aka aka yemeyi âdet edinmiştim.

Bazen avluyu bırakıp Fanli ve Zhengdan'ın antrenman yaptığı yere giderdim. Fanli'nin dövüşmesini bir köşeden izlemek bile bir ayrıcalık gibiydi. Kılıç ellerinde âdeta akışkan,

6 Çin'in İlkbahar ve Sonbahar Dönemi'nde (M.Ö. 770-476) öne çıkan beş hükümdara verilen isim. -y.h.n.

hareket hâlindeki bir gümüşe dönüşüyordu. Ucunu savurup sessizce havayı yarıp geçerken erik çiçeği yaprakları bahar yağmuru gibi üzerine dökülürdü. Durup yorgunluktan hafif de olsa nefes nefese kalmış vaziyette başını kaldırdığında hemen gözlerimi kaçırdım.

Eğitimin son haftalarda değiştiğimi hissedebiliyordum. Aynaya ya da durgun göletteki yansımama baktığımda karşımda daha güzel, daha kurnaz bir yüz görüyordum, bakışlarında daha önce orada olmayan bir keskinlik vardı. Bazen, zamanın yavaşlayabileceğine ve hayatımın geri kalanının da hep böyle geçeceğine kendimi inandırabildiğimde, mutlu bile olabiliyordum.

Ama sonra öğrendiğim her şeyin bir amacı olduğunu ve erik çiçekleriyle bezeli, rüzgârla yere düşmüş meyveler arasındaki bu sakin mola yerinin değil, *bunun* benim hayatım, kaderim olduğunu hatırlıyordum.

Kaderim hızla yaklaşıyordu.

“Bir hafta içinde Kral Fuchai’yle tanışacaksınız,” dedi Fanli. Hava soğumaya başlamıştı. İçerdeydik ve yanımızda bir ateş yanıyordu. Ellerimi alevlere doğru uzatıp turuncu ışığın tenimde titreşmesini izledim. “Tanıştığınız ilk andan itibaren seni arzulamasını sağlamak zorundasın. Peki arzu denen şey nedir?”

“Açgözlülük,” diye cevapladı Zhengdan hemen, sesinde küçümseyici bir tını vardı. Köydeki adamların kapısına üşüşmesini, gözleriyle onu süzmelerini, sokakta yürürken ona laf atmalarını düşünüp düşünmediğini merak ettim. “Sahip olma isteği.”

“Yokluk hissi,” dedim biraz düşündükten sonra.

Fanli bana baktı ve usulca devam etmemi işaret etti.

“En çok sahip olamadığımız şeyleri arzularız. Erkekler henüz tırmanmadıkları dağların, yelken açmadıkları denizlerin, fethetmedikleri toprakların hayalini kurar. Doğdukları andan itibaren her şeyin onlara ait olduğu söylenir, bu yüzden bir şey onlara ait olmadığında bunu kişisel bir meydan okuma olarak görürler.” Biraz daha düşündüm. “Ayrıca uzaktan bakıldığında

her şey göze daha hoş görünür. O şeye bakıp bakıp hayallere dalarız. Bazen bir yemeğin kokusu tadından daha güzel gelir.”

“Yokluk,” diye tekrarladı Fanli ve başını onaylarcasına salladı. Ayağa kalkıp yürümeye başladı, yavaş adımlarla daireler çizdi. “Büyük ölçüde doğru. Kral Fuchai’yle birlikteyken aklının bir köşesinde hep bu olmalı. Dünyanın sahibi olduğuna diğer herkesten daha çok inanıyor. Sakın kendini hemen onun kollarına bırakma. Bu çok kolay olur, birkaç gün içinde sıkılır. Nazlanıp peşinden koşmasını sağlarsan ilgisini çekmen daha kolay olur. Ne zaman sana yaklaştığını düşünse, sana dokunacak gibi olsa” –elini bana doğru uzatınca bir an aptal gibi yüzüme düşen saç tutamını iteceğini sandım– “geri çekileceksin. Tekrar ve tekrar.” Sesi alçaktı. Bu boğuk tınıyı ilk kez duyuyordum. “Ta ki senden başka bir şey düşünemeyecek hâle gelene kadar.” Elini geri çekti ve *hanfusunun* kolunu savurarak yürümeye devam etti.

Yutkundum. Tenim ateş yüzünden yanıyordu ama kaburgalarımın ardında hissettiğim başka, daha yoğun bir sıcaklık daha vardı. Yokluk. O yasaklı, sahip olamayacağın şey. Neden böyle demiştim? Hem de bu kadar kolayca. Bu cevap nereden çıkmıştı?

Zhengdan beni dürtünce irkildim. Yanlış bir şey yapmamış veya düşünmemiş olmama rağmen yüzüm tuhaf bir suçluluk duygusuyla kızardı.

“Ne oldu?” diye fısıldadı, Fanli’nin sırtı bize dönükken. “Ne bu suratının hâli?”

“Bir şey yok,” diye karşılık verdim.

Gözlerini kıstı ve parmağını bana doğrulttu. “Kızarıyorsun.”

“Hayır, kızarmıyor–“

“Bir sorun mu var?” diye sordu Fanli tekrar bize dönerek.

Başımı hızlıca iki yana salladım. Daha önce bana duygularımı kontrol altına almamla ilgili öğrettiklerini hatırladım. Yüzümün donmuş bir göl, sert bir kaya kadar boş ve anlaşıl-

maz olduğunu hayal ettim. İşe yaramış olacaktı ki Fanli başka bir şey söylemedi.

O akşam yemek salonundan dönerken Fanli'nin odasından gelen titreyen mum ışığını gördüm. Sonra bir gölge geçti.

Adımlarımı neyin yavaşlattığını bilmiyordum. Gökyüzü çoktan koyu mor rengine bürünmüştü, hava her gün batımında olduğu gibi tatlı ve serindi. Yatağıma yayılıp uyuyarak yorgunluğumu atmak için sabırsızlanıyordum. Fakat bunun yerine yaklaştım. Sürgülü kapı azıcık aralıktı. Ufacık açıklıktan Fanli'nin yere oturduğunu gördüm.

Kalbim tekledi.

İçerde yalnızdı, kömür karası saçları banyo yaptığı için hâlâ ıslaktı ve omuzlarına dökülüyordu. Saçlarını genellikle tepesinde bağlardı, onları açık bıraktığını ilk kez görüyordum. Yüzü öteki tarafa dönüktü. Güç bela aldığım nefeslerle onu izlerken üzerindeki ince, beyaz *hanfuyu* çıkardı. Boğazıma yükselen sesi çabucak bastırdım. Burada olduğumu, ne gördüğümü bilmemeliydi. Omuzlarından belinin dar kıvrımına kadar sırtının tamamı ortadaydı ama donup kalmama sebep olan şey bu değildi.

Sırtı acımasız yara izlerinden oluşan bir haritaya benziyordu. İlk düşen kar taneleri kadar pürüzsüz ve narin tenine tezat oluşturunuyorlardı. Hepsi hemen hemen bir kırbaç genişliğindeydi, koyu mor tonlarına bakılırsa eski olmalıydılar. Sırtına gelişigüzel dağılmışlardı, nerede başlayıp nerede bittikleri belli değildi. Saf şiddetin, yalnızca acı vermek için yapılmış işkencenin kanıtıydılar.

Parmaklarını bir merhem kavanozuna daldırdı. Merhemi yavaşça yaraların sürmeye başladı, monoton hareketleri aynı şeyi daha önce defalarca kez yaptığını, bunun bir tür alışkanlığa dönüştüğünü söylüyordu. Otların keskin kokusu bana kadar

geldi. Çiçeksiydi ama daha acımsı, sert bir aroması vardı. Bur-numun direği sızladı, boğazım kaşındı. Fanli ne kadar uğraşsa da omurgasının ortasındaki yaralara yetişemiyordu. Vücudunu bir o yana bir bu yana esnetip birkaç kez denedikten sonra iç çekerek vazgeçti.

İçeri girip ona yardım teklif etmeyi düşündüm. Ama o zaman buraya neden geldiğimi açıklamam gerekirdi. Ayrıca muhtemelen onuru incinirdi.

Ben seçeneklerimin tartarken Fanli bir anda gerildi ve arkasını döndü. Eğilip görüş alanından kaçmaya çalışsam da her şey çok ani olmuştu.

“Orada olduğu biliyorum,” diye seslendi. “İçeri gel.”

Odasına girdim. Kendimi, soymaya çalıştığı evin sahibi tarafından enselenmiş bir hırsız gibi hissediyordum. O kadar dersten sonra bile yüz kaslarımı kontrol etmekte hiç olmadığı kadar zorlanıyordum. Hissettiğim suçluluk ve şok yüzümden apaçık okunuyor olmalıydı.

“Özür dilerim,” dedim kekeleyerek, nereye bakacağımı bilemedim. Ben bir adım atana kadar o çoktan giyinmiş, üzerine siyah bir pelerin geçirip beline geniş bir kuşağı sıkıca bağlamıştı. Fakat yara izleri beynime kazınmıştı bir kere. “Niyetim—”

“Beni dikizlemek değil miydi?” diye sözümü kesti ama sesinde suçlayıcı bir ton yoktu.

Cevap vermedim. Aklımda binbir soru vardı: Ona ne olmuştu? Bunu kim yapmıştı? Kim *cüret* etmişti? İzler hâlâ acıyor muydu? Varlıklarından başka kim haberdardı? Onları gören ilk kişi ben miydim? Vahşi, tehlikeli bir dürtü her bir zerremi ele geçirdi. O girintili çıkıntılı yara izlerine parmak uçlarımla dokunduğumu, üzerlerine dudaklarımı bastırdığımı hayal ettim. İrkilip kaçarmıydı? Yoksa kendi koyduğu kuralları çiğneyip kalmama izin verir miydi? Silkelenip kendime geldim, başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüştü sanki. Böyle şeyler düşünmemeliydim. Bugün neyim vardı böyle?

“Seni suçlayamam,” diyerek sözlerine devam etti Fanli. “Seni insanları gizlice dikizle diye eğitiyorum. Asıl sitemim burada olduğunu bu kadar belli etmiş olmana. Varlığını ruhum bile duymamalıydı.”

“Bir dahaki sefere...” diyecek oldum ama sonra duraksadım. Ne diyecektim? *Seni daha sessiz dikizlerim mi?* Bu korkunç bir cevap olurdu.

Fanli’nin dudakları seğirdi. Sakin duruşuna rağmen davranışlarına normalde olduğundan daha fazla dikkat ettiğini fark ettim. Bir sır saklıyor gibiydi. Şimdiye dek hiç ziyaret etmediğim odasında yalnız olduğumuzun da bilincindeydim. İkinci farkındalık suratıma bir tokat gibi çarpmıştı.

“İkimiz de bunu unutalım ve asıl meseleye gelelim. Buraya gelmenin bir sebebi var mıydı?” diye sordu yüzümü inceleyerek.

Bir sebebi yoktu ama hem onun dikkatini dağıtmak hem de içimdeki yasaklı hisleri bastırmak için bir şey söyleme gereği duydum. Herhangi bir şey. Aklıma bir fikir gelir diye çaresizce odayı taradım. İçerisi onun kadar disiplinli birinden beklenmeyecek kadar dağınıktı. Parşömenler her yerdeydi, onur nişanları masanın üzerine yayılmıştı, haritaların üzerlerinde orduları temsil eden figürler duruyordu ve yatağının üzeri o kadar çok kitapla doluydu ki kendine kıvrılıp uyuyacak bir yer bulup bulamadığını merak ettim. Hiç uyuyup uyumadığını merak ettim. Sonunda gözlerim kılıcına kaydı. Hemen yanındaydı. Onu hep elinin altında tutardı.

“Anlamı ne?” deyiverdim.

Kafası karışmış gibiydi. “Ne?”

“Kılıcınızın üzerindeki yazı. Bir süredir sormak istiyordum. Özel bir anlamı var mı?”

Ne kadar da aptalca bir soru, diye azarladım kendimi. *Gerçekten buna cevap vereceğini mi düşünüyorsun?*

Fanli beni şaşırtarak kılıcını aldı ve bir fısıltıyla kınından çıkardı. Mum ışığında metal, alevlerle daha yeni dövülmüş

gibi parlıyordu. Yeniden o sözleri gördüm: *Akıl yok eder, kalp tüketir.* “Bu sözleri unutmamayım diye işledim,” dedi usulca.

“Neyi unutmamak için?”

Tereddüt etti. “Kalp değişkendir, sürekli bir şey ister. Kolayca etkilenir, ayartılır ve zayıflatılır. Pek çok kişi kendi arzularının kurbanı olur. Ama akıl... Akıl güvenilir, doğru ve ölümcüldür. Kendini değil düşmanı yok eder. Yapmak istediğimiz şeyi değil, yapmamız gereken şeyi yapmamızı sağlar.”

Nabzım hızlandı. Sözleri nedense kulağıma bir uyarı gibi geldi.

Son sınavım çayevindeydi.

Kapıların ardına kadar açılmasıyla ışık ve gürültü ânında üzerimize hücum etti. Her şey o kadar bunaltıcıydı ki kare taburelere sıkış tıkış oturmuş, para keseleri şıkırdayan müşterilere mi, kaynar çaydanlıklarla dik merdiveni inip çıkan garsonlara mı yoksa birinci katta toplanmış, beni alabildiğine uzanan bir ovaya, dörtlüala koşan yabani atların arasına götüren neşeli bir ezgi çalan müzisyenlere mi bakayım bilemedim. Çayevi kocamandı, yüksek tavanı canlı renkli, çapraz ahşap kirişlerle kaplıydı. Havada günün erken saatlerinde çiseleyen yağmurun ardında bıraktığı ıslak toprağın ve yosunun taze kokusu vardı. Daha derindeyse mide bulandırıcı bir aroma saklıydı.

Her zamanki gibi zarif ve kararlı adımlarla yürüyen Fanli'nin arkasından aceleyle içeri girdim. Eğitimimin bir değerlendirme sınavıyla son bulacağını söylediğinden beri gerginlikten midem kasılıyordu. Keyfine diyecek yokmuş gibi duran Luyi'nin aksine, etrafımdaki şeylerin tadını bile çıkaramıyordum.

“Sonunda uzuvlarımı açabildim,” dedi muhafız. Sırtarak içeriye bakındı ve kollarını başının üzerine kaldırıp esnedi. Bir garson son anda eğilerek yumruk yemekten kurtuldu. “Yeni insanlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum. *Benim* kadar ya-

kışıklı ve etkileyici birinin günlerini bir kulübeye tıklıp kalarak geçirmesi ne büyük bir kayıp biliyor musunuz? Benim için hava hoş gerçi, diğer insancıklara üzülüyorum. Hayatınız boyunca Tanrı'nın en büyük şaheserlerinden birini görme şansından yoksun yaşamak zorunda kaldığınızı düşünebiliyor musunuz?" Yüzünü işaret etti.

Fanli duraksamasa da başını hafifçe çevirdi. "Luyi," dedi.

Luyi hemen dikkat kesildi. "Efendim?"

"Görüyorum ki dilini iyi kullanıyorsun."

Tanrı'nın en büyük şaheserlerinden birinin kafası karışmıştı. Ama sonra bir kedi gibi pis pis sıırttı. "Evet, sanırım öyle. Açıkçası daha fazla seyahat ediyor olsaydık dilimi asıl o zaman *daha iyi* kullan—"

"Dikkat et de kesmeyeyim o dili."

Luyi, Fanli kılıcını çekmiş gibi elini ağzına götürdü ve usul usul arkamdan gelmeye devam etti. Zhengdan'la birbirimize muzip bir bakış attık. Aralarındaki atışmalara artık ikimiz de alışmıştık. Fanli'nin Luyi'ye tehditler savurmasını o kadar çok dinlemiştik ki artık hiçbirinde ciddi olmadığını biliyorduk. Tabii aynı toleransı başka birine gösterir miydi emin değildim.

İkinci kata çıkıp köşedeki masalardan birine oturduk. Fanli ve ben karşı karşıyaydık, Luyi ve Zhengdan da yanımızdaydı. Bir garson elinde menüler ve üst üste istiflediği çay fincanlarıyla hemen yanımıza geldi.

"Saygıdeğer misafirimiz," dedi. Fanli'yle konuşuyordu. Belki de hesabı kimin ödeyeceği apaçık ortadaydı. "Arzu ettiğiniz bir şey—"

"Yeşil çay yeterli," dedi Fanli.

Luyi bir şey ekleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra vazgeçip dudaklarını büzdü.

Bunu fark eden Fanli iç geçirdi. "Bir de şuradaki beyefendi için kırmızı fasulyeli pirinç topları."

Luyi'nin yüzü aydınlandı. "Nereden anladın?"

“Bunu tahmin etmek için falcı olmaya gerek yok,” diye karşılık verdi Fanli düz bir sesle. “Her zaman menüdeki en tatlı şeyi seçersin, değil mi?”

“Beni bal gibi de *umursuyorsun* yani,” dedi Luyi, elini abartılı bir tavırla göğsüne bastırdı. “Ben de tüm dikkatinin devlet işlerinde olduğunu sanıyor—”

Fanli garsona dönüp, “Hepsi bu kadar. Elinizi çabuk tutun lütfen,” diyerek muhafızının sözünü kesti.

Garson başını aşağı yukarı sallayıp gözden kayboldu. Dışarıda, yağmur tekrar başlamıştı, zarif bir ritimle çatıyı ve kâğıt pencereleri dövüyordu. Havanın kararmasıyla çayevinin fenerleri gözüme daha parlak görünür olmuş, arka plandaki gürültüyü bastırmaya çalışan seslerin uğultusu şiddetlenmişti. Müşterileri daha dikkatli inceledim. İçeride pek fazla kadın yoktu, gördüğüm birkaç tanesi de aşağı katta flüt çalıyor ya da şarkı söyleyerek dans ediyordu. Önceden olsa dansları, hoş sesleri ve çevik adımlarından etkilenirdim. Fakat şimdi yaptıkları hataları, aldıkları eğitimin yeterince iyi olmadığına dair kanıtları da fark ediyordum. Sarayda hatalar tolere edilmezdi.

“İkiniz de eğitimlerinizde gözle görülür bir ilerleme kaydettiniz,” dedi Fanli sırtını dikleştirerek. “Ama senin için, Xishi, asıl sınav şimdi başlıyor.”

“Ne yapmamı istiyorsunuz?” diye sordum.

“Görevin basit. İçerideki memnun edilmesi en zor adamı bul ve çayı tamamen soğuyana dek onu meşgul et.”

Bir süre isteğini düşündüm. “Bu kadar mı?”

Yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yayıldı. “Kendine çok güveniyor gibisin.”

Dürüst olmam gerekirse benim de şüphelerim vardı. Bu zamana kadar kulübeden dışarı adım atmamıştık. Henüz etten kemikten bir adamı etkileme ve tepkilerini gözlemleme fırsatım olmamıştı. Fakat Fanli tereddütlerimi bilemezdi. “Buradaki

bütün müşteriler kolayca meşgul edilebilir gibi görünüyor,” dedim omuz silkerek.

“Şu adama ne dersin?” Zhengdan başıyla iki masa ötemizde oturan adamı işaret etti. Fanli’yi saymazsak açık ara farkla çayevindeki en çekici adamdı. Gençti, yüzü pürüzsüzdü, güzel bir burnu ve dolgun dudakları vardı. Onu incelediğimiz süre boyunca bir kere bile başını kaldırıp bakmadı.

Fanli başını iki yana salladı. “Memnun etmesi zor bir adam dedim, yakışıklı demedim. İkisi her zaman aynı şey değildir.”

Garson siparişlerimizi getirince konuşmamız yarıda kesildi. Sonra geldiği hızla yanımızdan uzaklaştı. Çay yaprakları düzgünce fincanın dibine sıkıştırılmıştı, yeşim tonlarındaki rengi ve tatlı kokusu çok hoştu. Yaprakların yavaşça açılmasını izledim, ellerimi porselen fincanın etrafına sardım. Pencerenin ardında yağmur daha da hızlanmış, damlaların sesi şiddetlenmişti.

“Sizin aklınızda kim var o hâlde?” dedim Fanli’ye.

Başıyla başka birini işaret etti. Adam korkulukların yakınında, aşağıdaki gösterileri en iyi şekilde görebileceği bir masada oturuyordu. Son derece sıkıcı ve sıradan birine benziyordu. Fanli onu işaret etmeseydi varlığını bile fark etmezdim.

“O mu?” dedi Zhengdan kaşlarını çatarak, şaşkınlığını gizlemeye yeltenmemişti. “Köyde onun gibi bir sürü adam gördüm.”

“Dış görüşüne kanmayın. Garsonun siparişini bile sormadan yemeğini önüne koyduğunu fark etmediniz mi? Demek ki buraya sık sık geliyor ve her seferinde aynı şeyi sipariş ediyor. Bu da rutinlerden hoşlanan biri olduğu anlamına geliyor. Hepsi bu kadar değil elbette, buranın çay fiyatları oldukça şişirilmiştir, hâliyle para yönünden bir sıkıntısı olmamalı. Dahası, zenginler hep çok seçici olur, her konuda standartları yüksektir.” Fanli’nin sesi sakindi ama o yabancı adamı hemen çözmüştü. “Uzun zamandır aynı parşömeni okuyormuş gibi yapıyor. Gözleri hareket bile etmiyor. Bu, dışarıdan nasıl göründüğüne önem verdiği ama gerçekten okuyacak sabrı ya da

kültürü olmadığı anlamına gelir. Son olarak da... kemerinden sarkan şeyi gördünüz mü?”

Gözlerimi kısıtım. Kemerine üzerine iki Mandarin ördeği işlenmiş pembe bir kese iliştirilmişti. Nakışı berbattı, beceriksiz bir tarafından yapıldığı çok açıktı.

“Bir kadının hediyesi. Belki de sevgilisinin. Ona ilgi gösterecek kadınları uzaklaştıracak olsa bile bunu açıkça sergilemekten çekinmiyor. Biri çoktan kalbini çalmış,” dedi Fanli. “Dikkatini çekmek kolay olmayacak.”

“Pekâlâ, bir deneyelim,” dedim ayağa kalkarak.

Adama yaklaşırken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Başımın arkasına dikilmiş bakışları hissedebiliyor, Fanli’nin yüzündeki hesapçı ifadeyi arkama dönmeme gerek kalmadan gözümün önüne getirebiliyordum. Adımlarım hızlandı ve omurgam dikleşti. Ona kanıtlamak istiyordum... İyi de neyi? Sandığından daha çok şey öğrendiğimi mi? Başkalarının beni arzuladığını mı? Yoksa artık nehir kıyısında bulunduğu, dünyanın gerçeklerine uzak, doğuştan gelen silahını bile kullanmaktan aciz o kız olmadığımı mı?

Adamın masasına yaklaştığımda kasten yavaşladım.

Başını kaldırıp bana baktı. Gerçekten de o kadar sıradandı ki yüzünü unutmak işten bile değildi. Gözlerim geniş çeneli ve şişkin burunlu yüzüne bakmaktan kaçınsa da kendimi ona sakın ve soğukkanlı bir şekilde bakmaya zorladım.

“Bir... Bir şey mi istemiştiniz, hanımefendi?” diye sordu bir süre sonra, kaşları çatıldı. Aksanı kusursuz, sesli harfleri pürüzsüzdü.

Utanıyormuş gibi yaptım. “Kusura bakmayın. Rahatsız etmek istememiştim. Ben sadece...” Kelimeler dudaklarımdan beceriksizce döküldü, sesim ağzımdan bal damlıyormuş gibi tatlıydı. Adamsa bana doğru düzgün bakmıyordu bile. “Müzik,” dedim, farklı bir yol izleyerek. “Çok hoş, değil mi?”

Artık bana bakıyordu ama yüzünde sinirli bir ifade vardı. “Bilmem. Konuşmanızdan çok net duyamıyorum.”

Yüzüm cayır cayır yanıyordu. Fanli’nin beni izliyor olduğu gerçeği de işimi kolaylaştırmıyordu. “Kusura bakmayın,” dedim yeniden. “B-ben yalnızca—”

“Neden buradasınız, hanımefendi?” diye sözümü kesti. *Hanımefendi* sözcüğü bile samimiyetten yoksundu, sesi giderek daha sabırsız bir hâl alıyordu. “Bir şey mi satmaya çalışıyorsunuz?”

“Hayır. Yanlış anladınız.” Yanaklarım giderek ısınıyordu. “Gösteriden çok etkilenmiş gibi görünüyor—”

“Evet, bölmeye devam ettiğiniz gösteri. Başka bir şey yoksa lütfen beni rahatsız etmeyin. Meşgulüm.” Başını sertçe aşağıdaki gösteriye doğru çevirince yüzünü profilden bile göremez oldum. Beni açıkça reddetmişti.

Bir adım geriledim, aşağılanma hissi boğazımı yaktı. Göz ucuyla Fanli ve diğerlerine baktım. Zhengdan endişeliydi, Luyi eğleniyormuş gibi görünüyordu. Yalnızca Fanli’nin yüzünden herhangi bir duygu okunmuyordu, loş ışıktaki gözleri kapkaraydı. Fakat onca dersimizin ardından söylediklerini duyar gibiydim. *Hiç mi bir şey öğrenmedin? Tek denemede vaz mı geçeceksin? Ne istediğini düşün, Xishi. Kalbine değil, egosuna hitap et.*

Cesaretimi toparlayarak adamı daha dikkatli inceledim. Müzik hakkında konuşmak istemiyordu ve tek başına birinin ilgisine kanmıyordu. Geriye ne kalıyordu? Bakışlarım en sonunda elindeki parşömene takıldı. Bunca zamandır elinden düşürmemiştir.

“Neden geri geldin?” diye sordu adam.

Çünkü Kral’ın meşhur askerî danışmanı bana bir görev verdi ve onu memnun etmek seni memnun etmekten bile daha zor. “Ben, şey... ne okuduğunuzu çok merak ettim.”

Kaşları kalktı. “Bu mu?” Parşömeni önüne kaldırdı. En azından beni kovalamamıştı.

“Az önce de bu yüzden gelmiştim,” dedim kısmen yalan söyleyerek. Bunun bana dair fikrini değiştireceğini umuyordum. “Çok önemli bir şey gibi görünüyor. Sanki... Sanki yalnızca âlimlerin ya da soyluların okuyacağı bir şey gibi. Ne olduğuna bakabilir miyim?”

Yüzündeki bıkkın ifade kaybolup gitti. “Ah, baştan söyleseydiniz ya.” Parşömeni bana uzattı. “Okumayı biliyor musunuz?”

Ona yaklaşıp parşömeni okuyormuş gibi yaptım ama asıl amacım ona yüzümü daha iyi görme fırsatı sunmaktı. Beni, fiziksel varlığımı gerçekten fark ettiği ânı gözlerimle gördüm. Alçak sesli, keskin bir nefes aldı. Göz ucuyla kaşlarımın kavisine, burnumun köprüsüne baktığını görebiliyordum. *Güzel*. Bu da bir başlangıçtı.

“Bunlar şiir,” dedim, sahte bir yakınlık atmosferi yaratmak için sesimi alçaltarak. Dürüst olmam gerekirse bunun gibi taktikler beni utandırıyor, bir hayli basit ve arsızcaydılar ama belki de işe yarıyorlardı. Artık adamın tüm dikkati üzerimdeydi. “Şiiri hep sevmişimdir. Gerçi çok fazla eser bilmem.” Bir yalan. Bilmeye değer tüm şiirleri ezberlemiştim. İstersem bir günü baştan sona yalnızca beyitlerle konuşarak geçirebilirdim ve şiir hakkında karşımda oturan bu adamdan daha çok şey bildiğimden emindim. “İçlerinde... özellikle sevdiğiniz bir tanesi var mı?”

“Görüyorum ki oldukça eğitimlisiniz,” dedi hayranlıkla. *Oldukça* kelimesini vurgulamıştı. Onu zeki ve kültürlü gösterecek kadar eğitilmiş ama herhangi bir konuya dair görüşlerine meydan okuyacak kadar eğitilmiş değil. “Geçin, oturun. Size şunu göstereyim. Ötüşen kazların betimlemesi ne kadar da güzel, değil mi?”

Oturdum ve eteğimi düzelterip ayak bileklerimi altıma çekmeye özen gösterdim. Bedenimin tüm hatlarını görebilmesi için hiç acele etmedim. Bakmıyormuş gibi yapıyordu ama kafamı çevirdiğimde gözlerimiz buluştu. Yüzüme küçük, çekingen bir

tebessüm yerleştirip gözlerimi kaçırdım. “Betimleme gerçekten çok güzel,” dedim yumuşak bir sesle. “Bunlar ne anlama geliyor?”

“Şey... sizin gibi genç bir hanımefendi bunu kasvetli bulabilir,” dedi. Ses tonu değişmiş, daha derin, bilinçli, bilge bir âlim havasına bürünmüştü. “Batan güneş ve kabaran nehirde nasıl tekrar tekrar bahsedildiğini görüyor musunuz? Her şey umutsuzluğa sürüklenmiş. İnsan hiçbir şeyi değiştiremeyeceğini bilerek, yalnızca seyirci kalabiliyor. Baştan sona bir trajedi.”

Dudaklarımdan dökülen şaşkınlık nidasını saklamak için *hanfumun* kolunu ağzıma götürdüm. “Ne kadar da kötü. Bütün bunları yalnızca birkaç satıra bakarak mı anlıyorsunuz?”

Gülümsedi, göğsü kabardı. Ön dişlerinden biri eğriydi. Oraya bakmamaya çalıştım. “Bu benim gibi biri için çok kolaydır. Benim kadar çok şiir okuduğunuzda bir dizeler arasındaki tüm imgeleri ve motifleri görmeye başlarsınız.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Bu şiiri biliyordum ve verdiği mesajı trajediye yormak şairin anlatmak istediği şeyi tamamen yanlış anlamak demekti. Özünde küçük ve güzel şeylerde güç bulmayı anlatıyordu. Ama tabii ki onu düzeltmedim. Erkekler bir sevgili istediğini söylediklerinde aslında bir aynayı kastederdi. Kendilerini onlara en iyi şekilde geri yansıtacak bir ayna. “Ah, bu konuda sizin kadar yetenekli olduğumu hayal dahi *edemiyorum*,” dedim hayranlıkla. “Yine de trajedi özünde biraz da romantik değil midir?”

Gözlerini kırptırdı. “Romantik mi?”

Ona doğru kaydığında kolum hafifçe onunkine değdi. Göz ucuyla fincanına baktım. Henüz çayını tazelemeye kalkışmamıştı ve artık üzerinden buhar çıkmıyordu. Görevimi başarıyla tamamlamama çok az kalmıştı. “Evet, romantik,” dedim heceleri uzata uzata. Adamın nefes alıp verişleri düzensizdi. “Kaybedilmiş onca fırsat, her şeyin solup gitmesi ve yok olması. Kavuşamayan sevgililer ve kırılan kalpler. Çok üzücü ama bir o kadar da güzel. Akılda kalıcı. İnsanın ruhuna dokunuyor.”

Uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi, bana bakmakla meşguldü. O anda göğsümde bir duygu kabardı, bir kartal ilk kez kanatlarını açıyordu sanki. *Güç*. Kalksam gözleriyle beni takip edeceğini, eve gitsem arkamdan geleceğini adım gibi biliyordum. Boynuna dokunmaya çalışsam bana izin verirdi. Kuyruğunu avının etrafına dolamış bir yılan misali onu kısıp almıştım. Birden aklıma tuhaf bir düşünce süzüldü: *Bunların herhangi biri Fanli üzerinde işe yarar mı?* Dün geceyi, çıplak sırtını bana dönmüş vaziyette oturmasını hatırladım. Bu taktikleri onun üzerinde denesem bazı savunmalarını zayıflatabilir miydim? Yoksa donuk yüzlü, soğuk ve bıkkın bir adam olarak kalmaya devam mı ederdi?

Dur, dedim kendime. Şu anda önemli olan tek kişiye odaklandım.

“Hem de çok güzel,” diye mırıldandı adam.

Yüzüme yine o dişlerimi saklayan, belli belirsiz ve utangaç gülümsemeyi kondurup ona döndüm. Ardına kadar açılmış, koyu renkli gözlerinde, genişlemiş göz bebeklerinde kendi yansımamı gördüm. Haklıydı, *güzeldim* ama bu nasıl görüldüğümle değil, nasıl hissettirdiğimle alakalıydı.

“İsminizi sormamda bir sakınca var mı, hanımefendi?” dedi adam. “Nerelisiniz? Sizi daha önce buralarda gördüğümü sanmıyorum. Emin olun, görseydim hatırlardım.”

Ona kirpiklerimin ardından bakıp cilveli bir tavırla, “Tahmin edin,” dedim.

Adam güldü, sesi fazla hevesli, fazla gergindi. “Merakımı kabartmaya mı çalışıyorsunuz? Çünkü bunu çoktan başardınız.”

Hayır, sadece vakit geçsin diye uğraşıyorum. Tekrar çaya baktım, çaktırmadan elimin tersiyle fincana dokundum. Buz gibiydi. Zafer ve rahatlama hissi içimi doldurdu. Başarmıştım. Testi geçmiştim. Ne var ki bu düşünce beraberinde bir farkındalık da getirdi. Bu kadardı. Hepsi sona ermişti. Eğitimim tamamlanmıştı. Artık beni Wu sarayı bekliyordu.

“Müsaadenizle,” dedim başımı hafifçe eğerek. “Başka bir yere gitmem gerekiyor.”

“Hayır, henüz gitmeyin.” Kelimeler ağzından bir çırpıda döküldü. Kendini durdurmak ister gibi dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Ancak kendini tutamadı. “Size daha önce kaba davrandığım için mi? Bağışlayın. Genelde yabancılardan pek hoşlanmam. Ne de olsa insanın standartları olmalı. Ama daha önce biriyle bu kadar çabuk bağ kurduğumu sanmıyorum.”

Belki de kimse vasat okurluğunu bu kadar çok övmediği içindir. “Bağışlandınız. Yine de gitmem gerek.”

Sandalyemi geriye ittim ama adam elini kaldırdı. “Önemli bir şey olmasa gerek. Benim kadar önemli değildir. Zaten yemek yapmak ve çamaşır yıkamak dışında kadınların önemli ne işi olabilir ki? Gitmeyin,” dedi üzerine basa basa. “İsrar ediyorum.”

Yüzümdeki gülümsemenin solup gitmesine izin verdim. Şükürler olsun, yanaklarım ağrımaya başlamıştı. “Mümkünatı yok,” dedim. Artık sesime tatlı bir tını katmaya çalışmıyordum. Hızlıca yerimden kalktım ve adamın gözlerinde beliren şoku izledim. Güzel bir rüyadan uyanmış gibi görünüyordu.

“Bekleyin...” Sandalyesi gıcırdadı ve aceleyle yerinden kalktı. “Öylece gidecek misiniz?”

“Beni bekliyorlar,” dedim. “Vaktinizi ayırdığınız için teşekkürler.”

“Hayır, dur.” Kolumu tuttu. Elleri büyük ve nasırlı, tutuşu sert ve ısrarcıydı. İçten içe paniklemeye başladım. “Bu ne böyle? Bir şaka mı? Benimle ilgileniyorsun, değil mi?”

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Yine de soğukkanlılığımı korumaya, sesimi alçak tutmaya çalıştım. “Neyden bahsettiğinizi bilmiyorum. Lütfen, müsaade edin de—”

Eli gevşemedi. “Benimle *ilgileniyorsun*,” diye ısrar etti. Yüzü kızarmıştı. Bana doğru eğilip rahatsız edici derecede yakınımaya girdi. “Öyle olmalı. Bana nasıl baktığını gördüm. İlgilenmiyormuşsun gibi davranma.”

Ne tuhaftı. Birkaç saniye önce kendimi parlak gözlü ve sivri dişli bir yılan kadar güçlü hissediyordum. Şimdiyse kapana kısılmış bir tavşan gibiydim. Elinden kurtulmaya çalıştım, panikten boğazım düğümlendi. “Bırak kolumu,” dedim.

“Etrafta seni bekleyen kimseyi göremiyorum,” diye üstelendi. Gözlerinden karanlık bir parıltı geçti. “Yalnızsın, değil mi? Benimle gel.”

“Hayır.”

Adam bana hâlâ bir yemekmişim gibi bakıyordu. “Uslu dur ve—”

“Sana beni *bırakmanı* söyledim.” Göz ucuyla Fanli’nin ayağa kalktığını gördüm ama ben daha hızlı davrandım. Panikten son sürat atan kalbimle aklıma gelen tek şeyi yaptım. Bileğini tüm gücümle ısırdım.

Dişlerim etine battı. Ağzımı kan tadı doldurdu.

Adam bağırarak kolumu bıraktı. “Seni—”

Ama işim daha bitmemişti. Masadaki çayı alarak suratına boca ettim. Adam olduğu yerde donup kaldı. Gözleri kapanmış, ağzı korku ya da itirazla aralık kalmıştı. Çay burnundan ve boynundan akıyor, *hanfusunun* yakasından içeri süzülüyordu.

“Laftan anlamazsan,” dedim, içimdeki tüm nefreti ses tonuma katarak, “bir dahaki sefere çayın seni haşlayacak sıcak olduğundan emin olurum.”

Adam koluyla yüzünü silerken Fanli yanıma geldi. Herhangi bir hamle yapmadı ama bakışlarında kan akıtmadan hemen önce havayı sessizce yarıp geçen kılıcı andıran buz gibi bir şiddet vardı. Fakat hâli içimde korku yerine, sıcaklık ve güven hissi uyandırdı, bana tutunabileceğim bir dalım olduğunu düşündürdü. Varlığı tüm bedenimi gevşetmişti. İçgüdüsel olarak ona doğru eğildim ve gözleri hâlâ adamda olsa da elini belime koyduğunda şaşkına döndüm. Birlikte çok zaman geçirmiştik ama ilk kez bana isteyerek dokunuyordu.

Ne farklı bir his, diye geçirdim içimden. O adam bileğimi tuttuğunda tenimde böcekler dolaşıyormuş gibi hissetmiştim. Fanli'nin ellerinin soğukluğuna, uzun ve zarif parmaklarının koruyucu bir şekilde sırtımı sarmasına, hafif ama varlığını hissettiren dokunuşuna hiç aldırmadım.

Hem de hiç.

“Canın yandı mı?” diye sordu usulca. Sesinde bana yanıtın *evet* olması hâlinde kan döküleceğine söyleyen bir tını vardı.

Başımı iki yana salladım.

“Gidelim o zaman.”

Masaya geri döneceğimizi sanmıştım fakat endişeyle bizi izleyen Luyi ve Zhengdan'ın yanından geçip merdivenden aşağı indik. Çayevinin kapısından çıkana kadar durmadık. Bizi soğuk, kasvetli havada koruyan çatı saçaklarının altına sığındık. Yağmur iyiden iyiye şiddetlenmişti. Suyun Fanli'nin arkasındaki ıslak çinileri dövüp renklerini koyulaştırmasını izledim. Etrafa saçılan damlacıkların soğukluğunu yanaklarımda hissedebiliyordum.

“Canının yanmadığından emin misin?” diye sordu Fanli tekrar. Yağmur onu da değiştirmişti. Yüz hatlarına neredeyse uhrevi bir nitelik katmıştı, koyu saçları inci gibi parlıyordu. Aklım istemsizce banyodan sonraki ıslak saçlarının güçlü omuzlarının üzerine dökülüşüne, uçlarından damlayan sulara kaydı.

Kafa karışıklığıyla ona baktım. “Bunu zaten sormuştunuz.”

“Evet ama...” Durdu. Onu hiç bu kadar huzursuz, bu kadar öfkeli görmemiştim. “Özür dilerim, Xishi.”

Kafam hepten allak bullak oldu. “Neden özür diliyorsunuz? Siz bir şey yapmadınız ki.”

“Sana hiçbir şey yapamam,” dedi. Benden çok kendisiyle konuşuyor gibiydi. Tüm duygularını içine, ulaşılmaz bir yere gömmüştü. Yüzündeki ifade donuktu, gözleri yaklaşan fırtına bulutları kadar karaydı. “Gelecekte... Gittiğinde... Senin için hiçbir şey yapamam. Yanında olmayacağım. O adam...” Kes-

kin bir nefes aldı. Ellerini bana doğru uzattı, avuçları boştu ve zarif parmakları gergindi. “Onu durduramam. Her ne kadar... Kalkıp s-seni kendi ellerimle ateşin ortasına atıyorum.”

Söylediklerini anlamakta zorlanıyordum. Tek istediğim çatık kaşlarını gevşetmek, ellerinin titremesini yatıştırmaktı.

“Benden nefret ediyor olmalısın,” dedi aniden, gözlerimin içine bakıyordu.

“Ne?”

“Benden nefret etmelisin,” dedi tuhaf, soğuk bir sesle. Asıl o kendinden nefret ediyor gibiydi ama sözleri kulağa bir soru gibi gelmişti. Sanki bunu ona söylememi istiyordu. Sanki kamçıyı elime veriyor ve yaralı sırtını bana dönüyordu.

“Ben...” *Senden hiç ama hiç nefret etmiyorum.* Yağmur koku burnumu doldurdu. “Siz yalnızca işinizi yapıyorsunuz,” dedim sonunda. “Ben de kendiminkini. Hikâyemiz böyle yazılmış, ikimiz de bize biçilen rolleri oynuyoruz.”

Tatmin olmuş görünmüyordu ama başını bir kez aşağı yukarı salladı. Sonra geri çekildi.

“Asıl soru,” dedim aramızdaki buzları çözmeyi umarak, “geçtim mi?”

“Neyi geçtin mi?”

“Sınavı.” Gülümsemeye çalıştım. “Her erkeğin beni arzulamasını sağlayabileceğimi kanıtlayabildim mi?”

Duraksadı. Yağmurun patırtısı kalp atışı gibi hızlandı.

“Evet, Xishi,” dedi sonunda hüzünlü bir sesle, benden başka her yere bakıyordu. “Hem de tam puanla.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Zhengdan ve Luyi bize katılmak için aşağı indiğinde yağmur dinmişti. Aşağı inen sadece onlar değildi. Gökyüzü mavinin en kusursuz tonuna bürünmesi ve fırtınadan geriye yalnızca taşların üzerindeki ıslaklıkla rüzgârın nemli dokunuşunun kalmasıyla insanlar da kendilerini dışarı atmıştı. Etrafımızdaki ara sokaklar ve parke taşlı yollar hızla arabalarla, atlarla, tüccarlarla doluyordu. Gün yeni başlıyormuş gibiydi.

“İyi misin?” diye sordu Zhengdan elimi tutarak.

Başımla onaylayıp gülümsedim. “Çok iyiyim.”

Elimi hafifçe sıktı ama tekrar konuştuğunda sesi sertti. “Pislik herif. Elini üzerinden bir saniye daha geç çekseydi onu öldürürdüm.”

“Eminim Fanli o işi çoktan halletmiş olurdu,” diye mırıldandı Luyi.

Hepimiz ona döndük. Muhafızın yüzünde uyarıya benzer gergin bir ifade vardı.

“Bu da ne demek?” diye sordu Zhengdan.

“Hiç,” dedi Luyi telaşla, gözleri Fanli’ye kaydı. Aralarında sözsüz bir konuşma geçti. Birbirlerine her ne söyledilerse ilk geri adım atan Luyi oldu. “Söylediğim her şeyi ciddiye almayın, ben sürekli saçmalarım.”

“İnsanın kendini bilmesi de bir erdemdir,” dedi Fanli.

Luyi’nin ağzı kulaklarına vardı. “Evet, haklısın. Zaten hep haklısınızdır, benim pek saygıdeğer danışmanım. Hepimizin burada olmasına ve kimsenin cinayetle suçlanmamış olmasından memnunum sadece.”

“Ben de burada olmamıza memnunum,” dedi Zhengdan, beni dürterek. Yüzündeki bakışı hemen tanıdım. Hava karardıktan sonra hikâye anlatmak için gizlice bizim eve geldiğinde, Yaşlı Wang’ın bahçesinden taze erik topladığında, dallardan olta yapıp yalınayak vaziyete dizlerine kadar çamurlu sulara girip nehirde balık tutmaya kalkıştığında, kendi kendine öğrendiği yeni bir kılıç tekniğini göstermek için beni ormana götürdüğünde, kısacası yapmaması gerektiğini bildiği bir şeyi yapmak üzere olduğunda yüzünde bu ifade belirirdi. “Hava da açtığına göre dışarıda biraz daha vakit geçirebilir miyiz? Geldiğimizden beri eğitimden başımızı kaldırmadık. Üç gün içinde gideceğiz zaten. Bu kasabanın neye benzediğini bile bilmiyorum.”

“Kasabayı buradan görebilirsin,” dedi Fanli, sokağın iki tarafına dizilmiş tezgâhları işaret ederek. Karpuz dilimleri, koca yemişi ve kiraz satan bir arabanın önünde uzun bir kuyruk oluşmaya başlamıştı. Meyvelerin sert, kırmızıdan mora çalan kabukları ışığın altında parlıyordu. İki çocuk yanımdan koşarak geçti, kahkahalarla gülüyorlardı. Çenelerinden karpuz suları akıyor, keselerindeki paralar şıngırdıyordu. Soylu ailelerden geliyor olmalıydılar. Savaş ve istikrarsızlığın hüküm sürdüğü bir devirde ancak zengin çocukları bu kadar neşeli ve umursamaz olabilirdi. Paranın onları her şeye karşı koruyacağını sanıyorlardı. Asıl adaletsiz olansa bazen gerçekten de öyle olmasıydı.

“Bu aynı şey değil,” diye itiraz etti Zhengdan.

Fanli *hanfus*unun içinden bir yelpaze çıkarıp onu tek hamlede *şak* diye açtı. Bir eliyle yavaş yavaş kendini yellerken konuşmaya başladı. “Öğleden sonra üzerinde çalışmamız gereken üç metin var.”

Zhengdan bana döndü, bir çocuk gibi somurtuyordu. *Sen dene*, dedi ağzını oynatarak.

Kendimi her zaman Zhengdan'dan daha sorumluluk sahibi biri olarak görmüştüm. Gerçi o eriklerini çalarken sepetini tutan, gece geldiğinde kapıyı açan da bendim. Ona hayır diyemiyordum. Yine dediğini yapıp Fanli'ye baktım. "Bir kerecik," dedim ama fikrini değiştireceğini düşünmüyordum. "Lütfen."

Tereddüt etti. Yelpazesini sallamayı bıraktı.

"Hava kararmadan geri dönebiliriz," diye üsteledim. "En son ne zaman gerçekten dinlenmek için bir şey yaptınız? Siz de mola vermeyi hak ediyorsunuz."

Yüzünden bir şeyler geçip gitti ve bakışları bana kaydığında gözlerindeki donukluk silindi. Nefesimi tuttum. Bunca zamandır gözlerinin siyah olduğunu sanıyordum ama şimdi sıcak kahverengi lekeleri, irisinin etrafındaki erimiş altın, taşlaşmış kehribar, ihtişamlı bir taç gibi parıldayan halkayı görebiliyordum. "Pekâlâ," dedi.

Tükürüğü boğazına kaçan Luyi öksürük krizine girdi. Ben de kulaklarıma inanamıyordum. "Pekâlâ mı?" diye tekrarladı muhafız kendini topladığında ama Fanli'nin yüzü buz gibi soğuyunca çenesini kapattı. "Demek istediğim... Fikrini değiştirmek mümkün değil sanıyordum."

"Fikrimi değiştirmemi mi tercih edersin?" diye karşılık verdi Fanli düz bir sesle.

"Hayır," dedi Luyi aceleyle. Fanli'nin bunu yaptığına pişman olmasından korkuyormuş gibi topukları üzerinde dönüp sokaktaki kalabalığa karıştı. Zhengdan da onu takip ederek beni Fanli'yle yalnız bıraktı.

Bir süre ikimiz de bir şey söylemedik. Böylesi bir özgürlüğe –ya da onu andıran bir şeye– sahip olmak *yeni* bir histi. Önümüzde uzanan yollar pembe çiçek yapraklarla kaplıydı, havada havai fişeklerin isinin ve osmantus balının kokusu vardı.

“Ne görmek istersin?” diye sordu başını yana eğerek. Tavırlarında da nadir gördüğüm bir belirsizlik vardı. “Seninle geleceğim.”

“Gerçekten mi? Nereye istersem gidebilir miyim?”

“Nereye istersen,” dedi.

Doğruyu söylüyordu. Ben arabaların arasından bir tezgâhtan diğerine yürürken hiç itiraz etmeden sessizce beni takip etti. Arkamı her döndüğümde oradaydı, bir eli dimdik sırtındaydı, diğeriylese yüzünün aşağı yarısını gizlemek için kullandığı beyaz yelpazeyi sallıyordu. Etrafım büyüyle dokunmuş gibi duran yumuşacık kumaş ruloları, gözleri mücevherden kelebek ve turna şeklinde oyulmuş parıltılı saç tokaları, altın renkli şekerden yapılmış burç hayvanları, karmaşık çiçek şekilli, zarif hamur işleri gibi hayal bile edemeyeceğim güzellikteki şeylerle çevrili olsa bile kendimi yine, tekrar tekrar onun güzelliğine dalıp giderken buluyordum. Sokaktaki yürüyüşü bile geri kalan her şeyi önemsiz gösteriyordu.

Bunu fark eden yalnızca ben değildim. Gölgeleik bir yere sığınmış bir grup genç kadın aç gözlerle Fanli’yi süzüp kıkırdıyordu.

“Bir âlim olsa gerek,” dedi biri, fısıldasa da söylediğinin duyulmasını istediği çok belliydi. “Çok güzel elleri var, kılığı da bir şairi andırıyor.”

“Belki de savaşçıdır. Kılıç tutmayı biliyormuş gibi duruyor.”

“Susun, bize bakıyor.”

“Onu yanımıza çağırsak mı?”

En yakınımıdaki tezgâhta durup Fanli’ye yaklaşmasını işaret ettim. Ağzımda olgunlaşmamış bir greyfurt yemişim gibi ekşi bir tat vardı.

Ânında yanımda bitip, “Efendim?” dedi. “Bir şey mi almak istiyorsun?”

Aklımdan bile geçmemişti, Fanli’yi yanlarına davet etmeye çalışan o kadınları düşünmekle meşguldüm. Tezgâhtar büyük bir hevesle öne eğildi, konuştuğunda beyaz sakalı sallandı. “Bun-

lara ne dersiniz?” diye sordu, bir bez üzerine dizilmiş kırmızı renkli bileklikleri göstererek. Hepsi basit bir ipten yapılmış, gümüş bir boncukla bağlanmıştı. “Kader ipi,” dedi. “Sonsuza kadar birbirinize bağlı kalmanızı sağlar, ruhlarınız her yaşamda yeniden birbirini bulur. Genç âşıklar için mükemmeldir.”

İma ettiği şeyi anlamam birkaç saniye sürdü ve anladığımda kan yüzüme hücum etti. Fanli’nin adamın hatasını düzeltmesini bekledim ama sadece bir duyguyu bastırmaya çalışır gibi yutkundu.

“İster misin?” dedi.

Aniden bir eşikte durduğumuzu hissettim. Yanlış yöne atılacak bir adımla ikimiz de düşerdik. “Güzelmış,” dedim onun gibi düz bir sesle.

Tezgâhtara döndü. “Ne kadar?”

Adam tam cevap verecekken keseme uzanıp baş aşağı çevirerek içindeki birkaç sikkeyi avucuma döktüm.

“Bütün paramız bu,” dedim.

Adam dudakları büzüldü. “Bu çok az,” dedi. “Bir bileklik onun iki katı eder.”

Ona tatlı tatlı gülümsedim. “Bileklikleriniz altından örülmediyse o kadar edeceklerini hiç sanmıyorum. Teklif ettiğimiz makul fiyatı kabul etmiyorsanız biz de başka yere bakarız.” Arkamı döndüm, iki adım atmıştım ki tezgâhtarın iç çekişini duydum.

“Bunu yapmayı nereden biliyorsun?” diye sordu Fanli, ben sikkeleri kumaşın üzerine bırakırken. Sesinden ve sihirbazlık numarası görmüş bir çocuk gibi bana pürdikkat bakmasından gerçekten meraklandığı anlayabiliyordum.

“Daha önce hiç pazarlık yapmadınız mı?”

Başını iki yana salladı.

“Hiç değilse sarayda sık sık müzakere ediyor olmalısınız.”

“Orada kullandığım taktikler burada bir işe yaramaz,” dedi düşünceli bir tavırla. “Karşımdakinin zayıf noktalarını, en bü-

yük korkularını, bağılılıklarını ve ona karşı kullanabileceğim geçmiş suç kayıtlarını araştırmak için bir güne ihtiyacım var.”

Güldüm ama sonra şaka yapmadığını anladım.

“Buyurun,” dedi tezgâhtar, iki bilekliği uzatarak. “İyi günler.”

Birini alıp diğerini Fanli’ye uzattım. Kalbim göğsümde tuhaf bir ritimle atıyordu. Fanli olduğu yerde dikilmeye devam edip bana her zamanki o okunaksız ifadesiyle bakınca bocaladım. Belki de çok ileri gitmiş, görünmez sınırları fazla zorlamıştım. “Takmak zorunda değilsiniz,” dedim sahte bir umursamazlıkla. “Ne yapacağınız size kalmış. İster atın ister başka birine verin.”

“Hayır,” dedi. Kırmızı ipi alırken parmakları benimkine değdi. Teni yumuşak ve sıcaktı. Tepkisiz kalmak, içimde kabanar duyguları görmezden gelmek için büyü çaba harcadım. “Benimle kalacak.”

Bilekliği *hanfusunun* iç kısmına koyduğu sırada sokağın aşağısından bir gürültü koptu. Parke taşlarını döven at nallarının hiddetli tıkırtısı duyuldu ve yükselen sarı toz bulutu, bir sis misali antika tezgâhlarıyla taze meyve arabalarının etrafını sardı. Ardından çığlıklarla bölünen çarpışma sesleri geldi. Bir kırbacın tiz şaklaması.

“*General Ma’ya yol verin,*” diye bağırdı biri. “*Yol verin ya da ölün.*”

Fanli ânında gerildi, tüm tavrı değişti. Elindeki yelpaze yerini tek hamlede kılıcının kabzasına bıraktı.

Ben de diken üstündeydim.

Hatıralarımdaki canavarlar gibi geldiler. Bronz zırhlar giymiş on adam, atlarının üzerinde devasa görünüyor, Wu bayrağı rüzgârla birlikte arkalarında dalgalanıyordu. Umursamazca ve disiplinsizce, geçtikleri yerde kaos bırakarak ilerliyorlardı. Uzun kırbaçları atların böğürlerine tekrar tekrar iniyordu ama öylesine pervasızca savruluyorlardı ki çevrelerindeki herkesi teğet geçiyor, kıyafetlerin kollarını yırtıyor, meyve kasalarını deviri-

yordu. Avazı çıktığı kadar bağırان çocuklar, acımasız toynakların altında ezilmelerine saniyeler kala kenara çekildi. Porselenler çiniler üzerine düşüp paramparça oluyordu.

Midem ağzıma geldi.

Daha önce gördüğüm gölgedeki kadınlardan biri gözüme ilişti. Sokağın ortasında donakalmış, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Askerler yavaşlayacak gibi durmuyordu.

Düşünmeden ileri atıldım ve kadını bileğinden tutup var gücümle kendime doğru çektim. Son anda kurtulmuştu. Atlar o kadar yakınıımızdan geçti ki nefeslerinin sıcaklığını enseimde hissettim, yağ ve deri kokusunu aldım. Saf güçleriyle havayı bile titretiyorlardı. Ayaklarımın altındaki zemin bile sarsılıyor gibiydi.

“Tüh, seni ezip geçme fırsatını kaçırdık,” dedi askerlerden biri. Diğerleri de katıla katıla güldü.

Kadının bileğini bırakırken kalbim hâlâ yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Fakat bunun nedeni korku mu yoksa öfke mi artık emin değildim. Tehlike geçtiğinde kadının aslında bir kız olduğunu gördüm. Cildi kalın bir pudra tabakasıyla kaplanmış, daha olgun görünmesi için dudakları kırmızıya boyanmıştı. Fanli'nin elleri hakkında yorum yapan oydu ama şimdi bütün bunlar gözüme çok uzun zaman önce yaşanmış gibi görünüyordu. Hepsi şimdiye kıyasla çok küçük ve önemsiz geliyordu.

“T-teşekkür ederim,” diye fısıldadı, titreyen parmaklarıyla *hanfusunu* düzelterek. “Askerler daha önce hiç kasabanın bu tarafına gelmemişti... Bilmiyordum... Onları görmeyi beklemiyordum.”

“Önemi yok,” dedim. “Bir dahaki sefere daha dikkatli ol. Wuların hepsi birer canavardır.”

Kızarmıştı, al al olmuş yanakları pudraya rağmen belli oluyordu. “Ben de Wu Krallığı'ndanım,” dedi.

Öylece bakakaldım. Zihnimde bir şeyler koptu ve kısacık bir an için bütün devlet sınırları hafızamdan uçup gitti. Bizim

gibi kızları onlar gibi erkeklerden, halkı askerlerden, güçsüzleri güçlülerden ayıran sınırlar değişmişti.

Sonra Susu'nun yüzündeki korkmuş ifadeyi, çırpınan bedenini hatırladım.

Dişlerimi sıktım. Hayır, düşman her zaman Wu'ydu.

Kızdan uzaklaşarak arkadaşlarının ipek kumaşlar ve parfümler içinde koşup başına üşüşmesine izin verdim. O esnada Fanli yanıma geldi. Zhengdan ve Luyi de arkasıdaydı.

"Bu çok cesurcaydı," dedi. Gözleri koyu, çene hattı keskindi. "Ve çok aptalca."

"Bunu bir iltifat olarak alacağım," dedim omuzlarımı dikleştirerek. "Onur duymuş gibi yapacağım."

Zhengdan ufukta yavaş yavaş uzaklaşan askerlerin silüetlerine bakıyordu. Yumruklarını sıktı. "Onu kaçırdığıma inanmıyorum," diye tısladı. "*Gözümün önündeydi* ve ben hiçbir şey yapamadım."

"Kim?" diye sordum, sesindeki nefret karşısında şaşırmandan edemedim.

"General Ma."

O zaman kafama dank etti. *General Ma*. Gözümün önüne askerin ellerinde tuttuğu ezilmiş miğfer, kanla lekelenmiş bronz yüzeyi geldi. Zhengdan haberi aldığı anda tek damla gözyaşı dökmemişti. Bunun yerine babasının kılıcını kapıp ormana koşmuştu. O akşam ellerinde nasırlar, titreyen uzuvlar ve teninde çiziklerle geri gelmişti. Ev yapımı bir merhem bulup kavanozu eline tutuşturmuş, tek kelime etmemiştim. Henüz kendi yasımı dindirecek sözcükleri bile bilmiyordum. Ama o beni anlamıştı.

"İstesen de bir şey yapamazdın," dedim usulca. "Kimliğini açık ederdin."

"O hâlde bir gün," dedi. Öfke yüz hatlarını sertleştirmişti. "Yapacağım son şey olsa bile bir gün boynuna kılıcı dayayacağım. Yemin ederim."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah Kral Goujian ziyarete geldi. Geçen sefer olduğu gibi üzerinde yine sıradan kıyafetler vardı ve kestane rengi bir ata biniyordu. Yüzünü gördüğüm an onu tanıdım. İntikam için duyduğu açlık yüz hatlarına, kararmış gözlerine ve çökmüş yanaklarına kazınmış gibiydi.

Onu karşılamak için kulübe kapılarından aceleyle çıktım, Zhengdan da hemen arkamdan geliyordu ve parlak renkli eteklerimiz bir bulut misali etrafımızda uçuşuyordu. Kral durup bize baktı. Ne gördüğünü hayal etmeye çalıştım. Parıldayan mücevherler kadar güzel yüzler. Belimize kadar gelen ipek gibi yumuşak, koyu renkli saçlar. İnce kollarımızdan geriye savrulan geniş kurdeleler. Toprağın değil de suyun üzerindeymişiz, uçuşa hazırlanan bir çift kuğuymuşuz gibi yürümemiz. Ya da belki gözünde sadece birer silah, düşmanın kalbine saplanacak hançerlerdik. Önemli olan tek şey keskin kenarlarımız ve can yakma potansiyelimizdi.

“Majesteleri,” dedim bir reverans yaparak. Zhengdan da bir saray kadını olarak arkamda aynısını yaptı.

“Ah.” Goujian’ın sesi kulağa bundan memnun kalmış gibi gelmişti. Gözleri arkama kaydı ve havadaki hafif değişimden,

üzerime düşen gölgeden Fanli'nin de dışarı çıktığını anladım. "Onları iyi eğitmişsin."

"Bana verilen hangi görevde başarısız olduğumu gördünüz?" diye karşılık verdi Fanli sakince.

Ne demek istediğini anladım. Kral'la konuşma adabı böyleydi ama yine de içim burkuldu. Onun için sadece bundan ibarettim. Bir görevden. Fanli ve sarsılmaz sorumluluk hissi. Elbette, ondan başka ne bekleyecektim ki?

"Seni sarayda görmeyi özledim," dedi Goujian, yanımdan geçerek Fanli'nin omzuna hafifçe vurdu. Boynuma kramp girmeye başlasa da hâlâ başımı tam olarak kaldırmamış, reveransımı bozmamıştım. "Buna rağmen seni burada bırakarak doğru şeyi yaptığımı görüyorum. Başka bir adam olsa bu kızlardan biriyle birlikte kaçıp giderdi. Ama sen... seni ayartmak zor, değil mi?"

Bana öğretilenin aksine doğrulup Fanli'nin yüzündeki ifadeyi görmek istiyordum. Gerçi onu biraz tanıdıysam her zamanki gibi duygularını belli etmediğinden, soğuk ve kontrollü durduğundan emindim.

"Planın başarılı olursa," diye devam etti Goujian, "ve intikamım alınırsa çabalarını misliyle ödüllendireceğim."

"Buna gerek yok, Majesteleri." Sesi düzdü. "Krallığa hizmet etmek benim görevim."

"Bırak şimdi bunları. İlla ki istediğin *bir şey* vardır. Biraz altın? Ya da şarap? Yoksa toprak mı? Soylu ailelerin kızlarından biriyle evlilik belki? Seninle ilgilendiğini belirten bir sürü kız var. Hepsi de sana harika birer eş olur, senin gibi birini bile tatmin edebilecek kadar iyidirler. İçin rahat olsun."

Midem kasıldı. *Bir sürü* kız. Kaç taneydi? Altı mı? Bir düzine mi? Belki Zhengdan yanıliyordu ve Fanli hayatını yalnız geçirmeyecekti. Belki de ben Wu sarayına adımımı atar atmaz evlenirdi. Ağzımda sanki sirke içmişim gibi ekşi bir tat hissettim.

"Teşekkür ederim, Majesteleri ama bunları bana vermek hepsini heba etmekten farksız olur."

Goujian alaycı bir ses çıkardı, hem ona hayranlık duruyormuş hem de söylediklerine şaşırmış gibiydi. “Bana hizmet etmiş onca adam arasından yalnızca sen hayatın en temel zevkleri reddetmekte bu kadar ısrarcısın. Bu neredeyse mazoşist–”

“Buyurun, içeri girelim,” diye sözünü kesti Fanli. “Sanırım yola çıkmamızdan önce bize göstermek istediğiniz bir şey vardı, yanılıyor muyum?”

“Ah, evet, evet,” dedi Goujian aceleyle. Bize dönüp, “Kalkabilirsiniz,” diye emretti.

Boynum ağrıyordu, güneşin altında uzun süre aynı pozisyonda kalmaktan tutulmuştu. Fanli bize ilk kez reverans yapmayı gösterdiğinde bunun asıl amacının rahatsızlık vermek olup olmadığını sorgulamıştım. Bir insanın gücünü ciddiye aldığınızı göstermek için onun uğruna acı çekmekten daha iyi ne olabilirdi ki?

İçeriye, çalışma odasının serinliğine dönmek beni rahatlatmıştı.

“Buraya gelin,” dedi Goujian. Alçak, maun masanın üzerine bir harita açtı. Bizi işaret ettiğini fark ettiğimde şaşırdım. Toprakları, dağ zirvelerinin, nehirlerin ve vadilerin çizimlerini, özenle yazılmış şehir isimlerini görebilecek kadar yaklaşısam da haddimi aşmamak için Kral’la aramda belli bir mesafe bıraktım.

Parmağıyla işaret ettiği noktaya bakıp, “Orası Tai Gölü,” dedim alçak sesle.

“Aynen öyle.” Başını aşağı yukarı salladı. “İçeri buradan gireceğiz.”

Ne demek istediğini anlamam birkaç saniye sürdü. “Wu Krallığı’na mı demek istiyorsunuz?”

“Bölgeyi yeterince iyi biliyorum. İçeri girmenin en hızlı ve kolay yolu atlar değil, tekneler.”

“Ama... su yolu yok,” dedi Zhengdan.

Goujian omuz silkti. “O hâlde bir su yolu yap.”

Binlerce insanın fiziksel emeğini gerektiren son derece karmaşık bir yapıdan değil de topraktan küçük bir tümsek yapmaktan bahsediyor gibi konuşmuştu.

“Daha doğrusu yapması için Fuchia’yı ikna et,” diye düzeltti Goujian, haritaya hafifçe vurarak. “Ne tür bir bahane uyduracağın umurumda değil. Oranın manzarasını sevdiğini, onunla kanalda yalnız vakit geçirmek istediğini ya da sulara destansı yaratıklar bulabileceğinize inandığını söyle. Onu yeteri kadar etkileyebilir, hem bedeni hem ruhunu ele geçirebilirsen nedenlerin kulağa ne kadar saçma gelirse gelsin istediğin her şeyi yapacaktır.”

Boğazım düğümlendi. Bir anda odadaki hava çok boğucu gelmeye başladı. Yolculuktan korkmamak için Wu Kralı’nı düşünmekten olabildiğince kaçınıyordum. Fakat şimdi kendi topraklarımın Kral’ı bizzat benimle konuşurken ve önümüzde iki krallığın haritası açılmışken her şey daha *gerçek* geliyordu. Herkes bana bakıyordu. Bunu yapmak zorundaydım. Bunu yapan kişi ben olmak zorundaydım ve başarılı olmalıydım yoksa...

“Arabalar ve tekneler hazır. Planladığımız gibi iki gün içinde yola çıkıyorsun. Fanli seni oraya götürecektir, Luyi de size eşlik edecek tabii. Bana kalsa bu kadar beklemezdim ama Fanli her şeyi kusursuzca öğrenmen için sana on hafta müddet vermem konusunda ısrar etti.”

İki gün. Kendimi bunu duymaya hazırlamıştım ama yine de karanlık bir odaya atılmışım da kapının üzerime kapatılmasını izliyormuşum gibi hissediyordum. İçimde mantıksız bir istek kabardı, bana daha fazla zaman tanınması için Kral’a yalvarmayı düşündüm. Bahçedeki tatlı eriklerden yemek, gece çökünce köydeki fenerlerin ışıklarını izlemek, Zhengdan’ın hafif horlaması eşliğinde uyumak için daha fazla zaman. Onunla daha fazla...

Tam o anda Fanli’nin gözleri benimkilerle buluştu ve havaya aramıza bir ip gerilmiş de aniden koparılmış gibi gerginlik çöktü. Bana öyle geliyor olmalıydı. İçimde yanan çaresizliğin bir yansımasıydı bu. Fakat Fanli’nin gözleri daha koyu görünüyordu, bir an için içlerinde keder gördüğümü sandım.

Durgun bir göletin üzerinden süzülen bir kuşun gölgesi gibi belli belirsiz bir keder.

“Bir şey mi oldu, Xishi?” dedi Goujian. Sorusunun ağırlığı, boynumu ezmeye hazır bir tokmak gibi havada asılı kaldı. Bir keresinde kralların aslında hiçbir zaman soru sormadığını duymuştum. Neyi nasıl söyledikleri önemsizdi, ağızlarından çıkan her söz bir emirdi.

“Hayır, Majesteleri,” diye mırıldandım başımı eğerek, yalanım ağızımda acı bir tat bıraktı. “Hazırım.”

Buradaki son günümde kulübenin en yüksek duvarının üzerine oturmuş, ayaklarımı aşağı sarkıtıyordum. Aşağıdaki köyü, güneşin ilk ışıklarıyla her şeyi turuncuya boyamasını, yamuk patikalar ve tozlu yollarla birbirlerine bağlanan dip dibe evleri, su yolları üzerinde süzülen küçük tekneleri ve daha da ötedeki, bir yılan balığı gibi kıvrılan nehrin gümüş renkli parıltısını tüm netliğiyle görebildiğimden buraya gelmeyi çok seviyordum. Bazen krallığın en uç köşesini, Yue ve Wu topraklarını ayıran sınırları, renklerin koyulaşıp derinleştiği ve hatta bulutların bile farklı şekiller aldığı o yeri gördüğümü sanırdım.

Arkamdan ayak sesleri geldi.

Kimin geldiğini anlamak için arkama dönmeme gerek yoktu. Yalnızca Fanli bir dansçının zarafeti ve bir katilin sessiz karanlılığıyla yürürdü. Yaklaştıkça içimde bir şeyler kıpırdandı.

Kes şunu, diye uyardım kendimi sert bir dille, gözlerimi ufuktan ayırmadım. *Ondan bir şey beklemeni gerektirecek bir sebep yok.*

“Çok güzel, değil mi?” diye sordu yanıma çıkarken. Aramızda yalnızca birkaç metre vardı. Her zaman olduğu gibi mesafesini koruyordu. Göreviyle... öteki şey artık her neyse onu birbirinden ayıran görünmez sınırı aşmamaya özen gösteriyordu.

“Evet,” diye mırıldandım.

Zor bir satranç hamlesinden ya da bizi bekleyen yolculuktan bahsetmesini bekledim ama o bir süre sessizce oturdu. Kendime hâkim olamayıp ona baktım. Profili sabahın ilk ışıkları altında keskin görünüyordu, gözleri benim göremediğim bir şey görüyormuş gibi uzaklara dalıp gitmişti.

“Savaşlardan önce,” dedi, “genelde böyle manzarası olan yüksek bir yere çıkardım.”

Soluğumu tuttum. Ufacık bir sesin onu konuşmaktan vazgeçireceğinden korkuyordum. Daha önce savaşta yaşadıklarından hiç söz etmemişti.

“Varlığımın ne kadar küçük olduğunu hatırlamama yardımcı olurdu. Korkmamın, canımın yanmasının ya da savaş meydanında ölmemin bir önemi olmadığını. Önemli olan gözümün önümde uzanan şeylerdi.” Dağları, nehri ve yavaş yavaş dolmaya başlayan sokakları işaret etti. “Göğün altındaki her şey. Korumam gereken tüm o canlar. Yue Krallığı’na ettiğim sadakat yemini.”

Bacaklarımı göğsüme doğru çekip çenemi dizlerime dayadım. Daha önce hiç korktuğunu itiraf etmemişti. Buz gibi ve duygusuz, soğuk kanlı bir zekâ abidesi gibi görünmekte o kadar iyiydi ki bazen bir fani olup olmadığını, benim gibi şeyler hissedip hissetmediğini merak ediyordum. “Ne olduğunu anlatırmısınız?” diye sordum bir süre sonra. Nabzım kulaklarımda uğulduyordu. *Belki Fanli keyfi yerindeyken ayrıntıları size anlatacak kadar cömert davranır*, demişti Luyi bir keresinde. Eh, Fanli’nin *keyfi yerinde* miydi bilmiyordum ama konuşmaya meyilli olduğundan emindim. Hem bugünden sonra bunu tekrar yapmaya fırsatımız olmayacaktı.

Bana öyle sert bir bakış attı ki neredeyse sorduğum soruyu geri alacaktım. “Ne olduğunu mu?”

“Şey...” Kelimeler boğazıma dizildi. “Kuaji’de ne olduğunu.”

Yüz hatları gerildi. “Gerçekten bilmek mi istiyorsun?”

Başımınla onayladım.

Tuttuğu nefesi bıraktı ve sanki birinin etine saplanmış oku çekmesini hazırlanıyormuş gibi omuzları gerildi. “Wu askerleri etrafımızı sardıktan sonra bize iki seçenek sunuldu: Ya ölecektik ya da Kral Fuchai’ye hizmet edecektik. Goujian onurlu bir adam olduğundan düşmanın önünde eğilmektense ölmeye hazırdı. Fakat ben onu aksine ikna ettim.” Çenesini kaldırdı. “Ne zaman havlu atacağını bilmenin daima kazanmaktan daha önemli olduğuna inanmışımdır. Kral’ın karşısında boyun eğsek ve zamanla güvenini kazanırsak bir gün geri dönüp ona karşı bir intikam planı yapabilirdik.” Bana dönünce kanımın kabardığını, kendi bedenimden uzaklaştığımı hissettim. Artık et ve kandan değil, dağ toprağının, nehir suyunun, yıldız ışığının özünden ibarettim sanki. Kadim ve ebedî bir şey. O plan *bendim*. Krallığın tarihinin bir parçasıydım. “Ona ölümün korkakların seçeceği bir yol olduğunu söyledim. Ölüm sondu, bütün olasılıkları silip atardı. Kelleesi uçurulursa mirasının başarısızlık ve yenilgiden ibaret olacağını anlattım. Ona Sarı Pınarlar’da⁷ bekleyen atalarının karşısına hangi yüzle bu şekilde çıkacağını sordum.”

“Çok uğraştım ama sonunda Goujian ikna oldu. Hâlâ içten içe bana kırgın olduğuna eminim. Kral Fuchai’ye teslim olduğumuzda bize ahırları temizleme görevi verdiler. Hepimize hizmetçi gibi, hatta ondan bile daha beter davranırlardı. Fuchai varlığımızı umursamadığında ve bizi görevimizi yapmaya bıraktığında her şey daha katlanılabilirdi. Fakat bazen canı sıkılırdı ve aklına düşerdik. Goujian’ı şahsi bir görüşmeye çağırırdı...” Duraksadı. “Hayata en dipten başladıysan basamakları tırmanmak o kadar da rahatsız edici değildir. Sert ketenlerle büyüdüysen, ipeğin hissine çabucak alışırsın. Ama hayatın boyunca güç ve zenginlikten başka bir şey tatmamışsan, tenin

7 Çin mitolojisinde ölümlerin ruhlarının gittiğine inanılan yer altı diyarı. -ç.n.

narınse ve yalnızca en yumuşak kumaşlara alışkınsa bundan daha azı can yakar.”

Goujian’ın Wu Kralı’ndan bu kadar nefret etmesine şaşmamak lazım, diye düşündüm. Artık anlıyordum. Fuchai’nin adını ağzına aldığı anda gözlerinde beliren karanlık, zehirli bakışları hatırladım. *Bu yalnızca politik bir mesele değil, kişisel de. Her anlamda canı yanmış.*

Sonra başka bir şeyi fark ettim.

“Fuchai’nin eğlence için aşağıladığı tek kişi Goujian mıydı?”

“Ne demek istiyorsun?” dedi temkinli bir tavırla.

“Sırtınızdaki... yara izleri.” Bunu yüksek sesle söylemek yasaklı bir şeyi yapıyormuşum gibi hissetmeme neden oldu. “Onlar da Wu’da mı oldu? Kral’a hizmet etmeye zorlanırken?”

“Acımıyorlar,” dedi, *evet* anlamına gelen bir duraksamanın ardından. “Varlıklarına çoktan alıştım.”

Doğruyu söylüyor olabilirdi. Yüz hatları yukarıdaki ay kadar soğuk ve hareketsizdi. Bense içimde büyük bir öfke, şiddet arzusu hissediyordum. Bunu unutmuyacaktım. Ona bunu yapanlara, nefretlerini bedenine kazıyanlara acı çektirecektim. Sırf bunun için bile tüm krallığı başlarına yıkabilirdim. Tırnaklarımı taşa bastırdım.

“Üzülmeye değmez,” dedi Fanli yumuşak bir sesle. Sonra bariz bir çabayla konuyu değiştirmeye çalıştı. “Artık Goujian’ın gözünü neden intikam bürüdüğünü anlamışsındır.”

“Peki siz?” diye sordum, öfkem dilimi çözmüştü.

“Ben ne?”

“Sürekli krallıklardan ve büyük planlardan bahsediyorsunuz, tarihten ve görevden söz ediyorsunuz, göklerden ve altındaki-lerden...” Kendimi tutamayıp ona baktım, ay ışığı dudaklarına vuruyordu. Bir kere baktığımda da gözlerimi üzerinden alamadım. “Hiçbir kişisel arzunuz yok mu? Hiç sadece kendiniz için bir şey istemediniz mi?”

Gözlerini gözlerime dikti. Vücudumdan bir ürperti geçti. Nasıl bir cevap beklediğimi anlamasın diye yüzümü dikkatle ifadesizleştirmeye çalıştım.

Sessizlik uzadı.

Ağaçların arasında bir şey kıpırdadı: havalanan bir kuş ya da bir esinti.

Ardından Fanli döndü, duvardan aşağı atladı ve bir kedi gibi çıt çıkarmadan yere indi. Kalbim sıkıştı. Demek bu kadardı. Benimle bilmemi istemediği hiçbir şey paylaşmayacaktı. Belki de böylesi daha iyiydi. Bazı şeyler bir kez söylendi mi geri alınmazdı. Hem yakında buradan gidecektik, onu muhtemelen bir daha görmeyecektim. Fanli kulübeye doğru yürümeye başladı. Uzaklaşmasını, arkasına düşen gölgesinin uzamasını izledim.

Sonra durdu. Başı belli belirsiz kıpırdayınca omzunun üzerinden yüzünün keskin hatlarını görebildim. Dudaklarını birbirine bastırmış, kaşlarını çatmıştı. Bunlar kendisiyle savaşıyor bir adamın emaresiydi.

O kadar alçak sesle konuştu ki daha sonra bunu hayal edip etmediğimi sorgulayacaktım. "İstedim."

O akşam yatağımın üzerine serili bir gelinlik buldum.

Dökülen kan, bozulmuş şarap, öpülmüş dudaklar kadar koyu kırmızıydı ve altın iplikle süslenmişti. Geniş kolları, kuşağı ve eteği boyunca göğe yükselen kuşlar, Anka kuşu kuyrukları, süzülen bulutlar, kasımpatı ve zambaklar, alev alev yanan bir güneşin çevresine toplanmış yıldız motifleri uzanıyordu. Hayatımda gördüğüm en güzel ve en korkunç şeydi. Kalbimi tekletti. Gelinliğin üzerinde Fanli'nin o düzgün, eğik el yazısıyla yazılmış bir not vardı: *Üzerine oluyor mu bir dene.*

Kumaşı görüldüğü kadar yumuşaktı, yıkadığım ama hiç giymediğim ipeklerdendi. Uzun eteği bileklerimden aşağı su gibi dökülerek ayaklarımın dibinde kızıl bir gölet oluşturdu.

Üzerime tam oturmuştu, ölçüleri benim için dikilmişçesine kusursuzdu.

Kurdeleleri titreyen ellerimle bağladım, bel kısmını düzelttim ve saçımı geriye doğru toplayarak ince, yeşim bir saç toka-sıyla bukleler hâlinde başımın üzerine tutturdum. Tokaların ucundan sarkan kehribar boncuklar yürüdükçe şıkırdıyordu.

Fanli'nin odasının önüne gelene dek ne yapmaya çalıştığımı ben de bilmiyordum. Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım, gevşek yumruğum kapının üzerinde asılı dururken tereddüt ettim. *Kapıyı çal ve içeri gir. Bu senin son şansın.* Cesaretimi kaybetmeden kapıyı açtım. Gıcirtısı kulaklarımı doldurdu ve mum ışığında, sırtı bana dönük vaziyette oturan Fanli ortaya çıktı.

Hanfusunu çıkarmıştı, kumaş belinin etrafında toplanmıştı. Kapının sesiyle gerildi ama arkasını dönmedi.

“Xishi?” Bu, birden fazla anlamı olan bir soruydu.

Gözlerim elindeki merheme takıldı, bana ait değilmiş gibi gelen tuhaf bir cesaretle içeri girdim. “İzin verin,” dedim alçak sesle. Arkasına oturup merhemi elinden aldım. “Bırakın yardım edeyim.”

Yutkunduğunu duydum. “Bunu yapmana gerek yok.”

“Biliyorum.” Kelimeler bir şelaleye atılan sikkeler gibi kulaklarımda uğuldadı, bana engel olup olmayacağını kestiremedim. Fakat öylece oturmaya devam etti, vücudu her zamankinden daha gergindi ve gözleri önüne kilitlenmişti. Bir parmağımı kavanoza daldırdım. Merhem serindi, yağlı ve pürüzsüzdü. Neredeyse tatlı bir kokusu vardı, kışın açan bir çiçeği andırdığını düşündüm.

Saniyeler saatler gibi geçiyordu. İkimiz de bir şey bekliyor gibiydik.

Parmağımı dikkatlice omurgasının ortasından aşağı inen, erişemediği yaraya değdirdim. Teni âdeta yanıyordu. Benim içimde, kaburgalarımın ortasında da bir şey yanıyordu. Hiç bu kadar yakın olmamıştık; Fanli gardını hiç bu kadar indirme-

mişti. Parmağımı yara izinden aşağı indirdikçe sert, gerilmiş kaslarını ve yaranın kabarıklığını hissedebiliyordum.

Ürperdi.

Duraksayıp, “Canınızı mı yaktım?” diye sordum.

Cevabı kısa bir sessizliğin ardından geldi. “Canımı yakman söz konusu bile olamaz.”

Buna rağmen biraz daha yaklaşıp kürek kemiklerinin ortasındaki izlere dokunduğumda titremeye, kasları bir savaşın ortasındaymış gibi gerilmeye başladı. Ezilmiş çiçek kokusu kısa sürede aramızdaki dar boşluğu doldurdu. Başım hafiften dönüyor gibiydi ama dikkatim dağılmadı. Merhemi tenine her sürüşümde irkiliyor, sonra bana bakmak için başını döndürmeye çalışıyordu.

“Kıpırdamayın,” dedim.

“Seni görememek zor,” dedi.

“Bitmek üzere.” Hafiften nefes nefese konuştuğumu fark etmediğini umdum. Merhemnin son kısmını da sırtına sürdükten sonra ayağa kalkıp yanından uzaklaşarak giyinmesine müsaade ettim. Omuzlarının belli belirsiz hareketlerini izledim.

“Teşekkürler,” dedi boğuk bir sesle. “Daha önce kimse...”

Sonra arkasını döndü ve beni görünce dudakları aralandı. Neredeyse... korkmuş gibi görünüyordu. Buzdan maskesini bile aşan ilkel bir duyguydu bu.

“Size bunu göstermeye gelmiştim. Üzerime olmuş mu sizce?” diye sordum. Ağır ağır etrafımda dönerken uçuşan eteğimi ve saçımda sallanan boncukları hissettim. *Pervasisiz*, diye azarladı beni zihnimin derinliklerinden gelen bir ses. *Ahmak*. Bu gece aramızdaki görünmez sınırı fazlasıyla zorlamış, yasaklı bölgeye geçmiştim. Ama kafamın içinde başka bir ses, başka bir görüntü daha vardı. Fanli’nin görüntüsü, yüzündeki ifadenin. *İstedim*.

“Evet,” diye cevapladı. Elleri gerildi, sonra iki yanında yumruklarını sıktı. O kadar ki parmak eklemleri bembeyaz kesildi. “Olmuş.”

“Gerçekten mi?” Sert bir rüzgâr esince pencere panellerinin arasındaki boşluklardan içeriye çiçek yaprakları doldu. Arkamdaki kapı sertçe çarpıp kapandı. Çenemi dikkatlice kaldırıırken kalp atışlarımın sesi kulaklarımda uğulduyordu. “Daha yakından bakın.”

“Xishi.” Sesi daha da gerildi, beni uyarıyor gibiydi. Oturmaya devam etti.

“Ne?”

“Kes şunu.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Neyi keseyim?”

“Ne yaptığının farkındasın.” Burnundan güler gibi bir nefes verdi ama çıkan ses fazla keskindi. Normalde jilet gibi olan *hanfusunun* yakası buruşuktu, belinin etrafındaki kuşak aceleyle atılmış üstünkörü bir düğümle bağlanmıştı. “Bu... Bu benim için değil. Onların kralı için.”

“Onun için yeteri kadar güzel miyim sizce?” Yanında dizlerimin üzerine çöktüm, eteğim ölümcül bir yaradan akan kan gibi etrafımda toplandı. Parmaklarım hiçbir şeyi tutmamasına rağmen karıncalanıyordu. Wu Kralı’yla da böyle mi olacaktı? Büyük bir uçurumun kenarında duruyormuşum da aşağı düşmeye, varımı yoğumu kaybetmeye bir adım kalmış gibi. Sanmıyordum. “Umduğun gibi miyim?”

“Sen...” diye söze başladı ama devamını getiremedi. Yutkundu. Başını duvara doğru çevirince gergin çenesini gördüm. Nefesleri düzensizdi. Ben yaklaştıkça daha da kesikleşiyordu. Bu cesareti nereden bulduğumu bilmiyordum ama çenesini tuttum. Nazikçe. Onu tekrar bana bakmaya zorladım. Teni beklediğimden çok daha pürüzsüzdü. Kusursuz. Narin.

“Senin için ne ifade ediyorum, Fanli?” diye fısıldadım. Resmiyeti bırakıp ona ismiyle hitap ederek yasaklı bir şey yapıyormuşum gibi hissettim. Uzanıp saçını okşamak kadar mahrem ve dürtüseldi.

Fanlı'nın gözlerinde bir şey parıldadı ve dikkati üzerimdekilere kaydı. Gelinliğime. En büyük düşmanı, onu aşağılayan, küçük düşüren, ona işkence eden, sırtındaki yaralardan sorumlu olan adamı sevgilim olarak karşıladığımda giyeceğim şeye. Nefes bile almıyor gibiydi. Yumruklarını öyle sıkıyordu ki parmak kemiklerini sayabiliyordum. "Neden..." dedi, sesi her zamanki gibi düz ya da donuk değildi. "Neden bunu yapıyorsun?"

"Bilmek istiyorum," dedim, yüzündeki parmaklarım titriyordu. Oynadığım rolü sürdürmekte zorlanıyordum. Onu umursamaz davranamayacak kadar önemsiyordum. Kalbim yerinden fırlayacakmışçasına atmıyor gibi, ona bu kadar, *bu kadar yakın* olup daha ileriye gidememek canımı yakmıyor gibi davranamazdım. "Bilmek zorundayım. Gitmeden önce. Her şey değişecek ve..." Sesim titremeden sustum. Bundan daha iyisini yapabilmek için eğitilmiştim. "Bana bir daha böyle bakamayacaksın."

"Xishi," dedi alçak bir sesle. "Yapamam."

"Benimle açık konuş," diye direttim.

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Söyle..." Elimi indirdim ama gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Konuyu değiştirmeye çalışacağını hissettiğimde, "Senin için ne ifade ettiğimi söyle. Lütfen," diye ekledim. "Gözünde en büyük silahın mıyım? Yoksa başka bir şey mi?"

Derin bir nefes aldı. Cesaretini topluyordu sanki. Sonra yine burnundan keskin bir nefes verdi, gülüyor gibiydi ama altında şüpheli ve alaycı gibi bir tını saklıydı. "Kendi kılıcının kurbanı olmak," diye mırıldandı usulca, "böyle bir şeymiş demek."

Mumların alevleri titredi. Her şey sıcak ve boğucuydu. Manolya desenli paravanın üzerine düşen gölgelerimizi görebiliyordum. Işık oyunu yüzünden birbirimize aslında olduğumuzdan daha yakın görünüyorduk, yüzlerimiz birbirine değişirmiş gibi. Şimdi, bunca şey yaşandıktan sonra bile o ânı daha dün gibi kafamda canlandırabiliyordum. Masasının yanında

duran *gugin*, gelinliğimin altın ve koyu kırmızı ipliklerinin parıltısı, yerde açık bırakılmış merhem kavanozu, pencerenin hemen dışındaki erik ağaçlarının silüeti. İlerleyen günlerde, bir başıma kaldığımda biraz daha cesur, biraz daha bencil, biraz daha sorumsuz olsaydım neler olabileceğini merak edecektim. Gölgesini kalplerimiz birbirine değene dek gölgeme çekseydim, sessiz bakışmaları bırakıp konuşsaydım, o kısacık durağanlıkta aramızda yanan alevi görmezden gelmeseydim neler olacağını. Belki o zaman her şey değişirdi. Ama bu gibi şeyler sadece hatıralarda ya da hayallerde mantıklı gelirdi. Gerçekte ikimiz de tarihteki rollerine sadık iki faniydik ve aramızda kıvılcımlanan bu şey her neyse dağların, krallıkların, savaşın ağırlığıyla kıyaslandığında korkunç derecede kırılgandı.

Fanlı öne eğilip elini saçıma doğru uzattı. Sonra durdu. Bu kadar yakınındayken genişlemiş göz bebekleri kara kışın ortasında dibi görünmeyen bir kuyu kadar siyahtı. Yavaşça, çok yavaşça, gözlerinin önünden kaybolup gideceğimden korkarmışçasına bir parmağının ucuyla yeşim tokama dokundu. Dokunuşu çiçek yaprağına konan bir kelebek kadar belli belirsizdi ama ben iliklerime kadar hissetmiştim. Kalbim daha hızla çarpıyordu, dilim damağım söylemediğim şeylerden kupkuru kesilmişti.

Sonra bakışları sertleşti ve elini geri çekti. Kolundan sarkan kumaş gözlerimin önünden geçip gitti. Her şey göz açıp kapayıncaya dek sona erdi. Derin sulardan yüzeye çıkmış gibi şaşkındım. Hava ciğerlerimi yakıyordu.

“Dinlenmelisin,” dedi arkasını dönüp yüzünü benden saklayarak. Sesi yine soğuk ve mesafeliydi, artık ulaşamayacağım bir yere saklanmıştı. “Yolumuz uzun.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Yola çıkışımız sessiz sedasız oldu.

Kulübenin kapısının önünde pencerelerine kırmızı perdeler asılmış, yüksek tavanı mavi ve yeşil renkli karmaşık oymalarla bezeli bir araba hazır bekliyordu. Luyi şoför kısmındaki yerini almıştı. Deri bir zırh giymiş, atın dizginlerini ayarlıyordu.

“Her şeyini aldın mı?” diye sordu Fanli, ben Zhengdan’ın arkasından arabaya binerken. Konuşurken bana değil, kapıdaki minik bir çizige bakıyordu. Dudakları solgundu ve yüzüne kaçamak bir bakış atınca gözlerinin altına morluklar çöktüğünü fark ettim. Belki de uykusunu alamamıştı.

“Evet,” dedim, onunki kadar düz bir sesle. Omzumdan sarkan çantaya vurdum. Nehir Şarkısı Kulübesi’ne vardığım zamankinden çok daha ağırdı, içi çeşit çeşit *hanfu*, pudra ve aksesuarlarla doluydu.

Başını aşağı yukarı salladı. Hâlâ bana bakmıyordu. “Güzel.” Kapı kapandı.

İç çekerek yumuşak koltuklarda arkama yaslandım. Zhengdan’ın gözleri üzerimdeydi.

“Ne?” dedim.

“Aranızda bir şey mi oldu?”

“O ne demek oluyor?” Sesim amaçladığımdan daha sert çıkmıştı ve hain yanaklarım kızarak bana ihanet ediyordu. *Keşke bir şey olsaydı*, diye geçirdim içimden. Fakat bu düşünmemem gereken bir şeydi. Kimseye, öz kardeşim gibi güvendiğim Zhengdan’a bile söylememem gereken türden bir şey.

“Biraz...” duraksadı, sonra perdeyi hafifçe kaldırarak yuvarlak camdan Fanli’ye baktı. Duyamayacağımız kadar kısık sesle Luyi’ye bir şeyler söylüyordu. Muhafız sırtını dikleştirdi ve boştaki eli kemerindeki kılıca gitti. “...gergin gibi,” diye devam etti Zhengdan kaşlarını kaldırarak. “Sence de öyle değil mi?”

“Yolculuk yüzünden olmalı,” dedim, sorusunu elimden geldiğince geçiştirmeye çalışarak. “Üzerinde çok baskı var. Bize bir şey olursa tüm sorumluluğu üstlenmek zorunda kalacak.”

Zhengdan perdeyi kapatıp burnundan güldü. Bu, Fanli’nin onu yapmaması konusunda sürekli uyardığı pek çok şeyden biriydi, saraylı bir hanımefendiye yakışmayan bir hareketti. *Neden saraydaki kadınlar hiçbir kişiliği olmayan, gıkını çıkarmayan bakması güzel bir kabuktan ibaret olmak zorunda*, diye söylenmişti Zhengdan sonrasında. *Bir heykelle evlensinler daha iyi*. “Senden de bu beklenirdi zaten.”

“Ne?”

“Bize bir şey olursa kaçırılacağım ya da öldürüleceğim diye endişelenirdim, başkasına kalacak sorumluluklar için değil.”

Araba hareket etmeye başladı. Çok geçmeden monoton seslerini, arada bir şaklatılan kırbacı duymaya başladık. Nehrin bir şarkıyı andıran şırıltısı giderek azaldı. Yolculuk pek rahat sayılmazdı, yol git git bitmiyordu. Yumuşak koltuklara rağmen tekerleklerin altında ezilen her bir taş ve dalı, köşeyi döndüğümüzde arabanın hoplayışını hissediyordum. Can sıkıntısı mı yoksa altında yatan korku mu daha kötüydü karar veremiyordum. Düşman elinde kılıçla üzerime gelirken olduğum yerde hareketsiz yatmaya zorlanıyordum sanki. Arabadan yalnızca geceleri bir handa dinlenmek için iniyor, sabah olunca

yolculuğumuza kaldığımız yerden devam ediyorduk. Birkaç kez arabanın kapısını açıp uzaklara koşmayı ve ortadan kaybolmayı düşündüm. Her şey hızlı ve basit bir harekete bakardı ama parmaklarım birbirine kenetlemiş vaziyette kucağımda durmaya devam etti.

Gökyüzü perdenin ötesinde kararmaya başlarken Zhengdan başını omzuma yaslayıp uykuya daldı. Nefesleri derinleşip horultuya dönüştü. Böyle bir durumdayken bile bu kadar çabukt uykuya dalmasına, hatta direk uyuyabilmesine şaşırmıştım. Kaslarım öyle gergindi ki uyuma fikri bile gülünç geliyordu. Düşüncelerim uzak diyarlardaki saraya ve nefret ettiğim ama seviyormuş gibi yapmak zorunda kalacağım Kral'a kaydığında bir daha asla uyku nedir bilmeyeceğimden şüphelendim.

Tuhaf bir tıslama beni daldığım düşüncelerden çıkardı.

Önce bunun rüzgârdan kaynaklandığını düşündüm. Sonra aynı ses tekrar, daha yakından geldi. Perdenin ardından ince ve keskin bir gölge geçtiğini gördüm. Bedenim bunun ne olduğunu zihnimden önce kavramış gibiydi. Yüreğim ağzıma geldi. Oturduğum yerde doğrulup bir elimle kapıyı tuttum.

Saldırı altındaydık.

“Zhengdan,” diye fısıldadım, onu dürterek. “*Zhengdan.*”

Arkadaşım tek gözünü açıp yüzünü ovuşturdu. “Ne var?” Sesi hâlâ uykuluydu. “Geldik mi? Sandığımdan daha çabuk—”

Dışarıdaki atlar çığlık atar gibi kişnedi, toynaklarını delirmiş gibi yere vurdu. Bütün araba sallandı. Midem kasıldı. Boğazıma yükselen panik dolu sesi bastırıp dengemi sağlamak için koltuğun yanlarına tutundum.

Zhengdan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, artık ayılmıştı. “Ne oluyor?”

Başımı iki yana salladım, konuşamıyordum. Oklar vızır vızır geçiyor, yağmur gibi üzerimize yağıyordu. Sayıları çok fazla olmalıydı. Bu rastgele bir saldırı değildi, planlanmıştı. Kendime hâkim olamadım. Boğazım düğümlenmiş bir hâlde

perdeyi aralayıp gözlerimi kısarak karanlığa doğru baktım. Bir tür orman yolunun ortasındaydık, etrafımız büyük ağaçlarla çevriliydi. Fanli elinde kılıcıyla çoktan arabadan inmişti. Luyi'yle birlikte gelen okları kılıçlarıyla havada kesip savuşturmayı başarıyorlardı. Bunu nasıl yaptıklarına dair en ufak bir fikrim yoktu, ölümcül uçları ay ışığında parlayan oklar o kadar hızlıydı ki insan gözüyle takip edilmeleri neredeyse imkânsızdı. Saldırganları görebilmek için etrafa bakındım ama ağaçların arkasında bir yere saklanmışlardı.

Arabanın kapısı birden açıldı.

Gecenin soğuğunu sırtımda hissettim. Başka bir şey daha vardı. Tüylerimi ürperten bir şey.

Zhengdan çığlık attı.

Eldivenli eller kolumu kavrayıp bir oyuncak bebek kadar hafifmişim gibi beni dışarıya çekti. Direndim ama nafileydi. Başka biri saçlarımı tutup çekince ani acı gözlerimi yaktı. Zhengdan kılıcını çekmeye yeltendi ama sayıları çok fazlaydı. En az altı kişilerdi ve hepsi tepeden tırnağa siyahlar içindeydi. Yüzlerini göremiyordum, yalnızca karanlığı ve havayı yarıp geçen okları görebiliyordum. *Dikkat dağıtıyorlar.* Çok geç anlamıştım. Hepsi bizi kaçıırırken Fanli ve Luyi'yi meşgul etmek içindi.

Kafamdan bir sürü farklı olasılık geçerken kalp atışlarım öyle hızlandı ki göğsümün ağrıdığını hissettim. Tekrar cırpındım, nefes nefese kalmıştım. Beni tutan eller buna karşılık bileğimi daha sıkı kavradı, canımı yaktı. Gün boyu bir şey yememiş olmama rağmen midem bulandı. Kulağıma gelen korku hikâyelerini, güzel, genç ve karanlıkta yalnız yürüyen kızlara neler olduğunu anımsadım. Benim sonum da öyle mi olacaktı? Başka bir hikâye, annelerin kızları geceleri evden fazla uzaklaşmasın diye fısıldadığı bir uyarı mı olacaktım?

Sonra ileriye baktım ve nefesim kesildi.

Ağaçların arasında bir okçu duruyordu. Yayını kaldırmış, dizlerini hafifçe bükmüş ve teli germiştir. Doğruca Fanli'nin sırtını hedef almıştır.

Hayır.

Bunu fark etmesi mümkün değildi. Zaten bir sürü oku savuşturmaya çalışıyor, kılıcını telaşla bir o yana bir bu yana sallıyordu. Arabayı basan yabancıların mengene gibi tutuşundan kurtulup yanına koşarak onu uyarmam mümkün değildi. Böylece yapabileceğim tek şeyi yaparak haykırdım.

Tam da adam okunu ateşlediği esnada.

Sesim yüzünden irkildi. Ok kusursuz bir yay çizerek öne doğru fırlamak yerine sapıp yön değiştirdi. Doğruca bana geldi.

Tepki verecek vaktim yoktu. Bir an okun havada süzülmesini izledim, bir an sonra da sol omzumda yakıcı bir acı hissettim. Berbattı. Geriye doğru sendeledim, acı bütün vücudumu sardı. Soğuk metalin etime saplandığı yeri, tenimi delen o yabancı cismin varlığını *hissedebiliyordum*. Sonra... Sonra her şey bir bulanıklığa dönüştü. Fanli hikâyelerden fırlamış bir kahraman misali gölge kadar hızlı adımlarla yanıma koştu. Görüşüm çoktan kararmaya başlamıştı, yüzümün önünde siyah benekler titreyordu. Belki de bu yüzden Fanli'nin yüzünde vahşi, saf bir duygu gördüğümü sandım. Daha önce görmediğim bir şeydi bu, dünyası başına yıkılmıştı sanki. Sonra kılıcını savurdu, metalin soğuk ışığını belli belirsiz görebildim. En yakınımdaya duran adamdan korkunç hırıltılar yükseldi. Sıcak kan yanaklarıma sıçradı ve mide bulandırıcı bakır tadı dilimi kapladı. Elleri gevşedi ve yere yığıldı. Aynı anda tuhaf bir *pat* sesi geldi. Bir şey yana doğru yuvarlandı. Önce onun bir taş olduğunu düşündüm ama sonra ayın önüne bir bulut geçti, eğik açıyla gelen gümüş ışığı dolaşmış saçları, ferî gitmiş gözleri ve kesilmiş boynundan fışkırmaya devam eden kanı aydınlattı. Kalbim göğsümü öyle hiddetle dövüyordu ki kusacağımdan korktum. Bu bir kafaydı.

Aniden kaosun ortasına saf, ürkütücü bir sessizlik çöktü. Dünya donakalmış gibi bir hiçlik.

Ardından biri bağırdı ve herkes tekrar hareketlendi. Fanli kılıcını yana doğru savurdu, vahşi darbesiyle daha fazla kan yaprakların üzerine sıçradı. Yolumuza çıkan herkesi keserken bir yandan da beni kollarında taşıyordu. Kirpiklerim titreşti. O yakıcı acı yerini donuk bir zonklamaya bırakmıştı ve ıslaklığı hissettiğim kan benim mi yoksa bir başkasının mıydı artık ayırt edemiyordum. Bildiğim tek şey yorgun, çok yorgun olduğumdu. Bedenim bir taş gibi ağırlaşmıştı. Fanli'nin hem beni taşıması hem de bu kadar hızlı hareket etmesi inanılır gibi değildi.

"Xishi." Sesi boğuk ve sertti. Bir fısıltıdan farksızdı. "Xishi, dayan. Neredeyse geldik."

Nereye geldik? Artık duyularımın kontrolünü yitirmiştim. Başım dönüyordu. Fanli'nin kollarında yatarken yukarda süzülen bulutların, kenarlarında parıldayan ışığın ve iki yanımızdan geçip giden ağaç dallarının belli belirsiz farkındaydım. Ormandan çıkıyor muyduk? Yoksa daha derinlerine mi gidiyorduk? Başımızın üzerinden daha fazla ok süzülüyor, metal uçları yaprakların arasından geçerken ısığa benzer sesler çıkarıyordu ama mucizevi bir şekilde hiçbiri bana isabet etmedi.

"Dikkatli ol," dedim nefes nefese. Konuşmak bana pahalıya mal oluyordu, göğsüm hırıltıyla inip kalkıyor, omzumdaki ok etimi yarıp daha da derine batıyordu. Bağarmamak için kendimi zor tuttum. "Ç-çok tehlikeli."

"Benim yanımda güvendesin."

Diğer her şey aksini söylerken bile buna inanmam ne komikti. Fanli'nin zarif ama sağlam adımları, beni saran kollarının hafifçe sallanması, yanağıma değen *hanfusunun* sıcaklığı. Ona öyle yakındım ki kalbinin güçlü atışlarını duyabiliyordum. Sonsuza dek böyle kalabilirdim. Buracıkta uyuyabilirdim. Çok kolay olurdu, göz kapaklarım zaten ağırlaşmıştı. Tek yapmam

gerçekten onları kapamaktı. Belki o zaman bu dayanılmaz acı dinerdi, belki biraz dinlenebilirdim.

“Gözlerini kapatma.” Fanli’nin sert sesi beni düşüncele-
rimden çekip çıkardı. Adımlarını hızlandırmış, beni daha sıkı
kavramıştı. “Bana odaklan, Xishi.”

Onu dinlemek istemiyordum. Uyku daha tatlı geliyordu.
Fakat içimdeki utanç dolu, yanıp tutuşan ve bir türlü bastıra-
madığımı yanımda onu memnun etmek istiyordu. Ona baktım.
Gözlerimle çenesinin keskin hattını, dudaklarının yumuşak
kıvrımını takip ettim. Elmacık kemiğinin üzerinde küçük bir
kesik vardı, hâlâ kanıyordu. Kalbim sızladı. Parmağımı kal-
dırıp ona dokunmak, acısını dindirmek istedim ama kollarım
gülle gibiydi, iki yanımda gevşekçe sallanıyorlardı.

“Sen... yaralanmışsın,” diye fısıldadım, sözcükler boğazı-
mı tırmaladı.

Başını bana doğru eğdi, yüzü gerilmişti ve gözleri etrafı-
mızdaki gece kadar karanlıktı. “Bunu senin söylüyor olman
ne ironik.”

“Ne?”

“Biz konuşurken kollarımda kan kaybediyorsun, Xishi.”
Sesi cümlelerin sonunda çatallandı. Boğazını temizleyip daha
kontrollü bir sesle ekledi, “Önce kendin için endişelenmen daha
mantıklı olur.”

“Neden? Böyleyken güzel değil miyim?” Zor da olsa yü-
züme alaycı bir gülümseme kondurmayı başardım.

Bana sert bir bakış attı. “Şaka yapmaya mı çalışıyorsun?”

“Hayır. Bu yüzden senin için önemliyim. Güzel olduğum
için.”

Uzunca bir süre bir şey söylemedi. Etrafımdaki kolu belli
belirsiz sıkılaştı. “En azından özgüvenin zedelenmemiş,” diye
mırıldandı.

Burnumdan güldüm, hemen ardından da yüzümü buruş-
turdum. Bu küçücük hareket bile canımı yakmıştı. Yine de

hırıltılı sesimle konuşmaya devam ettim. “Bana biraz daha yumuşak davranamaz mısın? Sadece birazcık.”

Fanli’nin yüzünden bir şey geçip gitti ama ne olduğunu anlayamadım. Görüşüm giderek bulanıklaşıyor, gözlerimin önü beyazlıyordu. Etrafımızdaki ağaçlar, üzerimizdeki karanlık gökyüzü, kan, toprak ve ağaç kütüklerinin kokusu, her şey, Fanli koştukça uzaklaşıyor, ulaşılmaz oluyordu. Yeni bir yere gelmiştik. Çalılıklar seyrekleşmiş, suyun alçak sesli şırıltısı duyulur olmuştı. Hava daha temiz, nemli ve serindi. Nehir kıyısındaydık.

“Fanli,” diye mırıldandım, daha doğrusu mırıldanmaya çalıştım. Sesim o kadar güçsüzdü ki rüzgâra karışıp yok oluyordu. “Ben... gözlerimi daha fazla açık tutamıyorum.”

“Tutmak zorundasın.” Ayak seslerine bakılırsa taşların ve çamurun üzerinde yürüyordu. İlerden su sıçrama sesi geldi, bir ahşap gıcırdadı ve bir gürültü koptu. “Beni dinle. *Dinle*. Sen ölürsen ben...”

Geri kalanını duyamadım. Kulaklarımda uğuldayan kan sesi her şeyi bastırdı. Ne demek istediğini ancak tahmin edebiliyordum. *Sen ölürsen benim planım berbat olur ve en değerli silahım sonsuza dek yok olur. Sen ölürsen benim saygınlığım zedelenir ve Majesteleri beni hiç affetmez. Sen ölürsen krallığının kurtarıcısı da olmaz.* Etrafımdan daha fazla ses yükseldi. Ne olduklarını çıkaramadım ama aceleci oldukları belliydi. Anlaşılmaz bir mırıltıdan ya da otların arasından esen rüzgârın uğultusundan farksızlardı. Tek bildiğim Fanli’nin varlığıydı. Kızıl başlı bir turnanın çam ağaçlarının tatlılığını ya da bir karabatağın nehir suyunun ezgilerini bilmesi gibi ben de onu biliyordum. Beni bırakmamıştı. Gözlerim kapanmadan önce gördüğüm şey endişeyle gerilmiş soğuk ve göz alıcı yüzü oldu.

Uyandığımda tüm dünya dönüyordu.

Ağzım içine bir bez tıkılmış gibi kuruydu ve dilimde bayat kanı andıran acı bir tat vardı. İçim boşaltılmış gibi hissediyordum. Tek yataklı, ahşap duvarlı küçük bir odadaydım. Oturmaya çalıştığımda omzuma bir acı saplandı. Keskin bir nefes alıp aşağı baktım. Yaramın etrafına beyaz bir bandaj sarılmıştı ve ortasında küçük, kırmızı bir leke vardı. O gece yaşadığımız dehşetin anıları aniden zihnime doluştu: Fanli'ye isabet edecekken hedefini şaşırıp bana saplanan ok, birer canavar gibi ağaçlardan aşağı atlayan adamlar, Fanli'nin koşarken kulaklarıma çarpan sıcak, sert nefesleri...

"Xishi-jie! Şükürler olsun, nihayet uyandın."

Zhengdan yanıma koştu, parlak renkli eteği ahşap zemini süpürüyordu. Yüzü normalden daha yorgun görünüyordu ve ellerinin titrediğine ilk kez şahit oluyordum. Yine de bunların haricinde iyiydi. Zarar görmemişti.

İçimi dolduran rahatlama başımı biraz daha döndürdü.

"Ne oldu?" diye sordum. Dudaklarım çatlamıştı ve sesim çatalı çıkıyordu.

"Önce şunu iç. Fanli ihtiyacın olacağını söyledi." Bana bir bardak su uzattı, hâlâ ılıktı. Büyük bir yudum aldım, sonra bir tane daha. İlk kez su içiyor gibiydim, tadı öyle güzel, öyle doyurucu, kupkuru boğazım için öyle sakinleştiriciydi ki. "Yavaş iç," dedi Zhengdan, biraz endişeli, biraz da alaycı bir sesle. "Boğulacaksın."

Başımı iki yana salladım, cevap vermek için bardağı ağızımdan çekmek dahi istemiyordum. Suyu son damlasına kadar içtikten sonra bardağı bir kenara koydum. "Anlat hadi," diye üsteledim. "Neredeyiz? Saldırının üzerinden ne kadar zaman geçti? *Niye* saldırıya uğradık? Fanli iyi mi? Luyi iyi mi?"

"Teker teker sor," dedi. Biraz daha yaklaşır yatıştırıcı bir tavırla elini saçlarımdan üzerine koydu. Hareketi aklıma annemi getirdi, evime duyduğum özlem içimi sızlattı. "Kral Goujian'ın bizim için hazırladığı teknedeyiz. Fanli saldırganların tekneye

binmeden hemen önce önümüzü kesip Wu Krallığı'na gitmemizi engellemeye çalıştıklarını düşünüyor. Xiaoshan'dan açılmamızın üzerinden bir haftayı biraz aşkın süre geçti.”

“*Bir hafta mı?*” diyerek aniden doğruldum ama bunu yaptığıma ânında pişman oldum. Keskin bir acı yakıp geçti.

“Dikkat et, yaran daha yeni kapandı.” Zhengdan kolumu tutup daha az acı verici bir pozisyon bulmama yardım etti. “Fanli ileri görüşlülüğünü konuşturup yanımıza bir şifacının da katılmasını talep ettiği için şanslısın. Nasıl bir ilaç hazırladıysa saniyesinde sızdın. Gerçi bir süre...” Sesi titredi, bakışlarını yatağın yanındaki kovaya çevirdi. İçindeki su koyu kırmızıydı. Kenarından kana bulanmış bir bez parçası sarkıyordu. *Benim* kanım olduğunu fark edince midem bulandı. “Bir süre öyle hareketsizdin ki... bizi çoktan bırakıp gittiğini sandım. Fanli de korkmuş olacaktı ki... Hâlini görmen lazımdı, Xishi-jie. Onu hiç öyle...” Başını iki yana salladı, doğru kelimeyi bulamıyor gibiydi. “Çok korkutucuydu. Şifacının kendi yaralarına bakmasına izin vermedi, sadece seni tedavi etmeye odaklanmasını istedi. Kapının önünden bir saniye bile ayrılmadı. Kaç gündür kimse yanına yaklaşmaya cesaret edemiyor. Luyi bile.”

Ellerime baktım, kalp atışlarım hızlandı. Oklar üzerimize yağmur gibi yağarken beni bir tüy kadar hafifmişim gibi kucığına alıp göğsüne bastırışını hatırladım. “Korkmuştur tabii. Beni eğitmek için o kadar zaman harcadı, emek verdi.” Gülmseyip geçiştirmeye çalıştım. “Ölseydim hepsi boşa giderdi.”

“Sadece o değil—”

Odanın perdesi açıldı ve Fanli ortaya çıktı, yosun yeşili nehir arkasında parıldıyordu. Beni görünce gözleri irileşti, dikkatini üzerimden bir an bile ayırmadan üç geniş adımla yanımda geldi. Yatağımdan bir metre kadar uzakta durdu. Parmakları sanki bana uzanmak istiyormuş gibi gerildi ama sonra onları sıkarak ellerini yumruk yaptı.

“Uyandığını bana söyleyebilirdin,” dedi, Zhengdan’la konuşuyordu. Sesi sertti, ardında bundan rahatsız olmuş gibi hafif öfkeli bir tını saklıydı. Kendi kulaklarımla duymasam Zhengdan’ın abarttığını düşünürdüm. *Kimse yanına yaklaştırmaya cesaret edemiyor.*

“Onun bir suçu yok,” dedim çabucak. “Az önce uyandım.”

Bakışlarını tekrar bana çevirdi, omzumdaki bandajda oyalandı. “Nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim,” dedim.

Sözlerime inanmamış gibi baktı.

“İyi sayılırım,” diye düzelttim. “Hayatımı... kurtardığınız için teşekkür ederim.” *Tekrar*, diye eklemek istedim, sözcük dilimin ucuna kadar geldi. Paylaştığımız kader hem acı hem tatlıydı. Yaşam ve ölüm, birlik ve ayrılık, mutluluk ve umutsuzluk arasındaki o ince çizgi üzerinde, son derece kırılgan bir dengede duruyorduk.

“Asıl sen benim hayatımı kurtardın,” dedi başını iki yana sallayarak. “Okçunun beni vurmasına izin vermeliydin.”

Bunun düşüncesi, ihtimali bile ruhumu sızlattı. “Pişman değilim.”

Aramıza bir sessizlik çöktü. Yalnızca suyu yaran küreklerin foşurtusu ve balıkçı kuşların ötüşleri duyuluyordu. Gözlerim kararmadan önce bana söylediği son sözleri hatırladım. *Sen ölürsen ben...* Ne? Bu sorunun cevabını bilmemek dayanılmazdı fakat bazı şeyler yalnızca belli şartlar altında itiraf edilebilirdi. Şimdi her şey çok farklıydı, tehlike geçmişti ve güneşin sıcak, sarı ışığı pencereden içeriye doluyor, Zhengdan yanımda bizi izliyordu. O an çoktan geçip geçmişti.

Boğazımı temizleyerek sırtımı dikleştirdim. “Saldırganlar. Kimdi onlar? Görebildiniz mi?”

“Göremedim ama bir tahminim var.” Ses tonu benimki gibi ciddi ve duygulardan arınmıştı. “Artık bildiğin, yakında da göreceğin üzere Wu Krallığı sarayı... biraz karışık bir yerdir.

Uzun zamandır kendi içlerinde bölünmelerle, gruplaşmalarla uğraşıyorlar. Fuchai yanlısı ittifaklar var, çoğunluğunu por-selenlerin ya da kadınların güzelliğine kolayca kanacak daha genç, iradesi daha zayıf kişiler oluşturuyor. Bir de içten içe Kral'ı ahlaksız ve keyfine fazla düşkün biri olarak görüp ondan hiç hazzetmeyenler var. Hepsi hâlâ uzun süre hizmet ettikleri Kral'a, Fuchai'nin babası Helü'ye sadık. Helü'nün savaşta hayatını kaybedişini ve son sözlerini hiç unutmadılar. Yue'ye karşı hep dikkatli olunması gerektiğini söylemişti."

"Beni istemiyorlar yani," dedim usulca, kafamdaki sis dağılıyordu. "Değil mi? Yue Kralı'ndan gelen armağanlardan haberleri varsa bunu bir iyi niyet örneği, bir zeytin dalı olarak görüyor olmalılar. Ya bunun Kral Helü'nün hatırasına bir hakaret olduğunu ya da..."

"Ya da bir tuzak olduğunu düşünüyorlar," diye cümlemi tamamladı Zhengdan. Yüz ifadesi kasvetliydi. "Fuchai'nin onları dinlemeyeceğini biliyorlardı. Bu yüzden de dizginleri kendi ellerine aldılar. Kral'ın bu işin arkasında onların olduğundan haberi bile olmayacaktı."

"Sadece o da değil," dedim ürpererek. "Majesteleri'nin ona böylesi güzel kadınlardan oluşan bir armağan vadedip ardından onların yolculuk sırasında öldüğünü duyurması büyük bir dikkatsizlik, hatta kötü bir şaka gibi algılanırdı. Fuchai bunu şahsına yönelik bir saygısızlık olarak göürdü ve krallıklar arasındaki gerilim tırmanırdı."

Fanli başıyla onayladı.

Paniklememeye çalıştım. Görevimizin tehlikeli olduğu defalarca kez söylenmiş, temkini elden bırakmamamız, attığımız her adımı iyice düşünmemiz ve beklenmedik bir an sırtımızdan bıçaklanmamak için kimseye güvenmememiz konusunda sayamayacağım kadar çok kez uyarılmıştık. Fakat soğuk, acımasız ok başının etime saplanması, eldivenli, hoyrat eller tarafından tutulup arabadan zorla çıkarılmak, gece karanlığında kaçır-

ken ağızımda kan tadı almak ve ölümle burun buruna gelmek bambaşka bir şeydi.

“Bu, varışımızı geciktirdi mi?” diye sordum Fanli’ye. Ne cevap almayı umduğumu ben de bilmiyordum. Bir yanımda teknenin geri dönmesini, Wu’ya gidişimin olabildiğince ertelenmesini istiyordu.

“Hayır,” dedi. “Fakat saldırı ve senin yaran...” Gözleri karardı.

“Anlıyorum,” dedim, ne demek istediğini biliyordum. Saraya vardığımda neler yaşandığı konusunda en ufak bir şey söylemeyecektim. Bu başarısız saldırıyı her kim planladıysa benden en kısa sürede kurtulması için eline daha fazla sebep vermiş olurum. Bunun yerine inandırıcı bir yalan uydurup hiçbir şey olmamış gibi davranarak saraydakileri rahatlatmalıydım.

Fanli başka bir şey daha söylemek istiyormuş gibiydi. Ama sonra hâlâ yanımda oturan ve destek için ona yaslanmama müsaade eden Zhengdan’a baktı. Kısa bir duraksamanın ardından başını hafifçe aşağı yukarı salladı. “Geldik sayılır. Vakit geldiğinde haber vereceğim.”

Düzenleme
Ny.ozlem

ONUNCU BÖLÜM

Önümde yükselen krallık kâbuslarımdakine hiç benzemiyordu.

Tepesi kara bulutlarla kaplı, halkımın kanına bulanmış çorak topraklar hayal etmiştim. Boş, zindanlar gibi iç içe geçmiş, yamuk yumuk sokaklar ve dişleri andıran sivri çatıları olan, bahçeleri kılıç ve iskeletlerle süslü evler görmeyi beklemiştim. Ufukta uçuşan yarasalar, sarı otların arasında gezen yılanlar ve gölgelerde saklanıp avını bekleyen aslanlar bile aklımdan geçmişti. Tatlı yiyecekler, ipek, temiz su ve çiçeklerin olmadığı bir yer düşünmüştüm.

Ne var ki geldiğimiz yerin Yue'ye neredeyse birbirlerinden ayırt edilemeyecek kadar benzediğini görmek içimde hayal kırıklığına benzer bir duygu uyandırdı. Öğle güneşi altında parıldayan geniş, yeşil kanallara, kenarları altına çalan pembe, pofuduk bulutlara bakıyordum. Kanalların iki yanında dizilmiş evlerin duvarları rüzgâr ve suyun etkisiyle soluk beyaza dönmüştü. Gri arduvaz taşlarıyla kaplı çatıları kıvrıktı ve balkonlarından püsküllü, yuvarlak fenerler sarkıyordu. Uzaktan bakıldığında suyun yüzeyine düşen yansımaları dolunayı andıran küçük, kemerli köprülerin altından geçtik. Burası düşündüğüm gibi ceset dolu, is kokulu bir yer değildi. Aksine,

burası göletler ve bahçeler, su ve toprak, balıkçı tekneleri ve yüzen fenerlerin olduğu bir yerdi.

Yine de krallığın güzelliği bile içimi ürpertmeye yetti. Pelerinine sarınıp teknenin güvertesine tutundum. Hekim temiz hava almam için buraya çıkmamı tavsiye etmiş, yaramın güneş ışığı aldığı anda daha hızlı iyileşeceğini söylemişti ama ben kendimi daha mı iyi yoksa daha mı kötü hissettiğimden emin değildim.

“Tuhaf, değil mi?” dedi Luyi yanımdan. O da kanalı seyrediyor, koyu renkli saçları esintiyle geriye savruluyordu. Yüzündeki ifade onda görmeye alışkın olmadığım kadar ciddi ve muzırlıktan yoksundu.

“Ne?”

“Her şeyin... bu kadar normal görünmesi,” dedi, başıyla etrafımızdaki yükseltilmiş taş platformlarda duran insanlara işaret ederek. Beyaz saçlı bir kadın kuru hurma ve otlarla dolu bir sepet taşıyor, haylaz çocuklar köprü boyunca yarışıyor. “Chulu biri kimin Wu’dan, kimin Yue’den olduğunu ayırt edemez derler. Aramızda çıkan onca savaş... Eh, insan bir fark, şiddetin haklı bir nedeni olduğunu görmeyi bekliyor.

Meraklı gözlerle ona döndüm. Nadiren böyle konular hakkında konuşurdu. “Fanli’nin hizmetine nasıl girdiğinden hiç bahsetmedin.”

Hafifçe kıpırdandı, hâlâ kanala bakıyordu. “Çok sıkıcı bir hikâye. Babam savaş meydanında öldü, annem de bir Wu askeri tarafından kaçırıldı. Bir süre sokaklarda dilendim, sonra on beş yaşımdayken Fanli beni gördü ve kılıçlarla aramın nasıl olduğunu sordu. Bende savaşçı olma potansiyeli gördüğünü söyleyip duruyor ama *bence* beni cazibem yüzünden yanında tutuyor.” Bakışlarını bana çevirip gülümsedi, bunun için büyük çaba sarf ediyormuş gibi görünüyordu. “Dediğim gibi, sıkıcı.”

Yutkundum. “Çok üzgünüm.”

“Hiç üzülme. Fanli her ne kadar beni dünya üzerindeki hiçbir insanın görmediği kadar ağır bir eğitime tabi tutmuş olsa

ve yaptığım şakalara gülmeye dirense de –ki komik olduklarını *adım gibi* biliyorum– beni himayesine aldığı için şanslıyım. Fanli... iyi biri. Özünde öyle.” Bir nefes verip kanala bakmayı tamamen bırakarak bana döndü. Gözlerinde görmek istemediğim bir anlayış vardı. Bir yankı. Benzerlik. Kalbim tekledi. Sanki görmezden geldiğim hisleri, bir mum alevi gibi söndürdüğüm tüm arzularımı hissetmişti. “Kahramanlar zorluklardan doğuyorsa Fanli de onlardan biri olmalı. Belki krallığımızın çok azı tarihte kendine yer bulacak ama Fanli’nin adını herkesin bileceğine tüm kalbimle inanıyorum. Bundan yüzlerce, hatta binlerce yıl sonra bile ondan kahraman olarak bahsedecekler.”

“Ama kahramanların sonu hep trajik olur,” dedim usulca, boğazıma bir yumru oturdu.

“Evet. Bir insan hem dünyayı kurtarıp hem de huzur içinde yaşayamaz. Bu işler öyle yürümüyor.”

Sözleri bana evimin dışında, korku içinde seçim yapmaya çalışırken düşündüklerimi anımsattı. *Krallık ya da kendi mutluluğum*. İkimiz de seçimlerimizi yapmıştık. Pişman olmak için çok mu geçti?

“Sen ne yapacaksın?” diye sordum. “Biz gittikten sonra yani.”

Luyi sessiz kaldı. Kürekler ritmik hareketlerle suyu itiyor, etrafımıza buhara benzer hafif bir sis çöküyordu.

“Emin değilim. Ama Fanli’nin yanında olacağım.” İfadesi kendinden emin, omuzları dikti. “İzin verdiği sürece nereye giderse gitsin onu takip edeceğim.”

Gözlerimde bir an için kıskançlık ya da özlem belirmiş olacaktı ki birden başını geriye atıp kahkahayı bastı. Sesinde ufak bir hüznün de saklıydı. “İnan bana, seninkine kıyasla benim konumum da pek iyi sayılmaz,” dedi. “Aklının sürekli başkasında olacağını biliyorum.”

Ona bir cevap veremedi tekne sarsıldı, ayaklarımı bastığım tahtalar titreşti ve tekne kanalın kenarına yanaştı. Fanli perdelerin arkasından çıktı, kılıcı elindeydi.

“Geldik mi?” diye sordum kafa karışıklığıyla. Sarayı göremiyordum, yalnızca önümüzde uzayıp giden zümrüt renkli suyu ve fenerlerin kızıl parıltısını seçebiliyordum.

Fanli başını iki yana salladı. “Hayır ama ben burada iniyorum.”

Biri tekneyi alabora etmiş, dünyayı başıma yıkmış gibi hissettim. Nefes alamadım. Boğazıma keskin, okun etimi delip geçtiği zamankinden bile daha keskin, bir acı saplandı. “B-benimle gelmiyor musunuz?”

“Hayır.” Yüzündeki ifadeyi anlamlandırmak imkânsızdı, gözleri kapkaranlıktı. “Biraz düşündüm ve dramatik bir vedalaşmaya gerek olmadığına karar verdim. Saraya tek başına, Yue Krallığı’yla hiçbir bağın olmadan gitmelisin. Luyi güvenliğin için sana eşlik edecek. Böylesi daha iyi.”

Böylesi daha iyi. Üç basit, soğuk ve duygudan yoksun kelime. Birden ona vurmak, onu sarsmak, bileğini kavrayıp sıkmak istedim. Beni hiç özlemeyecek miydi? Bunun beni son görüşü, birlikte geçireceğimiz son anlar olduğunun farkında değil miydi? Bir kereliğine bu kadar mantıklı olmayı bırakamaz mıydı?

Bir adım öne çıktı ve kılıcını avuçlarına koyup bana uzattı. Tıpkı nehir kıyısında benim yaptığım gibi.

“Ne...”

“Al,” dedi. “Artık senin, kendini koruman için.”

Öylece bakakaldım. “Ama... onu yanından hiç ayırmaz—”

“Sana benden daha çok lazım. Al. Lütfen.” Sözlerinin altında yatan farklı bir şey vardı ama görünen o ki söyleyecekleri bu kadardı. Her zamanki kınında duran kılıcı önüme biraz daha itti. Yutkunarak onu elinden aldım. Uzandığımda ellerimiz birbirine değdi; ten tene, bir saniyeden bile kısa süreliğine ama tüm vücudumun karıncalandığını, boğazımın daraldığını hissettim.

Kılıç hatırladığımdan daha ağırdı. Metali kınından yalnızca üzerindeki yazıyı görecektik kadar çıkardım. *Akıl yok eder, kalp tüketir.*

“Unutma,” dedi usulca.

Başımı kaldırdığımda çoktan taş döşeli platforma çıkıyordu. Baş dikti, elleri arkasında kavuşturmuştu. Soğuk ve ilgisizdi. Yalnızca parmakları titriyordu. Yüzünü bana dönmeden teknenin hareket etmesi için eliyle işaret verdi. Kürekler tekrar suya dalıp çıkmaya başladı, su zerrecikleri havayı doldurdu. Fanli platformda öylece durmaya devam etti. Aramızdaki kapatılamayacak mesafe yavaş yavaş açıldı.

“Bekle!” diye bağırdım içimde büyüyen çaresizlikle, yalpalayarak teknenin ucuna, suya düşmeden kıyıya yaklaşabileceğim en uç noktaya ilerledim. Gözlerim doldu, hüznün boğazımı düğümlledi. Ellerim tutunacak bir şey arıyor ama bulamıyordu. Başımızın üstündeki köprüde, kanalın öteki tarafındaki insanlar dönüp bana bakmaya başlamıştı ama umurumda değildi. “Bekle... Dur... Hayır...” Hızla Luyi’ye döndüm. Onun da ifadesi kasvetliydi, birbirine bastırdığı dudakları ince bir çizgi hâlini almıştı. “Yardım et,” dedim yalvarırcasına. “Tekneyi platforma yaklaştı. Sadece birkaç saniyeliğine. Ona söylemek istediğim şeyler var... Hiç söyleyemediğim şeyler...”

Fakat Luyi başını hafifçe iki yana sallayarak elini sağlam omzuma koydu. Beni teselli etmeye çalıştığını biliyordum ama o anda yalnızca Fanli’nin dokunuşunu, varlığını ve kokusunu istiyordum. Yalnızca onu istiyordum. “Bunu onun için biraz kolaylaştıramaz mısın?” dedi, sesi acıma doluydu. Bana değil, Fanli’ye acıyordu.

“Onun için mi?” Başım döndü. Tekne platformdan giderek uzaklaşıyordu. “N-ne demek istiyorsun?”

İç geçirdi. Bana neredeyse bıkkın gözlerle baktı. “Neden erken indiğini sanıyorsun, Xishi? Bir işin sonunu getirmeden bıraktığı görülmüş şey mi?”

Çünkü kalpsizin biri, diye çıkışmak istedim öfkeyle ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Çünkü benim kadar umursamıyor. Çünkü benden bir an önce kurtulmak istiyor. Çünkü daima beni değil, krallığı seçecek.

“Seni kendi elleriyle düşmana teslim etmesinin, başka bir adamla evlenmeni izlemesinin ona ne kadar ağır geleceğini düşünemiyor musun?” diye devam etti Luyi. “O disiplinli bir adam, Xishi,” dedi, sözleri kafamın içinde bir arı sürüsü gibi vızıldarken, “ama taştan değil. Onun da canı yanıyor. Sadece gizliyor.”

Boğazımı tuttum, içimden daha önce hiç duymadığım, boğuk ve acı dolu bir ses koptu. Buna katlanamıyordum. Üzerime çöken farkındalık altında eziliyordum. Artık onunla mumların sıcak, nazik ışığı eşliğinde yemek yiyemeyecektim. Gökyüzünün mora çaldığı akşam saatlerine onunla yürüyüşlere çıkamayacak, yansımalarının lotusların arasına düştüğü göletin başında ona rastlayamayacaktım. Koridorlarda birbirimize attığımız kaçamak bakışlar, yavaşlayan adımlar olmayacaktı. Bastırılan gülümsemeler ve ipek kumaşın üzerinde gezinen ince uzun parmaklar, belli belirsiz dokunuşlar olmayacaktı. Bundan böyle odasına gidemeyecek, kapısını araladığımda ateşin önündeki silüetini göremeyecektim. İlkbahar çiçekleri ve sonbahar yağmurları olmayacaktı. En yüksek duvara tırmanıp onunla birlikte uzaktaki şehirden yükselen dumanları ve alevleri izleyemeyecektim. Artık ne tavsiyeleri ne uyarıları ne de keyfi yerinde olduğunda anlattığı hikâyeler olacaktı. Sabah selamlaşmalarımız olmayacaktı. Elinde fırçasıyla başını eğmiş vaziyette bir şeyler yazarken onu gizli gizli izleyemeyecektim. Artık şefkat yoktu. Teselli yoktu. İhtimaller yoktu.

Artık yalnızca ben vardım. Teknenin pruvasında durmuş, kıyıda duran Fanli'nin yalnız silüetine bakıyordum. O güzel yüzünün detaylarını seçemeyeceğim kadar uzaktaydı. Yalnızca omuz hatlarını ve dimdik sırtını görebiliyordum. Su aramızda

dalgalanıp ışıldıyor, akıntı tekneyi ittikçe genişliyor, beni bildiğim her şeyden uzaklaştırıp o korkunç saraya doğru sürük-lüyordu. Parmaklarımı kılıcının soğuk kabzasının etrafına sardım. Dokunuşunun hayaletini, ellerinin ahşapta bıraktığı izleri hisseder gibiydim. Bunun için hazırlanmıştım, gerçekten istediğim tek şey hariç her şeyi yanıma almıştım. Ağlamak istiyordum ama kendi gözyaşlarım yetersiz geliyordu. İçimde hırçın dalgalar gibi kabaran duygular çok daha büyük, çok daha ağır ve dayanılmazdı.

Gözlerimi Fanli'nin silikleşen silüetinden uzaklaştırdım, neleri kaçırdığıma bakmaya daha fazla dayanamadım. Fakat kafamı çevirdiğim an göğsümde yeni bir acı hissettim. Onunla tanıştığım ilk günden beri hissetmediğim, kalbim yerinden sökülüyormuş gibi bir acı.

Wu sarayına vardığımda bir hayaletten farksızdım.

Bir geline yaraşır canlı kırmızılara bürünmüştüm. Dudak-larım kırmızı böceği tozuyla boyanmış, yanaklarıma allık sü-rülmüştü. İyi eğitildikleri dalgalardan aşınmış birer kaya kadar ifadesiz yüzlerinden anlaşılan hizmetkârlar eşliğinde büyük, bronz çivili kapılardan geçerken saçımdaki boncuklar usulca şı-kırdıyordu. Başka vedalar da etmiştim. Luyi elimi sıkıp Fanli'ye göz kulak olacağına söz vermişti. Geleneklerimiz izin verseydi ona sımsıkı sarılır, yüzümü *hanfusuna* bastırırdım ama görgü kuralları her şeyin üzerinde olduğundan birbirimizi yalnızca başımızla selamlamıştık. Yüzündeki ifadeden her şeyi anladığı belli oluyordu. Ellerim nehir gibi kokana dek teknenin eskimiş ahşabına, soğuk sulara dokunmuştum. Bu vedalaşmaların her biri benden bir şey alıp götürmüştü ve arkalarında bıraktık-ları boşluktan ruhum, özüm akıp gidiyordu. Fakat bunun bir önemi yoktu. En zor veda zaten geçip gitmişti. Kalbim çok-tan ölmüştü.

Yeni hayatıma adım atmıştım.

Yüzüm bir maskeden farksızdı. Yeni çevremi incelerken sahte bir hayranlık ifadesinin ardına gizlendim. Saray kıpkırmızı ışıldıyor, altın ve zümrütten eğimli çatılarının üzerinde tek bacaklı turnaların ve kaplanların heykelleri yükseliyordu. Gün batımıyla pembeye boyanmış gökyüzünün ışıkları elmas kafesli pencerelerden ve altın çerçeveli kapılardan yansıyarak göz kamaştırıyordu. İşgal için kullanılabilecek kapıları, keskin gözlerden sakınmak için çitlerin ardındaki yemyeşil bahçelerin yerini, gelen oklardan kaçmak için hangi kırmızı sütunların ve mermer korkulukların kullanılabileceğini, birkaç metre arayla konuşlandırılmış bir gölge kadar sessiz muhafızların durduğu noktaları aklımın bir köşesine yazdım. Buradaki yollar geniş ve tertemizdi, aralarındaki mesafe gökle yer arasındaki kadar genişti ve hepsi tüm görkemiyle dik basamakların sonunda yükselen saraya doğru uzanıyordu.

Kral Fuchai beni orada bekliyordu.

Kalp atışlarım hızlandı. Arkamda itaatkâr bir saray kadını gibi gözlerini yere dikmiş biçimde yürüyen Zhengdan'a baktım. Kavuşturduğu ellerini nasıl sıkıttığını, ne kadar korktuğunu bir tek ben fark edebilirdim.

Hizmetkârlar sonunda yanımızdan ayrıldı ve saraya yalnız başımıza girdik. İçerideki hava çok daha ağır ve soğuktu. Geniş, cilalı zemini döven ayak seslerimiz etrafımızda yankılanıyordu. Halılarla kaplı duvarlar o kadar yüksekti ki aralarında kendimi küçük, önemsiz, sığınak arayan bir karınca gibi hissettim. Takındığım hoş ifadeyi korumak ve titrememek için büyük çaba sarf ediyordum. Önümüzdeki platformda koyu renkli bir yeşim taşı gibi parlayan gösterişli bir taht vardı. Üzerindeyse her an sızacakmış gibi yayılmış, duruşundan tembellik akan düşman kral otuyordu.

Gençti. Aptalca ve basit olsa da fark ettiğim ilk şey bu oldu. Kafamda hep saçları ağarmaya başlamış, bir tutam sakalı ve

ağaç kütüğüne benzer bir teni olan, çenesiyle gıdısı bir olmuş bir adam canlandırmıştım. Fakat Fuchai'nin yaşı bir kraldan ziyade prens olmaya daha uygun görünüyordu. Yirmilerinin başlarında olmalıydı. Aynı zamanda şaşırtıcı ve rahatsız edici bir şekilde yakışıklıydı. Kaşları gürdü ve yüz hatları bir kurdunki kadar keskindi. Wu'daki diğer erkekler gibi onun da saçları kısa kesilmişti, koyu renkli tutamları gözlerinin üzerinde, arkadaysa ense kökünde sona eriyordu. Bu tuhaf manzara karşısında yüzümü buruşturmak istedim. Bu, göklere kafa tutmaktı. Saçlarımız, tenimiz ve bedenlerimiz ailelerimizin bize verdiği armağanlardı. Onlara zarar verilmezdi.

Aniden içimde tarifi imkânsız bir nefret duygusu kabardı. Beni eski hayatımdan, ailemden ve Fanli'den koparıp alan adam buydu. Halkıma işkence eden, askerleri halkımızı bir akbabanın tavşanı avladığı gibi avlarken tahtının keyfini süren adam. Fanli'nin kılıcını çekip kalbine saplamalı, soğuk taş zeminde kan kaybından ölmesini izlemeliydim. Bunu o kadar çok istiyordum ki parmaklarım karıncalanıyordu.

Bunun yerine tıpkı eğitimim sırasında öğrendiğim gibi ondan birkaç metre ötede reverans yaptım, yüzümü onun dikkatini çekecek en ideal açıda tutmaya özen gösterdim.

“Yaklaş, yaklaş,” dedi. Fanli'nin heceleri keskin ve soğukken onunkiler neredeyse bir mırıltı gibi yumuşaktı, dilin üzerinden şarap gibi akıp gidiyordu. “Seni şöyle düzgünce bir göreyim.”

İtaatkâr bir şekilde sessiz, küçük adımlarla yaklaştım. Şarkı söylemiyorlarsa kadınların sesi çıkmazdı. Çıglık atmamak için yanaklarımın içini ısırdım.

“Goujian'ın vadettiği eş bu mu?” diye sordu kenarda duran saray görevlilerinden birine. *Goujian*. İsimden önce kral ünvanını bile kullanmamıştı. İnsan hizmetkârlara ya da eski bir arkadaşına hitap ederken böyle konuşurdu.

“Evet, Majesteleri,” diye yanıtladı adam alçak sesle. Göz ucuyla ona baktım. Uzun boylu, yapılı bir adamdı; o da dü-

şündüğümünden daha gençti, yirmili yaşlarının sonlarında olmalıydı. Çenesi sivriydi ve koyu kaşları çatılmıştı.

“Sözünün hakkını vermiş. Güzelliğine bak bak doyulmuyor. Bizim kadınlarımızdan biraz daha... farklı bir havası var, değil mi?” Gerildim ama o devam etti, “Elimin altında farklı seçenekler olması güzel tabii. İsmi ne?”

Sıram gelmişti. Başımı hafifçe kaldırdım. Tahtının etrafında narin omuzlarından ince bellerine ipek kuşaklar dökülen yarı çıplak dört kız duruyordu. Parfümlerinin solmuş çiçekleri ve zincifreyi andıran kokusunu almamak imkânsızdı. Fuchai sabırsızca elini savurduğunda hepsi ânında reverans yapıp geri çekilerek gölgelerin arasına karıştı.

“İsmim Xishi,” dedim, üç saniye kadar gözlerine bakarak. Bu cesaret isteyen bir hareketti. Çoğu insan Kral’ın gözünün içine bakmaya çekinirdi. Fakat o beni daha da büyülenmiş gibi süzdü.

Platformdan inip önümde durdu. O kadar yakınımdaydı ki *hanfusuna* iliştirilmiş yeşim düğmeleri görebiliyordum. Gözlerinde karanlık, yırtıcı bir parıltı vardı, yüzündeki gülümseme daha çok bir sırıtışa benziyordu. Aniden yüzümü kavradı, başparmağını bir yanağıma, işaret parmağını ötekine bastırarak yüzümü yukarı kaldırdı. Dokunuşu sert değildi. Aksine, bundan daha yumuşak olamazdı. Buna rağmen yüzüm yanıyordu. *Düşman*. Bu korkunç sözcük içimde ikinci bir kalp gibi attı.

“Xishi,” diye mırıldandı. İsmimi dilinden söküp almak, onu kirletmesine, Fanli’nin sesinin yerini almasına engel olmak istedim. Ona dair şeyleri unutmaya dayanamazdım. “Ne kadar güzel olduğunun farkında mısın?”

Asıl o karnımın böyle bayağı iltifatlara tok olduğunun farkında mıydı? Tabii her şeye rağmen ona tevazuyla cevap verdim. “Ben uzak diyarlardan gelmiş bir köylü kıziyım, Majesteleri,” dedim mide bulandıracak kadar tatlı bir sesle. “Burada olmak

benim için bir onur.” Zihnim araya girdi. *Bu bir işkence. Burada olmaktansa bir domuz ağılında olmayı yeğlerim.*

“Bu kadar nezakete lüzum yok. Artık bizden birisin.” Eliyle yüksek tavanlı sarayı, yaldızlı salonu, altın avizeleri, emrine amade bekleyen saraylıları, kadınları ve hizmetkârları işaret etti. “Wu Krallığı’na hoş geldin, Xishi. Evine hoş geldin.”

Gülümsedim. Yoksa ağlayacaktım.

Çocuksu bir heyecanla parmaklarını şıklatıp, “Akşam yemeğinde bana eşlik etmelisin,” dedi aniden. “Aç mısın? En sevdiğin yemek ne? Hemen hazırlatırım.”

“Ben...” Fanli’nin dersleri zihnimden hızla geçip gitti. Odaklanıp tahtını çevreleyen cariyeleri düşündüm. Fuchai bir zamanlar onlara da aynı heyecanı beslemiş olmalıydı. Şimdi yüzlerine bile bakmıyordu. Onun gibi adamlar kendilerine meydan okunmasından, farklılıktan hoşlanırdı, avlarının peşinde koşmaktan zevk alırdı. İlgisini diri tutmak için kendimi ağırdan satmalıydım. “Bundan büyük memnuniyet duyardım, Majesteleri, gerçekten... fakat buraya yaptığımız yolculuk ne yazık ki beni çok yordu. Belki bir dahaki sefere.”

Bir an için neye uğradığını şaşırmış gibi göründü. Teklifini geri çevirmemi beklememişti. Reddedilmek konusunda pek deneyimi yoktu. Tüylerimi ürperten bir korku içimi sardı. Ya fazla erken davrandıysam? Ya onu kendime çekmek yerine aksini yapıp saygısızlık ettiysem? Ya beni bir daha görmek istemezse? Midem kasıldı.

Uzun, korkunç bir sessizlikten sonra başını aşağı yukarı salladı. Şoku hâlâ yüzünden okunuyordu. “Elbette. Gidip dinlenmelisin. İlerde birlikte vakit geçirmek için bolca fırsatımız olacak.”

“Teşekkür ederim, Majesteleri.” Sesime karışan rahatlamayı fark etmeyeceğini umdum.

Çoktan arkasını dönüp tahtına ilerlemeye başlamıştı. *Han-fusunu düzeltmeye bile tenezzül etmeden kendini tahta bıraktı.*

Başındaki yana doğru kaymış altın taç vahşi yüz hatlarını ve siyah, asi tutamlarını vurguluyordu. Elini az önce soru sorduğu adama doğru savurdu, göz kapakları her an kapanacakmış gibi ağırlaşmıştı. “Zixu, odaları hazırlandı mı?”

Zixu. Wu Zixu. Kalbim tekledi. Fanli’nin beni hakkında uyardığı adam buydu demek.

Danışman öne çıkıp başını eğdi. Fuchai’nin gözleri neredeyse kapandığından benim gördüğüm şeyi, Zixu’nun duruşundaki gerginliği ve bakışlarında öfkeyi göremedi. “Her şey hazırlandı.”

“Güzel, güzel. Onları gitmeleri gereken yere götür.”

Sesindeki bıkkınlık içime su serpti. Bu maskeyi daha ne kadar takınabilirdim bilmiyordum. Omzumdaki yaranın tekrar kanamaya başladığını, kanımla ıslanmış bandajın tenime yapıştığını hissedebiliyordum. Yakında değiştirilmesi gerekcekti. Salondan çıkıp yavaşça arkamı dönerken sırtımdan beni birden fazla göz tarafından izlendiğim konusunda uyaran bir ürperti geçti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

O dalarımız sarayın diğer ucundaydı.

Saraydaki üçüncü günümün ardından bir terslik olduğunu fark ettim. Ne çarşaflarımızı değiştirmek ya da taze su getirmek için uğrayan hizmetçiler ne de hediyeler veya hoş geldin dilekleriyle ziyarete gelen saray kadınları vardı. Geceyi birlikte geçireceği kişiyi arayan Kral'ın arabasının sokaklarda çıkardığı, ilk günden beri duymayı beklediğim sesi de hiç duymamıştım. Sanki yoktuk, bu saraya hiç adım atmamıştık. Bir yanım görevimde başarısız olduğumdan korkup panikliyordu. Belki de Kral'ın planı başından beri buydu. Goujian'ın armağanını nezaketen kabul edecek ve yüzümüzü bir daha görmemek, sesimizi asla duymamak üzere bizi sarayın uzak, karanlık bir köşesine atacaktı. Ama Fuchai'nin bana nasıl baktığını görmüştüm. Henüz *büyülenmediyse* bile en azından bana ilgi duyuyor olmalıydı.

Odanın içinde volta atarken, “Bu Zixu’nun işi,” diye yakındım Zhengdan’a. Benim saray hanımım olduğundan odası hemen yanımdaydı. Benim kaldığımdan daha küçüktü, herhangi bir göleti, bahçesi ya da gösterişli eşyaları yoktu. “Onu duydun, odalarımızla ilgilenen oymuş.”

Zhengdan kollarını göğsünde kavuşturup oturduğu sedirde arkasına yaslandı. “Bize güvenmiyor.”

“Evet,” dedim. “Aklına gelen en kolay çözüm buydu. Kral’ın himayesinde yüzlerce kadın olduğundan eminim. Benim odamın yakınından geçmediği, kimsenin ağzından adımı duymadığı sürece varlığımı tamamen unutacak.”

“Ne sinir bozucu,” dedi Zhengdan oflayarak. “Ne yapacağız peki? Çıkıp diğer saray kadınlarını mı bulsam? Onlara Kral’ın nerede olduğunu sorarım.”

Başımı iki yana salladım. “Zixu’nun dört bir yana bizi izlemeleri için muhafızlar diktiğinden eminim. Odamızdan çok uzaklaşırsak içlerinden biri bizi gerisin geri buraya getirir. Kendi başımıza Kral’ı arayamayız. Ayrıca bu çok bariz olur. Pek çok kadın ölüp gidene dek kimsenin aklına gelmiyor.”

Gözlerime bakıp tek kaşını kaldırdı. Bu ifadesine köyde birlikte geçirdiğimiz zamanlardan aşınaydım. Annesinin öfkesinden kaçmak için benden onunla ağaçların arasına saklanmamı istediğinde ya da ona hakaret eden teyzesinin ayakkabısının içine taş koymak istediğinde bana böyle bakardı. “Onu sana getirmemiz gerektiğini düşünüyorsun yani?”

“Aynen öyle.”

Bir süre düşündü. “Kral’ın bizzat buraya gelmesini gerektirecek kadar önemli ne olabilir ki?”

“Önemli bir şey olması gerektiği doğru. Hatta belki bir hayat memet meselesi,” dedim, gözlerimi omzumdaki yaraya çevirerek. Daha yeni yeni iyileşiyordu ve hâlâ çok hassastı.

Zhengdan bakışlarımı takip etti ve yüzü bembeyaz kesildi. “Sen... Hayır, bunu düşünüyor olamaz—”

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

Ağzını açtığı gibi kapatması bir oldu, yüzünde bıkkın bir ifade belirdi.

“Yalnızca tek şansımız var,” dedim. Çoktan çekmecelerin içinde sivri bir şey aramaya başlamıştım. Kırabileceğim bir ayna ya da bir kavanoz. “Kral’ın ilgisini çekemezsek yalnızca Wu Zixu ve diğer saray görevlilerini daha beter şüphelendiririz. Bizi hapse

atmak, daha kötüsü öldürmek için fırsat kolluyor olabilirler. Bir tanık yoksa her şeye kaza süsü verebilirsin.” En sonunda elime Fanli’nin kılıcı geldi. Onu kimse bulamasın diye çekmecenin en dibine, kırmızı bir kumaşın içine saklamıştım. Kumaşı bir kenara itip kılıcı aldım. Yavaşça kınından çıkarırken Fanli’nin işlemeli kabzasını tuttuğunu hayal edebiliyordum, anılar gözlerimin önünde birer hayalet gibi canlanıyordu. Onu defalarca kez bu kılıcı tutarken görmüştüm. Bazen saldırmaya ya da savunmaya hazırlanıyor, bazen kulübenin bahçesine dökülen erik ağacı yapraklarının altında pratik yapıyor, bazen de onunla havayı yarıp geçerek kan akıtıyordu. Göğsüme bir acı saplandı, öyle ki sanki biri elini yumruk yapmış kalbimi sıkıyordu.

Kes şunu. Odaklan.

Kılıç ağırdı ama içime biraz da olsa su serpiyordu. Fanli’nin varlığına en yakın şey buydu, onun vekili gibiydi.

“Xishi-jie.” Zhengdan oturduğu yerden kalktı, sonra durdu. Dudaklarını birbirine bastırmıştı, gözleri endişeliydi. “Yapamazsın... bu çok büyük bir fedakârlık. Hastalanmış gibi yapsan? Midenin ağrıdığını söyleyen ya da ateşinin çıktığını söyleyen?”

“Bir saray hekimini kandırabileceğimi mi sanıyorsun? Yalan söylediğimi anlar anlamaz her şeyi Wu Zixu’ya yetiştirir.”

Arkadaşım çenesi yukarı kaldırdı, o da benim kadar inatçıydı. “Başka bir çare olmalı.”

Başımı iki yana salladım. “En iyi seçeneğimiz bu. Endişelenme, zaten yaralıyım. Tenim çoktan mahvoldu.” Sesimin sakinliği beni bile şaşırttı. Kalbimin ne kadar hızlı attığını yalnızca ben hissedebiliyordum. Canımın yanmasından bu derece korkmak çocukçaydı. Belki de biyolojik bir şeydi, kendimizi korumaya dair içgüdüsel bir dürtü. Kararımı vermiş olmama rağmen kılıcı tutan parmaklarım titriyordu. İçimde başka bir şüphe daha belirdi. Saçlarını kesiyorlar diye Wuları kınamıştım ama şimdi kendi etimi yarmaya kalkışıyordum. Şaşırtıcı bir şekilde, sanki odada benimlemiş gibi aniden Fanli’nin sesi kulaklarımda yankılandı,

sözleri karşımda duruyormuş gibi netti. *Asıl amaç ne?* Ona göre sonucunda bir fayda sağlanacaksa neredeyse her şey mübahtı. Benim yerimde olsa aynı şeyi yapacağını biliyordum.

Her şey çabucak olup bitti. Hiç değilse bu kısmı iyiydi.

Kılıcın ucu tenimi kolayca kesti, yaram yeniden açıldı. Süzülen kan damlaları *hanfumu* ıslatmaya başladı. Çok geçmeden yakıcı acı da geldi. O kadar kötüydü ki kendimi dikkatimi dağıtmak için ayaklarımı yere vururken buldum. Kılıç şangırdayarak damarlı zemin taşlarının üzerine düştü. *Kral gelmezse ve bir başıma yerde kan kaybından ölürsem çok öfkeleneceğim*, diye düşündüm yarı histerik bir hâlde.

Zhengdan kapıyı hışımla açıp dışarı fırlayarak avazı çıktığı kadar bağırdı. “Yardım edin! Biri yardım etsin! Lütfen! Hekimi çağırın!”

Odaya ilk giren Kral Fuchai oldu, *hanfusunun* eteği yerleri süpürüyor, tacıysa üzerine düşen ışıkla parlıyordu. Elinde sayısız kulp ve bölmeye dolu parlak siyah bir kutu taşıyan yaşlı bir hekim de arkasındaydı.

“Ne oldu?” diye sordu Fuchai, bakışlarını içeride gezdiren. En sonunda gözleri beni bulunca bana doğru iki adım attı.

Bağırmamak için dişlerimi sıktım. Yataktaydım ve ellerim kana bulanmış kumaşın üzerinden sıkıca omzumu kavramıştı. Zhengdan çoktan kılıcı temizleyip tekrar çekmeceye saklamıştı. Yerde artık paramparça olmuş bir vazo duruyordu. Fuchai, hekimin uyarısına rağmen kırık parçaların arasından şaşırtıcı bir çeviklikle geçip başıma dikildi. Koyu renkli dağınık saçları yüzünün önüne dökülüyordu ve yanakları al aldı.

“Majesteleri,” dedim acıdan titreyen sesimle. Acı haricindeki her şey sahteydi. “Sizi endişelendirmek istememiştim...”

Elini sallayınca hekim hemen öne doğru atıldı. Zaten kambur sırtı daha da eğilince bir an ortadan ikiye bölüneceğinden

korktum. “Bana neler olduğunu anlat.” Fuchai’nin gözleri gökyüzünü sarmış kara bulutların arasında çakan şimşekler gibi parlıyordu. “Bu saray duvarları arasında bana ait olan hiçbir şeye zarar gelemes.”

Ona ait olan hiçbir şey. Bu kadar endişeli olmasına şaşmamak lazımdı. Kişisel bir eşyasının zarar görmesini şahsına yapılan bir saygısızlık olarak algılıyordu. En iyi atının ya da en sevdiği ceketinin zarar görmesinden farksızdı.

“Hayır, gerçekten önemli bir şey yok,” dedim boğuk bir sesle. Hekim tenimdeki kesiği incelemeye başladı. Kral’ın izni olmadığından bana dokunmamaya özen gösteriyordu. “Benim hatamdı.”

Bunca zaman sonra Zhengdan’la karşılıklı bir anlayış, ortak bir hassasiyet geliştirdiğimizi düşünmek ve tam o anda sözümü kesmesini buna bağlamak istiyordum. “*Benim hatamdı, Majesteleri. Üst rafların tozunu almaya çalışıyordum ve bana yardım etmek istedi. Vazo raftan düşüp kırıldı. Sizi işlerinizden alıkoymak istemedi ama kesik o kadar derindi ki... korktum.*”

Fuchai’nin kaşları çatıldı. “*Sen neden üst rafların tozunu almaya kalkıştın ki? Bu hizmetçilerin işi, size düşmez.*”

İkimiz de suspus olduk, bunu kendisinin çözmesini bekledik. Wu Kralı kendi krallığımızda anlatıldığı kadar aptal olmadığı için kendimi şanslı saymalıydım sanırım. Yoksa kanayan omzum, üzerime eğilmiş hekim ve tepemde dikilen Fuchai’yle sonsuza dek bekleyebilirdim.

“Hiçbir hizmetçi yardımınıza gelmedi mi?” Bu kez etrafı daha dikkatli inceledi. Tepedeki kirişler ve dolap köşelerindeki örümcek ağlarına, pencere pervazını kaplayan sarı toz tabakasına, boş fiçılara, değiştirilmemiş çarşaflara baktı. Gözleri kısıldı. “Bu kapıdan içeri *hiç* hizmetçi girmedi mi?”

Fuchai’nin ses tonunun değişmesiyle uzun bir çubukla yarama bitkisel bir merhem süren hekim Kral’ın öfkesi kendisi-neymiş gibi zangır zangır titremeye başladı. Benim bile tüylerim diken diken olmuştu Bu istemsiz bir tepkiydi. Fuchai’yi *kendi*

kralım olarak görmesem, krallığını başına yıkma niyetinde ol-
sam bile başındaki tacın neler yapabileceğinin, ona nasıl bir
güç bahsettiğinin farkındaydım. Belki bu da başka bir hayatta
kalma içgüdüsiydi.

“Saçmalık,” diye mırıldandı, hâlâ etrafa bakıyordu. “Hem
size verilen bu oda ne böyle? Her şeyden çok uzakta. Hayır,”
dedi kararlılıkla, “böylesine ağır bir kusur kabul edilemez. Hiz-
metçilerle iki çift laf etmem gerek.”

Birden zihnimde cılız otlar gibi yere serilmiş, kanları sa-
rayın koridorlarından nehir gibi akan on genç kızın görüntüsü
canlandı. Saray kaplanların ve kurtların hüküm sürdüğü bir
yerse hizmetkârlar farelerden farksız demektir. Kolay lokma-
lardı. Midem kasıldı.

“Hizmetçilerin nerede kaldığımızı bildiklerini düşünmü-
yorum, Majesteleri,” dedim olabildiğince yumuşak bir sesle.
Sürülen merhem yaramı yakmaya, acımtırak kokusuysa bur-
numun direğini sızlatmaya başlamıştı. “Belki... belki de bir
yanlış anlaşılma oldu.”

Yüzündeki ifade yumuşadı. Yatağın kenarına ilişip başını
iki yana salladı. “Çok düşüncelisin. Senin yerinde onlar olsaydı
bir an bile düşünmeden canını hiçe sayarlardı. Tek dertleri su-
çun üzerlerine kalmaması olurdu.”

Biliyordum. Elbette biliyordum.

“Sorun değil,” diye üsteledim. “Yaram görüldüğü kadar
kötü değil. Böyle önemsiz bir mesele için sizi buraya kadar
yorduşumdan çok mahcubum.”

Fuchai elini sabırsızca hekime uzattı. “Merhemi bana ver,”
diye emretti. Kavanozu doktorun elinden çekip aldı. “Ben hal-
lederim.”

“A-ama... Majesteleri.” Hekimin sesi de bedeni de yaprak
gibi titriyordu. “Bu öğleden sonra bir toplantınız olduğunu
sanıyordum...”

Fuchai duraksadı.

Hemen fırsatı değerlendirip acıyla inledim, omzumu tutarak iki büklüm oldum. Merhem şaşırtıcı derecede etkiliydi, dürüst olmak gerekirse acım çoktan hafiflemeye başlamıştı. Elbette Fuchai'nin bunu bilmesi mümkün değildi.

“Hayır, dedi Fuchai kararlılıkla. Bakışlarını üzerimden ayırmadan kolunu tekrar telaşla savurdu. “Onlara başka işlerim olduğunu söyle.”

Hekim başka bir şey söylemeye cesaret edemedi. Sözleri ilk seferde nazik bir hatırlatma sayılabilirdi ancak üstelemek Kral'ın emrine karşı gelmek olurdu. Hızla eğildi ve yanımdan ayrıldı. Zhengdan da çok geçmeden bizi yalnız bıraktı ama çıkmadan önce kapıda bir anlığına durup bana bakarak başını hafifçe aşağı yukarı sallamayı ihmal etmedi. Bu, *dikkatli ol* ve *iyi şanslar*, demekti. İçeride sadece Kral ve ben kaldık. Bir kurtla baş başaymışım gibi hissetmekten kendimi alamadım.

“Herkes gittiğine göre,” dedi Fuchai hafifçe gülümseyerek, “birbirimizle daha samimi bir şekilde konuşabiliriz. Sence de çok yorucu değil mi? *Saray adabı* yani.” Sanki sıkıcı bir tiyatro oyunundan bahsediyormuş gibi gözlerini devirdi. “Saray görevlilerinin hepsi baston yutmuş gibi.”

Bu bir tuzak olabilirdi. Ama aynı zamanda onu biraz daha etkilemek, çok az saray kadınının cesaret edebildiği şeyi yapıp aklında bir iz bırakmak için iyi bir fırsat da olabilirdi. Onu kendime âşık etmeden önce beni hatırlamasını sağlamalıydım. “O hâlde... size isminizle hitap edebilir miyim?” diye şansımı denedim. “Yoksa *Majesteleri* dememi mi tercih edersiniz?”

Önce cevap vermedi, merhemi sürmeye odaklanmıştı. Elleri şaşırtıcı ölçüde nazikti ve merhemi her uyguladığında eğilip yaranın üzerine üflüyordu. Arada bir dramatik etkiyi pekiştirmek için irkiliyordum, o da özür dileyip daha yavaş hareket ediyordu. İtiraf etmem gerekirse bir kurttan böylesi bir nezaket göreceğim aklımın ucundan geçmezdi.

Yine de bir yanımdı dişlerini göstereceği ânı bekliyordu. Ne zaman fikrini değiştireceğini, hekimcilik oynamaktan sıkılıp sıkılmayacağını ve daha eğlenceli bir şey yapmak isteyip istemeyeceğini kim bilebilirdi? Zaten yatağında oturuyorduk, kapılar kapalı, pencereler kilitliydi. Üstelik karşımdaki Kral genelevlere ve güzel kadınlara olan düşkünlüğüyle bilinen biriydi.

“Edebilirsin,” dedi, beni daldığım düşüncelerimden koparak.

Neden bahsettiğini anlamam birkaç saniye sürdü. “Pekâlâ,” dedim nabız yoklayarak. “Fuchai.”

Yüzünde koca bir gülümseme belirdi, bana çapkın bir bakış attı. “Hoşuma gitti. Tekrar söyle.”

“Fuchai.”

Bir an için geri geri çekilip gözlerini kapattı, güneşin tadını çıkaran bir kedi kadar mutlu görünüyordu. “Tanrım, adımı birinin ağzından duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.”

Krallığımdaki kral bile kendine ismiyle hitap etmezdi ama yine de şaşırmış gibi yaptım. “Hiç kimse mi?”

“Onları kandırdığımı düşünüyorlar,” dedi düz bir sesle. Gözleri titreşerek açıldı ve yan yan baktı. Yüzündeki gülümseme küçülüp her zamanki sırtışına dönüştü. “Adımı anarlarsa” –boştaki eliyle bir şeyi kesiyormuş gibi yaptı– “kellelerini kaybedeceklerini düşünüyorlar. Pek de haksız sayılmazlar. Bir keresinde bunu yaptığı için bir askeri öldürmüştüm ama kendimi savunmam gerekirse zaten *fena hâlde* sinir bozucu biriydi.”

İçimde ufak bir korku filizlendi. Bir adamın ölümünden alelade bir olaymış gibi bahsediyordu. Fakat korkumun altında eski, tanıdık öfkem de kaynamaya devam ediyordu. Bana ne kadar nazik davranırsa davranırsın, yaralarımı ne kadar sararsa sarsın aileme, halkıma ve topraklarıma çok büyük acılar yaşatmıştı. Sevdığım adama çok büyük acılar yaşatmıştı.

Bu duyguların hiçbirinin yüzüme yansımasına izin vermedim.

“Zixu hep insanları sırf sinir bozucu buluyorum diye öldüremeyeceğimi söyler. Gerçi asıl derdi insanları öldürmemden değil, onları nasıl öldürdüğüm. *Bilge, kusursuz ve daima haklı babanız burada olsaydı,*” dedi vezirin o katı, pürüzlü sesini taklit ederek. O kadar gerçekçiydi ki bir an adamın cidden odamda olduğunu düşündüm. “*Sarhoş bir diktatör gibi görünmeden aynı sonuçlara ulaşmak için ne yapması gerektiğini bilirdi.* İyi de neden bir adamdan kurtulacağım diye otuz adımlık karmakarışık bir yol izleyeyim ki? Bunu bile yapamayacaksam kral olmanın ne anlamı, ne eğlencesi var? Tabii,” diye ekledi, benimle bir sır paylaşacakmış gibi sesini alçaltarak, “gidip bu sözlerimi Zixu’ya yetiştirme. Sonra gelip sözde benim iyiliğim için olan o uzun nutuklarıyla kafamı şişirir.”

“Zixu,” diye tekrarladım şaşırılmış gibi yaparak. “Bu isim... Kulağıma tanıdık geliyor. Odalarımızı hazırlamaktan sorumlu olan o muydu?”

Kaşları çatıldı. Kafasında noktaları birleştirdiğini görür gibiyim. Bazen birini istediğiniz yönde ilerletmek için tek yapmanız gereken onu hafifçe dürtmekti. “Evet, oydu. Sizin için neden yaşanacak en kötü yeri seçtiğini ona sormam gerekecek. Hep kendine göre sebepleri olduğunu söyler durur ama bazen...” Sinirleri bozulmuş gibi iç geçirdi, sonra elini elimin üzerine koydu. Teni dayanılmaz derecede sıcak ve yabancıydı, pürüzsüz, nasırsız. Kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. “Endişelenme. Size yeni odalar hazırlatacağım. Nasıl bir şey istersin? Güzel bir gölet manzarası mı olsun? Ya da belki dans edebileceğin kadar geniş—”

“Sana yakın olmasını isterim,” dedim tatlı bir sesle, içten içe öğürmemek için kendimi zor tutuyordum. “Böylece istediğin zaman ziyaretime gelebilirsin.” *Böylece generallerinin ve saray görevlilerinin hareketlerini izlemem daha kolay olur.*

Yüzü küçük bir çocuğunki gibi aydınlandı. “Oldu bil,” dedi.

Kral'ın sözü gerçekten de kanundu.

Aynı gece başka bir odaya taşındık. Bu seferkinin pencereleri kocamandı ve içeriyi düştükleri yerde elmas desenleri oluşturan ışık hüzmeleriyle dolduruyordu. Dışarıdaki bahçe kayalar ve dallarına yıldızlar misali fenerler asılmış pembe çiçekli ağaçlarla bezeliydi. Artık sarayın kalbine o kadar yakındık ki ayak seslerini ve daha sonradan Kral'ın gelişini haber verdiğini öğrendiğim çan seslerini rahatlıkla duyabiliyorduk.

Odalarımız değişmiş olsa da tüm çabalarımın rağmen hâlâ Kral'ı görme şansım olmamıştı.

İlk hafta yaralarımı lehime kullanarak sık sık hekimi çağırdım, aniden saplanan bir acıdan ya da yaramın kanamasından sızlandım. Fakat gelen hekim o günden başka biriydi ve yanında Fuchai yoktu.

“Beni daha önce tedavi eden hekim nerede?” diye sordum.

Adam burnunu çekti ve hâlimi hiç umursamadan, nazik olmaya çalışmadan alkolü doğrucu yaramın üzerine boca etti. Tenim cayır cayır yandı. Bağdırmamak için dudağımı ısırarak, tırnaklarımı tenime geçirmek zorunda kaldım. “Kendisi Kral'ın hizmetindedir, saraydaki en yüksek konuma sahip hekimdir. Yalnızca Majesteleri'ne hizmet eder.”

“Siz kime hizmet ediyorsunuz o hâlde?” diye sordum acıdan titrerken. Cevap vermedi ama tahmin edebiliyordum. Wu Zixu. Diğerlerinden önce davranıp hekimi gönderen o olmalıydı.

İkinci hafta omzum büyük oranda iyileşmişti. Eski kumaş parçaları, dallar ve iplerden bir uçurtma yaptım. Zhengdan'la köyümüzde bunu sık sık yapardık ama sarayın ihtişamlı, dışarıya kapalı dünyasında büyümüş birinin bunu son derece ilgi çekici bulacağını biliyordum. Fuchai'nin yaklaştığını haber veren çanlar çaldığında uçurtmayı havaya fırlatıp yollarda koşmaya başladım. Fuchai'nin dikkatini çekeceğimi umuyordum. Ne var ki uçurtmam tepede süzölmeye başlar başlamaz gizemli bir dart onu orta

yerinden vurdu, oyuncağım yaralanmış bir serçe misali yere çakıldı. Çan sesleri uzaklaşırken darta elime alıp sıktım.

Üçüncü hafta el ve ayak bileklerime minik altın ziller bağlayıp saray bahçelerinde gezintiye çıktım. Kral arabasıyla yanımdan geçerken dans etmeye başladım. Ziller her hareketimle birlikte tatlı tatlı çınlamaya, melodileriyle havayı doldurmaya başladı. Arabası yavaşlayınca umutlandım. Ama sonra ağaçların arasından Wu Zixu'nun meymenetsiz sesini duydum. "Bir sonraki toplantımıza geç kalmamalıyız, Majesteleri," dedi. "Mühim bir mesele tartışılacak."

Dördüncü hafta, Zhengdan Fuchai'nin yakında geleceği haberini alınca sıcak bir banyo hazırlayıp kendimi yaseminli suların içine bıraktım, yükselen buhar bulutları etrafımda dans ediyor gibiydi. Bütün hizmetçileri göndermiş, kapıyı da hafif aralık bırakmıştım. İçeri girer girmez beni görecekti. Sonunda ayak sesleri duydum ama çok geçmeden bunların farklı birine ait olduğunu fark ettim, çok hafif ve telaşlılardı.

Hızla arkamı dönünce su yere sıçradı.

Gelen hizmetçilerden biriydi. "Saray Görevlisi Wu Zixu, Majesteleri'yi bu öğlen doğum günü hazırlıklarını onaylaması için çağırmış. Boşuna beklememeniz için size haber vermemi istedi."

"Anlıyorum," dedim sıktığım dişlerimin arasından. Hem de çok iyi anlıyordum. Zixu'nun ne yaptığıнын farkındaydım. Kral'ı görmeme fırsat verilmedikçe ne kadar güzel, ne kadar eğitilmiş olduğumun hiçbir önemi yoktu.

Fakat Zixu aynı zamanda farkında olmadan bana başka bir şeyi hatırlatmıştı. Kral'ın doğum gününe yalnızca bir ay kalmıştı. En kıymetli adamlarından hizmetkârlara kadar herkesin kutlamalara katılması bekleniyordu. Ve Wu Zixu bile orada olmama engel olmazdı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kral'ın doğum günü yalnızca kendisi için neşeli bir olaydı. Saraydaki diğer herkes için büyük bir gerilim kaynağıydı.

Doğum gününden hemen önceki haftalarda hizmetkârlar birbirine bağlanan salonlarda bir o yana bir bu yana koşturup duruyor, bayraklar asıyor, cilalı her yüzeyi ayna gibi parlatıyordu. Aşçılar nadir otlar toplamaları için uzak dağlara adamlar gönderiyor, yedi gün yedi gece toprak kaplarda tavuk çorbası kaynatıyordu. Saray arazisinin dört bir yanında, işlemeli sürgülü kapıların ardında, saray kadınları hat ustalarına ve mücevher tedarikçilerine mektuplar yazarak en gösterişli hediyeleri ayarlıyordu.

Öte yandan benim bu krallıkta hiçbir maddi varlığım ya da bağlanım olmadığından tek çarem hediyemi kendi ellerimle yapmaktı. Haftalarca gece geç saatlere kadar mum ışığında ejderhalar ve Anka kuşlarıyla bezeli gösterişli bir nakışı ilmek ilmek işledim. Her bir parlak pul ve tüy sayısız renk içeriyor, her biri büyük bir dikkatle işlenmiş yüzlerce küçük ilmekten oluşuyordu.

Büyük gün gelip çatığında işlediğim kumaşı hizmetçilerin taşıyacağı gül ağacından bir kutuya koydum ve tören için büyük çardakta toplananların arasına katıldım.

Kral tepesinden sarkan leylak çiçekleri ve mor salkımların altındaki gölgelikte, beyaz taştan yapılma tahtında oturuyordu. Üzerinde brokar ipekten biçilmiş kat kat *hanfu* vardı, işçiliği o kadar kaliteliydi ki bir faninin elinden çıktığına inanmak zordu. Etek uçları yumuşak kürkle çevrelenmiş, kolları gümüş alevlerle süslenmişti. Korkunç ama bir o kadar da güzel görünüyordu, kanla kırmızıya boyanmış karlar arasında duran bir kurt gibiydi.

Kafama koymuştum, kalbini bugün fethedecektim. Onu pençelerimle kavrayacak ve varlığımın aklına kazınmasını sağlayacaktım.

Bir an için bana doğru baktığını sandım fakat emin olmadım. Sıra sıra dizilmiş yirmi kadınının arasına karıştım, hepsi en güzel kıyafetlerini giymişti. Hava belki bir düzine farklı yapay kokuyla ağırlaşmıştı. Burnumun direği sızlasa da yüzüme hoş bir ifade kondurmaya özen gösterdim.

Kadınlar bir bir tahtın durduğu platforma çıkarak Kral'a iyi dileklerini sunuyordu. Söyledikleri şeyler acınası şekilde birbirinin kopyasıydı. *Majesteleri'mizin on bin yıl yaşamasını dilerim ya da Majesteleri'mize huzurlu, sağlıklı ve başarılı bir hayat dilerim.*

Fuchai ise hepsine sıkılmış bir ses tonuyla, "Hediyeni sunabilirsin," diyerek onlara bir iyilik yapıyorlarmış gibi eliyle yaklaşmalarını işaret ediyordu.

Değerli kutular ve parşömenler. Saf altından yapılmış bir kaz yumurtası. Fildişinden oyulmuş bir gemi. Kral'ı öven bir şiiri ezbere okumak için eğitilmiş bir bülbül. Sonuncusu ilk sefer etkileyici olsa da hızla sinir bozucu bir hâl aldı.

"Odamdan uzağa bir yere koyun," dedi Fuchai, bambu kafesi hizmetkârlarından birine uzatarak. Bu esnada kuş, şiiri onuncu kez okumaya başlamıştı. "Sırada kim var?"

Leydi Yu öne çıktı. Hediyesi maundan yapılmış, öne doğru atılan bir aslan heykeliydi. İşçiliği kusursuzdu, detaylar öyle güzel işlenmişti ki neredeyse canlıymış gibi görünüyordu.

“Güzelmış” dedi Fuchai düz bir sesle. Başka bir şey söylemedi.

Artık avuçlarım terlemeye, boğazım daralmaya başlamıştı. Dünyanın en görkemli zenginlikleri ayaklarına seriliyordu ama o hiçbirine ikinci kez dönüp bakmıyordu bile. Leydi Yu revrans yapıp yana çekilince hizmetçiye benim hediyemi getirmesini işaret ettim.

“Umarım beni şaşırtırsın,” dedi Fuchai kafasını hafifçe yana eğerek.

Dışarıda olmamıza rağmen boğulduğumu hissettim, avlunun sütunları üzerime üzerime geliyor gibiydi. Herkes çıt çıkarmadan beni izliyordu. Kutuyu açmadan önce bile bir şeylerin yolunda olmadığını anladım. Kilit gevşekti. Başımı kaldırıp baktığımda Wu Zixu’nun Kral’ın arkasında, gölgelerin arasında durduğunu gördüm. Yüzünü ifadesiz tutmaya çalışsa da dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

İçimde tarifi imkânsız bir korku yükseldi.

“Sorun nedir?” diye sordu kadınlardan biri. “Bu kadar oyalanma.”

Fuchai de öne doğru eğilmişti.

“Bir sorun yok,” dedim neşeli bir sesle. Solumdaki Zhengdan’ın gerildiğini, gözlerinden geçen endişeyi görebiliyordum. Bir şeylerin yolunda olmadığını o da sezmiş olmalıydı. “Adı üstünde bu bir *sürpriz*. Biraz merak olmadan olmaz.” Yavaşça kapağı kaldırırken kendimi en kötüsüne hazırladım ama midem yine de kasıldı. Nakış parçalanmış, tanınmayacak hâle gelmişti, iplik telaşlı bir hançerden geçirilmiş gibi tel tel ayrılmıştı. Bu hediyeyi Kral’a sunmak mümkün değildi. Ama o zaman da hediyesiz kalacaktım ve saygısızlık yüzünden kamçılanmasam bile Kral’ın kalbini çalma şansım yerle bir olacaktı.

Elimde kutuyla öylede kalakaldım. Zihnim o kadar hızlı çalışıyordu ki başım dönüyordu. Ne yapacaktım? Kendimi bu güçlükten kurtarmak denizi yarmak ya da ayı yeryüzüne indirmek kadar imkânsız bir işti. Öfkeyle haykırmak, Wu Zixu'nun yanına gidip onu yere sermek istiyordum. Hep oradaydı, her şeyi mahvediyordu. Bu benim tek fırsatımdı.

Tepki verme. Düşün, diye kendimi teskin ettim kendimi. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. *Bir çıkış yolu bul.*

“Leydi Xishi?” dedi bir hizmetkâr sabırsızlığını saklamaya yeltenmeden. “Daha ne kadar bekle—”

“Bakın!” Zhengdan'ın sesi avluda yankılandı.

Başımı yukarı kaldırdım. Herkes Zhengdan'ın işaret ettiği yöne doğru bakıyordu ama görünürde yalnızca açık, mavi bir gökyüzü ve uzaklardaki dağlar vardı.

“Ne var?” dedi biri.

“Bir kuş,” dedi Zhengdan, sesi o kadar inandırıcıydı ki kimse bana zaman kazandırmaya çalıştığından şüphelenmezdi. Ona minnettardım. “Yanardöner tüyleri ve kırmızı gagası olan devasa bir kuş. Daha önce hakkında bir şeyler okumuştum. Yalnızca ilahi bir varlığın huzurunda ortaya çıkarmış.”

Kral'ı övmek için hiçbir fırsatı kaçırmayan hizmetkârlardan biri bağırdı, “O ilahi varlık Majesteleri olmalı! Bu hayırlı bir alamet.”

Diğerleri kendi aralarında mırıldanıp kuşu görmek için uğraşırken ben de etrafa bakındım. Yalnızca birkaç saniyem vardı. Gözlerim ayağımın dibindeki çakıl taşlarına takıldı ve aklıma olabilecek en saçma fikir geldi. Saçmaydı ama başka çarem yoktu. Hızlıca eğildim ve bir pürüzsüz bir tanesini aldım, tozunu *hanfumun* koluyla silip kutunun içine koydum.

İnsanlar kuşa olan ilgilerini kaybederken çoktan doğrulmuş, hiçbir şey olmamış gibi gülümsüyordum.

Kupkuru boğazımla, “İşte hediyem,” diyerek avucumda tuttuğum çakıl taşını Kral'a sundum.

Avluya uzun, derin bir sessizlik çöktü.

Kalbim korkmuş bir geyiğinki gibi atıyordu. Fuchai'nin yüzündeki ifadeden ne düşündüğü anlaşılmıyordu; gür kaşları hafifçe kalkmış, gözlerini üzerime dikmişti.

"Bu mu?" dedi. "Bu bir çakıl taşı."

Kral'ın iki yanında duran hizmetkârlar eğitimlerine rağmen kıs kıs güldü. Diğerleriyse kamçının vücuduma indiğini, öldüğümü şimdiden görür gibi dehşet dolu gözlerle beni izliyordu.

Ama bu saatten sonra geri adım atamazdım. Cesaretimi toplayıp kararımın arkasında durdum, yalanımı söylerken sesime herhangi bir korku tınısının karışmamasına dikkat ettim. "Size şan ve başarı dileklerini sunan pek çok kişi oldu ama bu tür şeylerin bedeli genellikle şahsi mutluluğunuz ve akıl sağlığınız olur. Doğum gününüzde ve bundan sonra gelecek her günde, dilerim kendinize ayıracak daha fazla zamanınız olur, Majesteleri. Dilerim gölde taş sektirmek, ağaçtan bir meyve koparmak ya da alacakaranlıkta bahçelerde gezintiye çıkmak gibi hayattaki küçük ama değerli anların tadını çıkarırsınız."

"Şu küstahlığa bak," dedi bir hizmetkâr, bana pis pis bakarak. "*Majesteleri* gibi birini nasıl olur da kendini böyle... böyle avam şeylere indirger?"

Diğer hizmetçilerin de birbirlerine attıkları bakışlardan benzer şeyler düşündüklerini anlayabiliyordum.

İçime yeni bir korku dalgası yayıldı. Kral bunu saygısızlık olarak görür müydü? Onunla dalga geçtiğimi düşünür müydü? Yapmaya çalıştığım şeyi anlar mıydı?

Sonra Fuchai gülümsedi. Sabahın başından beri bir kez bile gülmemişti. Avlunun havası aniden değişip hafifledi.

"Onu buraya getir, Xishi," dedi.

Korku ve rahatlama dizlerimi öyle bir titretiyordu ki düzgün yürümek için çaba sarf etmem gerekti. Küçük çakıl taşını parmaklarımın arasında sımsıkı tutuyordum. Tahtına ulaştığımda

avucunu öne uzatıp gülümseyerek bekledi. Bakışları avludaki esinti kadar nazikti.

Çakıl taşını avucuna bıraktım. Fuchai o sert, basit şeye dünyanın en değerli hediyesiymiş gibi baktı. Diğerlerinin ona sunduğu altınlardan, yeşimlerden ve porselenlerden daha kıymetliymiş gibi. Daha önce hiç görmediği bir şeymiş gibi.

“Teşekkür ederim,” dedi usulca. “Seni unutmayacağım.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Doğum günü süsleri daha yeni kaldırılmıştı ki Kral'ın hizmetkârı odamın kapısında belirdi.

“Majesteleri bu akşam ona eşlik etmenizi istiyor,” dedi.

Kalbim tekledi. *Sonunda*. Görünüşe bakılırsa hediyem onu etkilemişti, beni gerçekten de unutmamıştı. Bir saray kadınından beklenildiği üzere gidip gül suyunda yıkanmayacak ya da yeni bir *hanfu* giymeyecektim. Elime geçen fırsatı böyle heba edemezdim. Bu akşam onun yanına güzel, itaatkâr bir gelin gibi gidersem başka hiçbir beklentisi kalmayacak ve ilgisini kaybedecekti.

Bunun yerine kafesli, sürgülü kapılara sırtımı döndüm ve sesimin sakın çıkmasına özen göstererek cevap verdim. “Ona yorgun olduğumu söyle. Belki başka bir zaman.”

Uzun bir sessizlik oldu.

Kalp atışlarımın hızlandığını, kanımın kulaklarımda uğuldadığını hissedebiliyordum. Bir risk aldığımın farkındaydım. Hediyeme karşılık gösterdiği hoşgörü heba olabilirdi. Sabırsızlığım merakına üstün gelebilir, beni saraydan sürebilir ya da idamımı emredebilirdi. Boğazıma inen kılıcın, taşa akan kanların görüntüsü zihnimde belirince gözlerimi sımsıkı kapattım.

“Böyle bir davet büyük onurdur,” dedi sonunda hizmetkâr. *Sen kim oluyorsun da Kral’ın isteğini reddediyorsun?* “Çoğu kadın yerinizde olmak için her şeyini verir.”

“Bu, yorgun olduğum gerçeğini değiştirmiyor,” dedim sertçe. Odamın öteki ucuna doğru yürürken *hanfı*mun etek ucu yerleri süpürdü. Gecenin geri kalanında gözüme uyku girmedi. Kulak kabartıp dışarıdan gelecek ayak seslerini duymayı bekliyor, bir hizmetkârın bana verilen cezayı söylemek için geri geleceğini düşünüyordum. Ama pencereme çarpan osmantus dalları ve fenerlerin loş ışığı haricinde hiçbir şey yoktu.

Ertesi akşam yeni bir davet geldi.

“Majesteleri yeterince dinlenmiş olduğunuzu umuyor,” dedi hizmetkâr. Sesindeki nefreti aramızdaki kapıya rağmen hissedebiliyordum. “Sizi bu akşam görmek istiyor.”

Dudağımı ısırdım. Hâlâ nefes aldığımı minnettar olmalıydım ama... bunu daha ne kadar uzatabilirdim? Kral’ın hoşgörüsü ne kadar sürecekti? “Maalesef gelemem. Kalbim yine canımı yakıyor,” dedim. Yalan sayılmazdı. Kanalda Fanli’den ayrıldığımdan beri göğsümdeki acı daha da derinlere işlemişti. Yaptığım her şey canımı fena hâlde yakıyor, bedenim bana ihanet ediyordu.

“Yueli kızlar edepsiz olur derlerdi de inanmazdım,” diye homurdandı hizmetkâr kapımdan uzaklaşırken.

Ama sonraki akşam, ondan sonraki akşam ve ardından gelen her akşam geri geldi. Her seferinde nefesimi tutarak onu geri çevirdim. Bahanelerimin tükendiğinin, böyle giderse Kral’ı ya bana saplantılı hâle getireceğimin ya da kendimden nefret ettireceğimin farkındaydım. Bunun tamamen bir strateji olduğunu söylemeyi çok isterdim ama korkuyordum. Tam anlamıyla yalnız kaldığımızda nasıl davranacağını kestiremiyordum.

“Bunun işe yarayacağından emin misin?” diye sordu Zhengdan, bir ikinci vakti hizmetkâr gittikten sonra.

“Elbette,” dedim hissettiğimden çok daha kesin bir dille. On gün olmuştu bile. Belki de Kral vazgeçerdi. Belki daha istekli, onun memnun etmeye hevesli birini bulurdu. Sarayda her biri nilüferler kadar güzel bir sürü kadın vardı. “İşe yaramak zorunda.”

Odamın dışında ayak sesleri duyduğumda çoktan hazırlanmıştım.

“Majesteleri’ne uyumak üzere olduğumu söyle,” dedim ipek gibi saçlarımı tararken. “Belki başka bir gün.”

Fakat bu sefer hizmetkârın alışkın olduğum o iğneleyici lafları gelmedi. Bunun yerine kapı gıcırdayarak açıldı ve ardından Kral Fuchai’nin ta kendisi çıktı. Omuzlarına siyah, brokar kumaştan bir pelerin atmıştı ve arkasındaki gökyüzü mora boyanmıştı. Gözleri parıldıyordu ve dudağının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrılmıştı. Bir gülümseme sayılamayacak kadar sert, alaycı bir ifade olamayacak kadar içtendi.

Nefesim kesildi. “Majesteleri.” Tarağı bırakıp reverans yaptım, gözlerimi yüzünden ayırmadım.

“Ne tür bir oyun oynuyorsun?” diye sordu yumuşak bir ses sesle. Kapıyı arkasından kapattı ve bunu yapmasıyla oda gözüme daha küçük, aramızdaki mesafe daha az göründü. Geri kaçmak istedim ama bu zayıflık göstergesi olurdu.

Bunun yerine çenemi kaldırdım. “Oyun oynamıyorum,” dedim.

“O hâlde neden beni görmek istemiyorsun?” diye üsteleyip bana doğru adım attı. Sesi beni duraksattı, şaşkına çevirdi. Neredeyse incinmiş gibiydi.

“Şu an sizi görüyorum, değil mi?” dedim tüm masumlüğüm ve zarafetimle. O kadar ki kalbimin yerinden çıkacakmış gibi attığı gerçeği aklına bile gelmedi.

Bir adım daha attı. Elini kaldırıp yüzüme düşen bir saç tutamına uzandı, sonra parmak eklemleriyle hafifçe yanağımlı okşadı. Elleri bir katilin eli gibi değildi. Pürüzsüzdü ve yara izlerinden yoksundu. Sıcaktı. “Seni düşünüyordum,” dedi, sesi kaygılıydı ve sözleri kulağa bir sarhoşun itirafı gibi geliyordu. Belki de gerçekten içmişti. Üzerine sinmiş sarı şarabın⁸ hafif kokusunu alabiliyordum. “Seni düşünmeden duramıyorum.”

Gülümsedim. “O hâlde durmayın.”

Yüzü arzuyla dolup taşıyordu. Böyleyken daha genç, daha ılımlı görünüyordu. Bana doğru eğildiğinde hafifçe birkaç santim geriledim. Şansını tekrar denerken yumruklarını sıkıldığını görebiliyordum. Bu sefer başımı hafifçe çevirip geri çekilmeden önce dudaklarının dudaklarıma hafifçe değmesine izin verdim.

Arzu denen şey nedir?

Yokluk hissi.

Öylece durup bana baktı, gözleri alev alevdi.

Korkudan boğazım düğümlendi. İstese beni rahatlıkla alt edebilir, izin istemeden öpebilirdi. Kralların hiçbir şey için izne ihtiyacı yoktu. Nefes alıp veriş i düzensiz, yumrukları hâlâ sıkılı olsa da geri çekildi. “Bir şey yapmak zorunda değ iliz,” dedi sonunda. “İstemiyorsan zorlamanın âlemi yok.”

Şaşkınlığımı gizlemek için elimden geleni yaptım. Kral hakkındaki söylentiler böyle değ ildi.

“Bu gece burada kalabilir miyim?” dedi. Ardından ekledi, “Sadece yanında yatmak için.”

Dikkatim pencerelerin dışındaki gölgelere kaydı. Muhafızlar. Fuchai şimdi giderse saray Kral’ın benimle ilgilenmediğ i, onun ilgisini çekmeyi başaramadığ ıma dair söylentilerle çalkalanırdı. Ama kalırsa ne yaptığ ımızın ya da yapmadığ ımızın bir önemi olmazdı. Varsayımlar başlı başına yeterli olurdu.

8 Huangjiu olarak bilinen, pirinç ve benzeri tahıllardan yapılan, altın ve kehribar tonlarında olan geleneksel Çin içkisi. —ç.n.

“Dileğiniz buysa,” dedim sesimin çok hevesli ya da çok isteksiz çıkmamasına dikkat ederek. Bu, bir uçurumun kenarında yürümek gibiydi.

Fuchai *hanfusunu* çıkarırken tırağını tekrar elime aldım, parmaklarımın titrediğini görmemesi için dua ettim.

Ondan çok daha sonra uykuya daldım. Gördüğüm rüyalar kanla kaplıydı.

Susu'nun ağzından akıp yerde göle dönen kanı. Boğazından yükselen o berbat hırıltı. Amansızca havayı yakalamaya çalışan o küçük, minicik parmakları. Yalnızca henüz dünyanın ceremesini çekmemiş çocuklarda olan o yumuşak ve narin teni. O geceye dek dünyanın ceremesini çekmemiş. Kılıç onu ne kadar da kolay yarıp geçmişti. Başparmağı ahşap bir oyuncağın kenarı yüzünden çizilip ardında incecik, kırmızı bir çizik bıraktığında annemin üzerine ne kadar titrediğini hatırladım. O kadarcık şey bile dayanılmaz gelmişti. Hepimiz başında toplanmıştık, annem bileğini sıkmış, babamsa yarasını temizlemek için temiz su getirmişti. Gözünden akan yaşları silerken onu güldürmeye uğraşmıştı. O ailemizin güneşiydi, hayatımızın ışığıydı.

Hiçbir işe yaramayacağını bilsem de avazım çıktığı kadar bağırdım. *Susu. Kardeşim, hayatım.* Akan kan giderek şiddetleniyor, ahşap zemine yayılıyordu. Kendime buna engel olabileceğimi söyleyip duruyordum. Yalnızca birkaç saniye. Tek bir hareket. Nasıl olur da bu küçücük şey onu benden almaya yetebilirdi?

Ama hareket edemedim. Yalnızca olanları izledim.

Aynı kâbus, aynı hayaletler, aynı korku, kabul edilemez son.

Asker kılıcın kabzasını daha sıkı tuttu. Yüzü ifadesiz, kapkaranlıktı. Sonra gözlerimi kırptığım anda yüz hatları değişip Fuchai'ye dönüştü.

Hayır.

Gözlerimi açtım. Soğuk terler döküyordum ve göğsüm sanki buraya koşmuşum gibi hızla inip kalkıyordu. *Buraya*. Sayvanlı yatağın yumuşak ipek yorganlarına sarılı vaziyette, düşmanın sarayında ve onların kralının yanında yatıyordum.

Hâlâ uyuyordu.

Aramızdaki uzun yastığın ardına baktım, ay ışığı tenine vuruyordu. Kirpiklerinin gölgesi elmacık kemiklerinin üzerine düşüyordu. Kaşları gevşek, dudakları hafifçe aralanmış, nefesleri yavaştı. Bu kadar huzurlu görünmesine inanamadım. Kendimi boğazının çukuruna bakarken buldum. *Tek bir hareket*. Susu'yu benden almaya tek bir hareket yetmişti. Ondan sonsuza dek kurtulmak için yapmam gereken tek şey saçındaki tokayı çıkarıp damarına saplamaktı.

Bu arzu öylesine güçlüydü ki mideme bir taş gibi oturdu. O ölürse her şeyin tekrar yoluna gireceğine canıgönülden inanıyordum. Ama yapamazdım, henüz olmazdı. Planımız bu değildi.

Sabırlı ol, diye hatırlattım kendime nefesimi tutarak. Dışarıda, gecenin karanlığında bir baykuş ötüyor, gümüş renkli bulutlar gökyüzünde süzülüyor ve saray sessizliğe bürünmüşken Kral yanımda mışıl mışıl uyuyordu.

O günden sonra Fuchai her gün odama geldi. Bazı geceler onu karşılamak için ayağa kalkıp gülümsüyor, seçtiği şatafatlı *hanfular* ya da nereye gitse peşinden giden sayısız hizmetkâr hakkında ona kibarca sataşıyordum. Diğer gecelerdeyse bir şey okumaya ya da mürekkeple boyama yapmaya dalmışım gibi davranıp onu bekletiyordum. Bu, onun için büyük bir yenilik olmalıydı, ne de olsa kimse daha önce kimse ondan bir şeyi esirgememişti. Sürekli geri gelmesinin sebebi de buydu. Gecenin sonunda mumları söndürüyor, yanıma uzanıp, “İyi geceler, Xishi,” diye fısıldıyordu.

Sözlerinin ardında hep bir beklenti saklıydı. Ben de gözleri ardına kadar açılana dek üzerine eğilip duraksıyordum. “İyi geceler.”

Ben Kral'ın tüm düşüncelerini ele geçirirken Zhengdan da zamanını diğer saray kadınlarıyla geçiriyordu. Her sabah askerlerin eğitimini izlemek için onlara eşlik ediyor, güçlerine hayranlık duyuyormuş gibi yapsa da aslında kılıç tekniklerini aklının bir köşesine yazıyordu. Genellikle kadınlar arasında dönen dedikodulardan hangi generalin terfi alacağına ya da hangi askerin kötü bir şekilde yaralandığına dair önemli bilgiler ediniyordu. Bazen de Fuchai hakkında, nelerden hoşlanıp hoşlanmadığına dair konuşuyorlardı. Zhengdan öğrendiği her şeyi gelip bana anlatıyordu.

“Özellikle yasemin kokusunu çok sevdiğini söylediler,” dedi bir sabah. Yemek odasında kürklerin ve ipeklerin üzerinde oturuyorduk.

“Öyle mi?” dedim. “Belki de bu akşam bileklerime biraz yasemin parfümü sürerim. Ya da boynuma.”

“Adamcağızı delirteceksin,” dedi Zhengdan dilini şaklatarak, sesinde ufacık bir acıma yoktu.

“Daha iyi ya. Ne kadar çabuk delirirse bu krallık da o kadar çabuk...”

Aniden kapı açıldı. Yemeğimi getiren hizmetçi içeri girdi.

Doğal davranmaya çalışırken kalbim deli gibi atıyordu. Konuşmamızı duymuş muydu? Neler planladığımızı tahmin edebilir miydi? Hizmetçi bir şey söylemese de yanımıza gelip tepsiyi bırakırken bize tuhaf tuhaf baktı. Yaklaşmasıyla düz, yuvarlak bir yüzü olduğunu fark ettim. Kaşları ve gözleri arasındaki mesafe bir hayli açıktı. Normalde yemeğimi getiren hizmetçi değildi.

“Bugün yemeğinizin yanına yeni bir içecek koyduk,” diye mırıldandı bakışlarını yere indirerek. Belirgin, bölgesel bir aksanı vardı hissediliyordu. Elleri de bir köylününkiler gibi yıpranmıştı. Güzel, mine işlemeli fincanın kapağını kaldırırken elleri titriyordu. Ballı osmantus çiçekleri ve hurmayı andıran tatlı bir koku burnuma doldu. İçindeki sıvı yeşil renkteydi ve bir çaya benziyordu. “Sindirime iyi gelir. Deneyin.”

Fincanı dudaklarıma götürürken yüzünü inceleyerek bir şüphe–

“*Sakın onu ağzına sürme,*” dedi Zhengdan, koluma sertçe vurarak. Fincan elimden kayıp düşerek kırıldı. İçindeki bulanık sıvı yere saçıldı. İçeriye bir sessizlik çöktü. Öfkeli nefeslerimin ve küt küt atan kalbimin sesi kulaklarımda çınladı.

Zhengdan’ın gözlerinde korku vardı. “Sakın,” dedi tekrar. “Bu bir zehir.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hizmetçi geriye sendeledi, yüzü bembeyaz kesilmişti. Ardına kadar açılmış gözleri yere dökülen içecekten yüzüme, sonra tekrar yere kaydı.

“Z-zehir değil,” diye kekeledi, başını öyle sertçe iki yana salladı ki örüp başının üzerinde topladığı saçları açılacak gibi oldu. Takırdayan dişleri yüzünden konuşmakta zorlanıyordu. “B-ben... Yemin e-ederim... Bir şey b-bilmiyorum... L-lütfen...”

“Seni hatırlıyorum,” dedi Zhengdan. Sözlerinin etkisini ânında gördüm, hizmetçi gerildi ve Zhengdan onu tokatlamak için elini kaldırmışçasına irkildi. “Geçen gün saray kadınlarının yanındaydın. Leydi Yu’nun hizmetçilerindensin, değil mi?”

Hizmetçi cevap vermedi, yalnızca ağlamaklı sesler çıkarıyordu.

Her nasılsa onun paniği bir panzehir misali benimkini alıp götürdü. Üzerime tuhaf bir sakinlik çöktü, daha net düşünebildiğimi hissettim. Önümde kendiliğinden bir kapı açılmıştı, ilahi bir işaret gibiydi. Tek yapmam gereken eşikten içeri girmekti.

“Leydi Yu’nun hizmetçisi,” diye tekrarladım yavaşça. Artık şüphe sandığım şeyin suçluluk hissi olduğunu anlayabiliyordum. “Sana zehri veren o muydu?”

Hizmetçi başını iki yana salladı. “H-hayır. Hayır, öyle değil. Zehir değildi o.”

“Öyle mi?” Öne doğru bir adım attım. Dik duruşumun, üzerine diktiğim sert bakışların gücünü hissedebiliyordum. “O hâlde sen iç.”

İrkildi. “N-ne?”

Yerdeki birikintiyi işaret ettim. “Bak işte orada. İçersen sana inanırım.”

Hizmetçi bir an için donakaldı, yüzü çaresizlikle buruştu. Genç görünüyordu, en fazla on dört, on beş yaşlarındaydı. Belki de saraya anne babası tarafından, sosyal statülerini artırmak için gönderilmişti. Bu, sıradan insanların tipik hayaliydi: Günün birinde Kral tarafından fark edilip saray hanımı olmak. Belki de ailesi çoktan ölmüştü ve gidebileceği başka bir yer yoktu. İçten içe kendimi kötü hissetsem de duruşumdan ödün vermedim. Sonra bir gürültü duyuldu. *Pat*. Kadın dizlerinin üzerine çökmüş, ağlayarak yere kapanıyordu. Başını neredeyse sert ahşaba vuracaktı, sesi de bedeni gibi titriyordu. “L-lütfen, beni affedin. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim.”

“Belli ki istemişsin,” dedim alaycı bir ses çıkararak. “Ne yaptığının farkındaydın. Arkadaşım araya girmeseydi şimdiye ölmüş olacaktım.”

“Özür dilerim,” diye mırıldandı. “B-ben... ölmek istemiyorum. Ne dilerseniz yaparım. Lütfen. Lütfen hanımım, bağışlayın.”

Zhengdan yerde iki büklüm duran genç hizmetçinin üzerinden bana sert bir bakış attı. Başını yukarı aşağı salladı. Zehirlenmeye çalışılan kendisi olsaydı olayı unutmaktan ve hizmetçiye uyararak göndermekten gocunmazdı. Fakat hayatı tehlikeye atılan ben olduğumdan ona merhamet göstermeyecekti.

“Bana bak,” dedim.

Hizmetçi tereddüt etse de yavaşça başını kaldırdı. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış, teni pembe ve kırmızı tonlarına bürünmüştü.

“Adın ne?” diye sordum.

Bunun bir tuzak olduğunu düşündüğü belliydi. Belki de ismini öğrenip doğruca Kral’a gidecektim. Ağzını sımsıkı kapadı.

Zhengdan hizmetçinin yanına eğilip bir elini omzuna koydu. Genç kız bu ölümcül bir darbeymiş gibi gerildi. “Ölmek istemiyorsan, Leydi Xishi’nin sorusuna cevap vermeni tavsiye ederim.”

Bir süre daha sessiz kaldı. Sonra sertçe yutkundu ve cevap verdi. “Xiaomin.”

“Xiaomin.” Onu duygusuz gözlerle süzdüm. Böyle bir fırsat kolay kolay ele geçmezdi ve boşa harcamaya hiç niyetim yoktu. “Sana iki seçenek sunacağım. Hemen Kral Fuchai’yi çağırıp beni zehirlemeye teşebbüs ettiğini ona söyleyebilirim. Seni idam ettireceği kesin, asıl önemli olan bunu *nasıl* yapacağı. Belki bin kesikle can verirsin. Belki herkese ibret olsun diye kelleni vurdurur. Belki de her bir uzvunu farklı bir at arabasına bağlatır ve seni paramparça eder. Burnunu kestirip seni kan kaybından ölmeye de bırakabilir.”

Xiaomin yeniden korkuyla inledi. Çoktan kesilmiş gibi burnunu tuttu.

“Ya da,” dedim hıçkırıklarını bastırmak için sesimi yükselterek, “işlediğin bu suçu bağışlayabilirim. Bugün olanları kimseye söylemem. Bundan sonra yalnızca bana sadık olacağına yemin edersen bu meseleyi aramızda çözebiliriz.”

Xiaomin duraksadı, kahverengi gözleri yaşlarla doluydu. “G-gerçekten mi?”

“Kabul edersen.” Gözlerimi üzerine diktim ve bir şey söylemesine fırsat vermeden parmağımı kaldırdım. “Ama senden bir daha şüphelenirsem...” Soğuk ve karanlık tehdidimin öylece havada asılı kalmasına izin verdim.

“Söz veriyorum,” dedi telaşla doğrularak. “Bana güvenilebileceğinizi kanıtlayacağım.”

Tatmin olmuş bir şekilde başımla onayladım. Kafamda çoktan benim için toplayabileceği bilgilerin, gizlice yapabileceği işlerin bir listesini oluşturunuyordum. Heyecanlanmıştım. Hizmetçiler kimseye fark ettirmeden, bir gölge misali etrafta dolaşmak üzere eğitilirdi. Bu, aynı zamanda onları sarayın gözü ve kulağı yapardı. Olan biten her şeye şahit olur, her şeyi duyarlardı. “Güzel. İşe Leydi Yu’nun nerede olduğunu bana söyleyerek başlayabilirsin. Onunla konuşmak istiyorum.”

Leydi Yu’yu kendi bahçesinde bir başına buldum. Arkası bana dönüktü, zarif başını budadığı şakayıklara doğru eğmişti. *Han-ısunun* pembe tülleri ve sırt kısmından aşağı inen çiçek desenleriyle aralarına kolaylıkla karışabilirdi. Beyaz bir fıskiyeenin yanında duruyor, akan suyun seni minik çanları andırıyordu. Hava, kasımpatıların, soluk renkli açelyaların ve adını bilmediğim diğer sayısız bitkinin kokusuyla ağırlaşmıştı. Burası yer-yüzünde saklı bir cennet gibiydi.

Düşen yaprakların üzerine bastığımda çıkan sesi duyup arkasını döndü ve yüzü bir an için aydınlandı. Belki de gelenin Kral olduğunu düşünmüştü fakat beni görür görmez ifadesi çürük bir erik yemiş gibi ekşidi.

“Sen,” dedi görgü kurallarını umursamadan kabaca. Hiç değilse işim çabuk bitecekti. “Burada ne işin var?”

“Hayatta olduğumu gördüğüne şaşırdın mı?”

İfadesi değişmedi. Hakkını yiyemezdim, iyi bir oyuncuydu. Onu ele veren tek şey elleri, belli belirsiz titremeleri ve tuttuğu çiçeklerin de beraberinde sarsılmasıydı. Bir yaprak yere süzüldü. “Ne demek istediğin hakkında en ufak bir fikrim yok,” dedi.

Cana yakın bir tavır takınıp sesime de aynı tınıyı kattım. “Sana detaylıca anlatmamı ister misin o hâlde?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. Sessizce bekleyip yüzünü inceledim. Güzelliği inkâr edilmezdi ama bunun sebebi fiziksel özelliklerinden ziyade onları dışarıya sunma şekliyle ilgiliydi. Şimdiye dek birkaç kelimedenden fazla konuşmamıştık fakat saraydaki söylentilerden öpücüklerinin ömre bedel, teninin ipek kadar yumuşak, belinin yılan balığı gibi ince ve kıvrak olduğunu duymuştum. Pek çok saray görevlisinin ve muhafızın gizliden gizliye onu arzuladığını gözlerimle görmüştüm ama tabii ki hiçbirisi ona el süremezdi. Kral'ın bir zamanlar onu her dolunay zamanı, en az yedi gece ziyaret ettiği, kadını tatlı sözler ve cömert hediyelere boğduğu konuşuluyordu. Bu bahçenin de o hediyelerden biri olduğu. Ne var ki bildiğim kadarıyla Kral son zamanlarda odasına bir kere bile ayak basmamıştı.

“Boşuna vakit kaybetmeye gerek yok, hizmetçin her şeyi itiraf etti,” dedim ses tonumu hoş tutmaya devam ederek. O kadar ki biri duysa çiçeklerden bahsettiğimizi, üzerlerinde dans eden keleklerin güzelliğini konuştuğumuzu. “Belki de kendi işini kendin görmeliydin. En azından bu kadar bariz olmazdı. Başarılı bile olabilirdin.”

Artık iyice gerilmişti, yüzünü *hanfus*unun kolunun ardına gizledi. “Hâlâ neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Bir hatırlatıcıya ne dersin o hâlde?” *Hanfus*undan küçük bir şişe çıkardım, içindeki zehir çalkalandı. Yu'nun göz bebekleri küçüldü, neredeyse bir kedininkiler kadar ince çizgilere dönüştü. Şişeyi hızlıca tekrar yerine koydum. “Bu şişeyi saray hekimine götürecek olsam ne der sence?”

“Öyle bir şey yapmayacaksın,” dedi ama ses tonu bundan o kadar da emin olmadığını gösteriyordu.

“Haklısın. Daha iyi bir fikrim var. Majesteleri'yi odama çağıracağım...”

Yüzü bembeyaz oldu. Bu, yeni düşmüş karın buza dönüşmesini izlemek gibiydi. “Daha neler? Senin gibi aşağılık bir

saray kadını kim oluyor da koskoca Kral'ı *ayağına çağırıyor*. Burada işler böyle yürüm—”

“Söz konusu bensem yürür,” dedim gülümseyerek. Acımasızlık ettiğimin farkındaydım ve yerinde olsaydım kendimi tokatlamak isterdim. Önümdeki kız için üzülmeden edemedim ama buna rağmen konuşmaya devam ettim. “Gelmesi tek sözüme bakar. Her şeyi bırakıp koşa koşa kapımda biter.” Durdum. Tekrar gülümsedim. “Sen neden aynısını yapamıyorsun?”

Sessiz kaldı.

“Her neyse, ne diyordum? Ah, evet. Kral'ı, saray hekimini ve çeşnicibaşısını, saray kadını Zhengdan'ı ve senin *sadık* hizmetçin Xiaomin'i çağırayım. Hepimizin toplanması ne cümbüş olur ama. Bugün olanlar hakkında konuşur, hep beraber cezanın ne olacağına karar veririz.” Cevap vermeyince topuklarım üzerinde dönerek sırtımı ona verdim. “Bana inanmıyor musun? Şimdi gidiyorum. *Benim* kaybedecek bir şeyim yok nasıl olsa.” Konuşurken yürüyor, içimden attığım her adımı sayıyordum.

Bir.

İki.

Üç.

Dört—

“Bekle.” Sesi havayı yarıp geçti. “Gerçekten... Majesteleri'ne söyleyecek misin?” diye sordu sonunda. Maskesi düşmüştü.

“Duruma bağlı.” Omuzlarımı silktim. Toprak saksılardan birinden sarkan begonyalara hayranlıkla bakıyor gibi yaptım. Geniş yapraklarının kenarları koyu kırmızıydı ve merkeze yaklaştıkça açılıyordu. “Sohbetimizden memnun kalırsam bundan Fuchai'ye bahsetmeyebilirim.”

Elinde tuttuğu dal kırıldı. “Ne cüretle ona ismiyle hitap ediyorsun?”

İsmini onu kışkırtmak için bilerek kullanmıştım, tepkisini ölçmek istiyordum. “Ediyorum işte,” dedim sakince. “Kendi istedi.”

Yine yüzünü ekşitti. “Ne güzel.”

“Sana bir sorum var. Onu gerçekten seviyor musun?”

Gözlerini kırıştırdı. Onu şaşırtmıştım. “Sevgi,” diye tekrarladı usulca, sesine küçümseme dolu bir tını karıştı. “Benim gibi kızlar sevmek için değil, arzu edilmek için vardır.” Sonra ağırlaşan göz kapaklarının altından bana temkinli bir bakış attı ve düzeltti: “Bizim gibi kızlar.”

Aşına olduğum sözleri boğazımı yaktı. İstemedenden de olsa bir an için teknenin uzaklaşmasıyla Fanli’nin maviye çalan sisler arasında silikleşen silüetini anımsadım. *Dur*, dedim kendime, kalbim daha fazla acımadan. *İşini yap*.

“Tabii ki sevdiğim şeyler var,” diye devam etti, “güç mesela, sayılır mı bilmem gerçi. Bir de güzel şeyler. Bu beni sığ biri yapıyor belki ama insanın güzel olana çekilmesi doğasında yok mudur?” Tomurcuklanan çiçeklerden birini okşadı, sonra zarif bileklerinden sarkan altın bileziklerine dokundu, üzerlerindeki taşlar güneşin altında parlıyordu. Sonunda başını kaldırıp bana baktı. “Bu cevap seni tatmin etmeye yeter mi?”

Bitkilerin arasından geçip fiskiyeinin yanında durdum, kenarına oturdum. Taş soğuktu. Yanımdaki boşluğa elimle hafifçe vurdum. “Biraz daha anlat.”

“Ne anlatacağım?”

Yanıma oturana dek sessiz kaldım. Öyle tereddüt etmişti ki gören bir leoparın yanına oturduğunu sanırdı. “Seni anlamaya çalışıyorum. Zehir biraz aşağılık bir yöntem, değil mi? Ayrıca fazla pis bir iş. Buna kalkıştığına göre çok çaresiz olmalısın.”

Kafa karışıklığı yüzünden okunuyordu. “Ölüm tehlikesi atlatmış biri için pek öfkeli görünmüyorsun,” dedi düz bir sesle.

“Ah, öfkeliyim,” dedim. “Hem de çok öfkeli.” Duraksadım. “Ama öfkem sadece sana değil.” Doğduğumuz günden beri hayatımızı şekillendiren kurallardı bunlar. *Güzel görün, etkileyici ol, odadaki en arzulanan kız ol yoksa hiçbir şey olamazsın*. Erkekler için hayat kolaydı, güce giden yol açık ve

netti. Onların elde ettikleri şeylerin yarısına bile ulaşabilmek için biz kızların birer manipölasyon ustası olması, dişleri ve tırnaklarıyla mücadele etmesi gerekirdi.

Leydi Yu'nun kaşları çatıldı, bir çiçek yaprağı kadar pürüzsüz yüzündeki tek kırışıklık buydu. Tekrar konuştuğunda sesi daha alçak, biraz buruktu. "Beni anlayamazsın. Babam saray muhafızlarının bir kısmının başında. Benim konumum sarsılırsa onunki de sarsılır. Bütün hizmetçiler Majesteleri'nin bir zamanlar sanki benden ayrı kalmak ona acı veriyormuş gibi odamdan çıkmadığını, şimdiyse aklına bile gelmediğimi konuşuyor."

Kalp atışlarım hızlandı. *Saray muhafızları*. Buraya bir mütefik edinmeye gelmiştim ama çok daha iyisini bulmuştum. "Bir anlaşma yapmaya ne dersin?"

Beni temkinli gözlerle süzdü. "Anlaşma mı?"

"Fuchai'den seni daha sık ziyaret etmesini isteyebilir, sana dair güzellikleri ona hatırlatabilir ve aklına estiğinde insanları zehirlemek gibi kişisel zayıflıklarını kendime saklayabilirim. Bu hizmetçilerin seslerini kesmeye yeter ve herkes onun için değerli olduğunu görmüş olur. Babanın konumu zarar görmez ve ailenin gücü katlanarak artar."

"Ne yani, onu benimle paylaşmaktan rahatsız olmayacak mısın?" Sesi hâlâ düzdü ama ufak bir alay seziyordum. Buna rağmen ilgisini çekebildiğimi yüzündeki ifadeden, dikkatli bakışlarından anlayabiliyordum. Haklıydı. İkimiz de sevgi için burada değildik.

Başımı iki yana salladım.

"Karşılığında ne istiyorsun?"

Ona planlarımdan bahsedemezdim. Henüz olmazdı. Bu yüzden farklı bir yol izledim. "Sana yaptığım bu iyiliği unutma. Senin için ne yaptığımı ve neyi bağışladığımı. Sana ve babana ihtiyaç duyduğumda detaylardan bahsederim."

Burnundan güldü ama bir art niyeti yoktu. “Düşündüğünden çok farklısın, biliyor musun?”

Hafifçe güldüm. “Hepimiz öyle değil miyiz?”

Aramıza sessizlik çöktü. Açelyaların arasından aniden kuvvetli bir rüzgâr esti. Çiçek yaprakları havaya yükselip etrafımızda süzüldü ve bir kısmı fıskiye'nin sularına düştü. O kadar hafiflerdi ki su doğru dürüst dalgalanmadı bile. *Hanfum* bir kuşun kanatları gibi açıldı, uçuşan saçlarım yanaklarımı gıdıkladı, özenle bağlanmış topuzumdan tutamlar fırladı. Buna rağmen hareketsiz kaldım, nefesimi tuttum. Bu esnada Leydi Yu omuzlarını örten tülü düzeltiyordu. Bakışları düşünceliydi.

“Ee? Anlaştık mı?” diye sordum bir elimi uzatarak.

Uzun bir süre uzattığım elime baktı, sonra başını aşağı yukarı sallayıp ince parmaklarını benimkilerin etrafına doladı. Tokalaşırken kolundaki bilezikler hafifçe şangırdayıp ışıpta parladı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kış sessiz sedasız geldi. Bahçedeki çiçekler soldu, gül pembesinin yerini kah-verengi aldı. Sarayın dolambaçlı, yapay nehirlerinin üzeri buz tuttu. İncecik elbiselerin yerini gri-beyaz tilki ve kurt kürkle-rinden yapılma kalın, lüks paltolar aldı. Hizmetçiler kovaları tekrar tekrar kaynar suyla dolduruyor ve arabalarla yakacak odun taşıyorlardı. Dışarıya her çıktığımda soğuk hava nefesimi kesiyor, parmak uçlarımı uyuşturuyordu. Omzum iyileşmişti ama göğsümdeki acı daha kötüydü. Bunun soğuklardan mı, eski hastalığımдан mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklan-dığını bilemiyordum. Bir yandan da zaman avuçlarımdan akıp gidiyormuş gibi hissediyordum. Yue Krallığı'nda çoktan planın bir sonraki adımı için hazırlanıyor, askerlerini eğitiyor, yeni kı-lıçlar dövüyor, elde ettikleri bilgilerle stratejik planlar yapıyor ve... benim de üzerime düşeni yapmamı bekliyor olmalıydılar.

Kral'ın dairesine vardığımda kar yağıyordu. Beyaz taşlar, koyu zümrüt renkli çatılar ve kızıl saçaklara keskin bir tezat oluşturuyor, buz kristal gibi parlıyordu. Hava karlıyken saray her zamankinden daha ıssız, fanilerden ziyade hayaletler için yapılmış bir yer gibi görünüyor, soğuk durağanlığı iki nefes arasındaki sessizliği andırıyordu. Tüm mermer basamaklar hiz-

metçiler tarafından her saat başı temizleniyor ve üzerine buzların erimesi ve insanların kaymaması için tuz serpiliyordu. İki yanımda da sessiz muhafızlar diziliydi. Baltalı kargıları baş hizasına kaldırılmış hâlde dümdüz önlerine bakıyorlardı. Şarap taşıdığım tepsiyi daha sıkı kavradım ve dikkatli adımlarla basamakları tırmandım. Yanaklarım soğuktan al al olmuştu.

İçerisi boştu. Yalnızca tahtına yayılmış Fuchai vardı. Baş geriye düşmüştü ve bir bacağı yaldızlı kolçağın üzerinden sarkıyordu. Kuzgun karası saçları alnına düşüyordu ve boynunun etrafına dolanmış tilki kürkü onu bir yıkım ve felaket tanrısı gibi gösteriyordu.

Sonra beni fark etti ve hemen oturuşunu düzeltti, yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bazen bana böyle, bir çocuğun heyecanı ile içten bakışlar atınca ondan nefret ettiğimi neredeyse unutuyordum.

Ama hemen sonra hatırlıyordum.

“Şarap getirdim,” dedim yanına yaklaşarak.

Elimdeki tepsiye baktı ve gözlerindeki ilgi parıltısı şiddetlendi. Sonra yerde kocaman kareler oluşturan gün ışığının içeri dolduğu pencerelere baktı. “Bu saatte mi?” dedi. “Birazdan birkaç saray görevlisiyle görüşeceğim. Önemliymiş, onlar için yani.”

Biliyorum, diye geçirdim içimden, ona saf şefkatle gülümseyerek. Bu yüzden gelmiştim. Dün Xiaomin, Wu Zixu’nun bu toplantıya hazırlandığına kulak misafiri olmuştu. “Yalnızca birkaç yudum,” dedim sarı şarabı derin bir kadehe doldururken. “Rahatlamayı sağlar. Hem çoktan senin için ısıttım.”

“Bu sorumsuzluk olur,” dedi ama çoktan kadehe uzanmıştı. Sanki beyni ve ağzı birbirinden bağımsız hareket ediyordu. Kadehi döndürerek şarabı çalkaladı, birkaç küçük yudum aldı ve sonra bir dikişte bitirdi. Kadehi hemen tekrar doldurup ona uzattım. “Zaafım olduğunun farkında mısın?” diye mırıldandı ama gözlerini kapatarak ikinci kadehini de kafasına dikti. Boğazının kasılıp gevşemesiyle içimde ufak bir beklenti

filizlendi. Fuchai sarhoşken daha uysal, manipüle etmesi daha kolay birine dönüşüyordu ve her şeyi büyük bir hevesle kabul ediyordu. Fakat yıllardır içtiği için alkole karşı belli bir toleransı vardı. Bu raddeye gelmesi için birkaç kadehten fazlasına ihtiyacım vardı.

“Merak ediyorum da,” diye başladım söze, kadehi ağzına kadar doldururken. “Bugünkü toplantıya ben de katılabilir miyim? Bir köşeden sizi izlerim.”

Bana döndü, kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı ama yüzünde şüpheyeye dair bir iz yoktu. “Neden? Bu toplantılar o kadar sıkıcı ki çoğu zaman uyumamak için kendimi zor tutuyorum. Ayrıca saray görevlileri saçma sapan şeyler yüzünden sürekli didişiyor. İsteklerinin çoğu birkaç basit kelimeyle cevaplanabilir: *Evet*, ya da *Hayatta olmaz*, *ahmak herif*, ya da *Celladı çağırın*.” Bunu düşünmek bile ona acı veriyormuş gibi bıkkınlıkla inledi. Kadehteki şarabı iki yudumda bitirdi. “Seni böyle bir işkenceye maruz bırakmak istemem.”

Gerçek bir kral gibi konuştu, diye geçirdim içimden. Gözlerinin içine baktım ve yüzüme sahte bir gülümseme kondurdum. “Bunun senin için ne kadar sıkıcı olduğunu biliyorum. Bu yüzden buradayım. Seni eğlendirmek için.”

Başını hafifçe kaldırdı ve kadehinin üzerinden beni inceledi.

“Yoksa,” diye devam ettim, “seni böylesine meşakkatli işlerde yalnız bırakmak acımasızlık olurdu.”

Elini belime dolayıp tek hamlede beni yanına çekti. O kadar hızlıydı ki neredeyse elindeki şarap dökülecekti. Gerçi o bunun da farkına varmamış gibiydi. “Beni eğlendirmek için demek,” diye tekrarladı. “Nasıl olacakmış o?”

Yanağımın içini ısırđım. Cesaretimi topladım. Bu toplantıya katılacaksam onu yumuşatmak için şaraptan fazlasına ihtiyacım vardı. “Böyle.” Bir elimi yavaşça göğsüne koydum, başımı kaldırdım ve onu öptüm.

Boğazından şaşkınlık dolu bir ses döküldü. Belki de bu kadar cesur davranmamı beklememişti. Çok geçmeden bana karşılık vermeye başladı, enseme kavrayıp parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi. Tatlı şarap ve is kokuyordu, dudaklarındaysa hainliğin tadı vardı. Elimin altındaki kalbinin bir serçenin kanat çırpışları gibi son sürat attığını hissedebiliyordum. Kesik nefesleri sarayın büyük, boş salonunda yankılanıyordu.

Gözlerimi kapatıp öptüğüm kişinin bir başkası olduğunu hayal ettim. Buz gibi soğuk teni, gece yarısındaki bir nehir kadar karanlık gözleri olan biri. Dudakları yumuşacık, dokunuşuysa hafif olurdu. Kalbi ne kadar hızlı atarsa atsın kendine hâkim, dikkatli ve net olurdu. Bense onun kalbini daha hızlı attırabilmek için elimden gelen her şeyi yapardım.

Onu yeterince öptüğümü düşünerek geri çektiğimde Fuchai'nin gözleri parıldıyordu ve yamuk sırıtışını gizleyemiyordu. Başındaki taç yamulmuştu. Yanakları ve boynu kızarmıştı. Çoktan sarhoş olmuş gibi görünüyordu. Belki de öyleydi. "Demek ki şiirlerde bahsettikleri şey buymuş," diye mırıldandı, benden çok kendisiyle konuşuyor gibiydi. Sonra güldü. "Ben de şairlerin fazla hassas aptallar olduklarını, her şeyi abarttıklarını sanırdım. Şimdi anlıyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

Zor da olsa Fanli'ye dair düşünceleri zihnimden kovdum ve Wu Kralı'na baktım. Elim hâlâ göğsündeydi, parmaklarım *hanfusunun* önünü kavradı. "Ben yanındayken her şey daha eğlenceli değil mi sence de?"

Şarabından bir yudum daha aldı ve dalgın dalgın dudaklarını sildi. "Evet. Evet, öyle."

Saray görevlileri sert ihtişamları ve kasvetli ciddiyetleriyle taht odasına girdiklerinde beni Fuchai'nin tahtında, yanına kıvrılmış hâlde otururken buldular. Şarabını tazeliyordum. Kaçınıcı kadehte olduğunu sayamamıştım ama yüzünün kızarıklığı kulaklarının uçlarına kadar yayılmıştı. Konuştuğunda sözcükleri geveliyordu. "Ne dikiliyorsunuz? Yerlerinize geçin."

Hepsi yüz ifadelerine hâkim olacak kadar iyi eğitilmişti fakat ben duygularındaki en ufak bir değişimi bile algılayacak şekilde onlardan çok daha iyi eğitilmiştim. Gözlerinde dile getirilmeyen bir şaşkınlık, bıkkınlık, kin ve küçümseme gördüm. Toplam on kişiydiler ve en önde duran adamları tanıyordum: soğuk gözleri ve kalkık çenesiyle Wu Zixu, kalın boynu ve iri cüssesiyle Bo Pi –ki kendisi uzun zamandır Fanli’den rüşvet alıp bize içerden önemli bilgiler sızdırıyordu– ve son olarak General Ma. Zhengdan adına içimde kinin kabardığını hissettim. Yüzü artık bir miğferin ardında saklı değildi ve atının tepesinde sokakları aşmıyordu. Yakışıklı bir adamdı ama bu kibirli tavırlarının altını dolduracak kadar yakışıklı değildi.

“Majesteleri.” Zixu öne çıktı ve sonra tereddüt etti. “Siz... sarhoş musunuz?” Sözlerinde hafif de olsa bir tiksinti vardı, sorusu daha çok bir suçlama gibiydi ancak Fuchai bunu fark etmemiş gibiydi.

“Hayır, hiç de sarhoş değilim,” dedi kelimeleri geveleyerek. Yanakları gittikçe kızarıyordu. “Biraz boğazımı ıslattım sadece. Ufak tefek şeylerin tadını çıkarmama izin vardır herhâlde. Yoksa her toplantımız başımı ağrıtabilecek kadar sıkıcı olmak zorunda mı?”

Ziu’nun çenesinde bir kas seğirse de başını öne eğdi. “Elbette, elbette var, Majesteleri. Leydi Xishi...”

“Bir sorun mu var? Onun burada olmasını istiyorum,” dedi Fuchai karanlık, lafının üstüne laf koyan herkesin ölümle tehdit eder gibi sert bir bakışla. Buna rağmen belime doladığı eli hâlâ çok nazikti.

General Ma da öne çıktı. Toplantı içerde yapılmasına rağmen zırhını giymişti, göğsündeki ve omuzlarındaki bronz plakalar her hareketiyle tangırdıyordu. Gözlemlerime göre bu bir gereklilik değil, yalnızca bir onur göstergesiydi. Diğerlerine kim olduğunu hatırlatıyordu. “Majesteleri. Haddimi aşıyorsam bağışlayın fakat... Leydi Xishi’nin bu toplantıda konuşulanları

dinlemesinin uygun olacağına inanıyor musunuz? Her şeyden önce kendisi bir kadın—”

“Evet, ister inan ister inanma ama kadın olduğunun son derece farkındayım,” dedi Fuchai düz bir sesle. Kadehini baş ve işaret parmağının arasından tutuyor, içindeki şarap çalkalanıyordu.

General Ma fena hâlde rahatsız olmuş gibi görünse de diretti. “Konuşacağımız konular bir hayli hassas. Alelade insanların duymaması gereken şeyler. Olur da yabancı birilerinin kulağına giderse...” Haddini aşmıştı. Fuchai tepelerinde yükselen tahtından ona pis pis bakmadan önce bile bunu fark etmişti. Kral’ın gücü içerideki havayı bile ağırlaştırdı.

“Xishi yabancı değil,” diye çıkıştı Fuchai. “*Alelade* biri hiç değil.”

Sessizliğimi koruyup şarabını doldurmaya devam ederken yüzüm ifadesizdi.

Saray görevlileri birbirlerine baktı, huzursuz oldukları belliydi. Bo Pi boğazını temizleyip söze girdi. “Majesteleri haklı. Kral’ın himayesindeki her kadın Wu Krallığı’nın değerli ve güvenilir bir üyesidir. Toplantıya başlayalım, Yue Krallığı’na karşı askeri duruşumuz...”

O konuşmaya devam ederken veziri takdir dolu gözlerle izledim. Fanli’nin rüşvetleri boşa gitmemiştii demek.

“Başka bir saldırı daha yapmalıyız,” diye söze atladı Zixu, ifadesi sertti. “Hâlâ zayıflarken harekete geçmeliyiz. Ekonomileri son savaştan beri düzelmedi, askerleriyse ya yaralı ya da ölü. Aldığım son bilgilere göre emirleri altında yalnızca birkaç bin asker kalmış. Sınır güvenliğimizi tehdit eden en büyük tehlikeyi ortadan kaldırmak için mükemmel bir fırsat.”

Yüreğim ağzıma geldi. *Başka bir saldırı*. Tanıdık yüzler ve mekânlar gözlerimin önünden geçti: annemle babam, sinir bozucu olsalar da savunmasız komşu teyzeler, sabah pazarı, nehir

kıyısı. Hepsinin yerle bir olduğunu hayal ettim. Yue Krallığı bir saldırıyı daha kaldıramazdı.

Fuchai sessizce şarabını yudumlamaya devam etti, sonra kadehini General Ma'ya doğru kaldırdı. "Sen," dedi. "Sen bu öneri hakkında ne düşünüyorsun?"

General Ma başını eğdi. "Bence çok akıllıca, Majesteleri. Yue son zamanlarda bizi rahatsız etmemiş olabilir ama onlar hamam böcekleri gibidir, kaynakları tüketir, her yere sinsice yayılırlar." Yüzünü buruşturdu. "Çoğalıp krallığımızı istila etmeden önce fırsatımız varken onları ayaklarımızın altına ezmeliyiz."

Sakin ol, diyerek içimde büyüyen öfkeyi bastırmaya çalıştım. *Yue'nin çıkarlarını önemseydiğinden şüphelenmeleri için onlara bir neden verme.* Böylece General Ma'nın yüzünün orta yerine bir yumruk atmak yerine parmaklarımı Fuchai'nin kolunda gezdirdim, çenemi ona doğru kaldırdım. Dokunuşumun altında ürperdiğini hissedebiliyordum.

"Bu... biraz abartılı değil mi sizce de?" dedi Fuchai, gözleri bende idi. "Hem Goujian krallığıımıza zarar vermeyeceğine dair söz verdi."

Saray görevlilerinin birbirlerine kasvetli bakışlar attı.

"Sözünü tutacağına gerçekten güvenebilir miyiz?" dedi Zixu. "Şu anda savaş komitesiyle konuşuyor ve işgal için hazırlanıyor olabilir."

Fuchai cevap veremeden öne doğru eğildim. "Savaş komitesi mi?" diye tekrarladım, derste kafası karışmış bir öğrenci gibi kaşlarımı çatarak. "Yue savaşı kaybettikten sonra komitenin dağıldığını ve çoğu saray görevlisinin öldürüldüğünü ya da görevden alındığını sanıyordum. Benim bilmediğim yeni bir komite mi var?"

Wu Zixu bana öfkeyle baktı. "Majesteleri, tekrar sormak durumundayım. Leydi Xishi'nin burada olması ne kadar doğru?"

“Sadece merak ediyor,” dedi Fuchai. Azarlanmış gibi gözlerimi yere diktim. “Hem söylediklerini duymadın mı? Yue çoktan savaş komitesini dağıtmış. Nasıl savaşa hazırlanıyor olabilirler?”

Wu Zixu ısrarcıydı. “Goujian kin duyuyor olamaz mı?”

“Kusura bakmayın ama,” dedim kafam karışmış gibi gözlerimi kırıştıtarak, “bir türlü kafam basmıyor. Neden kin tutsun ki? Herkes Goujian’ın Majesteleri’ne hayran olduğunu biliyor. Hem onlar arkadaşlar, öyle değil mi?”

“Evet, elbette,” diye araya girdi Bo Pi. “Dostluğunun nişanesi olarak pek çok armağan gönderdi. Yüz bin top kenevir kumaşı, dokuz küp bal, on tekne, tilki postları...”

Fuchai başıyla onayladı, sarhoştı ve keyfi yerindeydi. “Bana çok iyiliği dokundu, değil mi? Alçakgönüllü bir adam. Kimseye zararı yok.”

Derin bir nefes alıp rahatlayamadan Wu Zixu’nun yüzünden bir gölgenin geçtiğini gördüm. “Goujian zararsız bile olsa,” dedi bundan şüphe duyduğunu belirten bir tonla, “askerî danışmanı Fanli’yi küçümsememek gerek.”

Fanli’nin isminin bu soğuk sarayda anılması göğsüme keskin bir ağrının saplanmasıya sebep oldu. İçimde kabaran duygular neredeyse nefesimi kesecekti. Özlem, kayıp ve tuhaf bir... sahiplenicilik. Düşmanın gözlerimin önünde onun hakkında böyle gelişigüzel konuşması yanlış geliyordu.

“Ah, evet, Fanli,” dedi Fuchai. “Goujian’ın yanında krallığımıza gelmekte ısrarcı olan oydu, değil mi? Buz ve yeşimden yapılmış bir heykelden farksız şu adam. Onu çok net hatırlıyorum, paçavralar içindeyken bile çok güzel bir adamdı. Kadınlarınkinden daha güzel yüz derler ya hani.”

Wu Zixu dişlerini sıktı. Muhtemelen Kral’ın askerî danışmana dair aklında kalan şeyin güzelliği olmasını beklememişti. “Korkarım bir değişin gerisini unutuyorsunuz, Majesteleri. Kadınlarınkinden daha güzel bir yüzün, *yılanlarınkinden daha ölümcül bir aklı olur*. Misilleme yapacak olursa...”

“Bunu çoktan yapmaz mıydı?” Bo Pi hemen araya girdi. “Özellikle de burada o kadar aşağılandıktan sonra.”

Kalbim sızladı.

“Doğru,” dedi Fuchai, çok eskide kalmış hoş bir anıyı hatırlarmış gibi. İçimi bir panik sardı. Sonrasında söyleyeceği şey her neyse duymak istemiyordum. Buna dayanamazdım. “Onu da hatırlıyorum. Onurlu biriydi. Onu dizleri üzerine çöktürdüğümde bile sırtını eğmeyi reddetmişti. Bambu da botlarım da fayda etmemişti. Akan onca kana rağmen merhamet dilememişti.”

Aniden midem bulandı. Ağzından çıkan korkunç kelimeler hayal gücümü tetiklemişti. Yue’nin saygıdeğer askerî ve politik danışmanı, genç dehası Fanli’nin Wu’nun soyluları ve askerlerinin önünde dizlerinin üzerine çöktüğünü görür gibi oldum. Bambu sopalar sırtına inip yaralar açarken bile başı hâlâ o soğukkanlı ve kendinden emin tavrıyla dimdik, gözleri kapkaraydı. Çok geçmeden bembeyaz *hanfusu* kırmızıya boyandı, nefesleri hızlandı. Fuchai üzerine kara bir bulut gibi çökmüştü. Acımasız, kibirli, umursamaz Fuchai deri botunu Fanli’nin çenesinin altına dayıyor, onu suratındaki sinsi sırıtışı görmeye zorluyordu. Etrafında toplanan kalabalık heyecanla bağırıyor, yüzleri ışıldıyordu.

Midem tekrar tekrar ağzıma geldi. Tenimin Fuchai’nin *hanfusuna* değdiği yer karıncalanıyordu.

O ise her şeyden bihaber vaziyette şarabını içmeye devam etti. Uzun bir savaştan galip çıkmış, başka bir krallığın en iyi adamlarını önünde diz çöktürmüş birinin kibriydi bu. *Bu yüzden başarılı olmak zorundaydım.* Kararlılığımı körükleyen bu cümleye sımsıkı tutundum.

Gözlerimi kocaman açıp, “Hâlâ anlayamıyorum,” dedim utangaçça. “Neden zaten bozguna uğramış bir krallığı yenip bozguna uğratıp uğratmamak üzerine konuşarak vakit harcıyoruz?”

“Güzel bir noktaya değindin,” diye mırıldandı Fuchai dokunuşuma doğru eğilerek.

“*Majesteleri.*” Wu Zixu ilerleyip tahtın dibine dikildi. Öfkesini güç bela zapt ediyordu. “Majesteleri, lütfen. Yue’ye karşı gardınızı düşürmeyin. Babanızın ölmeden önceki son arzusunu unuttunuz mu?”

Fuchai’nin neredeyse kapanmaya başlamış gözleri bunu duyunca tekrar açıldı. “Elbette unutmadım,” dedi sertçe. “Bu bana her gün hatırlatılıyor.” Gözlerini kısarak etrafa bakındı. “Hatırlatıcı! Neredesin?”

Sıska bir hizmetkâr ânında içeri daldı ve sertçe dizlerinin üzerine çöktü. “Majesteleri, babanızın ölümüne sebebiyet veren Yue Kralı’na beslediğiniz kini hatırlayın!” Dramatik sözlerini bitirir bitirmez kalktı ve salondan çıktı.

“Gördünüz mü?” dedi Fuchai, arkasına yaslanıp kolunu hışımla şaşkınlıktan dilleri tutulmuş saray görevlilerine doğru savurarak. “Unutmak ne mümkün?”

“Ama—” Wu Zixu yeniden konuşmayı denedi, parmakları titriyordu.

“Bu toplantı bitmiştir,” dedi Fuchai sözünü keserek. “Kararımı verdim. Yue Krallığı’na saldırmayacağız. Bunun yerine krallığımızı içeriden güçlendirmeye odaklanacağız. Goujian ne benim düşmanım ne de krallığım için bir tehdit.”

Artık itiraza yer yoktu. Tüm saray görevlileri saygıyla eğilip aynı anda, “Emredersiniz Majesteleri,” derken yüreğim hafifledi.

Wu Zixu tekrar doğrulduğunda parıldayan siyah gözleri benimkileri buldu ve tuhaf bakışları içimi ürpertti.

“Hakkında ne söylediklerini biliyor musun?”

Zhengdan’a dönüp kaşlarımı kaldırdım ve sessizce başımı iki yana salladım. Saray gölünün yanında oturuyorduk, üzerimizde bizi sıcacık tutan tilki kürklerimiz, yanımızda zencefil

çayımız vardı. Çıplak dalları kar içinde kalmış dallar sessizce üzerimizde uzanıyorlardı.

Zhengdan çay fincanının üzerinden bana sinsi sinsi gü-lümsedi. “Dokuz kuyruklu tilki⁹ olduğunu söylüyorlar.”

Güldüm. “*Tilki* mi? Gerçekten mi?”

“Eh, en popüler söylenti bu. Herkes Kral’a bir tür büyü yaptığını düşünüyor. Yoksa neden sürekli senin odana gelip dursun ki?”

“Başka ne diyorlar?” diye sordum meraklanarak.

Zhengdan arkamızda duran Xiaomin’e döndü. Zehir ola-yından beri söz verdiği gibi bize sadıktı. Her sabah erkenden gelip bana duyduklarını anlatıyor, mutfaktan çeşit çeşit tatlı getiriyordu. *Sakin bunlara da zehir kattığını söyleme*, demiştim bana ilk kez tatlı getirdiğinde. Hemen dizlerinin üzerine çöküp delirmiş gibi bir şeyler mırıldanmaya, masum olduğuna dair yeminler etmeye başlamış, şaka yaptığımı çok sonra anlamıştı.

“Xiaomin, sen de bizimle otur,” dedi Zhengdan genç kızı çağırarak.

Xiaomin onunla konuşmamızı beklemiyormuş gibi irkildi. Saraylılar hizmetçilerle yalnızca bir ihtiyaçları varsa konuşurdu. Küçük, tedirgin adımlarla yanımıza geldi ve taş banka oturdu.

“Hizmetçilerden bir şeyler duydun mu?” diye sordu Zhengdan.

Boğazını temizledi. “Ben... Şey... Lütfen alınmayın ama...”

“Endişelenme, Leydi Xishi kolay kolay alınmaz,” dedi Zhengdan bana sırıtarak. Gözlerimi devirdim. “Ne duyduysan açık açık söyle.”

Xiaomin yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafı ko-lağan etti ve sesini alçalttı. “O hâlde... saray görevlileri, hepsi

9 Asya mitolojisinde geçen ve büyülü güçleri olduğuna inanılan bir varlık. Efsaneye göre insanları kandırmak veya ruhlarını tüketmek için güzel bir kadın ya da erkek kılığına girebilirler. —ç.n.

değil ama çoğu... Leydi Xishi'nin saray işlerine... *fazla müdahil* olduğundan endişeleniyor."

"Lütfen nazik kelimeler seçmeye çalışma," dedim çenemi elime yaslayarak. "Kibar olmak uğruna gerçekleri çarpıtma. En azından benimleyken."

"Pekâlâ... Haddiniz olmayan işlere burnunuzu soktuğunuzu ve krallığın sonunu getireceğinizi düşünüyorlar," dedi Xiaomin. "Kral'ın aldığı tüm aptalca kararların sizin başınızın altından çıktığına inanıyorlar." Sözü biter bitmez kızardı ve bana korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerle baktı, ayağa fırlayıp ona vuracağımdan endişeleniyor gibiydi.

Fakat ben hiç öfkelenmemiş, şaşırmamıştım bile. Tarih boyunca kaç kadın erkeklerin zayıflıkları yüzünden suçlanmıştı? Bizden iyi günah keçisi oluyordu. Ne de olsa hepimize varlığımızın yokluğumuzun bir olması, sesimizin çıkmaması ve sadece bize verilenle yetinmemiz öğretilmişti.

"Bu o saray yüzünden mi?" diye sordu Zhengdan. Sararmış otların arasından dalgın dalgın bir çakıl taşı aldı ve fırlattı. Taş bir, iki, üç kere sektikten sonra usulca gölün buzlu derinliklerine daldı. Kaşlarını çattı, tatmin olmamıştı. Tekrar denedi, yüzü odaklanmaktan gerilmişti. Bu sefer taş yedi kere sıçradı.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Sadece Zhengdan etrafta ona rakip olacak kimse yokken bile taş sektirme gibi bir konuda bu kadar rekabetçi olabilirdi.

"Kısmen saray yüzünden," diye onayladı Xiaomin. Bana göz ucuyla bakıp atıp alt dudağını ısırıldı. Birlikte vakit geçirdikçe ne kadar genç olduğunu daha çok fark ediyordum. Bazen içimden ona *xiaohai*¹⁰ demek gelse de hizmetkârlarla böyle samimi bir dille konuşmamak gerekiyordu. Ara sıra onunla şakalaşsam da hâlâ ona tam anlamıyla güvendiğimi söyleyemezdim.

"Nedeni her neyse söyle," dedim keyifle.

10 Çincede çocuk, küçük çocuk anlamına gelen bir sevgi sözcüğü. -y.h.n.

“Söylentiler doğru mu?” diye sordu. “Kral’dan sadece sizin için bir saray inşa etmesini mi istediniz?”

“Doğru sayılır,” dedim, Zhengdan’ın başka bir çakıl taşını atmasını izlerken. Bu seferki suyun yüzeyinde kayıp gitmiş, on üç kere sekmişti. “Ama bir saray kazandığımı söylemek daha yerinde olurdu.”

Bir hafta önce Fuchai’yi tam buraya getirip tıpkı doğum gününde yaptığım gibi eline bir çakıl taşı vermiştim. “Bir yarışa var mısın?” demiştim, ona meydan okurcasına sırtarak. “Biraz değişiklik olsun.”

“Kazananın ödülü ne olacak?” diye sormuştu Fuchai.

“Bir dilek,” demiştim, cevabım çoktan hazırды. “Herhangi bir dilek.”

Gözleri ışıldamıştı. “Pekâlâ. Önce sen.”

Nemli toprağa gömülü başka bir taş alıp suya doğru atmıştım. Bir kere sekip kıyıdan uzakta bir yere batmıştı. Arkamı döndüğümde Fuchai’yi dünyanın en komik tiyatro oyununu izlemiş gibi karnını tutarak bana gülerken bulmuştum.

Sıra ona geldiğinde çakıl taşı iki kere sekmişti. Benim atığımla arasında pek fark yoktu ama o yine de bir çocuk gibi sevinmişti. “Gördün mü?” demişti hava atarcasına.

“Gördüm. Ben kazandım,” diye karşılık vermiştim.

Birden duraksamıştı. “Ne?”

“Yarışmanın kurallarını söylemedim,” demiştim ellerimdeki toprağı silkeleyerek. “Amaç çakıl taşını en uzağa fırlatmaktı.”

“Beni kandırdın,” dese de sesi öfkeden yoksundu. Kazanmaktansa yeni bir şeyler deneyimlemeyi, bir dilek hakkındansa beklenmedik bir sürprizi yeğlerdi. Yine de gerçekler midemin kasılmasına neden olmuştu, bu en basit numaralarımın biriydi. “Peki,” deyip kollarını göğsünde kavuşturarak sıcak bakışlarını baka dikmişti, “dileğin nedir?”

“Senin için... dans edebileceğim özel bir yer mesela?” diye yanıtlamıştım, sanki bu fikir bana o anda gelmiş gibi. “Şöyle

güzel bir yer. Tepelerin üzerinde, bize ait bir saray.” Sahiden bir saray istediğim yoktu elbette. Krallığın hazinesini sömürmem, orduya ayrılan parayı farklı yerlere harcatmam gerekiyordu ve saray aklıma gelen en pahalı seçenektir. Mücevherden, nadir tablolarından çok daha iyiydi çünkü büyüklüğü sebebiyle sadece inşaatı bile ciddi bir iş gücü ve kaynak gerektirirdi. Hazine yavaş yavaş boşalacaktı. Hizmetçiler, muhafızlar ve saray görevlileri yeni, parıl parıl sarayın önünden her geçtiklerinde krallarının zevkine düşkünlüğünü, düşüncesiz ve müsrif harcamalarını hatırlayacaktı. Ondan taraf olanlar bile onu savunmak için bir bahane bulamayacaktı ve Fuchai’nin elinde sadece benim yarattığım yanılsama kalacaktı.

“Diğer hizmetçilerden duyduğuma göre inşaatı çoktan başlanmış,” dedi Xiaomin. Sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. “İsmi de Güzel Kadınlar Sarayı koyacakmış. Size ithafen.”

Kendimi gülümsemeye zorladım. “Ne hoş bir jest.”

Xiaomin sözlerime hemen inandı. “Ah, *hem de ne* hoş. Çok romantik. Eski şiirlerdeki gibi. Diğer kadınlar kim bilir sizi ne çok kıskanıyordur. Düşünsenize, *Kral* sadece sizin için bir saray yaptırıyor.” Sonra ne söylediğinin farkına varıp hızlıca ekledi. “*Ben* kıskandığımdan değil tabii... Demek istediğim... Sadece çok güzel bir şey olduğunu belirtmek istemiştin. Kral’a karşı herhangi bir his beslemek benim gibi aciz bir hizmetçinin haddine değil.”

Neyse ki zavallı kız kalp krizi geçirirmeden Zhengdan araya girdi. “Peki hisler *beslediğin* birileri var mı?” Sesinden ona takıldığı anlaşılıyordu, bir arkadaşıyla konuşur gibiydi.

Xiaomin başını eğse de yanaklarının kızardığını görebiliyordum.

“Belli ki var,” dedim.

“Önemli biri değil,” diye mırıldandı ama gittikçe daha da kızarıyordu. Dudaklarında kendine hâkim olamıyormuş gibi utanmış bir gülümseme belirdi. “Sadece... muhafızlardan biri işte.”

“Ah, sarayda çalışıyor yani?” dedi Zhengdan ilgiyle.

İtirafı benim de ilgimi çekmişti ama sebebi tamamen farklıydı. Bu ilişkinin bize sağlayacağı avantajları hayal etmeye çoktan başlamıştım. Dikkatini dağıtıp kendi tarafımıza çekebileceğimiz bir muhafız olursa bir yerlere girip çıkmamız çok daha kolay olurdu. Muhafızlar sarayla dış dünya arasındaki iletişimde kilit faktördü. Buraya geldiğimden beri en büyük sıkıntım da buydu. Bir sürü bilgi elde edinmiş ama bunları Fanli’ye iletmemin bir yolunu bulamamıştım. Şimdiye dek.

“Öyle,” dedi daha da kızarak. “Talim yaparken yanından geçmiştin, öyle tanıştık. Göz alıcıydı. Onun kadar zarif birini gördüğümü sanmıyorum.”

“O da senden hoşlanıyor mu?” Cevabı bilmem gerekiyordu.

Cevap vermese de boynuna dokundu. Kolyesinin ucundan boyanmış, küçük bir boncuk sarkıyordu. Bu yeterli bir cevaptı.

“Bir ara bizi tanıştırmalısın,” dedim sesimi düz tutmaya çalışarak. Yanımda, Zhengdan başka bir taş daha attı. Bileğini bir kamçı gibi savurmuştu. Taş on yedi kez sekti. Bu yeni bir rekordu. “Bir dahaki seferde sarayda yürürken bize kim olduğunu gösterirsin.”

“Yakında sınırda muhafızlık yapmaya gönderecekler,” dedi Xiaomin. “Ama... hâlâ onunla tanışmak istiyor olursanız seneye geri gelecek. Geri döndüğünde... beni isteyeceğini söyledi.” Konuşurken gözleri uzaklara dalmıştı. Çetin kış şartları altında çalışmaktan dudakları çatlamış, teni kurumuş olsa da yüzündeki gülümseme dingindi. Neşeliydi. Kış güneşi yüzünü aydınlatıyordu. O oğlana sırlıslıkla âşık olduğu her hâlden belliydi. *Dikkatli ol*, diye uyarmak istedim onu. O eski sızı kalbimi tekrar ele geçirdi. *Aşk, iki ucu keskin bir bıçak gibidir.*

Fakat sessizliğimi korudum.

Bir sonraki kış Güzel Kadınlar Sarayı'nın inşası tamamlanmıştı. Bu süre zarfında ben de katıldığım sayısız ziyafette, Fuchai'nin özel çalışma odasına yaptığım ziyaretlerde ve çardakların altındaki satranç oyunlarında topladığım bilgilerle doldurduğum haritamı neredeyse bitirmiştim. Bu harita sarayın tüm iç planını, her giriş ve çıkışı, her bahçe ve odayı, her gölet ve gölü, sadece saray kadınlarının bildiği gizli geçitleri, hatta Fuchai'nin Guxu Dağı'ndaki yazlık evine giden yolu bile içeriyordu.

Haritayı henüz saklamıştım ki Fuchai içeri dalıp beni yeni sarayı görmeye gitmeye davet etti. Hediye benim değil de onun içinmiş gibi heyecanlıydı. Küçük bir çocuk gibi kızaran heyecan dolu yüzüne baktım. Neredeyse ona acıdım.

Saraya kol kola vardık. Görenlere dedikodu malzemesi verdiğimizizi düşünmekten kendimi alamadım. Kral'ın simsiyah saçlarının üzerindeki tacı yamulmuştu ve gözleri parlıyordu. Kolundaki güzelliği dillere destan kadınıysa yepyeni mücevherleri içinde sessizce onu büyülüyordu. Girişte sıralanmış hizmetkârların hiçbiri bana bakmaya cüret edemese de arkamdan beni süzdüklerini hissedebiliyordum. Belki de tilki kuyruğumu görmeye çalışıyorlardı. Ertesi gün birbirinden absürt dedikoduların kulağıma geleceğinden emindim. *Bırak konuşsunlar*, diye geçirdim içimden, çenemi kaldırarak. Geçen yıl hakkımda o kadar çok söylenti çıkmıştı ki artık bunu gülünç bulmaya başlamıştım. Bazen uykuya dalmadan önce Xiaomin'den onları bir masalmış gibi bana anlatmasını isterdim.

Saray, Yanshi Tepesi'nin yamacına inşa edilmişti. Tam vakitinde gelmiştik. Dağların arkasında alçalan güneş ışığı duvarlara kusursuz bir açıyla vuruyordu. Her şey beyaz ve altın tonlara boyanmıştı. Sarayı aslında kendim için istememiş olduğum hâlde nefesim kesildi. Gerçekten çok güzeldi. Tanrılara yaraşır türden bir yerdi. Tüm ihtişamlarıyla parıldayıp usta eller tarafından sütunlara oyulmuş detaylı bulut ve takımyıldızı motiflerini ve çinileri istiridye kabukları gibi ışıltatırlardı. Du-

varların çevresinde mavi tonlarda parıldayan göller ve nehirler yer alıyordu. Bahçelerse taşlarla, çardaklarla ve gür osmantus ağaçlarıyla bezenmişti.

“Beğendin mi?” diye sordu Fuchai. Saraya değil, bana bakıyordu.

“Tabii ki,” dedim.

“Gerçekten mi?”

“Düşündüğümünden bile daha güzel. Rüya gibi.”

Dudaklarında koca bir gülümseme belirdi ve elimi tutarak beni içeri soktu. Kafamı çevirdiğim her yerde görülecek yeni bir şey, şaşırtıcı bir detay vardı: mermer odalar, kıymetli taşlar, sedefli sütunlar, ateşte dövülmüş süslü bronz eşyalar, özenle biçilmiş otların üzerinde süzülen beyaz kuğular ve tavus kuşları. Yere düşen tüyleri karı andırıyordu.

“Madem sarayı kadar çok beğendin senden bir şey isteyebilir miyim?” diye sordu Fuchai. İçinde bulunduğumuz oda o kadar büyüktü ki sesi yankılanıyordu.

Her zamanki gibi naz yaptım. “Ne istediğine bağlı.”

“Benim için dans eder misin?” dedi neredeyse utanarak.

“Ama burada müzik çalmıyor,” dedim gülerek.

“Müzik var. Çoktan hazırladım.” Henüz incelemeye fırsat bulamadığım bir köşeyi işaret etti. Gerçekten de çalgıcılar çoktan yerlerini almaya başlamıştı. *Guqin*ler ışıktaki parıltıya, flütler ve davullar hazır bekliyordu.

Dans etmeye başladım. İnce kollarım, etrafımda havalandıran kuğular kadar zarif daireler çiziyor, ayaklarım taşın üzerinde sessiz ve çevik hareketlerle süzülüyordu. Bedenimin her zerresi, her bir uzvum ve kasım kontrolüm altındaydı. Müzik hızlanırken içimde bir şey hissettim. Mutluluk değildi. Hiçbir zaman tam olarak mutlu hissetmemiştim. Bir başarı hissiydi daha çok. Güneş yüzüme vuruyor, Fuchai ise dünyadaki her şey kaybolup gitmiş, benden başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi beni izliyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Antrenman alanı kışın soğukluğunda sakindi. Toprak kıpkırmızı, arkasındaki gökyüzüyse koyu maviydi. Bir araya geldiklerinde ufuk ortadan ikiye bölmüş gibi görünüyordu. Sarayın en iyi askerleri açıklığın bir ucundan diğerine kadar sıra sıra dizilmişti; yüzleri soğuktan pembeleşmişti ve elleri kılıçlarını sımsıkı tutuyordu. Hepsi önlerine bakıyordu. Muhtemelen donuyor olmalıydılar ama hiçbirisi titremiyor, dimdik duruşlarından ödün vermiyordu.

Öte yandan ben, ahşaptan yapılmış yüksek platformlarda, Kral'ın, eşlerin ve diğer saray kadınlarının yanında üşüyordum. Hepimize beş dakikalık aralıklarla içecekler servis ediliyordu ve üzerimizde kalın paltolar vardı. Hemen aşağıımızda yanan ateşin sıcaklığı dalgalar hâlinde yükselerek bizi sıcak tutuyordu.

“Bu, yılın en eğlenceli etkinliğidir,” dedi Fuchai, dalgın dalgın elimin üzerini okşayarak. En önde, askerleri en iyi şekilde görebileceğimiz yerde oturuyorduk. Altımızdaki minderler bile farklıydı. “Kazananlara verilecek altın, terfi, daha iyi teçhizat gibi ödüller cazip olsa da herkes asıl onur uğruna savaştır. İyi izle.”

Gonk sesi duyuldu.

Askerler duruşlarını bozup büyük bir çember oluşturdular. İki kişi öne çıkıp çemberin merkezine geçti. Atmosfer değişmiş, gerilmişti. Oğlanların ikisi de gençti, henüz çenelerinde tüy bitmemişti. Dizginleyemedikleri enerjileri ve gerilen kasları bana ağıllarda yetiştirilen, yeni yaş almış tayları anımsatıyordu.

İlk askerin kılıcını çektiği ânı güç bela fark ettim. Yalnızca gümüşü bir parıltı ve ışık gördüm. Silah havada diğeriyle çarpıştı. Metale sürtünen metalin şiddetli gıcırtısı kulaklarımızı doldurdu ve sonra ikisi de nefes nefese kalmış vaziyette geri çekildi.

Birkaç saniye sonra asker tekrar saldırıya geçti. Bu sefer kılıcını kaldırarak öne doğru atıldı. Attığı adımlarla yükselen tozlar kırmızı bir bulut oluşturunuyordu. Bedeni bulanık bir silüetten ibaretti, yalnızca zırhının ışıltısı görünüyordu. Homurdanarak tüm gücüyle bir sonraki saldırısını yaptı, kılıcı havada süzüldü. Metal çınladı. Diğer asker darbeyi omzuna aldı. Sendeledi, kılıcı tutan kolu titriyordu.

Kalabalıktan tezahürat sesleri yükseldi.

“Bu... Hepsi bu kadar mı?” diye sordum. “Kazandı mı?”

Fuchai gülümsedi. “İzlemeye devam et.”

Yaralanan asker Kral’ın dikkatinin üzerinde olduğunu hissetmiş gibiydi. Yüzü kıpkırmızı kesildi. Sonra dişlerini sıkıp koşarak diğerinin üzerine atıldı, birlikte yere düştüler. Çıkan ses o kadar yüksekti ki irkildim. Fakat bu, onları yavaşlatmadı. Kılıçları toprağın üzerine öylece duruyordu. Artık sadece tekrar tekrar indirilen vahşi yumruklar vardı. Biri kafasını çevirip tükürdü. Tükürüğü kanla kırmızıya boyanmıştı ve içinde beyaz bir şey vardı. Bir dişe benziyordu.

“Ah, gördün mü?” Fuchai başını yana eğdi. “Daha yeni başlıyoruz.”

Tezahüratlar giderek şiddetlenirken karnıma bir soğukluk çöktüğünü, boğazıma yükselen safrayı hissediyordum. Bu askerlerin topraklarımızı işgal edip insanlarımızı öldüren kişiler

olduğunu unutmak zordu. İzlediğim bu şey çok... vahşiydi. Acımasızdı. İlk asker diğerinin üzerine çıkmıştı, oğlan kendini kurtarmak için kıvrılırken yumruğunu tekrar tekrar çenesine indiriyordu. Bir an sonra kırılan bir kemiğin çatırtısı duyuldu.

Platformdaki kadınlar hep bir ağızdan bir şaşkınlık nidası koyverdi. Fakat baktığım herkes büyülenmiş gibi onları izlemeye devam ediyordu. Hemen arkamızda oturan Zhengdan hariç herkes. Arkadaşımın yüzü gerilmiş, kaşları çatılmıştı.

Gözleri askerlerin değil, kenarda duran General Ma'nın üzerindeydi.

Boğuk bir haykırış duyunca dikkatimi tekrar askerlere çevirdim. Dövüşü kazanıyor gibi görünen asker botunun topuğuyla diğerinin karnına basıyordu. Yüzünde soğuk, tatmin dolu bir ifade vardı. Değişen ışıklar ve gölgeler yüzünü bir anlığına evimize gelen adaminkine benzetti. Susu'yu deşip yerde kan kaybindan ölmeye bırakan adam.

Fuchai'nin tenime değen eli bir anda buz gibi soğuk gelmeye başladı. Fakat sebepsiz yere elimi çekemezdim. Arkamı dönünce gözüme Leydi Yu ilişti, renkli bir şemsiyenin altında oturuyordu. Antrenman alanından yükselen toz bulutlarına rağmen üzerinde şeftali rengi bir *hanfu* vardı ve dolgun dudaklarıyla yuvarlak yüzünü vurgulayan makyajı her zamanki gibi kusursuzdu.

Hepimiz üzerimizdeki gözleri fark etmek için eğitilmiş-tik. Bakışları ânında benimkileri buldu, yüzündeki ifade nefret değil, merak doluydu. Bir soru sorar gibiydi. *Anlaşmamızı hatırlıyor musun?*

Elbette hatırlıyordum. Leydi Yu'nun ailesi planımın önemli bir parçasıydı.

Kral'a doğru eğilip alçak sesle, "Fuchai," diye mırıldandım. Aşağıda, askerlerin yaralı hayvanlarinkini andıran haykırışları ve iniltileri devam ediyordu. "Fuchai, sence de Leydi Yu bugün çok güzel görünmüyor mu?"

“Ha?” dedi Fuchai dalgın dalgın. Dikkati askerlerin üzerindeydi.

“Saçlarını mı değiştirmiş?” diye üsteledim. “Yüzüne çok yakışmamış mı sence de?”

Sonunda Fuchai dikkatini kanlı dövüşten ayırıp arkasına baktı. Leydi Yu yapması gerekeni biliyordu. Tam o anda pal-tosunu düzeltiyormuş gibi yaparak önünü hafifçe açtı ve köp-rücük kemiklerinin altındaki bembeyaz, pürüzsüz teni ortaya çıkardı. Saçları ışıltıyor, gözleri Tai Gölü’ne vuran güneş gibi parlıyordu. Hakkını yiyemezdim, saraya gelişimden önceki yıllarda Kral’ın kalbini nasıl çaldığını anlayabiliyordum.

Artık Fuchai’nin gözünde bir değerim olduğunu biliyordum ama onu anlatıldığı gibi şarap ve kadın düşkünü, hovarda kral olmaktan vazgeçirdiğimi düşünecek kadar kibirli değildim. Gözleri Leydi Yu’nun üzerinde oyalandı. “Hımm,” dedi düşünceli bir tavırla. “Sanırım haklısın.”

“Bir sürü askerin peşinden koştuğunu duydum,” dedim. Biraz abartıyordum ama yalan değildi. “Dövüşenler var ya?”

Fuchai’nin kaşları çatıldı. Biz konuşurken askerlerden birinin kolu mide bulandırıcı bir açıyla bükülmüş, yüzü acıdan kireç kesilmişti. Toz toprağın içinde karaya vurmuş bir balık gibi debeleniyordu. “Evet?”

“Onur için dövüşüyor olabilirler. Fakat... bir yandan da onu etkilemeye çalışıyor olamazlar mı sence?” Başka bir şey söylemedim, sonuca kendi başına ulaşmasını bekledim.

Çok geçmeden Fuchai’nin yüzüne karanlık bulutlar çöktü. Başkalarının arzuladığı bir şeyden, rekabetten daha çekici bir şey olamazdı. Annemin dediği gibi, kuzguna yavrusu şahin görünürmüş.

Hışımla Leydi Yu’nun yanına gitmesini beklemiştim ama o tereddüt ederek elimi sıktı. “Gidersem kendini yalnız his-seder misin?”

Hissedeceğim tek şey memnuniyet olur. “Biraz,” diye yalan söyledim. “Ama son birkaç haftadır seni kendime saklayarak bencillik ettim. Seni memnun edecek her şey beni de memnun eder.”

Elimi tekrar hafifçe sıktı ve yerinden kalkarak arkaya yürüdü. Ortalık ayağa kalktı. Bütün platformdaki tüm kadınlar yerlerinden kalkıp reverans yaptı. Dövüş hâlâ devam ediyordu ama asıl gösteri buradaydı. Onlar Fuchai'nin Leydi Yu'nun yanına oturmasını izlerken ben de onların parıldayan gözlerini ve usulca hareket eden dudaklarını izledim. Leydi Yu sırtını dikleştirip gülümsedi. Böbürleniyordu.

Gongun o tok, yankılanan sesi tekrar duyuldu. Dövüşün galibi olan asker sendeleyerek çemberden çıkıp tezahürat eden seyircilere doğru ilerledi. Diğeriyse dışarı sürüklendi. Kenardan onları izleyen askerler tekrar toplandı ve dövülecek olanlar çemberin ortasına geçti. Birbirine çarpan kılıçların sesi, metalin uğultusu tekrar duyuldu, kanlar döküldü. Bir adım ileri, bir adım geri. Tekrar ve tekrar. Askerlerin ayaklarının altındaki toprak dökülen kanla kararırken kadınlar rahat koltuklarında, kürklerine sarınmış vaziyette oturuyor, hizmetkârlar taze üzümle dolu tabaklar servis ediyordu.

Üzümlerle oynayıp dursam da çok azını yedim. Aşağıda devam eden şiddetin nahoş kokusu burnuma çalındığında mide bulantım daha da kötüleşti.

Soğuk, mavi gökyüzünde güneş yükseliyordu. Daha fazla askerin öne çıkıp yenilmesiyle çember giderek seyrekleşiyor, kaybedenler hemen eleniyordu. Kazananlar da sona en güçlüleri kalana kadar diğer kazananlarla dövüşüyordu. Sona en uzun galibiyet serisinin sahibi General Ma'nın kalması kimseyi şaşırtmadı. Çıktığı düelloların her birinde ilginç bir olay yaşanıyor. Başta ondan çok daha hızlı ve güçlü görünen ve başarıyla bir sonraki aşamaya geçen askerlerin hepsi dövüşün sonunda bir hayli yorgun düşüyordu. Ne de olsa güç, yetkinlikten

daha önemliydi. General Ma'yı *yenebilecek* askerler yüzleşecekleri sonuçlardan ya da üstlerini utandırmaktan korktukları için kendilerini tutuyordu. Tüm gösteri erkeklerin kırılğan egolarını tatmin etmek ve pohpohlamak için planlanmış bir saçmalıktı.

Öyle ki bir asker kendini General'in önüne atıp ondan merhamet dilenmişti.

General Ma'nın dudağındaki kesik usul usul kanıyordu. Onu silmeye yeltenmeden etrafına bakındı, gözleriyle herkese meydan okudu. "Benimle dövüşecek kimse kaldı mı?" dedi. "Hiç kimse yok mu?"

Sessizlik. Herkes itinayla gözlerini kaçırıyordu.

General sırtıttı. "Gerçekten mi? Kimse şansını denemeyecek mi?"

"Ben denerim."

Ortama şaşkınlık çöktü. Herkes sesin kimden geldiğini görmek için bir oraya bir buraya dönerken kumaş ve metal sesleri duyuldu. Konuşan aşağıdaki askerlerden biri değildi. İzleyicilerden biriydi.

Kalbim tekledi.

Zhengdan ayağa kalktı, başı dimdikti. Bu an kaderinin bir parçasıymış, yıllarca bunun için talim yapmış gibi çoktan kollarını sıvamaya başlamıştı. Belki de öyleydi. Soğuk gökyüzünün altında, ağır sessizliğin ortasında, bu gözüme kaçınılmaz bir son gibi göründü. Askerin babasının miğferiyle kapısına gelmesinin üzerinden yıllar geçmişti ama Zhengdan hâlâ her kış sabahı dışarıda oturup babasının gelmesini bekleyen kızdı.

"Ee?" dedi. Sesi sakın, neredeyse neşeliydi ama altında otların arasında süzülerek saldırmaya hazırlanan bir yılanın tehdidi saklıydı.

General Ma'nın şaşkınlığını üzerinden atması vakit aldı. "Sen mi?" Kaşları çatıldı.

"Evet ben. Bir problem mi var?"

General Ma Kral'a döndü, ona sessizce soru sorar gibiydi. *Bir problem var mı?*

Saray kadınlarının sahte bir düelloya katılması konusunda herhangi bir kural olduğunu sanmıyordum ama şimdiye dek buna teşebbüs eden biri olduğundan şüpheliydim.

Fuchai bir General'e bir de Zhengdan'a baktı, yüz ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. Herkes nefesini tutmuş bekliyordu. Hizmetkârların çoktan dizlerini büktüklerini, Kral öfkelenirse kendilerini her an yere atmaya hazır beklediklerini gördüm. Kısa bir sessizlikten sonra Fuchai'nin yüzüne bir gülümseme yayıldı. Öne doğru eğildi. "Ah, günüm beklediğimden daha eğlenceli geçiyor," dedi. "Neden olmasın?"

Zhengdan'ın bakışları bir bıçak kadar keskindi. "Teşekkürler, Majesteleri," dedi ve reverans yaparken olması gerekenden çok daha aşağı eğildi.

"Ona kafa tutabileceğinden emin misin?" diye sordu Fuchai, Zhengdan'ın süzerek. Benden bile minyondu, kolları o kadar inceydi ki biri parmaklarını bileğine dolasa boşluk kalırdı. "Sana yumuşak davranmayacak."

"Biliyorum," dedi arkadaşım saçını geriye atarak. "Ben de ona yumuşak davranmayacağım."

Fuchai'nin gülümsemesi genişledi. "Ne kadar da... ilginç. O hâlde neden gidip hazırlanmıyorsun? Eminim sana bir zırh ayarlayabiliriz ama üzerine bol gelecektir."

Aşağıdaki askerlerden bazıları onunla alay etmeye başlamıştı, göz ucuyla birbirlerine bakıp kıs kıs gülüyorlardı. Kadınlar da kendi aralarında fısıldaşıyordu. Kimi gerçekten etkilenmiş görünüyordu, kimi de bu onu tek parça hâlinde son görüşleriymiş gibi Zhengdan'a endişeyle bakıyordu.

İçim karanlık bir dehşet duygusuyla doldu. Yanımdan geçerken Zhengdan'ın sırtı eğitilmiş askerler gibi dimdikti. Dikkatini çekmeye çalıştım. *Dur*, dedim içimden. Koltuğumun

kenarını sıkıp bir şekilde beni duymasını umdum. *Mantıklı düşünemiyorsun.*

Bakışlarımız buluştuğunda bana yalnızca göz kırptı ve dudaklarını kıpırdattı: *Endişelenme. Kazanabilirim.*

Korktuğum şey de buydu ya.

Zhengdan çembere girdiğinde âdeta başka birine dönüşmüştü. Kelebekli saç tokaları, narin boynundaki inci kolye gitmişti. Kuzgun karası saçları babasınınki gibi bronz bir miğferin içinde toplanmıştı, omuzlarında kalın yastıklar vardı ve gövdesi güneşin altında ejderha pulları gibi parıldayan plakalarla kaplanmıştı. General Ma'nın karşısında yerini alıp dövüş pozisyonuna geçerken yüzündeki çizgiler bile daha keskindi. Bir elinde ağır bir kılıç tutuyordu, diğeriniyse önüne kaldırmış, iki parmağını General'e doğrultmuştu.

General Ma da onunkine karşılık duruşunu değiştirdi. Şu ana dek yüzünde eğleniyormuş gibi bir ifade vardı, kazanmaya bile değmeyecek bir dövüşe zorlandığını düşünüyordu. Fakat Zhengdan'ın hareketlerindeki kesinliği ve kılıcı tutuşundaki aşinalığı fark etmiş olmalıydı.

Kucağımda kavuşturduğum ellerim terliyordu. Nefes almakta zorlanıyordum.

Gonk çalınır çalınmaz Zhengdan saldırıya geçti. Kılıcı havayı delip geçerek generalin boğazına doğru ilerledi. Ma son anda kaçtı ama bu stratejiden ziyade bir refleks gibiydi. Ayakları hafif de olsa sendeledi, topukları toprağa battı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı, gördüklerine inanamıyormuş gibiydi. Aynı ifade etrafımdaki izleyicilerin yüzünde de vardı. Fısıldaşmalar yerini sessizliğe bırakmıştı. Duyulan tek ses Zhengdan'ın kılıcının uğultusuydu.

Zarafetle dövüşüyordu. Çok güzeldi. Hareketleri taşların üzerinden akan sular ya da ağaçların arasından esen rüzgâr ka-

dar akışkandı. General'e peş peşe darbeler indiriyordu. Bileğinin bir hareketiyle gökten kızıl şimşekleri yağdırdığını, savaşta binlerce askerden oluşan bir tabura önderlik ettiğini görür gibiydim. Bu arkadaşımın en doğal hâliydi, istediği şeyi yaptığı hâli. Ayakları kendinden emin hareket ediyor, General'in kaba ve hoyrat hamlelerine kolaylıkla ayak uyduruyordu.

Bir darbe. Sonra bir tane daha. General'in üzerine yürüyor, onu geri çekilmeye zorluyordu. Kılıcı artık bulanıklıktan ibaretti.

Bütün gözler onun üzerindeydi. Gökyüzü bile onu izliyor gibiydi.

Generale karşı koyan kız. Yue'ye karşı Wu.

"Seni kim eğitti?" diye sordu General Ma. Son hamlesinden zar zor kaçmıştı.

"Hiç kimse," dedi Zhengdan. "Kendi kendime öğrendim."

Endişeme rağmen bir yanım onunla gurur duyuyordu. Köyden hiç ayrılmasaydı, annesini dinleyip o yaşlı, gözlerinin feri gitmiş adamlardan biriyle evlenseydi, hayatının geri kalanını kafese kapatılmış bir kuş gibi geçirecekti. Güzelliği hariç her şeyi solup gidecekti.

Ama burada resmen göz kamaştırıyordu. Kılıcının her bir hamlesi, bedeninin her bir dönüşüyle ışıldıyordu. Hiç acıması yoktu.

Ma'nın açığını yakaladığında ileriye atıldı, kılıcının ucu General'in boğazının birkaç santim uzağında durdu. Adam donakaldı. Kılıcı düşüp yerde sekti.

Köylüler arasında dilden dile dolaşan hikâyelerin tam tersiydi bu. Tırnaklarının arasına kan dolmuş güzel bir kız. Tehlikeden kurtarılmaya ihtiyacı olmayan bir kız. Tehlikenin ta kendisi olan bir kız.

Zhengdan kılıcını adamın boynuna biraz daha yaklaştırdı. Arada neredeyse hiç mesafe kalmamıştı, istese ufacık bir hareketiyle derisini yarabilirdi. Bunu yapmayı ne kadar çok istedi-

ğini biliyordum. Sesi zihnimde yankılandı. *Bir gün boynuna bir kılıç dayayacağım...* Bu vahşi arzuyu yüzünde görebiliyordum.

General hareketsiz bir şekilde duruyordu, boğazındaki tendonlar gergindi. Korkusu yadsınamazdı.

“Kazandım,” dedi Zhengdan yüksek, kendinden emin bir sesle. Sonra kılıç tutan kolunu indirdi.

Kimse kıpırdamadı. General Ma düşen kılıcına, boş kalan ellerine baktı. Ne olduğunu anlamamış gibiydi. Nefes nefeseydi, dudağındaki yarıktan kanlar akıyordu ve alnı terden sırılsıklam olmuştu. Önce yanakları kızardı. Sonra yüzü karanlık, çirkin bir duyguyla çarpıklaştı. Hızlı olmuştu, o kadar anıydı ki fark edilmesi mümkün değildi. Fakat benim içime çoktan kurt düşmüştü.

Birbirine ağır ağır vurulan ellerin sesi bu huşu dolu ânı bozdu.

Bu Fuchai’ydi. Ayağa kalktı, paltosunun ipeksi siyah kürkleri etrafında dalgalanıyordu. Dudakları bir sırtışıyla yukarı kıvrıldı. “Heyecan dolu bir performanstı,” dedi. “Gerçekten. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.”

İzleyiciler de onun ardından bir alkış tutturdu. Birbirine vuran eller bir savaşın ardından çalınan savaş davullarının öfkeli vuruşları gibi yankılanıyor, kızıl renkli toprağı inleterek bir tarafın yenilgisini ilan ediyordu. Zhengdan zafer pozunu veriyordu, gözlerini birinin onu izlediğini umar gibi göğe çevirmişti. Güneş ilahi bir ışık gibi üzerine vuruyordu.

Yine de her yanımlı sarmış o soğuk ürpertiye bastıramadım.

O gece ateş başında ellerimi ısıtırken Fuchai odama geldi, peşinde bir dizi hizmetçi vardı. Hepsi ellerinde bir kutu taşıyordu.

“Bu nedir?” diye sordum yavaşça ayağa kalkarak. *Hanfu*-mun ipek kumaşı tenimin üzerinden kayarak aşağı döküldü.

Geleceğini bildiğim için pudramı henüz tazelemiş, boynuma gül suyu sürmüştüm.

Fuchai gülümseyip ellerini çırpı. Kutular hemen yere kondu ve kapakları açıldı. Bir an için neredeyse kör oldum. İçlerinden bu zamana kadar gördüğüm en parlak mücevherler döküldü. Gözlerimi orman yeşili yeşim taşlarında, bronz aynalarda, incilerde, şık porselenler ve fildişinden oyulmuş Anka kuşlarında gezdirdim.

“Hepsi senin,” dedi Fuchai. Gösterişli kolyelerden birini alıp yavaşça yanıma geldi. Ufak bir hareketiyle hizmetçilerin hepsi reveranslarını yapıp dışarı çıktı, baş başa kalmamız için kapıyı arkalarından kapattılar. “Ne düşünüyorsun?”

Ona sırtımı döndüm. “Özel bir gün mü? Sabah pazarında bedava mücevher mi dağıtıyorlardı?”

Gülümsediğini hissedebiliyordum. Elleri şaşırtıcı dercede nazikti, klipsi tek seferde taktı. “Bunu bir... telafî olarak kabul et. Düelloların yarısında seni yalnız bıraktığım için.” Sesinde yapmaması gerektiğini bildiği hâlde kötü bir şey yapmış bir çocuğu andıran utangaç bir tını vardı. Kendini sahiden suçlu hissettiğini fark edip şaşkına döndüm. Bu... görülmuş bir şey değildi. Kralların birçok eşi olması ezelden beri olağandı. On-
dan ufacık bir ilgi görmek bile kadınların minnettarlıktan ağ-
lamasına yeterdi. Onları yok sayıp ölüme terk etmesi de bir o kadar normaldi. Onu gerçekten bu kadar etkilemiş miydim?

“Çok ilginç bir düelloydun,” dedim konuyu değiştirerek. El-
bette ona öfkeli değildim, Leydi Yu’nun yanına gitmesini *ben*
istemiştim. Ama bana borçlu olduğunu hissetmesi işime gelirdi.

“Ah, değil mi ama? Sanırım General’in yüzünün yedi sū-
rahi şaraptan sonra bile bu kadar kızardığını görmemiştim. Ağzının payını aldı.”

Kafamı çevirdiğimde gülüyordu.

“Kızmadın mı?” diye sordum.

“Neden kızayım?” Elleri hâlâ ensemdeydi, parmaklarının sıcaklığını tenimde hissediyordum. “General'im ve kadınlarımdan biri dövüştü. İkisi de benim. Sonuç ne olursa olsun kazanan benim.”

Bazen aklının işleyiş şekline şaşıyordum. “General'in böyle düşündüğünden emin değilim,” dedim usulca.

“Muhtemelen düşünmüyordur.” Omuz silktilti. “Zixu, General'in egosunu biraz da olsa tatmin etmem, onurunu okşamam gerektiğini söylüyor.”

Yine Wu Zixu. “Bunu nasıl yapmanı öneriyor?”

Bu konudan çoktan sıkılmıştı. “Neyse ne. Bunun hakkında konuşmayı bırakalım,” diye mırıldandı. Eli boynumdan belime kaydı. Üzerine sinmiş sabahtan kalma kanın, soğugunkine karışmış kokusunu alabiliyordum. “Ne dersin?”

“Kulağa önemliymiş gibi geliyor,” diye üsteledim.

Bir şey söylemedi. Bunun yerine omzumu öptü.

“Fuchai,” dedim. Bu bir hataydı. Dikkatini çekmek istemişim ama üzerinde amaçladığımdan farklı bir etki yaratmıştı.

“Sanırım adımı söylediğini duymaktan hiç bıkmayacağım.” Kolunu belime daha sıkı doladı. Boynuma bir öpücük daha kondurdu, dudakları kolyenin soğuk boncuklarında gezindi. “Yemin ederim bazen... yalnızca senin yanımdayken kendimi bir insan gibi hissediyorum. Anlıyor musun?”

“S-sanırım.”

“Güzel.”

“Ama Fuchai...”

Dudaklarından iç çekişi andıran ufak, yumuşak bir ses dö-küldü. Hemen sonra etrafımdan dolayı önüme geçti, avucunu yanağıma koydu. Gözleri koyulaşmış, göz bebekleri irileşmişti. Kirpikleri öyle uzundu ki fenerin ışığında yüzüne gölgeleri düşüyordu. “Biliyor musun, eskiden,” diye söze girdi, dudakları ağır ağır boynumdan yukarı tırmanıyordu, “Göklerin bana eziyet ettiğini düşünürdüm. İstedğim son şeyken beni kral ol-

maya zorladılar. Babamı elimden aldılar.” Her birkaç sözcükte bir beni yeniden öpüyordu. Sanki zehirlenmişti de panzehri benmişim gibi bir çaresizlik ve hevesle hareket ediyordu. Dokunuşundan rahatsız olmuyordum. Korkunç olan da buydu. Fiziksel açıdan... kesinlikle hoş olmadığını söyleyemezdim. Kalbimin derinliklerinde ondan nefret ediyorsa, ölmesini dilesem de bedenim ona tepki veriyordu. “Bu lanet taş kafama konar konmaz arkadaşlarımı da benden aldılar. Birlikte büyüdüğüm, okula gittiğim herkesi. Bana bir yabancıymışım gibi davrandılar. Konuşacak, güvenecek hiç kimsem yoktu.” Tacına dokununca başından kaydı, mürekkep karası dağınık saçları alnına düştü. Bir kez daha dokununca tacı yanımdaki yatağa düştü, cilalanmış altın, beyaz çarşafın üzerinde parlıyordu.

Bu bir tür kurala aykırı olmalı, diye geçirdim içimden, o çenemi, dudağımın kenarını öperken. Nefesleri düzensizleşmişti.

“Saray görevlilerinin hakkımda ne düşündüğünü biliyorum,” diye devam etti. Sesi hırıltılıydı. “Beni bir hayal kırıklığı, babamın gölgesi olarak görüyorlar. Hepsi onun kral olmasını istiyor.” Acı acı güldü, *hanfumu* parmaklarının arasında sıkıttı. “Ne tesadüf ki ben de aynısını istiyorum. O zaman hiçbir şey, *hiçbir şey* beni kısıtlayamazdı. Ama gökler hálime acımış olacak ki seni bana gönderdi. Benim güzel Xishi’m.” Aramızdaki her bir santim canını yakıyormuş gibi beni sımsıkı kendine bastırırdı. “Beni öldüreceksin.”

Ellerini saçımda gezdirmesine, beni yanan ateşten uzaklaştırmasına izin verdim. Bedenim bana ihanet etse de aklıma tutunmaya, zihnimdeki netliği kaybetmemeye çalışıyordum. Bu bir satranç oyununa benziyordu. Kendimi kaybedemezdim, buraya neden geldiğimi unutamazdım.

“Öp beni,” dedi boğuk bir sesle, içten ve ahmak bir tavırla. “Hiçbir şey düşünemeyecek hâle gelene dek öp beni.”

Dediğini yaptım. Kollarımı boynuna dolayarak parmak uçlarımda yükseldim. Yumuşacık dudakları benimkileri buldu

ve öpücüğü derinleştirdi. Dilinde şeftali şarabına benzer hoş bir tat vardı. Düşüncelerim dört dönüyor, delirmiş gibi oradan oraya sıçırıyordu. Bazısı içinde bulunduğum duruma diğerinden daha yardımcı oluyordu. Şehirdeki bütün genelevleri ziyaret ettiğiyle ilgili dedikodular doğru olmalıydı. Elleri oldukça becerikliydi, yeterince pratik yaptığı açıktı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Tam şu anda. Bilmek istiyorum.”

“H-hiçbir şey.”

Beni daha sert öptü, düşüncelerim aklımdan uçup gidi-verdi. “Söyle.”

“Hiçbir şey. Hiç kimse, yalnızca...” *Sen*, demek istemiştim. Dilimin ucundaki kelime buydu. Ama dudaklarımdan başka bir şey döküldü. “Fanli.”

Fuchai suratına bir tokat yemiş gibi irkilene kadar ne dediğimin farkında bile değildim. Hâlâ nefes nefeseydi, dudakları şişmişti ama gözleri şaşkınlıktan ardına kadar açılmıştı. “Ne dedin sen?”

“B-bir... şey d-demedim...” Endişem giderek tırmandı. *Açıkla*. Bir açıklama bulmam, her şeyi eski hâline döndürmem gerekiyordu ama zihnim bomboştu. Yalnızca kulaklarımdaki uğultuyu duyabiliyordum. “Ben—”

“Fanli dedin.” Hâlâ beni yanlış duyduğunu düşünüyor, onu düzeltmemi bekliyormuş gibi konuşuyordu. “Bu, Yue’nin askerî danışmanının ismi.”

Bayılacakmışım gibi hissetmeseydim gülerdim. Bazen Fuchai o kadar umursamaz oluyordu ki kendi saray görevlilerine yanlış isimle sesleniyor, insanlara doğru ünvanları yerine “sen” diye hitap ediyordu. Ne var ki *bu* ismi hatırlayacağı tutmuştu.

“Dilim sürçtü,” dedim sesimi düz tutmaya çabalayarak. Yüzümdeki suçluluk ifadesini silip attım. “Öyle demek istemedim. Sadece...” Bir bahane bulmaya çalıştım. Ne olursa. “Az

önce Wu Zixu'dan bahsettiğimiz için öyle dedim. Yue sarayında kimin ona benzer bir pozisyonda olduğunu düşünüyordum."

Yüzündeki ifadeyi okumak mümkün değildi. Yanan ateşe rağmen oda hiç olmadığı kadar soğuktu. "Beni öperken mi?"

Onca eğitime rağmen yanaklarımın kızarmasına engel olmadım. "Ben... Bir anlığına aklım başka bir yere kaydı işte. Hepsi bu. Bir anlamı yok."

Fuchai yüzünü ateşe döndü, gözleri dalgındı. Ellerini arkasında birleştirmiş, kasları gerilmişti. Birkaç saniye önceki savunmasızlığına, heyecanına, sıırıslıklam âşık bir delikanlı gibi dudaklarını boynumda gezdirmesine rağmen aniden gözüme tam bir kral gibi görünür olmuştu. Tek sözüyle yüzlerce insanı öldürebilecek bir kral. İçimi bir korku sardı. "Belki de Zixu haklıydı," diye mırıldandı kendi kendine.

Biri eline ağır bir çekiç alıp ciğerlerime indirmişti sanki. Nefes alamıyordum. Her şey durmuştu. Zeminin paramparça olacağından korkuyordum. Bu gerçek olamazdı. Bu kadar hazırlıktan ve plandan sonra böyle bir hata yapmış olamazdım. Evet, Zhengdan talim alanında düşüncesizce davranmıştı ama dikkatli olması gereken kişi bendim. "Ne... konuda haklıydı?"

Hiçbir şey demedi. Yüzü soğuk ve ulaşılmaz görünüyordu. *Hanfusunun* kollarını savurarak dönüp kapıdan çıktı. Dışarıda bekleyen hizmetçilerin şaşkın reveranslarını duydum, arkasından titreyen fenerleri gördüm ve içimde farklı bir korku hissettim. Yarın Kral'ın odamda öylece çıkıp gittiğini duymayan kalmayacaktı. Onu sinirlendirecek ne yaptığımı hakkında fikir yürüteceklerdi ama kimsenin gerçekte ne olduğunu tahmin edebileceğini düşünmüyordum. Kalbim dilime ihanet etmişti. Bir anlığına açgözlülük edip dudaklarımda başkasının dudaklarını hayal etmiştim.

Titreyerek dizlerimin üzerine çöktüm. Parıldayan mücevherlerle dolu odamda yapayalnızdım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Sonraki haftalar boyunca cezamı bekledim. Neredeyse Kral'ın beni hayal gücümün eziyetiyle baş başa bırakmasındansa o gece yapacağını yapmış olmasını diliyordum. Bu, boynunu idam edilsin diye uzatmak ama baltanın ne zaman ineceğini bilmemek gibi bir şeydi. Fakat her şey korkutucu ölçüde sessizdi. Fuchai o gecedan bir daha bahsetmemişti. Hâlâ vakti olduğunda odama gelmeye devam ediyordu. Bana soğuk ya da kötü davranmıyordu. Aksine dans edişimi hayranlıkla izliyor, şarkılarımı keyifle dinliyordu. Önceden olduğu gibi gülüp benimle şakalaşıyor ve rahatımın yerinde olduğundan emin oluyordu. Bazen yanımdayken yüzünden bir gölgenin geçip gittiğini görür gibi oluyordum ama o kadar belirsizdi ki kendimi suçlu hissettiğim için mi bana öyle geliyor emin olamıyordum.

Beş gün geçmişti ve sessizlik devam ediyordu.

Bir beş gün daha geçmişti ve her şey hâlâ sessizdi.

Tam bu olanları unuttuğunu düşünmeye başladığım an balta boynuma indi.

Taht odasına çağrıldım.

Neden çağırıldığıma dair bir açıklama yapılmamış, bilgi verilmemişti. Yalnızca itaat etmem bekleniyordu. Bronz kemerli kapılardan içeri girdiğimde herkes sessizdi, başları öne eğikti. Sırtımdan buz gibi bir ürperti geçti. Bir terslik vardı. Fuchai tahtında oturuyordu, gözleri ânında benimkileri buldu. “Geldin demek. Güzel.”

Boğazım daraldı. Beni ne bekliyordu bilmiyordum ama iyi bir şey olmayacağı kesindi.

Bana gülümsedi ama tavırlarında bir tuhaflık, bir tutukluk vardı. Yalnızca teni hareket ediyordu da altındaki kaslar sabitti sanki. Uzun parmakları tahtın kolçaklarında hafifçe titriyordu. Onu tanımasam... gergin olduğunu düşünürdüm. Neden gergindi? “Tanışmanı istediğim biri var.”

“Kim, Majesteleri?” dedim. Koca salonda sesim çok cılız çıkmış, karanlık tarafından yutulmuştu. Wu sarayına adım attığım günden beri kendimden bu kadar şüphe etmemiştim, hiç böylesine güçsüz hissetmemiştim.

Fuchai tahtındaki boş yere vurarak beni yanına çağırdı. Oturur oturmaz eliyle bir işaret verdi. “Getirin,” dedi.

Kafamı çevirir çevirmez donakaldım.

İçeri taht odasının diğer ucundan girdi. Arkasında parlayan güneş yüzünden ilk bakışta yalnızca silüetini görebildim ama kim olduğunu hemen anladım. Rüyalarımda, sisin içinde, karanlıkta, Sarı Pınarlar’ın ötesinde bile kendi hatıralarım kadar tanıdıktı. Çabasız yürüyüşü, geniş omuzları, çenesinin belirgin eğimi. Taşların üzerindeki adımları sessizdi, hareketleri kendi bölgesindeki bir avcı kadar kontrollü ve zarifti. Yüreğim ağzımdaydı. Yüzünü görebileceğim kadar yaklaştı. Onu son görüşümden bu yana simsiyah saçları uzamıştı. Yüzünün mermer kadar keskin hatları sivri bir bıçakla yontulup daha da keskinleştirilmiş, bir zamanlar oradaki yumuşaklık kesilip atılmış gibiydi. Gözleri ölüm kadar kara, duygudan yoksundu.

Buna rağmen ufacık bir an için de olsa kendine hâkim olamayıp bana bakınca nefesim kesildi.

Fanli.

Kalbimin ta kendisi, güneşimin ışığı. Burada, düşmanın krallığındaydı.

İçimde dizginlenemez bir duygu fırtınası koptu. Birini diğerinden ayırt edemiyordum. Onu gördüğüme mutlu olup olmadığımı soracak olsanız olduğumu söyledim. İçimi kaplayan coşkulu sevinç bu sarayı cennete, beni de tanrıya çevirebilecek kadar kuvvetliydi. Ama aynı zamanda daha önce hissetmediğim kadar kötü, omzuma saplanan o acımasız oktan bile daha keskin bir acı da vardı. Tepeden tırnağa tüylerimi ürperten o dehşet hissini de unutamazdım.

Birinin beni izlediğini o an fark ettim. Hayır, birden fazla kişi tarafından izleniyordum. Fanli ilerledikçe Fuchai ve Wu Zixu, bir bilmeceyi çözmeye çalışır gibi yüzümdeki ifadeye odaklanıyordu.

Ona karşı herhangi bir duygu besleyip beslemediğini anlamaya çalışıyorlar. Kalbinin kime ait olduğunu. Cevap çakan bir şimşek kadar belirgindi. Korkumu bastırdım, yüzüme hoş, olağan bir ifade kondurmak için çaba gösterdim. Fanli'ye eskiden tanıştığım birinden fazlası değilmiş gibi baktım.

Fuchai elini bir kez daha tembelce sallayınca şüphelerim kesinlik kazandı. Taht odasında bekleyen bütün hizmetçiler ve vezirler dışarı çıktı ve kapı arkalarından kapandı. Geriye yalnızca tahtın yanında kan kokusu almış bir tazı gibi bekleyen Wu Zixu kalmıştı.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Fuchai. Hâlâ bana bakıyordu, siyah gözleri kısılmıştı.

Gözlerimi Fanli'den uzaklaştırdım. Bunu yapmak bir uçurumun kenarından atlamaktan ya kendi elime bir balta indirmekten farksızdı. Gözüm onu bir yerden ısınyormuş gibi hafifçe tebessüm ettim. “Sanırım. Yue Krallığı'nın askerî danışmanı.”

Yue Krallığı. Sözcüğü sanki evim, doğduğum ve günün birinde kemiklerimin gömüleceği topraklar değilmiş gibi duygusuzca söylemiştim. Bazen Fuchai nereden geldiğimi, kendi ailesi ve dünyevi bağları olan etten kemikten bir insan olduğumu unutuyor gibiydi. Geçmişte bu sık sık sinirimi bozmuştu ama bugün unutmaya devam etmesi için gökteki tüm tanrılara, bulutlardaki ilahlara ve topraktaki ruhlara dua ediyordum.

Fuchai'nin çatık kaşları az da olsa yumuşadı ama çenesi hâlâ gergindi. Ayağa kalktı. Dimdik sırtı ve başındaki tacıyla tam bir kral gibi görünüyordu. Fanli'ye doğru kollarını açtı, aralarındaki karanlık geçmişi bilmesem bunun dostane bir jest olduğunu düşünebilirdim. "Fanli, seni yeniden görmek ne kadar güzel. Uzun zaman oldu."

Fanli bir metre kadar ilerisinde durdu, soğuk gözleri Wu Kralı'na odaklanmıştı. Kalbim göğsümden fırlayıp ona ulaşmaya çalışıyormuş gibi son sürat atıyordu. "Sizi de öyle," dedi, düz ve duygusuz bir sesle. Benim varlığımı görmezden geliyordu.

Bunca zamandır ona duyduğum özlem göğsümü ağrıtmıştı. Fakat her nasılsa onu şu an, önümde dururken daha çok öz-lüyordum. Aramızdaki birkaç metrelik mesafe kilometrelere bedeldi. Kral'ı bırakarak yanından koşup kollarımı boynuna dolayabilir ve ne olacaksa olsun diyebilirdim. Tarih hiç yaşanmamış, savaş hiç olmamış gibi onu öpebilirdim. Parmak uç-larımı elmacık kemiklerinde gezdirebilir, zarif ellerini tutabilirdim. *Yapabilirdim, edebilirdim*. Şimdi karşımda duruyorken tüm bu ihtimaller zihnimde dört dönüyordu. Fakat ikimiz de olduğumuz yerde, iki yabancı gibi öylece durduk.

"En yeni kadınım la tanıştın mı?" Fuchai değerli bir ganimetmişim gibi beni işaret etti. Başımı eğdim, daha ileri gitmeyeceğini umdum. Fakat beni yanına çağırıp kucağına oturttu ve kolunu çıplak omzuma attı. Daha o sabah benim için özel diktirdiği *hanfuyu* giymemi istemişti. Örümcek ağı kadar ince ve narin, pembe ipekten biçilmiş, her hareketimle parıldayan

incilerle bezenmişti. Üst kısmı neredeyse omuzlarımdan kacak kadar gevşek, eteğiye fazla kısaydı. Ay ışığı kadar beyaz tenimi açıkta bırakıyordu. Kullanışlı değildi; giyen kişinin rahatlığı için değil, bakanın göz zevki için yapılmıştı. Bunun da planın bir parçası olduğunu şimdi anlıyordum.

İçimde sessiz bir öfke kabardı, bir yandan da ihanete uğramış hissediyordum. Bunu ne zamandır planlıyordu? Fanli'nin adını ağzımdan çıkardığımdan beri mi? Belki de ondan bile önceydi. O başka bir adama olan hislerimi test etmek için planlar yaparken kaç gece yanında uyumuştum? Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Kral'a fazla yükleniyordum. Fuchai en büyük düşmanım olsa da şüpheli bir insan değildi. Onu bu plana ikna eden Wu Zixu olmalıydı.

Ona başarının zevkini yaşatmayacaktım.

"Çok güzel, değil mi?" diye böbürlendi Fuchai. İki parmağının ucuyla çenemi sertçe kaldırdı, diğer eliyle yanağımı okşadı. Dokunuşuna doğru eğildim, gözlerim ondan başkasını görmüyormuş gibi kirpiklerimin ardından yüzüne baktım.

Yine de göz ucuyla Fanli'nin bize izlediğini görebiliyordum. Yüzünde tek düşünce, tek duygu emaresi yoktu. Yalnızca sol eli içe doğru kıvrılmış, yumruğunu sıkıyordu.

Cevap verdiğinde sesi etkileyici derece sakindi. "Elbette çok güzel, Majesteleri. Sizin için krallığımızın en iyisini seçtik."

"Ah, neredeyse unutuyordum." Fuchai güldü, ses odada yankılandı. "Onu seçen sendin, değil mi? Ne zevkli adamsın. Kabul etmeliyim ki seni hafife almışım, Fanli. Hakkındaki söylenenlere dayanarak kadınlara dair hiçbir fikrinin olmadığını düşünüyordum. Bana burada, Wu'da hizmet ettiğin zamanı hatırlıyor musun? Sana gönderdiğim bütün o güzel kızları reddetmiştin."

Kasıldım. Kral'ın sesi kulağa sakın gelse de her sözünün ardında birini kesmeye fırsat kollayan dikenler saklıydı.

“Zevk değil, objektif bir bakış açısı sadece,” dedi Fanli hiçbir şey çaktırmadan. “Onu gören herkesin güzel olduğunu düşüneceğinden eminim.”

“Haklısın.” Fuchai beni yakınına çekince onun kokusundan, mürekkebin, kılıç cilasının ve gece yarısı toprağının ağır ve tatlı notalarından başka bir şey alamaz oldum. Saraya ilk geldiğim zamanlarda üzerinde diğer kızların parfümünün kokusunu alırdım. Ama bu kendi kokusuydu ve üzerine sinen parfüm yalnızca bana aitti. Bu beni memnun etmeli, gücümün, etkinin bir kanıtı olmalıydı ama Fanli tahtın önünde durmuş bize bakarken bundan mutluluk duymak mümkün değildi. “Aslında düşününce sana bir teşekkür borçluyum,” diye ekledi Fuchai. Dudağının bir kenarı yukarı kalktı, pis pis sırıttı. “Gerçekten. Xishi sarayına gelene dek hiç mışıl mışıl uyumamıştım.”

Fanli’nin yüzündeki ifade okunaksızdı, en sert yeşim taşından oyulmuş gibiydi ama çenesindeki kasın hafifçe seğirmesi, bakışlarının kararması dikkatimden kaçmadı.

Konuşmayı kes, dedim içimden. Lütfen. Bırak gitsin.

Konuşmayı bıraktı ama yalnızca dudaklarını kulağıma dayamak içindi. Sıcak nefesi sanki içeride yalnızmışız gibi tenimi gıdıkladı. Kalp atışlarını hissedebiliyordum. O anda aklımdan milyonlarca korkunç hayal geçti. Çoğunda boynuna bir bıçak saplıyordum ve kanı akarken tahtının üzerine yığılıp kalmasını izliyordum.

Fanli önümüzde bir heykel gibi duruyordu. Dudaklarının rengi çekilmiş, sert bir çizgi hâlini almıştı. Fuchai kaşlarını kaldırmış onu süzüyordu. Bakışları buluşunca Kral belimi daha sıkı kavradı, gözleri fırtına bulutları kadar koyu ve rahatsız ediciydi. Bir savaş meydanında karşı karşıya gelselerdi Fanli’nin Fuchai’yi alt etmesi saniyeler sürerdi. Fakat savaş meydanı adı üstünde savaş meydanıydı, saray da saray. İkisi ayrı dünyalardı ve burada tüm güç Fuchai’nin elindeydi.

Sessizlik uzun sürdü. Damarlarımda akan kanın sesi kulaklarımda on bin nehre bedel şiddetle uğulduyordu.

Fuchai nihayet arkasına yaslandı, üzerimdeki eli gevşedi. Fanli tepkisizdi, ben de tüm bu süre boyunca yüzümü ifadesiz tutmuştum. Fuchai ve Wu Zixu'nun planladığı o sapkın test her neyse geçmiş olmalıydık. Fuchai başını hafifçe, fark edilemeyecek kadar hafifçe aşağı yukarı salladı. İçim rahatladı. Bitmişti. Bitmek zorunda—

Gümüşün parıltısı gözümü aldı.

Ardından kırmızı geldi.

Çılgılığım boğazımda düğümlendi. Zixu öne atılıp kılıcını çekmiş, her şey çok hızlı olup bitmişti. Kılıcı şimdi Fanli'nin göğsündeydi. Yaradan kanlar akıyor, açık mavi *hanfusunu* boyuyor, Zixu'nun elini ıslatıyordu. Fanli'nin yüzü acıyla buruştu, boynundaki tendonlar gerildi ama gıkını bile çıkarmadı. Kılını kıpırdatmadı.

Bu gerçek olamaz. Olamaz. Midem bulanıyor, başım dönüyor, yer ayaklarımın altından çekiliyordu. Vücudum buz kesti. Boğazım kanayana kadar bağırmak, Zixu'nun elindeki kılıcı alıp onu öldürmek istiyordum. Fanli haricinde bu odadaki herkesi öldürmek istiyordum.

Fanli ölemezdi. Kanı yerde kalamazdı.

Sanki kılıç kaburgalarımı yararak benim göğsümden geçmiş gibi bir acı hissediyordum. Nefes almak bile canımı yakıyordu.

“Bu—” Konuştuğunda Fanli'nin boğazından korkunç bir hırıltı yükseldi ama ses tonu masum, alâkasız, pek de ilgilenmediği bir konu hakkında soru sorar gibiydi. “Bunu neden yaptınız?”

“Üzgünüm,” dedi Fuchai pis bir sırıtışla. Hâlâ kucağındaydım, olanları izlemeye zorlanıyordum. Zixu'nun kılıç tutan eli sağlamdı. Ucu Fanli'nin kalbine ne kadar yakındı? “Geçen gün biriyle konuşuyordum. Sonra savaşta kaç tane adamımı öldürdüğünü hatırladım. *Kazanmanıza* yetecek kadar değildi elbette

ama kayıp kayıptır. Ever, farkındayım,” dedi, Fanli ölümün kıyısında değilmiş gibi aheste aheste konuşmaya devam ederek. “Bunlar eski mevzular. Fakat şimdi bu kalp kırıklıklarının hıncını alıp ödeştığımızı varsaymak, olanları sonra, kendimi kötü hissettiğim bir günde hatırlayıp köylerinizi basmaktan daha iyi değil mi sence de? Sen akıllı adamsın. Bana hak verirsin.”

Fanli bir şey söylemedi. Her geçen saniye rengi soluyor, gözünün ferisi sönüyordu. Kanı yere damlıyor, ayaklarının etrafında birikiyordu.

Daha fazla dayanamadım. Bağırarak, birilerinden yardım istemek için ağzımı açtım ama Fanli’nin bakışları bir anda benimkileri buldu, gözlerinde cayır cayar yanan uyarıyı görmemek imkânsızdı. Kesik nefes sesleri haricinde salondan çıt çıkmıyor olsa da sesini tüm netliğiyle duyabiliyordum: *Bu bir tuzak. Sakın oyununa kanma, Xishi. Sen onlardan daha akıllısın.*

Dişlerimi sıktım. Hissettiğim paniğin, küt küt atan kalbimin ardında bunun nihai test olduğunu biliyordum. Fanli için endişelenirsem, aramızdaki ilişkinin tanışıklığın ötesinde olduğuna dair en ufak bir şüphe uyandırırsam bütün planlarımız boşa giderdi. Onunla eğitimlerde harcadığım onca zaman, evden uzakta geçirdiğim günler, soğuk, boş odamda kıvrılıp rüyamda onu gördüğüm gecelerin hepsi boşa giderdi. Bütün stratejilerimiz, krallığımızın bütün umutları ve hayalleri suya düşerdi.

“Ne diyorsun, Xishi?” diye sordu Fuchai bana dönerek. Hareketleri yavaş ve umursamazdı. Boştaki eliyle uzanıp yüzüme düşen bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Ondan daha fazla nefret etmem mümkün değil sanıyordum. Nasıl da yanılmışımdı. “Bu adam geçmişte bana yanlış yaptı. Onu nasıl cezalandırırım?”

Karşımda acı çeken adam zerre kadar umurumda değilmiş gibi attığım neşeli kahkaha içimi sızlattı. Fakat Kral’ı ikna etmek zorundaydım. Fanli’yi öldürmemesinin tek yolu buydu.

“Siz nasıl isterseniz, Majesteleri,” dedim. Parmağımı *hanfusu*-nun kolunda, altın iplikle işlenmiş kaplanın üzerine gezdirdim. “Sizi ne memnun ederse.”

Aşağılık Wu Zixu bana bakıyordu. Kılıcını döndürüp daha derine ittiğinde Fanli’nin sıktığı dişlerinin arasından kesik bir nefes kaçtı. Canının yandığını ele veren ilk ses. Bir an için yalpaladı, dizlerinin bağı çözülecek gibi oldu.

Başımdan aşağı kaynar sular dökülüyordu, kalbim paramparçaydı. Hıçkırı hıçkırı ağlamak istiyordum ama elimden olan biteni izlemek dışında bir şey gelmiyordu. Buna bir son verecek kişi ben değildim. Fuchai ya da Zixu’ydu.

“Acıyor, değil mi?” dedi Fuchai, sivri dişini gözler önüne seren bir sırıtışla. “Sırtındaki yaralar kadar acıyor mu?”

Fanli, Wu Kralı’na bakmakla yetindi. Gözleri kılıç kadar sabit ve keskindi, başını hâlâ dimdik tutuyordu. Onlara acısını izleme zevkini tattırmayacaktı. Bunu çok uzun zaman önce öğrenmiştim. Tüm acılarını, şüphelerini, korkularını saklar ve bunu öyle iyi başarırdı ki hakkında çıkan söylentiler onu hiçbir şey hissetmeyen, suistimal edilebilecek bir zayıflığı olmayan biri olarak ölümsüzleştirmişti. Ama onu tanıyordum. Kalbinin teklediğini hissetmiş, nefesinin kesildiğini duymuştum. Oda bir oğlan çocuğu gibiydi. Kendine zarar verecek kadar inatçı ve disiplinli bir oğlan çocuğu.

*Hanfumu*n kollarının gizleri ellerimi öyle bir sıkıyordum ki eklemelerimin çatlayacağından korktum. *Yeter*, diye düşündüm. *Lütfen. Yeter. Durun. İsteddiğiniz her şeyi yaparım, yeter ki durun.*

Fanli keskin bir nefes daha verdi. Kılıç birkaç santim daha derine gömüldü. Hıçkırıklara boğulmamak için dilimi ısırđım. Tek bir hamle daha ve—

“Bu iş iyice sıkıcı olmaya başladı,” dedi Fuchai gözlerini devirerek. Arkasına yaslandı. “Tepki bile vermeyen birine işkence etmenin ne anlamı var? Gerçekten de taştan yapılmış bu adam. Zixu, yeter artık.”

Zixu onunla aynı fikirde değilmış gibi dursa da Kral'ını başıyla onayladı ve kılıcını korkunç bir uğultuyla geriye çekti. Kanlar sarayın zeminine fışkırdı. Fanli geriye sendeledi, eliyle yarasını kavradı ve yere yığılmamak için yakındaki bir sütuna tutundu. Omuzlarının sert ve düzensiz bir ritimle yükselip alçalmasını izledim. Özenle topladığı saçından düşen bir tutam çenesine dökülüyordu. Alnı boncuk boncuk ter içindeydi. Konuştuğunda sesi alçaktı, titremesi için büyük çaba sarf ediyordu. "İstedığınız başka bir şey var mıydı, Majesteleri?"

Fuchai bir süre düşündü. "Hayır. Aklıma gelen bir şey yok. Ah... Goujian'a en içten selamlarımı ilet, olur mu? Bana karşı *çok* cömert davrandın."

"Elbette."

Fanli sessiz bir ıstırapla arkasını döndü. Bu esnada gözleri benimkilerle buluştu. Sadece bir an, verilen nefesten bile daha kısa bir an için. Beti benzi atmış, ter içinde kalmıştı, dudakları kendi kanıyla boyanmıştı. Buna rağmen ağzının kenarlarının yukarı doğru kalktığına, yüzünde gurura benzer bir şey gördüğüme yemin edebilirdim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Fanlı giderken arkasında kanlı izler bırakmıştı. Peşinden gitmeden önce Fuchai'nin başka bir toplantıya çağrılmasını bekledim. Fanli'nin nereye gitmiş olabileceğini bulmaya çalışırken paniğimin yüzüme ve hareketlerime yansımamasına özen gösterdim. Beyaz çinileri kırmızıya boyayan kan ağaç dallarına da bulaşmıştı. Av esnasında yaralanmış bir hayvan gibi güçsüz bedeniyle tazılardan uzaklaşıp yarasını yalayabileceği sessiz sakin bir yer arıyordu sanki. Kan, kan ve daha fazla kan. Hepsi ayak izi şeklindeydi.

Koca sarayın bir köşesinde yığıldığını, bedeninin yavaş yavaş soğuduğunu hayal ediyordum. Karanlıkta sendelediğini, ellerini uzatıp destek aradığını ama parmaklarının sadece boşluğu bulduğunu görür gibi oluyordum. Tutunacak hiçbir şey yoktu. Yardım edecek kimsesi yoktu.

Kalbim paramparçaydı.

Boş bir yolda köşeyi döndüğümde kanın artıp yayıldığını gördüm. Bambu yapraklarından aşağı damlıyor, yemyeşil zemine tezat oluşturunuyordu. İzler burada bitiyordu.

Etrafıma bakındım, nefes alışverişlerim hızlanmıştı, panik içimi kemiriyordu. Kimse sarayın bu tarafına gelmezdi, en yakındaki oda Leydi Gu'nundu. Zhengdan diğer kızlardan

Leydi Gu'nun çimleri kurutan, suyu bile bozan tuhaf bir kokusu olduğunu duymuştu. Elbette bunlar kötü niyetli bir saray görevlisi ya da kıskanç bir kadın tarafından Fuchai'nin Leydi Gu'dan uzak durması için uydurulmuş yalanlardı. Şu anda kokusunu aldığım tek şey bambular ve kanın metalik kokusuydu.

Burada olmak zorundaydı. *Zorundaydı.* Ama nere—
Aniden ağzımın üzerine bir el kapandı.

Çığlığım onu görmemle boğazımda düğümlendi. Fanli kararır, sabırsız gözleriyle beni en yakınındaki duvarın arkasına çekti, gölgelerin arasına saklandık.

Bir süre ikimiz de şokun etkisiyle sessiz kaldık. Fanli ayakta duruyordu, daha doğrusu durmaya çalışıyordu. Elini ağzımdan çekti ve omzunu taşlara yasladı. Bedeni bükülmüş, acıyla gerilmişti. Ne kadar çok kan kaybettiğini görünce midem kasıldı. *Hanfusunun* ön kısmı kırmızıya boyanmış gibi duruyordu.

“Peşimden gelmemeliydin,” diye fısıldadı. Her bir sözcük canını yakıyor gibiydi.

Yutkundum. Gözlerimi kırptıştırarak gözyaşlarını bastırmaya çalıştım. “Biliyorum,” dedim. “Biliyorum, hemen gideceğim. Sadece seni görmem... hayatta tutmam gerek.”

Her nasılsa gülümsemeyi başardı. Yaprakların arasından süzülen küçük ışık hüzmeleri yüzüne vurdu. “Ben iyiyim.”

Yaralı olmasa ona vurabilirdim. “İyi *değilsin*. Saraydan çıkmam gerek. Sen... kan kaybediyorsun, Fanli. O adam kılıcını... Seni yaraladı... Her yer kan...” Onun yokluğunda bastırduğım tüm duygular görünmez bir hançer gibi boğazıma saplanmıştı sanki, beni boğuyordu. Her şey bulanıklaşıyor, renkli silüetlerden ibaret görünüyordu. Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. “Tanrım, nasıl... Nasıl bu kadar kanayabilir? Sana ne yaptı? Yoksa—”

“Xishi.” Sesi çok yumuşaktı. Çok tanıdıktı. “O kadar da kötü değil. Beni öldürmeyecek. Yara kalbimden yeterince uzak—”

“Kıpırdama,” diye sözünü keserek. *Bandaj*. Bandaja, kanamayı durduracak bir şeye ihtiyacım vardı ama hiçbir şeyim yoktu. Anlık bir tereddütten sonra *hanfus*unun kolunu tuttum ve ucundan uzun bir parça kumaş yırttım.

“Kral sana zarar verdi mi?” diye sordu Fanli. Ben üzerine eğilmiş kumaşı göğsüne sararken sesi tepemden geliyordu. Nefes almasıyla inip kalkan göğsünün bile canını yakıtığını görabiliyordum.

Seni yaralayarak verdi.

“Hayır,” dedim. “Zarar vermedi.”

“O hâlde... aranızda bir şey oldu mu?”

“Benim hatam.” Yüzüne bakmadığıma seviniyordum. Utanç ve suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyordu. “Hepsi benim hatam. Düzgün düşünemiyordum. Ben... bir hata yaptım.”

“Ne yaptın?”

Utanmanın zamanı değildi ama cevap verirken yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum. “Senin adını söyledim. Beni öptüğünde... senin adını sayıkladım.”

Sessizlik.

O kadar sessizdi ki kendimi tutamayıp yüzüne baktım, göreceklerimden korkuyordum. Başımı ağır ağır kaldırdım; sivri çenesine, dudaklarının soğuk hatlarına, en sonunda da gözlerine baktım. Pürdikkat bana bakıyordu. Kalp atışlarım hızlandı.

Sessizliği doldurmaya çalışarak, “Çok üzgünüm,” dedim telaşla, “Bunu hiç... hiç yapmamam gerekirdi. Kendimi tutmam gerekirdi, bir şekilde... seni bundan korumam gerekirdi. Bütün bu olanlardan.” Kumaşı yarasına sarıp sıkabildiğim kadar sıktım.

Fanli keskin bir nefes verdi.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım yine. Son düğümü atarken ellerim titriyordu. Bandajım üstünkörüydü ve aceleyle sarıldığı her hâlinden belliydi. Kan kaybını şimdilik durdururdu belki ama ya saraydan zamanında çıkamazsa? Ya Yue’ye dönerken

yara iltihap kaparsa? İçimde, daha derinlerde başka bir şeyler kıpırdanıyordu, sivri dişli bir yaratık tenimin altındaki esaretinden kurtulmak için çırpınıyordu sanki.

Darmadağın olmaktan bir nefes uzaklıktaydım sanki.

“Seninle gelsem?” deyiverdim aniden. Onu kanlar içinde görmek beni mahvediyor, zihnimin derinliklerinde bir şeyler uyandırıyor.

Fanli dikkat kesildi. Sendelediğini gördüm, kalbinin bir an için teklediğini hissettim. İhtimaller, gökyüzünde kayan yıldızlar misali gözlerinin önünden geçiyor olmalıydı. Sonra toparlandı. “Gelemezsin.”

“Kim bana engel olabilir? Kim bizi durdurabilir?” Mantıksız konuştuğumun farkındaydım, böyle bir şeyi yüksek sesle söylemek bile tehlikeliydi ama sürekli rol yapmaktan yorulmuştum. Kendimi feda etmekten usanmıştım. “Şimdi saraydan gizlice kaçsak mesela. Seni bir hekime götürsem, yaran iyileşene kadar sana baksam. Sonra Kral’ın danışmanlığını bırakırsın ve yeni bir kimlik... *Neden başını iki yana sallayıp duruyorsun?*”

“Majesteleri’ne intikamını alacağıma dair söz verdim,” dedi Fanli yumuşak bir sesle. “Haklısın. Görevimi bırakırsam bana bir şey yapamaz. Birçok sırrını biliyorum, bağlantılarım kuvvetli. Kendine zarar vermeden bana zarar vermesi mümkün değil ama senin görevin tamamlanana dek krallığa verdiğim sözü tutmam gerek.”

“Ama...”

“Biliyorum,” dedi. Gözlerini kapattı. “Biliyorum.”

Yenilgiyle nefesimi verdim. Bir karar vermiştik. Nehir kıyısında karşılaştığımız günden beri kararlar veriyorduk ama bu seferki ölümcül, nihai bir kararmış gibi geliyordu. Bir yol ayırımında duruyorduk. Bundan sonra hangisini seçersek seçelim karanlıktan kaçış yoktu.

Sanki evren düşüşümüzü hızlandırmak istermiş gibi uzaktan ayak sesleri duyuldu. Muhafızlar. Bu saatte etrafta devriye

gezerlerdi. Leydi Gu'nun odasının arkasından çıktığımı görürlerse şüphelenebilirlerdi.

"Gitmen gerek," dedi Fanli. Acısını dindirmek ister gibi bir elini göğsüne bastırdı. "İyi olacağım. İnan bana."

Yalancı, diye bağırmak istedim ama vaktimiz kalmamıştı. Ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Buna rağmen öylece durmuş yüzüne, narin tenine, iki büklüm bedenine bakıyordum. Ona biraz daha bakmak istiyordum. Zamanın donmasını istiyordum.

"Xishi. *Git*."

Birbirimizden ayrıken tek dileğim onunla olmakken bir araya geldiğimizde birbirimize sadece git dememiz ne ironikti ama.

"Git," dedi yeniden. Yalvarırcasına. "Yakalanmadan önce git. Koş."

Gittiğim yeri görmeden, düşünmeden koştum. Yaşlar gözlerimi, boğazımın arkasını yakıyordu ama dökülmelerine izin veremezdim. Hizmetkârlar her daim gölgelerin arasına gizlenmiş şekilde olan biteni izlerdi. Daha hızlı koştum, ayaklarım taşları dövüyordu. *Hanfum* arkamda uçuşuyordu. Daha önce kendimi hiç şiddet yanlısı bir insan olarak görmemiştim ama şimdi dünyayı yakıp yıkmak istiyordum. Sadece küle döndüğünü izleme zevki için bir şeyleri ateşe vermek istiyordum. Sarayın kıızıl duvarları yanımdan geçip gidiyor, bütün yollar ve salonlar birbirine karışıyordu. Bir an için hepsinin bir labirente dönüştüğünü düşündüm. Altından bir hapisane. Sonsuza kadar burada yolumu bulamayıp kalbim çürüyene kadar avare avare dolaşmaya mahkûm kalacaktım. Yine de arkamdan biri kovalıyormuş gibi koşmaya devam ettim. Geleceğimin uzaktaki bir yıldız misali benden uzaklaştığını, hayatımın boyumu aşan dalgalara kapıldığını görebiliyordum.

Güçsüz, güçsüz, güçsüz.

Sözcük benimle alay edercesine zihnimde yankılanıp duruyordu. Nereye bakarsam bakayım eski bir lanet gibi onu görüyordum. Hizmetçiler ellerinde kirli çarşaflar ve temiz sularla odadan odaya koşturuyordu. Elleri iğne tutmaktan nasırlaşmış terziler tek sıra hâlinde yürüyordu.

Zhengdan'ın odasının kapısını açana kadar nereye gittiğimin, kimi görmek istediğimin farkında değildim.

“Zhengdan,” diye bağırdım. Sesim içeride yankılandı, sonra boş bir kuyuya atılan taş gibi durgun havada kayboldu. Burnuma tuhaf bir koku geldi. O anda kafama dank etmeliydi ama perişan bir hâldeydim, dudaklarımdan peş peşe hıçkırıklar dökülüyordu. Fanli'nin göğsüne saplanan kılıcın görüntüsü zihnimde tekrar edip duruyordu. “Zhengdan. Zhengdan, burada...”

Sonra gözüme *hanfusu* ilişti.

Fark ettiğim, idrak edebildiğim tek şey bu oldu. *Hanfusu* nun yatağının yanına düştüğünü sandım. Hep biraz dağınık biri olmuştu, kirlilerini giyecek bir şeyi kalmayınca dek bir köşede istiflerdi. Ama sonra yüreğim ağzıma geldi. Yere düşmüş *hanfunun* içi boş değildi. Zhengdan yarı açık gözleriyle öylece yığılıp kalmıştı. Yüzünün rengi çekilmişti, ölümden bile daha solgun görünüyordu.

Bedeninin hemen yanında boş bir şişe vardı.

“Zhengdan.” Yanına çömeldim, parmaklarım titriyordu. Herhangi bir yara göremiyordum. “Ne... Anlamıyorum...”

Bilinci hâlâ yerindeydi. Başını hafifçe çevirdi, yüzünü buruşturdu ve bana kaşlarını çattı. Dudaklarında kan vardı. “Ağladın mı sen?” diye sordu çatallı bir sesle. “Biri canını mı yaktı? Söyle... kim?”

Başımı iki yana salladım. Zihnim bomboştu, düşünebildiğim tek bir şey vardı. “H-hemen... hekimi çağıracağım. O ne y-yapacağını bilir. Sana yardım ederler... b-bekle...”

“Gelmezler.”

“Ne?” Anlayamıyordum. Paniklemeye başlamıştım, kalbim durmak üzereydi. “Ne demek istiyorsun? Bu onların işi. Gelmek zorundalar.”

Takatsizce gülümsedi. “İzinleri yok. Çoktan... suçlu bulundum. Kimse... cezadan kaçamaz.”

“Kim seni suçlu buldu? Neden suçlu—” Sözümü yarıda kestim. Anlamıştım. Havadaki acı koku keskinleşti ve Zhengdan’ın biraz uzağında duran mücevher işlemeli hançeri fark ettim. Bu dekoratif bir hançerdi, silah olarak kullanmak için değildi. Yeniden şişeye baktım. İçinde organları içeriden çürüten zehirli bitkilerden yapılmış özel bir demet vardı. Hırsızlığın cezası olarak kullanılırdı. “General Ma,” dedim. Ruhum bedenimden ayrılmış gibi hissediyordum. Sesim kulağıma yabancı geliyordu. “Sana iftira attı.”

“Bunun... olacağını tahmin etmeliydim,” dedi yüzünü buruşturarak. Nefes alıp verişini konuştukça daha da zayıflıyordu. Onu bile yapacak gücü kalmamış gibiydi. “Onu... küçük düşürdüm...”

Hayır, bunu *benim* tahmin etmem gerekirdi. Ağzıma acı bir tat geldi. Öyle ya da böyle intikamını alacağından korkmuştum ve böylesine korkakça bir hamleyle birine pahalı bir hançeri çaldığına dair iftira atmak tam da onun yapacağı türden bir şeydi. Tetikte olmalıydım. İlk hamleyi yapan ben olmalıydım, Fuchai’yi o generalden kurtulması için ikna etmeliydim. Hatta belki öldürmesi için.

Fakat Fanli meselesinde olduğu gibi bunun arkasında da ipleri elinde tutan başka biri olduğunu biliyordum. Zhengdan ve benden hep şüphelenen biri.

“Pişman değilim,” dedi Zhengdan usulca. “O... hayatımın en iyi ânıydı. Yüzündeki... o ifadeyi görmek. Sence.... babam izlemiş midir?”

Yıllardır ilk kez babasından bahsediyordu.

“Evet,” diye fısıldadım. “E-elbette.”

“Güzel. Güzel. Keşke... hepsini alt edebilseydim.” Güldü ama çıkan ses yerini hemen korkunç, hırıltılı bir öksürüğe bıraktı. Beyaz bir mendille ağzını kapattı. Mendili çektiğinde üzerinde kırmızı damlacıklar vardı.

Gözümü kan бүrüdü.

Ölecektim.

Birini öldürecektim.

“Hâlâ... söylemedin, Xishi-jiejie,” diye fısıldadı Zhengdan. “Seni kim üzdü? Belki... hayalette dönüşünce... ona dadanır—”

“Öyle söyleme,” dedim sertçe. Takındığım maskenin çatladığını ve her şeyin dağılmak üzere olduğunu hissediyordum. Öyle olsa bile ne olacaktı ki? Hiçbir şeyim kalmamıştı. “Lütfen,” dedim çaresizce. “Buna dayanamam.”

“Ölmekten... korkmuyorum,” dedi Zhengdan. “Sadece... keşke yanında... daha uzun süre kalabilseydim...”

“Onu öldüreceğim,” diye fısıldadım öfkeyle, tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. Zihnimdeki görüntüler birbirine karıştı: Zhengdan’ın solgun yüzü, yere yığılmış bedeni; Fanli’nin sessizce acı çekişi, topallayan silüeti. Benim için değerli olan ne varsa benden alınmıştı. Gözlerimin önünde acı çekerlerken yapabileceğim tek şey izlemek ve kalbim paramparça olmuyormuş gibi davranmaktı. *Güçsüz, güçsüz, güçsüz.* “Onu kendi kılıcıyla paramparça edeceğim.”

“Yapma, Xishi. Elini... benim için... kana bulamanı istemiyorum.” Vücudu şiddetle sarsıldı. Yüzünü buruşturup annesinin karnındaki bir bebek gibi dertop oldu. Göz kapakları ağırlaşıyordu. “Burası neden... bu kadar soğuk...”

“Hizmetçiler ateşi harlamamış da ondan,” dedim. Bedenini kucağıma çekip paltomu üzerine örttüm. O kadar hafifti ki ağırlığını hiç hissetmedim. “Ateşi yakarım. Biraz sonra. Kendini... çok daha iyi hissedersin.”

“Evet. Ondan olmalı,” diye mırıldandı gözleri kapanırken. Sesini duyabilmek için başımı eğdim. “Şimdiden daha... iyi hissediyorum.”

Paltomu etrafına daha sıkı sardım, teninin sıcaklığının çekildiğini hissedebiliyordum. Nabızı, kara kışın ortasında kalmış, dağların arasından akan bir dere kadar sığdı, her geçen saniye biraz daha sığlaşıyordu. Zhengdan. Benim cesur, güzel, pervasız arkadaşım. Ailemden ayrı ailem. Gökyüzündeki bir kuyruklu yıldız gibi parlayarak yüz yaz yaşaması gereken kız. Şimdi onun ışığının sönüşünü izliyordum.

“Acıyor,” dedi hırıltılı bir sesle.

“Neresi?”

“Her yerim.” Hemen sonra bunu yüksek sesle söylediğine pişman olmuş gibi düzeltti. “Ama... sadece birazcık. Dayanılmaz... değil.”

Boynunu sarılırken kalbimin bunu kaldıramayacağından korktum.

“Jiejie...” Bana bir şey söylemek ister gibiydi ama ağzını tekrar açtığında hiçbir ses çıkmadı. Sadece dudaklarından aşağı koyu bir kan damlası süzüldü. *Jiejie*. Biraz hıçkırığa biraz da çığlığa benzer bir ses döküldü boğazımdan. Bunca zaman bir kardeşin yasını tutmuştum. Birine daha dayanamazdım. Bu çok fazlaydı.

Kucağımdaki başı geriye düştü. Tamamen hareketsizdi artık. Nabızı bir mezar kadar sessizdi. Yine de onu bırakmadım. Isınabilsin diye gevşek, buz kesmiş ellerini ovuşturdum. Ateşi yakacaktım. Odayı sıcacık yapacaktım. Bu da işe yaramazsa tüm krallığı yakıp kül edecek, içindeki herkesle alevleri harlayacaktım. Yapacaktım. Bunu yapacaktım.

Ağlamadım.

Gözyaşlarım tükenmiş, kalbim karanlık bir çukurdan farksızdı. İçimde kalan en ufak duygu, en ufak yumuşaklık da bir deniz kabuğunun arasından akıp giden kumlar gibi silinmişti. Geriye sadece bembeyaz, buz gibi bir öfke kalmıştı. Ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Zhengdan'ın bedenini yere bıraktım. Parmaklarıma bulaşan kanı temizledim. Üstüme başıma çekidüzen verdim. Arkamı döndüğümde yatağının başındaki bronz aynada yansımamı gördüm. Yüzüm içi boş bir kabuğu andırıyordu, gözlerim öyle siyahtı ki bütün ışığı emiyor gibiydi. Kendime bakarken ilk kez olduğumu düşündükleri o büyücüyü görür gibi oldum. Dönüşeceğim o efsaneyi. Artık kendimi tanıyamıyordum.

Sonra yalnız başıma odama döndüm. Hiçbir şey olmamış gibi sırtım dik, adımlarım kendinden emindi. Haberin duyulmasını beklemeye koyuldum.

Tam da umduğum gibi o öğleden sonra Fuchai geldi, dudakları sert bir çizgi hâlini almıştı. "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi. Sesi yumuşaktı ve gerçekten pişmanlık duyuyor gibi görünüyordu. Belki de artık Fanli'nin bir tehdit teşkil etmediğini anladığı için olanlardan dolayı kendini suçlu hissediyordu. "Otursan iyi olur."

İtaatkâr bir şekilde yatağıma iliştim, kafa karışıklığının yüzümden okunduğunu biliyordum. "Ne oluyor? Sorun nedir?"

"Saray kadının, Zhengdan," dedi. *Tabii ki sorun buydu.* Ellerimi tuttu, onu içten içe öldüren zehirle yitip giderken Zhengdan'ın yanaklarını tutan ellerimi. Odasını sarmış bitkilerin ve kanın kokusu hâlâ burnumdaydı. Teninin doğal olmayan soğukluğunu hâlâ hissedebiliyordum. Kusacak gibi oldum ama yutkunarak kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. "Hırsızlık yaparken yakalanmış ve bunun sonucunda..." Tereddüt ederek duraksadı. "Cezalandırıldı. Çoktan toprağa verildi."

İşte tam bu anda hayatımın en iyi performansı sergiledim. Bedenim bayılacakmışım gibi bir o yana bir bu yana sallandı.

Yüzüme önce şaşkınlık, sonra da ıstırap kondurdum. Gözlerimi ardına kadar açıp dudaklarımı titrettim. Etrafta bu kusursuz oyunculuğuma şahit olacak kimsenin olmaması üzücüydü. Zhengdan görse çok etkilenirdi. “Ne?” dedim.

“Bunun ne kadar büyük bir şok olduğunun farkındayım,” diye devam etti, teselli için sırtımı sıvazlayarak. “Özellikle de bunca zamandır yanında olduğu düşünülduğünde. Fakat General Ma çok değerli bir hançeri aldığını kendi gözleriyle görmüş. Sonra aynı hançeri odasında bulmuşlar. Onunla ne yapmayı planladığından emin değiliz ama... kanıt inkâr edilemeyecek kadar güçlü.”

Ona bakıp kanıtı oraya yerleştirmede ne gibi bir rol oynadığını düşündüm. General Ma’ya hançeri kendi mi vermişti? Yoksa her işe burnunu sokan danışmanı Wu Zixu burnunun dibinde her şeyi hallederken onu görmezden mi gelmişti? “Bu çok korkunç,” demeye zorladım kendimi. *Hanfumun* kollarıyla gözyaşlarımı sildim. “Ama... güvende olmana sevindim. Aksi hâlde neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum.”

Göz bebekleri daralıp iki küçük siyah noktaya dönüştü. Parmaklarının titrediğini hissettim. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten mi derken?”

“Benim güvende olmamı bu kadar umursuyor musun?” Bana dikkatle baktı, gözleri vahşi, umut dolu ve ürkütücüydü. Ellerimi daha sıkı kavradı. Bütün sertliğine ve krallara özgü otoritesine rağmen içten içe bir şeylerden emin olamadığını, tereddüdünü hissediyordum. Tıpkı her an uçup gideceğinden korktuğu uçurtmanın ipine sımsıkı tutunmuş bir çocuk gibi.

“Elbette,” diye yalan söyledim. Bugünlerde tek yaptığım şey yalan söylemekti zaten. “Benim için önemli olan tek şey sensin. Geri kalan hiçbir şey mühim değil.”

İç geçirircesine dişlerinin arasından bir nefes verdi. Yanıma, yatağa uzandı. “Bazen,” diye mırıldandı. “Kabul etmeliyim ki... hislerime karşılık verebileceğine inanmakta zorlanıyorum.

Kalbime yaptıklarının farkında olmalısın.” Konuşurken elimi tutup göğsüne koydu. Kalbinin *küt küt* attığını hissettim. Bir an için gözlerimi kapatıp onu söküp almanın ne kadar da kolay olacağını düşündüm.

Sabırlı ol, dedim kendi kendime. *Ona da sıra gelecek.*

“Artık ikna oldun mu?” diye sordum yanına uzanarak, omuzlarımız birbirine değiyordu. Döndüm ve öteki elimi kendimde bulabildiğim tüm şefkatle yanağında gezdirdim. “Yoksa biraz daha çabalamam mı gerek?”

“Ben... Hayır.” Yutkundu. “Bugün olanlardan sonra beni fazlasıyla ikna ettin.” Sonra tekrar bana baktı, uzun kirpikleri yanaklarına gölge düşürüyordu. “Gerçekten iyi misin? Zhengdan’ı sevdiğini sanıyordum.”

Boğazıma bir hançer saplandı. Acıya sessizce kucak açtım, beni güçlendirmesine izin verdim. “Sadece senin için endişeleniyorum, Fuchai,” dedim.

“Benim için mi?”

“Düşünsene. Aynı gün içinde Yue’nin askerî danışmanı ciddi bir şekilde yaralanıyor ve kendi eliyle seçtiği armağanı öldürülüyor. Bunlar Kral Goujian’ın kulağına giderse iki krallığın arasını açacağından korkuyorum. Bundan çok daha azı için çıkan savaşlar var, öyle değil mi?”

Kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi.

Buzun üstünde yürüyormuşum gibi temkinli bir tavırla konuşmaya devam ettim. “İşleri yoluna sokmana yardım edebilirim,” dedim. “Ne de olsa Yue’de doğdum, onların geleneklerine daha aşinayım. Kral Goujian da makul bir adamdır. Her şeyden önce Zhengdan’ın ağır bir suç işlediğini açıklamamız gerek. Bu iş büyüyüp daha kötü bir şeye dönülmemeli. Tek korkum...”

“Nedir?”

“Kulağa korkunç gelecek belki ama...” Kasten duraksayıp dudaklarımı büzdüm. “Bunu sana öneren her kimse Wu’nun çıkarlarını düşünmediği ortada. Sanki... savaş çıkmasını *isti-*

yorlar.” Kimden bahsettiğimi açık açık söylememe gerek yoktu. İkimiz de Wu Zixu olduğunu biliyorduk.

Gözlerinde keskin bir bakış belirdi. Aniden yataktan doğruldu, hafifçe dağılmış siyah saçları alnına düşüyordu. Sinirle elini tutamların arasından geçirdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Zaten haddimden fazla konuştum.”

“Hayır, bana doğruyu söylemeni istiyorum.” Sonra daha alçak bir sesle ekledi, “Etrafımda güvenebileceğim kimse yok.”

Başka bir gün olsa az da olsa suçluluk duyardım. Fakat Zhengdan’ın kanı hâlâ ellerimdeydi. Fanli’nin hâli zihnime kazınmıştı. Tereddüt bile etmedim. “Dün gece İlahi Harmoni Salonu’ndan geçerken bir erkek sesi duydum...” Oradan bilerek geçtiğim detayını kendime sakladım. Xiaomin’den Wu Zixu’nun orada olduğunu öğrenmiştim. “Sesin kime ait olduğunu çıkaramadım, yalnızca söylediklerini duydum. Fakat Chu Hanedanlığı hakkında konuşuyorlardı.”

Fuchai’nin yüzü endişeyle doldu. “Chu Hanedanlığı mı?”

“Her şey planladıkları gibi giderse bir şey için doğru fırsat olacağından bahsediyordu. O an üzerinde fazla durmamıştım, belki şimdi de boşuna şüpheleniyorum. Belki de bir ticaret anlaşmasından bahsediyorlardı. Yine de merak ettim... Wu ve Yue’nin tekrar savaşa girmesi en çok kim çıkarına olur?” Her şeyi ilmek ilmek işlemiştim. Artık yapacağım tek şey nefesimi tutup büyük resmi görmesini beklemektir.

“Bu... gerçekten de ilginç.” Yüzüne gölge düşmüştü, ne düşündüğünü anlamak zordu. Sonra ayağa kalktı ve üzerini silkeledi. “Zixu’nun Chu’yla bütün bağları kopardığını düşünüyordum. Yeminler etmişti.”

Şaşırmış gibi yaptım. “Z-Zixu mu? Yani... danışmanın olan Zixu?”

“Ta kendisi.”

“Olamaz,” dedim elimi kalbime götürerek. Çok saf ve masum görünüyor olmalıydım. “Yue’yi fethetme konusunda pek

ısrarcı olsa da *bu kadar* ileri gitmez herhâlde. Hem babanıza verdiği bilgece öğütlerle pek çok kişinin saygısını kazanmıştı.”

Fuchai'nin dudaklarının kenarı aşağı sarktı. Babası hep hassas bir konu olmuştu, onuruna açılmış kapanmayan bir yaraydı. Bazen tuzu tam olarak nereye basmanız gerektiğini bilmek gerekirdi. “Babamın ona güvenmiş olması benim de aynısını yapmam gerektiği anlamına gelmez.”

Ektiğim zehirli tohumların filiz verdiğini, karanlık düşüncelerin zihninde çiçek açtığını görür gibiydim. Güven öyle kırılgan bir şeydi ki kazanması on yıllar, kaybetmesi saniyeler, onarılmasıysa bir ömür sürerdi. Gülümsememi bastırdım. Madem saray görevlileri bana dokuz kuyruklu tilki, cadı diyordu, ben de öyle olacaktım. Bedeli ne olursa olsun. “Buraya gel,” dedim ve onu kendime doğru çekip yatağın cibinliğini indirdim. Dünyayla aramıza kırmızı ipekleri çektim. “Şimdi bunun için endişelenme. Sabah olduğunda bunları tekrar konuşabiliriz.”

Fuchai iç geçirerek şakaklarını ovdu. “Her şey o kadar yorucu ki.”

“Biliyorum,” dedim. Planımın bir sonraki aşamasına geçme vakti gelmişti. “Bir yolculuğa çıkıp kafa dağıtmaya ne dersin? Sadece ikimiz. Başkentteki kanalların çok güzel olduğunu duydum ama henüz görmeye fırsatım olmadı.”

“Yolculuk,” diye tekrarladı.

Bekledim. Kalbim pır pır atıyordu.

“Evet, bu kulağa çok hoş geliyor,” dedi. “Bir tekne hazırlamalarını söyleyeceğim.”

“Mükemmel.” Ardından dudaklarımı hafifçe onunkilere bastırarak ona zerk ettiğim zehri mühürledim.

Sabah olduğunda tekne çoktan hazırlanmış, saray kapılarının dışında bekliyordu. Kırmızı ağaçtan yapılmış gövdesi öyle cilalanmıştı ki ıslıl ıslıl parlıyordu. Yan tarafına kıvrır kıvrır bir ej-

derha oyulmuş, her bir pulu özenle şekillendirilmişti, kuyruğu arkasında dalgalanıyordu. Hareket etmemizle suya dalıp çıkan, başını zümrüt dalgaların arasından yukarı kaldıran gerçek bir ejderha gibi görüldüğünü düşündüm.

Bunun özel bir yolculuk olması gerekiyordu ama her zamanki olduğu gibi yine baş başa değildik. Yanımızda üç hizmetçi, üç hizmetkâr, iki aşçı, bir terzi, bir balıkçı ve kürekleri dönüşümlü olarak çeken iki deneyimli dümenci vardı. Bir yandan teknenin tüm bu ağırlığı taşıyıp taşıyamayacağından endişe ederken diğer yandan terzinin burada ne aradığını merak ediyordum.

“Nereye?” diye sordu Fuchai, tekne iskeleden uzaklaşırken.

Eve, diye yanıtlamak istedim ama gidemeyeceğim tek yerin orası olduğunu biliyordum. Henüz.

“Nereye olursa,” dedim, derin bir nefes alarak. Havada tuzlu su ve henüz düşmemiş yağmurun kokusu vardı. “Beni güzel bir yere götürün.”

Böylece yola çıktık. Saat o kadar erkendi ki havada hâlâ her şeyin üzerini bir büyü gibi örten, taş nehir yataklarının ve kemerli köprülerin hatlarını yumuşatan bir sis bulutu vardı. Etrafımızda duvarlarının renkleri solmuş, üzeri sarmaşıklarla kaplı eski binalar yükseliyordu. Gökyüzü önce gül pembesine çaldı, sonra açık bir peygamber çiçeği mavisine döndü.

Teknenin suya en yakın olacağım noktasına oturup rüzgârın yüzümü okşamasına izin verdim. Kürekler suda bembeyaz köpükler oluşturuyor, teknenin yavaş yavaş sallanışı insana huzur veriyordu. Temiz hava, göz alabildiğine uzanan ufuk ve dünyanın sonuna kadar uzayan kanallardan başka bir şey yoktu. Burada sarayın olmadığını hayal edebilir, beni hapseden krallık kapıları yokmuş gibi davranabilirdim. Ne var ki—

“Ne düşünüyorsun?” Fuchai’nin sesi huzurlu ânımı bozdu.

Ne var ki hepsi bir illüzyondan ibaretti. Buraya bir amaç uğruna gelmiştim, keyif çatmaya değil. “Hiç, sadece... anıla-

rım canlandı,” dedim. Kanalların çevresindeki yollar köylülerle, yürürken yelpazeleriyle serinleyen soylu kadınlar, tüccarlar ve âlimlerle doluydu. Müşteriler tezgâhların başına toplanıyor, kavun dilimleri, yeşim takılar ve bambu kafeslerde çekirgeler satın alıyorlardı. Tavalardan siyah dumanlar yükseliyordu. *Duman ve tuz*. Şairler fanilerin dünyasını hep bu iki imgeyle betimlerdi. Kokularını alabiliyor, dilimde tatlarını hissedebiliyordum. Tekne suların üzerinde sürüklenmeye devam etti. Sıska kollarında ipek ruloları taşıyan küçük bir kızın yanından geçtik, üst üste o kadar çok rulo istiflenmişti ki kızın yüzü görünmüyordu. Buna rağmen ıslak zeminde attığı adımlar kendinden emindi.

“Çalışmak için çok küçük görünüyor,” dedi Fuchai.

Ona baktım. Ciddiydi.

“Dışarıda hayat nasıl bilmiyorsunuz,” dedim. “Köylerde onun yarı yaşındaki kızlar çok daha ağır işlerde çalışıyor.”

“Öyle mi?” Gözleri irileşti.

Dış dünyadan kopuk ve saftı. “Evet.”

“Ama neden ki?”

Gerçekten bilmiyor muydu? Hayır, yüzündeki ifade hayatını altın duvarlar arasında geçirmiş bir oğlan çocuğununki kadar masumdu. Aynı duvarların arasında akan kanları, kendi emriyle akıtılan kanları görmüş olmasına rağmen. “Çalışmak zorundalar çünkü,” dedim ses tonumu neşeli tutarak. Teknemiz sisi yarararak ilerlemeye devam ediyordu. “Hayatta kalmak zorundalar.”

Annemin ilk kez bana ham ipeği yıkamayı öğrettiği günü hatırladım. Daha dört yaşındaydım, düşmeden yürümeyi yeni öğrenmiştim. Bana karşı çok nazik ve sabırlıydı, bir oyun oynuyormuşuz gibi yapıyordu. *Görüyor musun?* diye sormuştu, ham ipeği güneşe doğru tutarak. *Bak şimdi nasıl değişecek.* Sonra onu suya batırıp sert ve nasırlı elleriyle çitilemeye başlamıştı. Sonra kumaşı tekrar güneşe doğru tutmuş, ben de neşeyle el-

lerimi çırpımtım. Sıradaki ham ipeği bana vermişti. *Şimdi de sen dene.*

Başka şeyler de hatırlıyordum. İpek düşündüğümünden çok daha sertti. Uzun süre tuttuğumda parmaklarımı acıtıyordu. Islandığında öyle ağırlaşmıştı ki neredeyse onunla birlikte nehre düşecektim. Annem son anda uzanıp beni omuzlarımdan tutmuştu.

Çok mu zorlanıyorsun? diye sormuştu.

Yanan ellerime rağmen başımı iki yana sallamıştım. Onu hayal kırıklığına uğratmak istememiştim.

Aniden tekne ileri doğru atıldı ve beni daldığım anılardan çıkardı. Gözlerimin önünde bir renk parladı ve zaman etrafımda büküldü. Karşımdaki sahneyi tüm netliğiyle izledim. Muhtemelen çay yapmak için elinde kaynar su taşıyan bir hizmetkâr yanımdan geçerken dengesini kaybetti, kapak güverteye düşerken gözleri korkudan fal taşı gibi açıldı. Kaynar su doğruca üzerime geliyordu.

“Dikkat et!”

Sıcak bir kol etrafıma dolanıp beni geriye çekti. Gözlerimi sımsıkı yumdum. Beklediğim yanma hissi gelmedi. Yalnızca hizmetkârın tiz, panik dolu sesini duydum.

“Bağışlayın... Ne olur bağışlayın, Majesteleri. İzin verin size yardım edeyim... Bağışlayın, bu sakar hizmetkârınızın cezası ölüm olma—”

Majesteleri mi? Kalbim deli gibi atarken yavaşça gözlerimi açtım ve nefesim kesildi. Fuchai kollarını etrafıma dolamış, bedenini bana siper etmişti. Sıyırdığı kolları ıslanmış, bilekleri pespembe olmuştu. Su o kadar kaynardı ki vücudundan dumanlar yükseliyordu.

Beni korumuştı.

Bir an bile tereddüt etmemişti. Tam zamanında hareket etmesi yalnızca içgüdüye, beni koruma içgüdüsüne bağlanabi-

lirdi. Göğsüme tarifi imkânsız bir acı saplandı, kalbimin bir kısmı da yanmıştı sanki.

“Canın yandı mı?” diye sordu boğuk bir sesle. Başımı iki yana sallasam da geri çekilerek beni baştan aşağı dikkatle inceledi. Zarar görmediğimden emin olduktan sonra başını kaldırdı. “İyi,” dedi gerçekten rahatlamış gibi. “Çok iyi.”

Yanımızda duran hizmetkâr ağlamanın eşliğindeydi. O kadar iyi eğitilmişti ki çoktan güvertenin üzerine kapanmıştı, omuzları bir yaprak gibi titriyordu. “Bağışlayın,” diye tekrarları. “Bağışlayın, Majesteleri, lütfen merhamet edin.”

“Kes sayıklamayı,” dedi Fuchai öfkeye. “Beni haşladığın yetmedi bir de başımı mı ağrıtmak istiyorsun?”

Hizmetkâr sertçe yutkundu ve tek kelime daha etmedi. Muhtemelen şoktaydı.

“Çok mu kötü?” diye sordum bileğini inceleyerek. Derisi kabarmaya başlamıştı. Bakması bile acı veriyordu.

“Çok kötü,” dedi Fuchai yüzünü buruşturarak. “O kadar acıyor ki düzgün düşünemiyorum.”

“Gerçekten mi?” Kalbim sızladı, yüzümde beliren endişe yarı gerçektir. Hiçbir şey hissetmemeliydim ama belki de olmak istediğim kadar duygusuz biri değildim. Ayrıca gerçeği inkâr edemezdim. Benim yüzümden yaralanmıştı. Yolculuğun böyle geçmesini planlamamıştım. “Sen,” dedim hâlâ yerde tir tir titreyen hizmetkâra. “Gidip biraz soya sosu getir. Bulursan da biraz bandaj. Yoksa temiz bir bez de olur.”

“E-emredersiniz, Leydi Xishi.” Başını yavaşça kaldırdı. “Ben... hemen gidiyorum... Şimdi...”

“Çabuk ol.”

Hemen yerden kalktı, tekne dalgalarla sallanırken iki kere sendeledi ve kamaranın arkasında kayboldu.

Fuchai acıyla inleyince dikkatimi ona çevirdim.

“Hâlâ acıyor,” dedi.

“Biliyorum,” dedim yumuşak bir ses tonuyla. “Sana yardım edeceğim.”

Gözlerini kırıştırtarak bana baktı, kara kaşları çatılmıştı. “Sen az önce... Doğru mu duydum? Hizmetkârdan soya sosu getirmesini mi istedin?”

Kafa karışıklığı karşısında gülesim geldi. “Yemek için değil. Bu, bir çeşit koca karı ilacıdır. Acıyı hafifletir, yaranın iz bırakmamasını sağlar.” Annem, mutfakta ateş yakarken, ocakta bir şeyler yaparken ya da kaynar sularla uğraşırken hep bir yerlerini yakardı. Bu, o kadar sık olurdu ki sesini bile çıkarmaz, sakince üst rafta duran soya sosunu alıp yaktığı yere sürerdi. Artık bunları düşünmek çok tuhafıma gidiyordu. Bu anıların hepsi başka birine ait gibiydi. “İnanın bana, işe yarayacak,” dedim.

“Ben de burada acı çekerken senin yemeği düşündüğünü zannetmiştim.”

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “O kadar kalpsiz olamam.”

“Haklısın,” dedi, sesinde ufacık bir şüphe yoktu. Göğsümdeki o tuhaf acı geri döndü. Onu görmezden geldim, en azından denedim. Sonra Fuchai dişlerinin arasından keskin bir nefes verdi, görmem için bileğini kaldırdı. “Çok kötü, değil mi? Ölecek miyim? Sonum böyle mi olacak?”

“Ölmeyeceksiniz.”

“Ölecekmiş gibi hissediyorum,” dedi, yüzünü tekrar acıyla buruşturarak. “Ufacık bir hareketim bile canımı yakıyor.”

“Hareket etmeyin o hâlde.”

Ne var ki Fuchai hareketsiz durmak yerine bana yaklaştı ve huysuzlanan bir çocuk gibi başını kucağıma koydu. Kuzguni saçları sıcaktı, nemden buklelenmişti. Gözleri de ışıktaki kehribar rengini almıştı. “Böyle kendimi daha iyi hissediyorum,” dedi bana iyice sokularak.

“Neden? Bunun koluna ne faydası var ki?”

“Beni biraz şımartırsan olmaz mı, Xishi?” Alt dudağını büktü.

“Diğerlerinin görmesinden çekinmiyor musun?” diye sordum. Sesim yalnız kaldığımızdaki gibi hafif alaycıydı. “Koskoca Kral, güpegündüz yarası yüzünden sızlanıyor ve kadınlarından birinin kucağında yatıyor.”

“Bırak görsünler,” dedi umursamaz, genç bir prensin rahatlığını ve kibrini andıran bir tavırla. “Kıskacıklarından çatlasınlar.”

Güvertede ayak sesleri duyuldu. Hizmetkâr elinde bir şişe soya sosu ve beyaz kumaş parçalarıyla geri döndü. Bizi birlikte görünce kızardı ama gözlerini kaçırmadı. “Bu... bu yeterli olur mu?” diye sordu.

“Evet,” deyip onları elinden aldım. “Teşekkürler.”

Hâlâ Fuchai’ye bakıyordu. Belki de onu affetmesini ya da ölüme mahkûm etmesini bekliyordu. *Gerçekten bu kadar fedakâr mısın?* diye azarlamak istedim oğlanı. *Hazır dikkati dağılmışken gözden kaybol ve canını kurtar.*

“Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, Majesteleri?” diye sordu.

Bıkkınlıkla iç çekmemek için dudağımı ısırdım.

Bu sırada bacaklarımın üzerinde biraz *fazla* rahatlayan Fuchai, hizmetkârın sesini duyunca kaşlarını çattı, çenesinde bir kas seğirdi. Tehlikeyi sezerek onun adına konuştum. “Kral’la ben ilgilenirim. Sen gidebilirsin.”

Fuchai’nin zavallı çocuğu geri çağırıp falakaya yatırmasına izin vermeden yanığın üzerine birkaç damla soya sosu döküp iyice yaydım. Ardından dikkatlice sardım. Fuchai tüm bu süre boyunca birkaç saniyede bir irkilip inledi. Bir an sıcak sudan yandı mı yoksa teni bir tür zehirle eridi mi emin olamadım.

“Bir şeyin kalmaz artık,” dedim bileğini işaret ederek.

Fuchai dudaklarını biraz daha büktü. “Üflesen iyi gelir belki.”

Artık rol yaptığından emindim. Yine de bozuntuya vermedim, başımı eğip sargının üzerine doğru üfledim. “Hâlâ acıyor mu?”

“Evet.” Uzun, kıvrık kirpiklerinin ardından bana baktı. Şu kirpikleri ve dolgun dudakları olmasaydı gerçek bir diktatör, zalim bir kral gibi görünürdü fakat bunlar yüzünün keskin hatlarını yumuşatıyordu. “Rahatlat beni, Xishi. İstirap içindeyim.”

Utanmaz, diye geçirdim içimden. Bunu elbette ona söylemezdim. Sevdiği kişiye anlayışla yaklaşan birinin tavrıyla gülümsedim. Uzanıp parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek başını okşadım. Fuchai kulakları kaşınmış bir kedi gibi elime sokulup iç geçirdi.

Yoğun bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Bir süre sargılarını kontrol ediyormuşum gibi yaptım ama yüzüme öyle dikkatli bakıyordu ki gözlerinin tenimi, ciğerlerimi delip geçtiğini hissediyordum.

“Yandığıma memnun olduğumu söylesem çok mu aptalca olur?” diye mırıldandı.

“Biraz öyle olur,” dedim.

Ona kısmen aptal dememi umursamadı. “O hâlde bırak aptal olayım. Hiç olmadığım kadar mutluyum.” Başını yavaşça elime doğru eğdi, göz kapakları ağırlaştı. “Uzun zamandır benimle böyle yakından ilgilenmemiştin.”

Gerildim ama zihnim dört dönmesine rağmen kendimi sessiz kalmaya zorladım. Fark etmiş miydi? Ona duyduğum öfkeyi hissedebiliyor muydu? Bir şeyler planladığımdan şüpheleniyor muydu? Şüphelenmiş olamazdı. Yoksa benimle böyle tatlı tatlı konuşmazdı.

“Artık bana kızmayı bırak, olur mu?” dedi sessizce. “Dayanamıyorum.”

Bir an için kalakaldım. Benimle bir kral gibi değil, bir oğlan gibi konuşuyor, af diliyordu. Benimleyken hiçbir şeyi gizlemiyor, kalbindekileri ve aklındakileri olduğu gibi söylüyordu. Öte yandan ben ondan her şeyi gizliyordum. Neden bu kanallarda yolculuğa çıkmak istediğimi bile bilmiyordu.

“Her şeyi çoktan unuttum bile,” diye onu teselli ettim saçlarını okşayarak.

Fakat zihnimde Fanli’nin tahtın önünde zar zor ayakta duruşunu, solgun dudaklarındaki kanı, vücuduna saplanan kılıcı görüyordum. Paltomun altında dertop olmuş, nefesleri yavaşlarken bile bana gülümsemeye çalışan Zhengdan’ı görüyordum. Bunları unutamazdım, bunları kendime unutturmayacaktım.

Jiejie.

Xishi-jie...

Keşke hepsini alt edebilseydim...

İçimde hissettiğim azıcık sıcaklık da yok oldu. Başkentten iyice uzaklaşmıştık, boyalı evler yerini yeşilliklere bırakmıştı. Teknenin kenarından aşağı baktım. Su burada o kadar beraktı ki solgun mavi yüzeyin altında süzülen yosunları, kürekler yüzünden bir oraya bir buraya kaçışan balık sürülerini görebiliyordum. Üzerimizden bir kuş geçti, tüyleri bir Anka kuşununki gibi rengârenk ve parlaktı.

Tekne yavaşladı. “Daha ileri gidemeyiz,” dedi başka bir hizmetkâr başını eğerek.

Bunu zaten biliyordum ama kaşlarımı çattım. “Neden?”

“Kanal burada sona eriyor, Leydi Xishi,” diye açıkladı. “İleride Tai Gölü var ama oraya tekneyle erişemeyiz.”

“Ama Tai Gölü’nü görebilmeyi umuyordum,” dedim, Fuchai’ye bakarak.

“Başka bir zaman,” dedi. “Söylemen yeter.”

“A-ama bunun m-mümkün olduğunu sanmıyorum, Majesteleri,” dedi hizmetkâr kekeleyerek. “F-fiziksel açıdan yani. Bu kanal göle bağlı değil.”

Dudaklarımı büzüp parmaklarımı Fuchai’nin saçlarından çektim. Usulca sızlansa da onu duymazdan geldim. “Keşke oraya gitmenin daha kolay bir yolu olsaydı, değil mi? Tai Gölü’nün özellikle bahar aylarında çok güzel olduğunu duydum. Düşünsenize,

ne zaman baş başa kalmak istesek saraydan kaçıp bir tekneye atlardık.” Hizmetkâra döndüm. “Başka bir yol yok mu?”

“H-hayır, Leydi Xishi. Maalesef...”

“Anlıyorum.” Dedim hayal kırıklığına uğramış gibi.

“Ne münasebet,” dedi Fuchai. “Şu an böyle bir kanal yoksa bile inşa edebiliriz. Ne kadar zor olabilir ki?”

Kalbim tekledi. Heyecanımı belli etmemek için büyük çaba sarf etmem gerekti.

“Bu... bu çok büyük bir iş olur, Majesteleri,” dedi hizmetkâr. “Bu konuda uzman değilim ama o kadar büyük bir şey inşa etmek...”

Yüksek sesle iç geçirerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. Fuchai’nin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

“Yapılabilir mi yapılamaz mı?” diye çıkıştı Fuchai hizmetkâra.

“Yapılabilir... yapılabilir,” dedi aceleyle. “Siz dilerseniz yapılabilir, Majesteleri.”

“Yarın öğle vaktine kadar planların masamda hazır olmasını istiyorum.”

“Emredersiniz, Majesteleri.”

Fakat Fuchai çoktan dikkatini tekrar bana çevirmiş, eliyle elimi dürtüyordu. Ne istediğini anlamamak mümkün değildi. Bu sefer itaat ederek parmaklarımı yumuşak saçlarının arasına geçirdim. “Benim için gerçekten de her şeyi yaparsın, değil mi?” diye mırıldandım ona bakarak. Az önce düşmanına krallığının anahtarını vermişti ve bunun farkında bile değildi. Yüzünde keyifli bir tebessüm belirdi, yüz hatları yumuşaktı. Bundan yıllar sonra, tarihçiler Wu’nun kaderinden bahsederken içinde bulunduğumuz bu ânı kâğıda dökebilecek miydi? Bu fikrin ortaya nasıl çıktığını bilecekler miydi? Onu mu suçlayacaklardı yoksa beni mi?”

“Elbette yaparım,” dedi. Gülümsemesi genişledi. Bana bir tanrıya bakar gibi bakıyordu. “Senin için her şeyi yaparım, Xishi’m.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Her şey *böyle* başladı.
Her şey *böyle* sona erdi.

İssiz geçitlerde Xiaomin'i takip ederken aklımda dönüp duran kelimeler bunlardı. Elimde kanalın Tai Gölü'ne bağlantı yollarına ait çizimlerini de eklediğim son hâlini almış haritayı sımsıkı tutuyordum. Kral Goujian bunu bekliyordu. Wu'ya saldırı düzenlemeden önce bu bilgiye ihtiyacı vardı. Sonra belki ben de özgürlüğüme kavuşabilirdim; evime dönebilir, anne babamı ve Fanli'yi görebilirdim.

Boş, gölgede kalan bir köşeyi döndüğümüzde haritayı dikkatlice katlayarak bir çiçek oluşturdum ve kulağımın arkasına ilıştirdim. Tekrar gün ışığına çıktığımızda ellerim boştu.

"Hiç sormaya fırsatım olmadı," dedi Xiaomin arkasını dönüp bana bakarak. "İyi misiniz? Olanlardan sonra..."

Zhengdan. Dillendirilmese bile aramızdaki boşlukta süzülüyordu.

Boğazımdaki yumruyu geçirmek için yutkundum. Kendime koyduğum onu düşünmeme, düşüneceksem de yalnızca intikamla, cansız bedenler ve dökülen kanla düşünme kuralını çiğnemiştım.

Xiaomin konuşmaya devam etti, "Benim de onun gibi bir arkadaşım vardı. Bir zamanlar." Sesi kısacık bir an için çatallandı.

“Aynı köyde, aynı günde doğmuştuk. Bahçelerini hâlâ hatırlıyorum. Ne isterseniz vardı, kayısı bile. Hayatımda tattığım en tatlı kayısılardı, hep çok yumuşak ve tazeydi. Her yaz beni ve kız kardeşimi meyve toplamaya çağırırdı. Benden daha uzun olduğu için yetişemediklerimi o toplardı.”

Artık neredeyse güney kapılarına varmıştık. Şehir kırmızı duvarların ötesindeydi. Kendime hâkim olamayıp, “Ne oldu?” diye sordum.

“Savaş,” dedi acı bir sesle. Şaşırmamıştım. Bu cevabı bekliyordum. Krallığımızda süregelen hikâye de aynıydı. Yalnızca karakterler değişiyor, düşman diğer taraf oluyordu. “Yueli canavarlar köylerimizden geçerken önlerine çıkanı öldürdü. Çok az kişi hayatta kaldı. Ben de onlardan biriydim. Kardeşimi alıp kaçtım. Ama o...”

Birden nefesim kesildi. “Yueli canavar mı dedin sen?”

“Elbette. Hepimiz onlara canavar diyoruz.” Bir süre kafası karışmış gibi bana baktı, sonra hatırlamış olacaktı ki gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bağışlayın, hanımım... Ben unutuverdim... Sizi artık Yueli biri olarak görmüyorum. Siz de benim kadar Wulusunuz. Canavar değilsiniz.”

Yüzüme ufak bir tebessüm kondurmayı başardım ama midem kasılıp duruyordu. Adımlarımı hızlandırdım. Bir an önce bu mevzuyu kapatmak, suçluluk duygusundan kurtulmak istiyordum. Xiaomin bana gerçekte ne konuda yardım ettiğini bilse bir Wulu olduğumu düşünmezdi.

Aniden durdu. “Bu o.” Sesi birden değişti, yumuşak, utanç bir hâl aldı. Yanakları kızardı. Farklı şartlar altında bu hâline gülerdim. Fakat şu anda içimde tuhaf, ufak bir kıskançlık hissediyordum. İleride duran sevdiğine bakıp, *Bu o. İşte orada*, demek ne büyük bir lükstü.

Kapıların dışında duran muhafız başını kaldırdı, belki de ona baktığımızı sezmişti. Gençti, on yedi, on sekiz yaşlarında olmalıydı. Neşeli, çocuksu bir yüzü ve hilal biçimli gözleri vardı. Xi-

aomin'i gördüğünde gözlerinin kenarları kırışsa da önümde eğilmeyi unutmadı. Ne de olsa görgü kuralları her şeyin üstündeydi.

"Leydi Xishi," dedi.

Şaşırdım. "Kim olduğumu biliyor musun?"

"Evet," dedi. Biraz hızlı konuşuyor, gözlerini kaçırıyordu. "S-sarayda sizi tanımayan biri olduğunu sanmıyorum."

"Rahat ol," dedim. "Yalnızca geçiyorum."

Aksine daha da gerildi. Dayanamayıp güldüm.

"Xiaomin seni ziyaret etmek istedi," dedim. "Seni dilinden düşürmüyor."

Gözlerini kızaran kızcağıza çevirdi, o kadar mutlu olmuştu ki bir güneş gibi parlıyordu. Utangaç ifadelerini, aralarındaki o ufak sevgi gösterilerini, genç âşıkların masumiyetini görmek için beklemedim. Yanından geçip kapıya yöneldim.

"B-bekleyin, Leydi Xishi," diye seslendi muhafız, gözlerini zar zor Xiaomin'den ayırarak. Avuçlarım terden ıslanmıştı. "Ne yazık ki yazılı izin olmayan kimse o kapılardan geçemez."

"Yalnızca birkaç dakika için çıkacağım," dedim gülümseyerek. "Hemen dönerim."

Tereddüt etti. "Ama... bize verilen emir..."

"Büyük bir mesele olmasa gerek, değil mi?" dedi Xiaomin, muhafıza beklenti dolu gözlerle bakarak.

"Ben..." Oğlan yine tereddüt ederken kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. Sonra tekrar Xiaomin'e, yüzündeki tatlı ifadeye baktı. Ardından dudakları büzüldü. "Sanırım olmaz."

Bir saniye daha oyalanmadım. Kapıyı sertçe iterek açtım ve bir hayalet gibi arasından süzüldüm. Çiçek hâlâ saçımdaydı. Sarayın içiyle dışı iki farklı dünya gibiydi. Sert rüzgâr yanaklarımı acıtıyor, sarı tozlar havaya karışıyordu. Saraydaki her yer göz devasaydı, sonsuza kadar dolaşsanız bile sonuna ulaşamayacakmışsınız gibi hissederdiniz. Oysa buradaki eski evler ve dükkânlar dip dibe, sıkış tepişti. Gözlerimi kısıp yanımdan geçen genç ve yaşlı yüzleri süzdüm ve sonunda aradığım kişiyi

buldum. Kırmızı ve altın tonlarında parıldayan meyve şekerleri saran bir arabanın başındaydı. Yüzünün bir yanı boyunca uzanan belirgin bir yara izi ağzının köşesiyle birleşiyordu. Fanli'nin bir gün ona haber ulaştırmam gerekirse bulmamı söylediği adam buydu. Goujian'ın güvendiği bir hizmetkârdı.

Rahat adımlarla ona doğru yürüdüm, yüzüme kayıtsız bir ifade kondurdum. Kavanozlara bakıyormuş gibi yaptım. Hepsi aynı görünüyordu. "Serçe geceleri öter mi?" diye mırıldandım.

Adam duraksadı. Başını kaldırmadan cevap verdi. "Yalnızca nehir yükseldiğinde."

Bunlar doğru kelimelerdi. Rahat bir nefes verdim. Saçımdaki çiçeği çıkarıp avucuna koydum. Kumaş ve mürekkepten yapılmıştı ama bir taş kadar ağırdı sanki. "Elini çabuk tut."

Parmaklarını çiçeğin etrafına kapattı. Bir kez başını salladı, ne yapması gerektiğini anlamıştı.

Kapıya döndüğümde Xiaomin muhafızın söylediği bir şeye gülüyordu. Kızın yüzü öyle parlaktı ki gökyüzündeki tüm yıldızlar ve ay yanında sönük kalırdı. Başını geriye atmış, parmaklarının ardından kıkırdıyordu. Muhafız ise onu öyle rahat, öyle içten bir hayranlıkla izliyordu ki bakışlarımı kaçırmak istedim. Paylaştıkları neşe göz kamaştırıyordu.

"Yarın," dedi Xiaomin, hem utangaç hem de hevesli bir tavırla. "Her zamanki yerde mi?"

Muhafızın yüzünde öyle kocaman bir gülümseme belirdi ki kız sanki ona dünyayı vadetmişti. "Daima."

Biri göğsüme uzanmış da kalbimi olduğu yerden çekip çıkarmış gibi bir acı hissettim, hastalığım geri gelmişti. *Hanfı*mun önünü kavradım, Xiaomin'in yanına yürümeden önce acının dinmesini bekledim. Yanlarına döndüğümde yüzümdeki ifade bir lotus çiçeği kadar sakindi. Xiaomin hemen geri çekildi ama muhafızı bırakmak istemediği belliydi.

Ben de istememiştim.

Wu Zixu'nun yemi yutacağını biliyordum, önemli olan ne zaman yutacağıydı.

Kral'ın odasıındaydım. O çalışıyormuş gibi yaparken ben de masasına oturuyordum. Kırmızı mührünü sırayla belgelere basıyor, hiçbirini incelemeye bile tenezzül etmiyordu. Hareketleri sabırsızdı. Yalnızca çevrilen kâğıtların hışırtısı ve dışarıda öten baykuşların uğultusu duyuluyordu. Hakkını yiyemezdim, odasına girdiğimde Fuchai eğik başı, çatık kaşları ve yüzündeki ciddi ifadesiyle işine bir hayli odaklanmış görünüyordu. Fenerden yayılan ışık profilini aydınlatıyordu. Bir an için kendime hâkim olamamış, gül ağacından yapılma sütunlardan birinin arkasına saklanıp sessizce onu izlemiştim. Onu böyle ciddi bir şekilde çalışırken görmek zordu. Mürekkebi hazırlayıp fırçasını daldırırken yüzünde kötülük ya da alaycılık yoktu.

Sonra yeni taranmış saçlarım ve parfümlenmiş tenimle saklandığım yerden çıkmıştım ve sorumluluklarına dair her şey unutulup gitmişti.

“Dikkatini dağıtıyor muyum?” diye sordum bacaklarımı masasının kenarından aşağı sarkıtarak. Bir elimi çeneme koymuştum, diğeriyleyse de siyah saçlarını okşuyordum.

Mührü aynı yere iki kere bastı ve bir sonraki belgeyi tamamen atladı. “Hayır, hiç dağıtmıyorsun.”

Gülümsedim. “Emin misin? Seni önemli işlerinden alıkoymak istemem...”

“Gitme,” diye ısrar etti. “İşim neredeyse bitti.”

İç geçirerek saçlarını okşamaya devam ettim. Hareketlerim yavaştı, bir yandan gizlice belgelerde yazanları okuyordum. Hepsi askerî raporlardı ve ellerindeki asker, at, hatta silah sayısına dair her türlü bilgiyi içeriyorlardı. Sayıları ezberleyip içimden tekrar ediyordum. Fuchai başını kaldırıncı dikkatimi

ona verdim. “Saçların yumuşacık,” dedim, siyah bir tutamı hafifçe çekiştirerek. Bunu yapmamdan hoşlandığını biliyordum.

Beklediğim gibi nefesi kesildi, gözleri sarhoşmuş gibi karardı.

“İnsanlar Kral’a böyle davrandığımı görse ne derlerdi?” dedim alaycı bir tonla. “Terbiyesizin önde gideni olduğumu düşünürlerdi herhâlde.”

“Eh, burada bizden başka kimse yok.”

“Güzel bir noktaya değindin,” dedim şakayla. Dışarıda bir hareketlilik sezdim. Ayak sesleri. İnce pencerelere Wu Zixu’nun gölgesi düştü, giderek yaklaşıyordu. Fuchai henüz fark etmemişti. “Burada bizden başka kimse yok.”

Bir an duraksadı ama sonra ne demek istediğimi anladı. Kâğıtları elinin tersiyle kenara itti, mühür ve fırçalar yeri boyladı. Beni kendine doğru çevirince ona tepeden baktım. Ayağa kalktı, beni öpmek için eğildi.

Bilerek başımı çevirdim. *Çok az kaldı.* Ayak sesleri giderek yaklaşıyordu.

“Bekle. Önce sana bir bakayım,” dedim, yüzünü avuçlarımdan arasına alarak. Her seferinde ne kadar yakışıklı olduğunu düşünmeden edemiyordum. Bu bana yanlış geliyordu. Bir canavarın, kan kırmızısı gözleri ve ölümcül dişleri olan kötü bir yaratığın yüzüne sahip olmalıydı. Fakat teni pürüzsüz ve traşlı, dudakları yumuşacık ve aralıktı. İçimdeki o rahatsız duyguyu bastırdım. Suçlu hissetmeyi reddediyordum. Bu noktaya kadar gelmiş, varımı yoğumu kaybetmişim.

Üstelik Zixu sonunda bize katılmak üzereydi.

“Kral’ım,” diye mırıldanıp dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. Kapı bir *fat* sesiyle açıldığında aramızda yalnızca birkaç santim vardı.

Zixu içeri girdi, iki yanında yumruklarını sıkıyordu. “Majesteleri...”

Tiz bir çığlık atarak hızla geri çekildim, oyunculuğum kusursuzdu. Öte yandan Fuchai’nin hareketleri daha yavaştı,

eli hâlâ belimdeydi. Yüzündeki beklenti yerini sabırsızlığa bırakmıştı. Birini öldürmeye hazır görünüyordu.

“Buraya ölümsüzlük iksirini bulduğunu haber vermeye gelmediysen ne söyleyeceğini duymak bile istemiyorum,” dedi. Sesi yumuşak ama ölümcüldü, gözleri kısıktı. “Bizi yalnız bırak.”

Zixu gözlerini kaçırdı ama dışarı çıkmadı. “Bağışlayın, Majesteleri. Lütfen bu düşüncesiz hareketimi mazur görün fakat bu çok önemli bir—”

“Her konuşmaya böyle başlaman komik doğrusu,” dedi Fuchai düz bir sesle. *Hanfusunu* düzeltip tekrar yerine oturdu. Ben de masadan indim, kenara çekilerek başımı itaatkâr bir şekilde eğdim. “Geleneksel ziyafet, geleneksel ziyafet için *oturma planı*, tahıl ambarları, yeni sarayın inşası ve hatta saray mutfağı için alınacak yeni kaşıklar. Belli ki hepsi çok önemli.”

Zixu’nun gözleri bir an için bana kaydı, güvensizliği yadsınamazdı. Sonra Kral’ın önünde eğildi. Tekrar konuştuğunda acelesi sesine yansdı. “Bu farklı. Bu, tüm krallığın kaderini belirleyecek bir—”

“Biraz rahatlamayı öğrenmen gerek, Zixu,” dedi Fuchai ağır ağır, oturduğu koltukta arkasına yaslandı. Dışarıdan bakıldığında Kral rolünü yeterince iyi oynuyordu ama beni ne zaman deli gibi öpmek istese yüzünde beliren o ifade oradaydı. Yüz hatları gergindi, aç bir kurdu andırıyordu. Önünde duran danışman bir duvardan, işine sokulan bir çomaktan farksızdı. “Git, kadınlarına biraz vakit geçir de ben de kendi kadınımla vakit geçirebileyim. Seni gördüklerine eminim çok mutlu olacaklardır.”

Zixu keskin nefes verdi, kendine zar zor hâkim oluyordu. “İstirham ederim, Majesteleri, konuşmama izin verirsiniz...”

“Zaten konuşmuyor musun?” diye tersledi Fuchai.

Zixu yüzünü buruştursa da üsteledi. “Yue sınırlarında... tuhaf bir hareketlilik var.” Kalp atışlarım hızlandı. Kulaklarımı dört açtım, ağzım kupkuru kesildi. “Ne planladıklarına dair kanıtımız yok ama *bir şey* planladıklarından eminim. Öylece

oturup düşmanın saldırmasını beklemek olmaz. Avantaj hâlâ bizden yana, bundan faydalanıp derhâl harekete geçmeliyiz. Onlar bize saldırmadan biz onları fethetme—”

“Yine mi Yue?” diye sözünü kesti Fuchai, sesi hâlâ umursamazdı. Yine de nefesimi tuttum. “Zixu, bu mevzu artık can sıkıcı olmaya başladı. Aynı konuşmayı defalarca kez yaptık ve sana kararımı net bir şekilde söyledim. Yue’ye saldırmayacağız, onlar da bize saldırmayacak. Savaş günleri geride kaldı.”

Zixu’nun şakaklarındaki koyu yeşil damarlar zonkladı. Öyle bir eğildi ki yüzü neredeyse yere değecekti. “Ben de öyle olmasını dilerdim, Majesteleri. Emin olun. Kim barış istemez ki? Fakat Goujian düşündüğünüzden çok daha karmaşık bir—”

“Daha demin saldıracaklarına dair kanıtının olmadığını söyledin.”

“Henüz kanıtım yok.” Gözlerini yine bana çevirdi. “Fakat er ya da geç bulacağımdan eminim.”

İçimi korku kapladı. Ona kanıt toplayacak ve elini güçlendirecek zamanı veremezdim. Ondan kurtulacaksam bunu şimdi yapmalıyım. Bu gece.

“Majesteleri,” dedim sesimi titreterek. “Ona kızmayın. Eminim ki... başka bir savaş başlatmak için kişisel sebepleri vardır. Bu çok anlaşılır bir durum.”

Zixu bana öyle bir öfkeyle baktı ki irkilmiş gibi yapmama gerek kalmadı. Kendi pozisyonunu da benimkini de bir kenara bırakıp boğazıma sarılacağından neredeyse emindim. “Bu ne cüret... Savaş için kişisel bir sebebim yok. Ne söylüyorsam krallığın iyiliği için söylüyorum.”

“Öyle mi?” dedi Fuchai soğuk bir sesle.

“Elbette,” diye haykırdı Zixu. “Majesteleri, size ve babanıza ne kadar uzun zamandır hizmet ettiğimi en iyi siz bilirsiniz.”

Fuchai’nin gözleri parladı. “Evet, nasıl unutabilirim ki? Ona çok sadıktın.”

Odaya ölüm sessizliği çöktü.

Bir anlığına Zixu'nun cesaretini kaybedip Kral bir şey yapmadan önce odadan tüyeceğini düşündüm. Fakat Wu Zixu inatçı bir adam ve sadık bir danışmandı. Yerinden kıınıldamadı.

"Saldırmamız gerek, Majesteleri," diye fısıldadı. "Biraz hatırım varsa beni dinleyin. Babanız tüm hayatını bu krallığı sizin için inşa etmeye adadı. Onun bıraktığı mirası düşmanın, onu öldürenlerin topraklarımızı işgal etmesine izin vererek yok mu edeceksiniz? Babanız böyle bir şeye asla izin vermezdi."

Belki başka bir kral bu konuşmadan etkilenirdi. Fakat ben Fuchai'yi danışmanından daha iyi tanıyor, daha iyi anlıyordum. Onu ay ışığının altında öpmüş, en büyük korkularını, kendini yetersiz gördüğü şeyleri, güçsüzlüklerini bir bir öğrenmiştim. Babasına saygı duyduğu kadar ona öfkeliydi de. İkisini bu şekilde kıyaslamak sabrını taşırmaya yeterdi.

"Yeter," diye çıkıştı Fuchai. Ayağa kalktı ve tüm heybetiyle danışmanın önüne dikildi. Siyah ipekten yapılmış *hanfusu* koyu bir gölge gibi etrafına dökülüyordu. Karşımda efsaneleri aratmayan bir sahne duruyordu. İki silüet, biri yere eğilmiş, diğeriyse bütün ihtişamıyla ayakta duruyordu. Arka planda mum ışığı titreyiyor, iki yanında krallığın çalkantılı, kanla sulanmış tarihini anlatan duvar resimleri yükseliyordu. Uzaktan Zixu'yu izledim, bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordum. İçimde acıma duygusuna benzer bir şey hissettim.

Belki de tarih onu bir kahraman olarak hatırlardı. Fakat bir kahraman bile bazılarının hikâyesindeki kötü adam olurdu.

"Yue'ye takıntılısın," dedi Fuchai. Ona doğru bir adım attı, hareketleri avına yaklaşan bir avcuyu andırıyordu. "Var olmayan tehlikelerden bahsediyorsun. Diğer danışmanlar seninle aynı görüşte değil."

"Bo Pi'yi mi kastediyorsunuz?" diyerek başını kaldırdı Wu Zixu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Gözüme hiç bu kadar genç, çaresiz ve insani görünmemişti. "Bo Pi'ye güven olmaz, Majesteleri. O—"

“Senden başka kimseye güven olmaz, değil mi?” diye çıkıştı Fuchai. “Yue danışmanı Fanli için de aynı şeyi söylediğini hatırlıyorum.” Sadece ismini duymak bile kalbimi sızlatsa da tepki vermemeye çalıştım. “Sonunda ne oldu? Onu boşu boşuna yaraladın ve kanı bütün sarayı kirletti. Yok yere karmaşaya sebep oldu.”

“Şimdi böyle düşünüyorsunuz,” dedi Zixu, sesi alçak ve aceleliydi. “Böyle düşünmenizi istiyorlar. Ama hiç belli olmaz, gelecekte—”

“*Kes sesini.*”

Zixu dizlerinin üzerinde emekleyerek başını Fuchai’nin botlarının hemen önüne, yere bastırdı. Midem kasıldı, şaşkınlığımı bu kez gizleyemedim. Bu, teslimiyetin doruk noktasıydı. Bir köpeğin sahibine göbeğini açması gibi bir şeydi.

“Lütfen,” diye fısıldadı Zixu. Siyah gözlerinin *gözyaşlarıyla* parladığını fark ettiğimde irkildim. Bundan keyif almalı, her bir detayın tadını çıkarmalıyım. Fakat böylesine yüksek rütbeli bir adamın dizlerinin üzerine çöküp Kral’a yalvaracak kadar aşağılanması rahatsız ediciydi. Tüm bunların benim yüzümden olduğunu bilmek. “Korkunç bir hata yapıyorsunuz. Bu kadın aklınızı zehirledi.” Beni işaret etti. Sahte bir masumiyetle ona baktım. “Düzgün düşünmüyorsunuz. O buraya geldiğinden beri...”

“Onun hakkında tek kötü kelime daha edersen,” dedi Fuchai alçak, tehlike vaadiyle dolu bir sesle, “Dudaklarını kendi ellerimde birbirine dikerim.”

Fakat Zixu’nun içine bir şey kaçmıştı sanki. Onu kaçınılmaz sonuna giden yolda ilerlemeye iten bir şey. Zamanının daraldığını biliyormuş gibi aceleyle konuşmaya devam etti. “Hâlâ çok geç değil, Majesteleri. Ordumuzu bu akşam toplarsak hâlâ—”

“Zixu,” diye sözünü kesti Fuchai. Yüzündeki ifade tuhaf ve anlaşılmaz, sesi neredeyse yumuşaktı. Yere çömelip hızlı bir hareketle Wu Zixu’nun yüzünü yakaladı. Karşımdaki sahne o

kadar samimiydi ki Fuchai'nin adamın yanaklarına pençe gibi saplanan, tenini beyaza döndüren tırnakları olmasa her an aradaki mesafeyi kapatıp onu öpeceğini düşünürdüm. "Yıllarca safımda durmana izin verdim. Sana katlandım, istediklerini yaptım, ne istersen ver—"

"Hepsi için minnettarım, Majesteleri," dedi Zixu, nefret ve saf bağlılık arasında kalmış bir duyguyla. Dünyanın yok olması pahasına inandığı tanrının peşinden giden bir adamın bağlılığıydı bu. Onu boğan eli okşayan bir adamın. "Tek isteğim... size hizmet etmek..."

"Buna rağmen bana karşı çıkıyorsun," dedi Fuchai. Adamın yüzünü sıktı.

"Sizin iyiliğiniz için," dedi Zixu, nefes nefeseydi. "Krallığın güvenliği içi—"

"Bazıları senin için ne diyor biliyor musun?" diye sözünü kesti Fuchai. Sesi hâlâ ipek gibiydi. "Benim köpeğim olduğunu söylüyorlar."

Zixu'nun yüzünde ilk kez canlı bir renk belirdi, çok daha savunmasız göründü. O kadar sertçe yutkundu ki çıkan ses odanın içinde yankılandı.

"Ama bu tavrın ihanete eş değer." Fuchai'nin eli danışmanın yanaklarından kulağının arkasına doğru kaydı. Karşında gerçekten de kaşınmayı bekleyen bir köpek vardı sanki. Sonra parmakları boğazında gezindi. Yerinde başka biri olsa içgüdüsel olarak çekilirdi ama Zixu hareketsiz bir şekilde durmaya, Kral'ın gözlerinin içine bakmaya devam etti. "Hiç kimse kendisini tekrar tekrar ısırma çalışsan bir köpeği yanında tutmaz."

"Majesteleri... yalvarırım..."

"Yazık," dedi Fuchai. Zixu'yu bırakırken gerçekten de üzgün görünüyordu. Tam o anda ağır bir şey yere düştü. Bir kılıç. Bunun anlamını Zixu'yla aynı anda anladım.

Şaşırmış gibi görünmüyordu, yüzünde yalnızca derin bir keder vardı. Titreyen eliyle kılıcın kabzasına uzandı. Onu kı-

nından çıkardı. Metal kızıl duvarlara gümüş bir ışık yansıttı. Sonra duraksadı.

“Benim için son bir iyilik yapar mısınız?” diye sordu Zixu boğuk bir sesle.

Fuchai başını yana eğdi.

“Öldüğümde,” diye başladı, kabzadaki parmakları bir an için tereddüt etti, “gözlerimi oyun. Onları şehir kapılarına asın da Yue ordusunun başkentimizi fethedişini izleyeyim.”

Fuchai’nin ifadesi sertleşti. Arkasını dönüp ona bakmaya tenezzül etmeden emrini verdi. “Yerlere çok kan akıtma.”

Öylece olanları izledim.

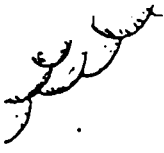
Wu Zixu her zaman sorumlu bir adam olmuştu, ona verilen her görevin hakkını vermişti. Bu da onlardan farklı değildi. Kılıcı boğazına kaldırdı, hareketleri o kadar yavaş, o kadar sakin ki keskin ucunda başkası vardı sanki. Tek hamlede boğazını kesti. Ânında kanlar fışkırmaya başladı. Kılıç düştü. Zixu boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı, sonra dişlerini sıkarak sustu. Hâlâ kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Kalbinin son çırpınışları sırasında bana döndü. İçimden soğuk bir ürperti geçti. Yüzündeki ifade insanları aç hayaletlere¹¹ dönüştüren türdendi.

Bedeni yere devrilmeden önce bir şey söyledi ama sesi çok zayıftı ve boğazı kanla dolmuştu. O günden sonra ne demek istediğini, onu yanlış duyup duymadığımı düşünüp durdum. Ona kulak verip vermemem gerektiğini sorguladım. O zamanlar bunu bir tehdit olarak görüp dikkate almamıştım. Ölen bir adamın kin dolu sözleriydi işte.

Tek bildiğim şey sözlerinin şuna benzediği idi:

“Bütün tavşanlar yakalanıp yenince sıra av köpeklerine gelir.”

11 Budizm ve geleneksel Çin dinlerinde geçen dünyevi arzularını tatmin etmemiş, ruhani huzura kavuşamayan öfkeli ve intikamcı ruhlar. -y.h.n.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Not elime altı ay sonra ulaştı, Zixu'nun cesedi çoktan yerin metrelerce altını boylamışken.

Tıpkı benim gönderdiğim gibi beyaz çiçek şeklinde karlanmıştı ama içinde yazanlar farklıydı. Çizdiğim karmaşık harita ve planlar yoktu, açıklamalarım silinmişti. Bu kez yalnızca temiz, düzgün bir el yazısıyla yazılmış bir şiir vardı. Mürekkep kokusunu hâlâ alabiliyordum.

*Ay yükselirken gökte
beyaz ışığı düşer güzel yüzüne.
Gölgen dahi incitiyor
senin olmaya hasret kalbimi.*

Kelimeleri sanki korkup kaçacak ender görülen bir hayvanmış gibi parmak uçlarımla okşadım. Bu, Fanli'nin hâlâ hayatta olduğunun kanıtıydı. Yue'ye sağ salim dönebilmişti. Ardından şiiri defalarca, dudaklarımı oynatarak okudum. Bu şiiri daha önce derslerinden birinde okumuştum ama bu anı artık çok geçmişte kalmıştı. O zamanlar çok duygusal olduğunu söyleyip politik olanlara, her mısrasında yirmi farklı anlam taşıyan şiirlere geçmek için acele etmişti.

Ona takıldığımı hatırlıyordum. “Aşk şiirleri de önemli değil mi? Belki de Kral’la tanıştığım zaman için bunu ezberlerim.”

Çalışma odasında oturuyorduk. Başını kaldırmadan bana anlamlandıramadığım bir bakış atmış, yüzüne güzel bir gölge düşmüştü. “Başka bir şey ezberle. Bunu değil.”

“Neden?”

Ya cevap vermemişti ya da verdiği cevabı unutmuştum.

Çiçeğe bakıp durdum. Bir mesaj mıydı bu? Yoksa bir itiraf mı? Sarsılmıştım. Göğsümdeki acı birden şiddetlenmiş, bir bıçak darbesinden bile dayanılmaz hâle gelmişti. Ona koşmak istedim. Bilmecelerle, yazılarla, ne kadar güzel olursa olsun şiirlerde değil, bana bizzat cevap vermesini istiyordum. Elimi boynuna dolamak ve sıcaklığını hissetmek istiyordum.

Fakat bunlar aptalca hayallerdi. Şiiri bir kez daha okudum, kendi ölüm tarihimizi ezberlermiş gibi ezberledim ve ardından ateşe atarak yapraklarının buruşmasını, mürekkebin erimesini izledim.

Sonraki aylarda şiiri, kelimelerin altında yatan ihtimalleri ve onu yazan kişiyi unutmaya çalıştım. Onu düşünmek zihnimi bir bıçağa dayamak gibiydi. Soğuk, keskin bir acı, özgürce akan kan. Buna rağmen onu düşünmekten kendimi alamadım. Tekrar ve tekrar.

Kalbimdeki acı giderek derinleşiyordu.

Soğuk terler içinde, nefes nefese uyandım.

Gecenin geç saatleriydi, henüz güneş doğmamıştı. Uykulu gözlerim her şey beyaz bir sis bulutuyla örtülüymüş gibi görüyordu. İçliklerim bile ıslanmıştı. Hava buz gibiydi. Ben derin, kesik nefesler alırken unutmadan evvel rüyamın parçalarını bir araya getirmeye çalıştım.

Onu görmüştüm. Fanli’yi. Nehir Şarkısı Kulübesi’ndeydik ama kötü bir şey olmuştu. Yangın, sel, bir tür doğal afet. De-

tayları hatırlayamıyordum. Hatırladığımı tek şey saklanmamı söylediği ve beni her an parçalanacakmış gibi görünen bir tekneye bindirdiğiydi. *Orası daha güvenli olacak*, demiş, bana bilmediğim bir şey biliyormuş gibi üzgün, kararmış gözlerle bakmıştı. Ona tutunmaya çalışmıştım. *Hanfusunun* kollarına yapışmıştım, gözyaşlarım gerçek hayatta hiç olmadığı kadar şiddetli akmıştı. *Beni bırakma*. Şimdi bile boğazım bu sözcükleri gerçekten haykırmışım gibi acıyordu. *Beni gönderme. Gitmek istemiyorum...* *Lütfen, istemiyorum*. Tekneye binersem ve beni bırakırsa onu bir daha göremeyeceğimi adım gibi biliyordum.

Sonra yüzü birden buz kesmiş, ezberlediğimiz bir kitabı kelimesi kelimesine okumamı istemişti. *Hangi kitap?* diye bağırmış, çaresizce hatırlamaya çalışmıştım. *Hangisi? Söyle*. Zhengdan'ın da gelişiyse sahne değişmişti. Bir nehrin iki farklı kıyısında duruyorduk. Arkadaşımın yüzü donuktu, hayaletleri andıran boş gözleriyle bana bakıyordu. *Sen biliyor musun? Bana yardım edebilir misin?* diye sormuştum ama cevap vermek için ağzını açtığında kan kusmuştu. Kırmızı sıvı ağzından oluk oluk akmıştı. O kadar çoktu ki derisi büzüşmüş, teni mora çalmaya başlamıştı. *Çabuk ol*, demişti ağız dolusu kanın arasından hırıltılı bir sesle. Gözlerinin akları bile kırmızı damarlarla kaplıydı. *Çabuk ol. Verdiğin söz—*

“Xishi. Xishi, iyi misin?” Fuchai yatağın yanına çökmüştü. Yüzü her zamanki gibi yakışıklıydı ama gözleri alışılmadık bir şekilde koyuydu. Bana yaklaştığında *hanfusunun* göğüs kısmı aralandı, kumaş omuzlarından aşağı kaydı. Kaslarındaki gerginliği, ay ışığında belirginleşen sert çizgileri görebiliyordum.

“Yalnızca bir rüya,” diye mırıldandım gözlerimi ovuşturarak. Hep böyle rüyalar görüyordum ama geceyi Fuchai'yle geçirdiğim zaman hep daha gerçekçi oluyorlardı. Belki de vicdanım yüzündendi. Yine de beni daha sık rahatsız eder olmuşlardı. Kötü bir şey yaklaşıyordu sanki.

Kalbim de her zamankinden daha çok sızlıyordu. Şimdi bile kaburgalarımın arkasında dayanılmaz bir acı hissediyordum. Öyle kötüydü ki ellerimle *hanfumun* önünü hafifçe yoklayıp kan olup olmadığına baktım. Neredeyse uykuda bıçaklandığımı düşündürecek kadar kötü bir acıydı ama hiçbir şeyim yoktu. Yine de bu görünmez acı yüzünden titriyordum, dişlerim takırdıyordu.

Fuchai başka bir şey söylemeden battaniyeyi alıp etrafıma sardı. Ardından bana sarıldı. Hareketlerinde şehvetten eser yoktu, herhangi bir tahrik ya da başka bir amaç yoktu. Yalnızca beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Öyle afallamıştım ki konuşamıyordum bile. Pencerenin ötesinde ağustos böcekleri ötüyordu. Duvarlarda hayalet şehirde dolaşan kayıp ruhlara benzeyen mavi gölgeler vardı.

“Ağlıyordun,” dedi sıcak parmağını yanağıma uzatarak.

Yüzümün sıırsıklam olduğunu fark edince şaşırdım. “Bir şey yok.”

“Hayır, bir şey var.” Bir anda geri çekildi, yüzü sertleşmişti, hatları keskin ve etkileyici görünüyordu. Uykusunda dağılmış mürekkep siyahı saçlarıyla bile bir kral gibi görünüyordu. “Seni rahatsız eden biri mi var? Kim? Hemen öldüreyim.”

Başımı iki yana salladım. Daha önce de böyle şeyler söylemişti ve hepsini gaddarlığının, acımasız doğasının bir kanıtı olarak görmüştüm. *Wu canavarları*. Krallarından suçlularına kadar hepsi aynıydı. Fakat artık bunun yapabileceği, elinden gelen tek şey olduğunu anlıyordum. Mesela aşçılar bir şeyler yolunda gitmediğinde kendilerini güzel bir yemek yaparak meşgul ederdi. Hekimler bir felaket olduğunda tıbbi bilgilerini kullanırlardı.

“Gerçekten, iyiyim,” dedim. “Sadece...” *Sadece üzgünüm*. Ama insanı sömüren, her bir hareketini yavaşlatan, ıstırap veren, tat alma duyusunu bile yitirmesine sebep olan türden bir üzüntüydü bu. Bunu ona açıklayamaz, nedenini anlatamazdım.

“Sadece eskiden beri süregelen hastalığım,” dedim. “Bazı günler çok daha fazla acıyor.”

Doğrulacak gibi oldu. “Hekimi çağırayım mı?”

“Hayır, hiç gerek yok.” Başımı iki yana sallayıp onu geri çektim. “Bir çaresi olsaydı şimdiye kadar bulmuş olurdum. Ağrım her zaman bu kadar kötü değil, özellikle de dikkatimi dağıtan şeyler olduğunda.”

“Benim yüzümden,” dedi. Konuşurken bir yandan sırtımı sıvazlıyordu, elinin sıcaklığını kıyafetlerimin üzerinden bile hissedebiliyordum. “Son zamanlarda kanalın inşasıyla çok meşguldüm, sana yeterince ilgi göstermedim. Ama merak etme,” diye ekledi hızlıca. “Kanal çok yakında tamamlanacak ve günün her saniyesinde seninle olacağım. Kendini daha iyi hissetmen için ne yapabilirim?”

Tereddüt ettim.

“Birkaç hizmetkârın kellesini mi uçurayım? Meydanda kırbaçlatayım mı?”

Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. “Hayır, hiç... buna hiç gerek yok.”

“Ne yapayım o hâlde?” Elini başıma götürüp saçlarımı okşadı. Gözleri telaşlı, bakışları endişeliydi. “Söyle yeter. Her şeyi yaparım.”

Birden kafama dank etti, ne yapmam gerektiğini hemen anladım. Her şey o kadar ani oldu ki zihnime bir yaban arısı sürüsü hücum etmiş gibi hissettim. Fanli’nin gönderdiği şiiri hatırladım:

*Ay yükselirken gökte
beyaz ışığı düşer güzel yüzüne.
Gölgen dahi incitiyor
senin olmaya hasret kalbimi.*

Şiirin mısralarına o kadar çok odaklanmışım ki bu dört-lükten sonra gelen, Fanli'nin detaylıca incelememiz için ısrar ettiği şiiri düşünmemiştim. Şiir düşman krallığın verdiği ziyafete misafir kılığında katılan bir kralın hikâyesini anlatıyordu. Bütün gece yiyip içtikten sonra fark edilmeden sarayın bir köşesine saklanıyor, ertesi sabah yapacağı sürpriz saldırıya hazırlanıyordu.

Fanli'nin anlatmak istediği şey *buydu*. Yanılmışım, hiçbir zaman o kadar duygusal biri olmamıştı. Hep gizli bir mesaj, bir görev vardı. Bir amaç. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Aksini düşünerek aptallık etmişim.

“Yapabileceğin... bir şey var,” dedim doğrularak.

“Nedir?” Fuchai dudaklarını nazikçe köprücük kemiğime bastırdı, gözleri benimkilerle buluştu. Aynı anda hem içimde bir sıcaklık hem de bir ürperti hissettim. “Acını dindirmek istiyorum.”

Derin bir nefes aldım. “Bir ziyafet vermeye ne dersin?”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kayısı ağaçları yeniden çiçek açmaya başlamıştı. Saray öylesine özenle temizlenmişti ki herhangi bir duvara ya da zemine parmağımı sürsem tek toz zerresi yapışmazdı. Rüzgâr artık daha sakindi, kışın solan otlar yeşim taşları gibi yeşermeye başlamıştı. Eğimli çatılarda daha fazla fener asılıydı, inci beyazı ışıkları göletleri ve odalar arasındaki yolları aydınlatıyordu. Kuş cıvıltıları yeni günün başlangıcının haberini veriyor, güneş giderek daha erken doğuyordu. Bahar gelmişti, havada Leydi Yu'nun bahçesindeki çiçeklerden ve saray mutfağından gelen kokular vardı.

Büyük salonun içindeki her şey de değişmişti. Duvarlarda altın ve gümüş renkli süsler asılıydı, tüm kadehler yeni yıkanmıştı. Salonun bir ucundan diğerine uzanan iki ziyafet masası vardı, ortaları dansçılar ve müzisyenler için boş bırakılmıştı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Fuchai, ödevinin son hâlini hocasına gösteren bir öğrencinin o utangaç, heyecanlı ses tonuyla. “Beğendin mi?”

Etrafıma baktım. Ziyafet çoktan başlamıştı, davetliler içeri doluşuyordu. Kimlerin geleceğine birlikte karar vermiş, uzak diyarlardan prens ve prensesleri, en prestijli ailelerden gelen soyluları ve önemli âlimleri, komşu krallıkların kralları ve da-

nışmanlarını davet etmiştik. Kâğıt üzerinde ziyafet yeni kanalın inşasının tamamlanmasını kutlamak içindi. Asıl amacıysa beni neşelendirmekti. Fuchai'nin onu alet ettiğim plandan haberi yoktu elbette.

“Her şey mükemmel,” dedim, gerginliğimi saklamak için gülümseyerek.

Etkileyici olduğunu kabul etmeliydim. Yemekler ağız sulandırıyordu. Fuchai bu akşam için en iyi aşçıları getirtmiş, yemekler için gereken malzemelerin toprağın en verimli, suların en tatlı aktığı dağların zirvelerinden ve en geniş ovalardan toplanmasını istemişti. Masada, yapışkan katmanları şarapla tatlandırılıp buharda pişirilmiş fermente pirinç kekleri ve kırmızı fasulye ezmesi, tuzlu yemişler ve susamla karıştırılmış, altın külçeleriyle manolya çiçeklerini andıracak biçimde şekillendirilmiş renk renk *gaotuandan*¹² üzerleri çiçek desenleriyle huzur ve refah sembolleriyle süslenmiş parlak ay keklerine kadar sayısız tatlı vardı. Hepsi o kadar güzeldi ve o kadar özenle yapılmıştı ki insan yemeye kıyamazdı. Fakat *asıl* yemekler henüz geliyordu. Hizmetkârlar ellerinde her dilimi nar gibi kızarana dek ağır ağır pişirilmiş, soya sosuyla parıldayan domuz etiyle dolu toprak kaplar taşıyordu. Etin yanına aromaların içine işle-mesi için üzerine dört kesik atılmış yumurtalar bile konmuştu.

Misafirler yerlerini aldığı anda bir zil sesi duyuldu. Kapılarda duran hizmetkârlar, “Yue Krallığı'ndan Kral Goujian ve Danışman Fanli teşrif ettiler,” diye bağırdı.

Aniden biri kalbimi sıkmış gibi göğsümün daraldı. Bedenimi titremekten alıkoymak için büyük çaba sarf ettim. Umut, panik, korku, hepsi birbirine dolanmıştı. Kollarımı ovuşturarak kapıya doğru döndüm.

12 Çin mutfağında genellikle pirinç unundan yapılan, çoğunlukla tatlı olarak tüketilen geleneksel bir hamur işi türüdür. Özellikle bayramlarda ve özel günlerde hazırlanır. -ç.n.

Rütbelerine göre salona girdiler. Önce krallara yaraşır kıyafetiyle Goujian, arkasından da Fanli. Gözlerim hemen Fanli'ye kaydı. Kılıç yarası iyileşmiş gibi görünüyordu. Hareketleri zahmetsiz ve hafif, başı dikti. Koyu lacivert *hanfusu* yürürken rüzgârlı havadaki bir nehir gibi dalgalanıyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu, belli belirsiz kıvrılan dudakları haricinde yüzü ifadesizdi. Kalp atışlarım hızlandı.

“Bu nazik davetiniz için teşekkürler, Majesteleri.” Fanli ve Goujian sırayla Fuchai'yi selamladı. İstemeyerek de olsa dikkatimi Fanli'den çekip Yue Kralı'na baktım. Fuchai'ye eski arkadaşlarmış gibi gülümsüyordu ama samimi değildi, gülen yüzünün ardında, bakışlarında ürpertici bir şey vardı.

“Elbette, elbette.” Fuchai güldü. Hiçbir şeyin farkında değildi. “Uzun zaman oldu. Sizi tekrar görmek çok güzel.”

Goujian'ın gülümsemesi büyüdü. “Duygularımız karşılıklı.”

“Ne eğlenceli zamanlardı, değil mi? Çok iyi bir seyis olduğunu hâlâ hatırlıyorum.” Fuchai'nin uykusunda bir hançerle öldürülme endişesi duymadan böyle şakalar yapabilmesi kibrinin –belki de dokunulmaz olduğuna dair asılsız inancın– bir göstergesiydi.

Olan biteni sessizlik içinde izlerken benim bile avuçlarım terlemeye başlamıştı.

“Nasıl unuturum?” diye mırıldandı Goujian.

“Hadi, oturun.” Fuchai onları bizim yerlerimizin tam karşısına oturttu. Masanın diğer ucunda, Fanli'yle yüz yüzeydim. “Eski zamanların hatırına bir şeyler içmeliyiz.” Parmaklarını sıklatmasıyla sanki büyü yapmış gibi elinde şarap şişesi tutan bir hizmetkâr belirdi. Goujian onu izliyordu. Her şeyi izliyordu. Siyah gözleri salonun her köşesinde geziniyor, zenginliğin, refahın ve konforun kanıtlarına bakıyordu.

Sonra gözleri karşısında duran ve ona zeytin dalı niyetine bir kadeh şarap tutan Kral'a döndü. Yüzünden bir şey geçip gitti. Kadehi aldı ve tek yudumda hepsini bitirdi. Sonra ka-

dehi ters çevirip boş olduğunu gösterdi. “Kral’ın on binlerce yıl yaşaması dileğiyle.”

Bu küçük gösteriden memnun kalan Fuchai hizmetkârlara kadehi yeniden doldurmalarını işaret etti ve kendi kadehini kaldırıp onunkiyle tokuşturdu. Ardından kolunu Fanli’ye doğru uzattı.

“Aramızda bir dargınlık yok değil mi?” diye sordu Fuchai, bakışları bir an için Fanli’nin göğsüne, Zixu’nun kılıcını sapladığı yere baktı.

Fanli gülümseyerek kadehini onunkine vurdu. “Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.”

Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. Gündüz gözüyle kâbus görür gibiydim. Bir parçası olduğum her hayat, benimle ilgili her şey, tüm korkularım ve isteklerim aynı yerde buluşmuştu. İçimde yükselen duyguları bastırıp nefesimi kontrol sakın tuttum. Bu gerekliydi. Yakında her şey bitecekti.

Hepsi en az dört kadeh şarap içtikten sonra Fuchai güleerek yanıma geldi. Siyah saçları yüzünün etrafına dökülüyordu. Parmaklarını benim saçlarımın arasından geçirdi. Göz ucuyla Fanli’nin yüz hatlarının gerildiğini görebiliyordum. “Gel,” dedi Fuchai beni diğer misafirlere doğru çekerek.

Masadan masaya giderken onu takip ettim, etrafıma sahte gülücükler saçıyor, yalandan kibar sözler mırıldanıyordum. Gözüm arada bir Fanli’ye kayıyordu. Yabancı bir krallıktan gelen mükemmel bir temsilci gibi tüm kibarlığı ve sakinliğiyle sandalyesinde oturuyor, arada bir Goujian’a dönüp sessizce bir şeyler söylüyordu. Konuştuklarını duymak imkânsızdı. Şarabını tekrar tekrar doldurup kadehlerce içti.

Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Fanli’nin içtiğini daha önce hiç görmemiştim. Disiplinli olmakla övünen biri olarak böyle şeylerden uzak duracağını varsaymıştım.

Ziyafet tüm hızıyla devam ediyordu. Dansçılar bir performanstan diğerine geçiyor, kıyafetlerinin uzun kollarını savuru-

yor, bileklerindeki bilezikler şingirdiyordu. Atmosfer gürültü, hareketlilik ve yemeklerle birlikte daha da sıcak bir hâl alıyordu. Biten tabaklar iyi eğitilmiş hizmetçiler tarafından ânında alınıp yenileriyle değiştiriliyordu. Şarabın ve salonu dolup taşıran yemeklerin sonu yok gibiydi.

Fuchai gittiği her yere beni de sürüklüyordu. Kırmızı kuşağım ince kollarımdan aşağı süzülüyor, insanların fısıldaşmaları rüzgârda uçan çiçek yaprakları gibi yanımdan geçip gidiyordu.

“Söylendiği kadar güzelmiş...”

“Majesteleri’nin ondan ayrılamamasına şaşmamalı...”

“Birbirlerine çok yaklaşıyorlar, değil mi? Güzeller güzeli bir kadın ve kral. Haklarında pek çok şiir ve oyun yazılacağına bahse girerim.”

Fakat konuşmaların hepsi hayranlık dolu değildi. Daha fesat, duymak istemediğim şeyler de fısıldaşıyorlardı.

“...hizmetkârların kapıyı açınca ne gördüğünü duydun mu...”

“Odasına günde üç kez gidiyormuş diye duydum, hatta bazen sabah erkenden...”

“Çok masum görünüyor. Neler olduğunu düşününce...”

“...o akşam taht odasının ortasında, herkesin gözü önünde...”

“Majesteleri.” Fanli sandalyesini geriye itip gıcırdatarak ayağa kalktı, hafiften sallanıyordu. Gözleri odaklanmakta zorlanıyordu ve yanakları al al olmuştu. “Lütfen bağışlayın fakat geceyi erken bitirmek durumundayım...”

Fuchai onu şöyle bir süzdü ve gülmeye başladı. “Hemen sarhoş mu oldun? Alkole karşı bu kadar mı dayanıksızsın?”

Fanli bir şey söylemedi, yalnızca itaatkâr bir tavırla başını eğdi. Damarlarında alkol akarken bile nasıl davranması gerektiğini biliyordu.

“Tamam, tamam,” dedi Fuchai. Sonra bana döndü. “Xishi... ona misafir odalarının yerini göstermeye ne dersin? Diğerleri ayrılana kadar orada dinlenebilir.”

Şaşkına döndüm, kulaklarıma inanamadım. “Ben mi?” dedim, bunun bir şaka ya da Fanli’ye karşı bir şeyler hissedip hissetmediğime dair başka bir test olup olmadığını merak ediyordum.

Fakat Fuchai’nin gözlerinde en ufak bir şüphe yoktu. *Han-fusunun* uzun kolunu umursamazca savurdu. “Evet, sen. Ona sarayın ne kadar güzel olduğunu göstereceğinden eminim.”

Bu yüzden benim yapmamı istiyor. Bazen çok çocukça davranıyordu. Gösteriş yapmak, Fanli’yi etkilemek, bu topraklardaki en güzel kadınların ve odaların sahibi olduğunu ona göstermek istiyordu.

“Elbette, Majesteleri,” dedim ayağa kalkarak. Yutkunarak ellerimin titremesine sebep olan heyecanı bastırmaya çalıştım. Wu Kralı, Güzel Kadınlar Sarayı’nı yalnızca benim için inşa etmiş, üzerinde yürüdüğümde çınlayan binlerce toprak kavanozla bir gezinti yolu yaptırmış, sırf ben önerdiğim için nehirlerin akışını bile değiştirip yeni bir kanal açılmasını emretmişti. Bana karşı hep cömert olmuş, kalbini, zamanını ve sevgisini defalarca vermiş, en ince ipeklerle, en tatlı çöreklerle, en sıcak odalarla beni şımartmıştı. Ama ona karşı hiçbir zaman, içinde bulunduğumuz anda olduğu kadar büyük bir minnet hissetmemiştim. Bana ne hediye ettiğinin bile farkında değildi: Fanli’yle yalnız kalma, konuşmak, maskelerimizi indirip ona nasıl olduğunu sorma fırsatı. Benim için gökten kendi elleriyle ayı söküp ayaklarıma serse, gökyüzündeki yıldızlardan bir kolye örse bile bu kadar mutlu olmazdım.

Gözlerimi yerden ayırmadan Fanli’nin yanına yürüdüm. Karşımda bir yabancı varmış gibi düz ve kibar bir sesle konuştum. “Beni takip edin lütfen.”

Fanli’nin sesi de bir o kadar düzdü. “Teşekkürler, Leydi Xishi.”

Onu ana kapılara doğru götürürken ensemde yukarıya bir sıcaklık tırmandı. Bakışlarının üzerimde olduğunu, bizi

sürekli birbirimize çekip iten uzaklığı, aramızda uğuldayan boşluğu hissedebiliyordum. Kapıları açtığımda begonyaların ratlı kokusunu taşıyan soğuk gece havası üzerime esti. Derin bir nefes aldım.

Artık ikimiz de dışardaydık. Yalnızdık. Ziyafetin tüm gürültüsü duvarların arkasında kalmıştı. Koridorlar boyunca parıldayan kırmızı fencerler yanından geçtiğimiz her bir pencereyi ve sütunu yumuşak ışıklarıyla aydınlatıyordu. İki yanımızdaki duvarlarda canlı renklere boyanmış, bulutların üzerinde dans eden ölümsüzleri, dağların üzerindeki tapınakları ve bambu bir sal üzerinde nehirde süzülen âşıkları betimleyen resimler vardı.

Etrafımızdaki boş, dar koridorları kolaçan ettikten sonra konuştum. “İyi misin?” Sesim beni şaşkına çevirdi. Ne Kral’ın yanında istediğimi elde etmek için kullandığım o ratlı ses ne de diğerlerinin itaat etmesi için takındığım o buyurgan tonda. Sesimin normalde nasıl çıktığını neredeyse unutmuştum.

“Ne kadar iyi olabilirsem o kadar iyiyim,” dedi. Adımları normalden daha yavaştı, kaşları düzgün yürümeye odaklanmış gibi hafifçe çatıktı. Şaşırdım. Ziyafetten çabucak ayrılabilmek için sarhoş taklidi yaptığını düşünmüştüm ama şimdi bunun bir numara olmadığını anlayabiliyordum. “Hayır, bu doğru değil,” diye ekledi aniden, hafifçe güldü. Kendine hâkim olamıyormuş gibiydi. Öylece bakakaldım. Onu hiç böyle görmemiştim. “Gerçek şu ki... Bunu kimseye söyleyemezsin. Gerçi söylemeyeceğini biliyorum...” Duraksadı ve cılalanmış sütunlardan birine yaslandı, gözleri gece yarısı kadar karanlıktı. Eliyle beni yakınına çağırırdı.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Ona doğru bir adım attım, fısıldadığında nefesini tenimde hissedecek kadar yakındaydım. “Seni özledim, Xishi.”

Keskin bir duygu içimi yarıp geçti. Öylesine derin bir sevinçti ki kedere, öylesine yakıcı bir kederdi ki sevince benziyordu. İkisi birbirinden ayrılamazdı. Nefesimin kesildiğini hissettim.

Sonra Fanli aniden önüme geçip yürümeye başlayarak başını bana çevirdi, yüzünde acı gülümseme vardı. “Ne ironik değil mi?” dedi. Yaprakları hışırdatan rüzgâr ve bahçedeki fıskiye-lerden akan su yüzünden sesi zor duyuluyordu. “Kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Nasıldı o eski söz... çok bilen çok... yanılır mıydı? Bunca yıl zekâmla övünüp durdum ama...”

Her ne kadar konuşmaya devam etmesini istesem de başka bir şey söyleyemeden elimi kaldırdım. Kalbim hâlâ çok hızlı atıyor, kanım damarlarımdan gürül gürül akıyordu. “Burada olmaz,” dedim etrafı tekrar kolaçan ederek. Ağaçların gölge-lerinden başka bir şey yoktu. Yine de paranoya yakamı bırak-mıyordu. “Benimle gel.”

Adımlarım hızlandı. Yan yana yürüyorduk. Gözüümü önü-müzde uzanan ve misafir odalarına giden yoldan ayırmadım ama soğuk parmaklarının benimkilere değdiğini hissettim. O kadar anlıktı ki bir kaza olabilirdi. Belki de ben hayal görmüş-tüm. Ne var ki birkaç saniye sonra parmak uçları avucumda boylu boyunca bir çizgi çizdi. Nefesim kesildi.

Kendimi tutamayıp ona bir bakış attım. Onun yüzündeki ifade de kontrollüydü. Yalnızca fenerlerin ışığı sayesinde göre-bildiğim, kulaklarından boynunun yanına doğru inen hafif bir kızarıklık vardı. Eli yeniden elime dokundu. Dokunuşu her seferinde çok hafif, belli belirsizdi, karanlığın ve kıyafer-lerimizin uzun kollarının ardında gizliydi. Bu bir sır, sessiz bir isyan gibiydi. Kaderden hakkımız olanı çalıyormuşuz, belki bizden koparılanları geri alıyormuşuz gibi geliyordu. Bu sır tenimi yakıyor, parmaklarının değdiği her yerde karıncalan-malara sebep oluyordu.

Misafir odaları avlunun uzağında bir köşedeydi. Buradaki ışıklar daha loştu, otlar düzgün bir şekilde biçilmişti ama hiç çiçek yoktu. Kapıların dışında da hiçbir hizmetçi beklemiyordu.

İçeri girdiğimizde kapıları arkamızdan sıkıca kapattım. Kullanılmayan odalara has o basık, rozlu hava burada da hisse-

diliyordu, bir zamanlar yakılmış tütsülerin kokusu gül ağacından yapılmış mobilyaların üzerine sinmişti. Tek kişilik sayvanlı yatağın, şifonyerin ve bronz aynanın yanındaki de dâhil olmak üzere odadaki tüm mumları bir bir yaktım. Çok geçmeden her köşede alevler dans etmeye, içerisi turuncuya çalan bir ışıkla aydınlanmaya başladı.

Sonra dönüp Fanli'ye baktım.

Onu görmeyeli uzun zaman, ona bu şekilde bakmayalı çok daha uzun zaman olmuştu. Heykeltraşlara ilham olacak, şairlere uğruna şiirler yazdıracak, ressamların ne kadar uğraşsa da tuvallere aktaramayacağı keskin hatlı yüzü her zamanki gibi çok güzeldi. Dünyada bir eşi daha yoktu. Fakat yumuşaklığa dair tüm izler kaybolmuştu. Gözlerindeki ışık, dudaklarının o hoş kıvrımı, bir erkeğe özgü o etkileyici havası hepsi gitmiş, geriye yalnızca siyah buz ve soğuk yeşim kalmıştı.

Ona öylece baktım. Onun da bana baktığını, gözlerinin beni tepeden tırnağa süzdüğünü görebiliyordum. Fuchai'de gördüğüm o aç, sahiplenici bakışlara benzemiyordu bu. Bunlar daha endişeliydi. Aç kalıp kalmadığımı, zorluklar atlatıp atlatmadığımı, incinip incinmediğimi kontrol eder gibiydi.

"Nasıl... Nasılsın?" diye sordu sonunda. Gözleri benimkilerle buluştu. "Bana her şeyi anlat."

Anlatmak istiyordum. Ayrı kaldığımız tüm o günleri, güneşin her batışını ve ayın doğuşunu, o başka bir krallıkta beklerken Kral'la ya da yalnız başıma yediğim her yemeği anlatmak istedim. Yaşadığım her şey bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti ama nereden başlayacağımı, bunları kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyordum. Sadece gülümsedim. Başımı iki yana salladım. "Anlaştığımız gibi üzerime düşen her şeyi yaptım. Notunu aldım. Plan aksamadan ilerle—"

"Planı sormadım."

Ona şaşkınlıkla baktım. Plan daima onun önceliği olmuştu, krallık daima her şeyden önce gelirdi.

“Xishi,” dedi, hafif geveliyordu. Sesi henüz anlayamadığım bir duyguyla boğuktu. “Özür dilerim.”

Özür mü?

“Hiçbir şey için özür dilemene gerek yok,” diye karşılık verdim. “Kendini bana borçlu hissetmene de gerek yok. Canını sıkan buysa yani.”

Duraksadı, azar yemiş bir çocuk gibi kaşlarını çatı. “Öfkelisin.”

“Değilim.” Daha doğrusu olmadığımı düşünüyordum. Ama göğsümde bu kez yepyeni bir sızı vardı, boğazım geriliyordu. Tekrar o şiiri, bir itiraf olduğunu sandığım ama sonra sadece bana verdiği yeni talimatlardan ibaret olduğunu fark ettiğim şeyi düşündüm. Şimdiyse yalnızdık, *nihayet* yalnızdık ve o ikimizin de kabul ettiği bir şey için özür diliyordu.

“Yüzündeki maskeyi takmana yardım edenin ben olduğumu unutuyorsun,” diye mırıldandı. “Bana karşı öfkeliysen de seni suçlaya—”

“Öfkeli falan değilim,” dedim tatlı mı tatlı bir sesle. “Öfkelenecek neyim var ki? Sarayda çok güzel vakit geçirdim. Haberin yok mu?”

“Xishi—”

“Kral öpüşmeyi çok iyi biliyor,” diye devam ettim. Beni böyle bir şey söylemeye neyin ittiğinden emin değildim ama gözlerim yüzünde açlıkla gezinerek herhangi bir tepki aradı. Aradığımı da buldum. Fanli’nin çenesi gerildi, ifadesi sertleşti. “Bu duvarların arasında *acı çektiğimi* sanma. Hiç bu kadar eğlenmemiştim. Fuchai’nin beni mutlu etmek için yapmayacağı şey yok. Gerçekten de dedikleri kadar deneyimli.”

Artık duruşu da gergindi.

“Bana nasıl baktığını görmelisin,” dedim. Her bir kelime aramızdaki mesafeyi bir bıçak gibi kesiyor, canını yakmayı hedefliyordu. “Özellikle yanımda yattığında. Ya da—”

“Neyin peşindesin?” Acı çekiyor gibi konuşmuştu, gözlerinde âdeta şimşekler çakıyordu. Birden düşündüğümde de daha sarhoş olduğunu anladım. “Beni kışkandırmaya mı çalışıyorsun?”

Cevap vermedim. Veremezdim.

“Çünkü... ben de bir erkeğim,” dedi yavaşça, sesi boğuk ve içinde bulunduğumuz oda kadar karanlıktı. “Ben de hissediyorum... Hayaller kuruyorum. Her gece bunları düşünerek kendime işkence ediyorum, kıskançlıktan midem bulanıncaya kadar...”

Ona doğru bir adım attım. Mumların tüm sıcaklığın bedenime hücum ettiğini hissedebiliyordum. Cesur hareketlerim, heyecanım her bir zerremi karıncalandırıyordu. “Kışkandın yani?”

Sıktığı dişlerinin arasından bir nefes verdi, yumruklarını sıktı. Etrafımızdaki mumların alevleri titreşti. “Xishi...”

Aramızdaki hava sanki kızgın yağla ıslatılmış da bir anda alev almış gibiydi. Yakındaki mumları hızla üfleyip söndürdüm. Karanlık odayı bir örtü gibi sarmalayıp bizi içine aldı. Fanli'nin dudaklarının yumuşak hattını, yutkunurken kasılıp gevşeyen boynunu hayal meyal seçebiliyordum. Belki burada durmalıyım ama uzun zamandır ilk kez kendimi bu kadar güçlü hissediyordum. Kontrol bendeymiş gibi.

“O zaman onun yanındayken nasıl davrandığımı göstermemi ister misin?” diye sordum masumca. Kıyafetlerimin üzerinden kalp atışlarını hissedebileceği kadar yakınına sokuldum. “Boynunun kenarında bir yer var, en zayıf noktası orası. Senin için de öyle mi acaba?” Parmak uçlarım köprücük kemiğinin oyduğunda gezindi. Fanli ürperdi. “Şurada bir yerdeydi.” Elimi yukarı kaydırıp parmaklarımı ensesinde gezdirdim. Teni öyle sıcaktı ki neredeyse elim yanacaktı.

“Xishi,” diye tekrarladı boğuk bir sesle. “Lütfen.”

Şaşkına döndüm. Yalvarıyordu. Oysa ben hayatı söz konuşuyken bile kimseye yalvaracak kadar alçalacağını düşünme-

miştım. Yine de içimdeki öfke öyle kuvvetliydi ki kolay kolay dinmeyecekti. Ondandır daha fazlasını almaya ihtiyacım vardı. Bunu kendim için yapmalıydım. Bu yüzden devam ettim, parmaklarımı yakasında işlenmiş nakışların üzerinden göğsüne doğru indirdim. “Yoksa şurası mıydı?” dedim. “Belki de daha aşağısıdır. Mesela—”

Aniden bileğimi tutup arkamdaki duvara mıhladı. Güzelliği, fırça tutmak için yaratılmış nazik parmaklarıyla öyle bilge bir havası vardı ki bazen aslında ne kadar güçlü olduğunu unutuyordum. Bir danışman olduğu kadar bir askeri de. Bir başka hızlı ve güçlü hamleyle tüm bedenimi duvara bastırıp, diğer eliyle kolumu sıkıca kavradı.

Sonra benden yalnızca birkaç santim uzakta durdu, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Her şey durmuş gibiydi. Zamanın kendisi bile sanki donup kalmıştı. Ama beni asıl kalbimden vuran şey gözlerindeki bakıştı. Ardında özlemin yanı sıra derinliği tarif edilemez bir keder vardı. İçimdeki öfkeyi, kırgınlığımı, yalnız başıma üstesinden gelmek zorunda kaldığım her şeyi anlıyordu sanki. Buna karşılık gardımı indirdim. Maskemin düşmesine, duruşumun değişmesine izin verdim. Gülücüklerle, güzellik gösterilerine gerek duymadan ona baktım. Karanlıkta beni herkesten daha iyi görüyor gibiydi.

“Biliyorum,” diye fısıldadı. “Yaşadıklarını hak etmediğini biliyorum. Eve gitmek istediğini biliyorum.”

“Bundan daha fazlasını istiyorum,” dedim.

Bana acıyla baktı. “Başka ne istiyorsun?”

“Seni.” Dudaklarımdan dökülen sözlerin yalınlığı beni şaşırttı. Sarayda sözlerimi süsleyerek tanınmaz bir hâle getirmeye, aydan bahsetmek isterken ayın suya yansımından bahsetmeye alışmıştım.

Fanli sessizleşti. Yüzündeki ifade o kadar güçsüz, o kadar korku doluydu ki güldüm. Bu gerçek gülüşümdü, ciğerlerimden

kopup gelen derin, biraz boğuk gülüşüm. “Benden korkuyormuş gibi davranıyorsun,” dedim.

“Senden *korkuyorum*,” dedi, gerçekler ağzından bir çırpıda dökülmüştü. Dik duruşuna rağmen vücudu titriyordu. “Seninleyken dönüştüğüm şeyden korkuyorum. Mantığımı görmezden gelmenin, sana yakın olmak için türlü türlü bahaneler üretmenin gözüme bu kadar çekici gelmesinden korkuyorum. Ne kadar... Ne kadar çok şey istediğimden korkuyorum. Ne istediğimden. Bir çırpıda gevşeyen öz disiplinimden korkuyorum. Yargımın hızlıca sendelemesinden. Söz konusu sen olduğunda kendimi sürekli sorgulamak zorundayım. Duygularımı tartmak, ayıklamak, parçalara ayırıp zayıf yerlerini kontrol etmek zorundayım. Zixu’nun,” dedi nefeslerinin arasından, “beni yakalayıp saraya getirmek için adamlarını gönderdiğini biliyor muydun?”

Şaşkınlıkla başımı iki yana salladım.

“Belki elli kişiydiler. Pek çok kez beni öldürmeye çalıştılar. Can sıkıcıydılar ama her seferinde onları kolayca atlatmayı başardım.”

“O zaman... nasıl...” *Seni nasıl buraya getirdi? Seni en sonunda nasıl alt etti?* Gittikten sonra günlerce bu soru aklımda dönüp durmuştu. Ona bunu sorabilmek için daha fazla zamanımız olmasını dilemiştim. Kaç farklı senaryo yaratırsam yaratayım hiçbir açıklama bulamamıştım.

“O yapmadı.” Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Senin kötü bir şekilde yaralandığına dair bir mesaj gönderdi ve ben de kendi isteğimle geldim. Bunun bir tuzak olduğunu bilmeme rağmen. Senin muhtemelen iyi olduğunu, kralığa gitmemin başımıza iş açacağını bilmeme rağmen. Fakat ne kadar mantıksız, ne kadar ufak olursa olsun sana gerçekten bir şey olmuş olma ihtimali... aklımı kaçırmama sebep olacaktı.”

“Yani benim için geldin.” Sanki bir rüyadaydım. Aramızdaki dar alana uzanıp parmaklarımı kılıcın saplandığı yerde gezdirdim. Yarasını sardığım yerde.

Bu sefer beni durdurmaya çalışmadı. “Şimdi anlıyor musun?” diye sordu yumuşak bir sesle, sonumu getirecek bir şefkatle. “Öz disiplinim, zekâm, muhakeme yeteneğim... Bunlar hayatımı üzerine kurduğum şeyler. Bunlar beni yoksulluktan çıkarıp rütbemin yükselmesini ve Kral’ın safında yer almamı sağlayan şeyler. Ama şimdi hiçbirine güvenemiyorum.” Dişlerini sıktı. “Kendime bile güvenemiyorum.”

Sanki başka bir krallıktan, başka bir hayattanmış gibi Kral Fuchai’yi o büyük, soğuk salonda hayal ettim. Fener ışıkları altın duvarlardan yansıyor, her şey sahtelikle parıl parıl parlıyordu. Şaraplar kadehlerden taşıyor, yemeklerle dolu tabaklar masadan masaya dolaşıyordu. Oraya bir daha asla dönmek istemedim.

“Onun yanına dönmen gerek,” dedi Fanli yutkunarak. Aklımdan geçenleri nasıl da kolaylıkla okuyordu. Beni nasıl da iyi tanıyordu. “Kalan azıcık kontrolümü de kaybetmeden git.”

“O hâlde bana geri geleceğine dair söz ver,” dedim. Bunun çocukça, hatta mantıksız olduğunu biliyordum. Her şeyi arkasında bırakıp Wu sarayına Kral Fuchai’nin kadını olarak giren, silaha dönüşen bir kız böyle şeyler istemezdi.

Fanli de böyle sözler veren biri değildi. Bunu yapmayacak kadar mantıklı biriydi. Bana tam da bunu söylemesini beklemiştim. Her şeye rağmen yaşadığımız hayatlar birbirinden o kadar da farklı değildi. İkimiz de Kral Goujian’ın gönlünce kullandığı silahlardan ibarettik. Kendi hayatlarımızı kendi kararlarımızla şekillendirecek türden bir gücümüz yoktu.

Fakat Fanli beni şaşırtarak başını aşağı yukarı salladı. “Söz veriyorum,” dedi usulca, üç parmağını kaldırarak sözünü mühürledi. “Tüm bunlar biter bitmez gelip seni bulacağım, birlikte dünyaya yelken açacağız ve buradan çok uzakta, gerçek anlamda yalnız kalabileceğimiz bir yerde yaşayacağız. Sözümü tutamazsam... o zaman bırak kalan ömrümü ıstırap içinde geçireyim.”

Ona öylece baktım. Şaşkınlığımı üzerimden atınca omzuna vurdum.

İtiraz edercesine ufak bir ses çıkardı ama içten içe bundan keyif aldığı belliydi. "Bakıyorum da ayrı kaldığımız süreç içinde saldırganlaşmışsın."

"Neden... Senden yalnızca bir söz istedim... kendini *lanetlemen*i değil..."

"Niyetimde samimi olduğunu göstereceğini düşündüm," dedi karanlıkta bana bakarak. "Ayrıca," diye ekledi alçak sesle, kendi kendine konuşur gibi, "o ya da bu sebeple seni tekrar göremezsem her hâlükârda kahrolacağım."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Kapıyı kapattım ama kilitlemedim. Sırtımı soğuk ahşaba yaslayıp gökyüzüne baktım. Ay bu akşam daha net görünüyordu. Önünden geçen gri bulut parçacıklarının kenarları gümüş renkli ışıkla inci gibi parlıyordu. Her karanlığı, her boşluğu seçebiliyordum. Annemin bana yatmadan önce anlattığı bir destanı hatırladım. Sevdiğinden ayrılıp yanına yalnızca yeşimden yapılmış tavşanını alarak tanrıçaya dönüşen bir kızın hikâyesiydi. Işık ve gölge oyunlarının arasında onun silüetini görür gibi oldum. Yalnızlığını anlayabileceğimi düşündüm.

Artık bunlar üzerine düşünmenin bir anlamı yoktu. Başımı iki yana sallayıp yavaşça nefes verdim.

Yakında her şey başlayacaktı.

Ziyafete dönmek yerine Xiaomin'in bana gösterdiği gizli geçitlere yönelerek kestirmeden Leydi Yu'nun odasına ilerledim. Leydi Yu avludaki salıncakta yalnız başına oturmuş, hafifçe ileri geri sallanıyordu. Ayak seslerini duyunca başını kaldırıp baktı, beni gördüğüne şaşırمامıştı.

Doğruca konuya girdim. "Anlaşmamızı hatırlıyor musun?"

“Maalesef hatırlıyorum,” dedi. Sesi yorgundu. Sallanmaya devam etti ama işin büyük kısmını rüzgâr yapıyordu. “Ne istiyorsun?”

“Önce babanı çağır,” dedim. “Vakit geldi.”

Nihayet Kral’ın yanına döndüğümde çoğu misafir gitmişti. Masaların üstünde kendinden geçmiş, başları geriye düşmüş, kadehlerinden şarap akan adamlar vardı. Birkaç soylu kadın çekici muhafızlar ve âlimlerle gölgelere çekilmiş, sarmaş dolaş vaziyette kıkır kıkır gülüyordu. İpekler ve kurdeleler yere saçılmış, duvarlardaki süslerden ikisi kayıp aşağı sarkmıştı. Müzik de sona ermişti. Geriye *guqini*yle yumuşak, dokunaklı bir ezgi çalan tek bir kişi kalmıştı. Tahmin ettiğim gibi Goujian ortalarda yoktu.

Zil zurna sarhoş olduğu her hâlden belli Fuchai ise salonun tamamını yukardan gören tahtına sırtüstü uzanmış, tacını parmağının etrafında bir oyuncak gibi döndürüyordu.

Yaklaştığımda bakışlarını bana çevirdi. “Xishi,” dedi heceleri uzata uzata. “Nerede kaldın?” Cevap vermemi beklemeden beni bileğimden yakalayıp yanına, tahta doğru çekti. Kulağıma doğru eğildi, sıcak nefesini tenimde hissedebiliyordum. “Önemi yok. Sadece... bir daha yanımdan ayrılma.”

Sözlerinin beni etkilememesini diledim. Belki samimi ve güven dolu bakışları, belki etrafı insan dolu olmasına rağmen dönmemi beklemesi, belki de olacakları bildiğim için böyle hissediyordum. Müthiş bir suçluluk hissi göğsümü parçalayıp geçti ve bedenimi onunkine bastırıp kollarını etrafıma dolmasına izin verdim. Kalp atışlarını duyabiliyordum. Artık aşına olduğum bir ritimdi bu. Benim varlığıma, söylediğim her söze karşılık veren bir ritim.

“Bu akşam için ne istiyorsun?” diye sordum. “Ne dilersen dile, senindir.”

Hafifçe geri çekildi, dudakları şaşkınlıkla aralandı. Sonra güldü. “Nedir bu? Dilekleri gerçekleştiren genellikle ben olurum.”

“Biliyorum,” dedim, yine o tuhaf acıyı hissederek. Karnımı soğuk bir his sardı. Salonun dışında, karanlık şehir kapılarının dışında neler olduğunu hayal ettim. Yue ordusu çoktan harekete geçmiş, yeni inşa edilen kanaldan ilerlemeye başlamış olmalıydı. Binlerce kişinin yürüdüğünü, mızrak uçlarının ay ışığında parladığını hayal ettim. “Sadece sana... yaptıklarının karşılığını vermek istiyorum. Ne istersen iste hayır demeyeceğim.”

Beni dikkatlice süzdü, gözleri kararmıştı. “Ne istersem mi?”

Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Ne isteyeceğine dair bir fikrim vardı. Bir yanımda bu kadar uzun süre beklemiş olmasına şaşıırıyordu.

“Burada olmaz,” dedi tahttan kalkarak. Dengesini kaybetmemesi için kolunu tutmam gerekti. “Benimle gel.”

Onunla gittim. Vücudumun giderek ısındığını hissedebiliyordum. Kırmızı fenerler, yaldızlı mobilyalar ve orman yeşili yeşim taşından yapılmış oymalarla çevrili odasında yatağa uzandı ve yanındaki boşluğa vurdu. Parmak uçlarımda yükselip yavaş ve dikkatli adımlarla yanına yaklaştım. İpek kuşağımı ve kıyafetimin kalın dış katmanını çıkardım. Aldığım her nefes endişe doluydu.

Fuchai sabırla bekledi. Yatağa uzandığımda beni öpmeye kalkışmadı. Bunun yerine bir çocuk gibi yanıma sokulup bedeniyle benimkini sardı, sırtım göğsüne değiyordu. Sıcaklığı her yanıma sarmaladı. Bu nahoş bir his değildi, aksine körüklenmiş bir ateşin yanında uyumak gibiydi. Nedense... huzur vericiydi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum bariz bir kafa karışıklığıyla.

“Bana ne istediğimi sordun,” dedi, yüzünü saçlarımdan arasına gömdüğünden sesi boğuk çıkıyordu. “Ben...” Boğazını temizledi, tekrar konuştuğunda sesi neredeyse utangaçtı. “Bir süre sana böyle sarılmak istiyorum. Olur mu?”

Biri kalbime bir şey saplamış gibi hissettim. Bir nefes aldım. “E-elbette, Fuchai.”

İç geçirdi ve parmaklarıyla saçımı taramaya başladı. Hareketleri çok yavaştı, parmak uçlarının saç derime sürtündüğünü, uzaklaştığını, sonra tamamen kaybolduğunu hissediyordum. “Senin için her şeyden vazgeçeceğimin farkında mısın?”

Böyle şeyleri hep söylerdi ama ziyafetten sonraki sessizliği ve olacakları düşününce sözleri kulağıma bir felaketin habercisi gibi geldi. Vücudumdaki gerginliği gizlemeye çalıştım. “Böyle kötü sözler etme,” diye alaycı bir tonla azarladım.

“Peki,” dedi. “O hâlde bana güzel bir şeyler söyle. Bir hikâye anlat. Çocukluk anılarından birini anlat.”

“Çocukluk anılarım mı?” Onu tanımasam beni test ettiğini, ağzımdan geçmişimle ilgili bilgi almak istediğini düşünürdüm. Ama ses tonu ve dokunuşu her zamanki gibi yumuşaktı. Göğsüme bir ağırlık çöktü. “Ne tür bir anı?”

“Ne olursa.”

Düşündüm. Güzel bir anı istiyordu ama köyde geçen çocukluğumun büyük kısmı üzüntü, korku ya da endişeyle lekelenmişti. Ona ambarlarımızın boşaldığı günleri, midemizdeki açlığın sızısından kaçmak için kendimizi erkenden uyumaya zorladığımız geceleri, tek bir sarı mısır ekmegini önce üçe, sonra dörde, sonra beşe bölerek paylaştığımızı anlatamazdım. Krallığımızı kasıp kavuran vebayı, herkesin evlerine kapanıp dışarı çıktığında yüzünü bez parçalarıyla örttüğü o korkunç ve belirsizlikle dolu ayları, boğazın arkasındaki küçücük bir kaşıntının, soluk bir kızarıklığın bile ölüm fermanı gibi hissedildiğini anlatamazdım. Nehirde fazla durmaktan ve ham ipeği fazla sertçe ovmaktan ellerimin nasıl yarılıp çatladığını da anlatamazdım.

Güzel anılarım yok muydu? Elbette vardı. Hayat ne kadar zor olursa olsun, annemin tesellisi, babamın varlığı, Zhengdan’ın çınlayan kahkahası, tomurcuklanan şakayıklar ve akıp giden nehir hep oradaydı.

“Eskiden oynadığımız bir oyun vardı,” diye söze başladım. “Annem ve babamla oynardık. Birimiz kurt, diğerleri de kuzu olurdu. Ama herkes sadece kendi rolünü bilir, diğerlerininkini bilmezdi. Gözlerimizi kapatırdık ve kurt bir kurban seçerdi. Gözlerimizi açtığımızda kurdun kim olduğunu tahmin etmemiz gerekirdi. Doğru tahmin edebilmek için tek hakkımız vardı.”

Başıyla devam etmemi işaret etti. Hâlâ saçıyla oynuyordu. Bu, şaşırtıcı derecede hoş ve sakinleştiriciydi, neredeyse fazla sakinleştirici. Göz kapaklarımın giderek ağırlaştığını hissediyordum.

“Annemle ben çoğu zaman gizlice takım olurduk,” dedim içimdeki sızıyı görmezden gelerek. *Onunla bu kadarını paylaşmaktan bir zarar gelmez*, dedim kendi kendime. Artık olmaz. Belki ona karşı dürüst olmak, gerçek bir şeyler paylaşmak istiyordum. Belki de bu kadarını hak ettiğini düşünüyordum. “Aramızda süregelen bir şaka vardı. Kurt kim olursa olsun hep babamı suçlardık. Ama tabii ki o gerçekten kurt olduğunda bunu anlayabiliyorduk. Çok kötü bir yalancıydı ve gergin olduğunda hep lafı geveler, parmak eklemlerini masaya vururdu. Benim kurt olduğumdan şüphelenirse bilmiyormuş gibi yapardı. Ben kötü taraf olsam bile beni hiçbir şekilde suçlamak istemezdi.” Boğazıma bir yumru oturdu. Kendimi devam etmeye zorladım. “Sadece bir oyun olsa bile.”

“Çok iyi insanlarmış,” diye mırıldandı Fuchai.

“Ya sen?” diye sordum, dikkati üzerimden çekmek istiyordum. “Çocukken sen nasıl oyunlar oynardın?”

“Pek hatırlamıyorum,” dedi. “Veliaht prens ilan edilince... oyun oynamayı bıraktım.”

“İzin verilmiyor muydu?”

“Hayır.” Tereddüt etti. “Daha doğrusu beni oyun oynamaya teşvik etmiyorlardı. Günlerim kraliyet adabını öğrenmekle geçiyordu. Zamanım olsa bile oyunlar hiç eğlenceli değildi. Diğer çocuklara benden korkmaları öğretilmişti, bu yüzden ne olursa

olsun benim kazanmama müsaade ediyorlardı. Bazen beni inciteceklerinden ve sonucunda idam edileceklerinden korktukları için daha fiziksel oyunlara katılmayı bile reddettikleri oluyordu. Bir de nereye gidersem beni takip eden ve incineceğime dair ufacık bir risk gördüklerinde araya giren hizmetkârlar vardı.”

Ona döndüm. Bu büyük bir hataydı. Loş ışıktaki yüzü çok sevimli görünüyordu, saçları yastığın üzerine dağılmıştı.

“Onlar benimle oynamayınca... ben de eğlenmek için farklı yöntemler bulmak zorunda kaldım. Madem görgü kurallarını bu kadar umursuyor, beni küçük düşürmekten bu korkuyorlardı ben de bazen küçücük bir şey için onlara çıkışıyor, cezalandırılmaları için onları dışarı sürüklüyordum. Onları diken üstünde tutmaya yetecek sıklıkla. Sanırım bunu *eğlenceli* bulduğumu söyleyebilirim, bir bakıma oyun giydi. Oynayabileceğim tek oyun.” Umursamaz bir tavırla, sanki şaka yapıyor-muş gibi konuşuyordu ama bakışlarında hüznün vardı. Ufak bir yalnızlık vardı.

Birbirimize öyle yakındık ki nefesleriyle inip kalkan göğsünü hissedebiliyordum. Buna rağmen ona biraz daha sokuldum, aramızda hiç boşluk kalmayacak şekilde ona yasladım. Saraya gelişimin üzerinden iki yıldan fazla zaman geçmişti ve o günden beri bunun hayalini kuruyordum. Goujian'ın geldiği, muhafızların yerlerini aldığı, Yue askerlerinin, *bizim* askerlerimizin kapılardan girdiği an için eğitilmiştim. Fakat aniden kendimi bunu bir gün geciktirmenin kötü bir fikir olup olmadığını sorgularken buldum. Ona bir şeyler verebileceğim bir gün daha. Vicdan azabımı azaltacak bir gün daha.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Fuchai gülümseyerek, uzun parmakları hâlâ saçlarımda geziniyordu. “Senin böyle... sevgini açıkça göstermene alışkın değilim.”

“Seni rahatsız ediyor mu?”

“Asla.”

“Gerçekten mi?”

“Elbette.” Duraksadı. “Bu... çok güzel,” dedi usulca. “Keşke sonsuza kadar böyle kalabilsek.”

Göğsüme çöken ağırlık daha da büyüdü. Esnememi bastırdım.

“Xishi,” dediğini sandım. “Xishi.”

Konuşamayacak kadar yorgundum. “Hımm?”

“Bir şey yok.” Sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum. “Dinlenmeye ihtiyacın varsa dinlen. Ben burada olacağım.”

Gözlerimi kapattığımı hatırlamıyordum. Buna rağmen her şey karanlığa bürünürken bile bedeninin sıcaklığının, teninin kokusunun farkındaydım. Bana yabancı olması gereken şeylerin hepsini artık avucumun içi gibi biliyordum. Uzakta yeni bir çağın, yeni bir günün geldiğinin sinyalini veren savaş davulları çalarken öylece uzanıp düşmanın koynunda uykuya daldım.

Biri beni sarsıyordu.

Gözlerimi açmamla kısmam bir oldu. Mumlar yakılmıştı ve turuncu ışıkları duvarda tuhaf gölgeler oluşturuyordu. Fuchai önümde duruyordu. Yüzündeki ifadeyi görünce uyku sersemliğini üzerimden attım. Etrafına hep hiçbir şey zamanını harcamaya değmezmiş gibi bıkkın bakardı. Onu hiç böyle görmemiştim. Elleri titriyordu, dudaklarının rengi solmuş, ince bir çizgi hâlini almıştı. Birden uzaktan bir boru sesi duyuldu. Odanın dışından koşan insanların ayak sesleri, haykırıışları ve metal sesleri duyuluyordu. Her şey çarpık bir hâl alıyor, huzur dolu akşam yerini şiddete bırakıyordu. Boru tekrar çaldı, sesi bir çocuğun bağıırışını andırıyordu.

Vakit geldi, diye düşündüm. Damarlarımdan akan kan bir buz kesiyor bir kaynıyordu.

Fuchai elini omzumdan uzaklaştırıp kılıcının kabzasını kavradı, ardından onu kınından çekerek çıkardı. Metalden yansıyan ışık gözlerimi kamaştırdı.

Nefesim kesildi. Her şeyi çözmüştü. Bütün bunları benim planladığımı anlamıştı ve ihanetimin için beni öldürecek. Zihnim dört döndü. Belki beni affetmesi için ona yalvarabilirdim. Bu bana zaman kazandırır. Belki de bana duyduğu sevgiyi bir silah olarak kullanabilirdim. En azından Yue gelene kadar.

“Xishi,” dedi kasvetli dolu bir sesle. Gözleri kömür gibi karaydı. Kılıcını kaldırdı.

“Ben... bekle, Fuchai.” Sesim yeni uyandığımdan hâlâ çattıydı. Başımı deli gibi iki yana salladım. “Bekle... izin ver...”

Yanıma geldi. Tüm bedenim donup kaldı. Hissedeceğim acıdan, her şeyin sona ermesinden korkuyordum. Fakat kılıç üzerime inmedi. Bunun yerine Fuchai beni kendine çekip sımsıkı sarıldı. Başını boynumun kıvrımına bastırdı. “Korkma,” diye mırıldandı. “Seni koruyacağım. Ne olursa olsun... sana dokunmalarına izin vermeyeceğim.”

İçim rahatladı ama hemen sonra kendimi suçlu hissettim. Henüz gerçeği bilmiyordu.

“Neler oluyor?” diye sordum, az önceki korkumu sesime yansıtarak. “Sorun ne?”

Fuchai cevap vermeden kapılar açıldı. Bir muhafız içeri daldı, yanaklarında is ve kan izleri vardı. Odanın yarısına gelip içeride yankılanan bir gürültüyle dizlerinin üzerine çöküp eğildi. “Majesteleri, saray kuşatma altında. Kuzey kapılarından geliyorlar.”

“Ne?” dedi Fuchai, hâlâ beni bırakmamıştı. Omuz kaslarının gerildiğini hissettim. “General Yu’ya ne oldu?”

Leydi Yu’nun babası. Nefesimi tuttum.

“Güney kapılarında u-ufak bir kargaşa çıkmış.” Muhafızın dişleri takırdıyordu, dilini ısırması bir mucizeydi. “İncelemek için oraya çağırılmış. Ne olduğunu hâlâ tam olarak bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey muhafızların yarısının yerlerini terk ettiği.”

“Bu hiç mantıklı değil,” dedi Fuchai. Onu göremesem de yüzünde şaşkın bir ifade olduğundan, dudaklarının hafifçe aşağı büküldüğünden emindim. “Nasıl bu kadar hızlı gelebildiler?”

“Tekneyle gelmişler. Kanalı kullanarak.”

Sessizlik. Dışarıdaki gürültü giderek artıyordu. Çığlıklar geceyi yarıp geçiyor, avlulardan ve koridorlardan emirlerin sesi yükseliyordu. Pencerelerin önünden meşaleler geçiyor, birbiri ardına yürüyen muhafızların zırhları tıngırdıyordu. Hava çok sıcak, boğucuydu. Yanık kokusu alıyordum.

Parmaklarım istemsizce Fuchai’nin kolunu sıktı.

“Kaçmak zorundayız,” dedi Fuchai, sersemliğini üzerinden atarak. Artık daha net, zoraki bir sakinlikle konuşuyordu. “Burası artık güvenli değil.”

Saklanacak yer yok, diye düşündüm ama tabii ki bunu ona söyleyemezdim. Fanli bütün çıkışları tutmuştur. Buradan gitsek bile adamlarını arkandan gönderir ve birkaç gün içinde seni bulur.

“Arabanız çoktan hazırlandı,” dedi muhafız aceleyle. Gözleri kapıya kayıp duruyordu. Ayak sesleri giderek yükseliyor, iki taraftan da yaklaşıyordu. Birbirine çarpan kılıçların seslerini, haykırıışları, yere düşen bedenlerin patırtısını duyuyordum. “Şimdi giderseniz—”

“Majesteleri!” Kapı yeniden açıldı ama bu sefer bir hizmetkâr sendeleyerek içeri girdi. Bir tuhafılık vardı. Ne olduğunu anladığımda midem kalktı. Sol elinin olması gereken yerde bir parçalanmış bir et parçası vardı. Kolundan akan kanlar yerde göle dönüyordu. Dizlerinin üzerine çöküp eğilirken yalnızca bir kolunu kullanabildi. Dengesini sağlamaya çalışırken sendeledi, yüzü kireç kesilmişti.

Aramızdaki mesafeye rağmen kanın metalik kokusu burnuma geldi. Kusacak gibi oldum.

“Lütfen... unutmayın,” dedi. Her sözcüğü zorlukla söylüyor, boğazına birikmiş kan ona engel oluyordu. Onu tanımış-

tım. Fuchai'nin görevlendirdiği hatırlatıcıydı. "Babanızın... son arzusunu... unutmayın. Unutmayın... Yue..."

Birden yere yığıldı. İçimde yükselen yepyeni bir korkuyla onu izledim. Buna ben sebep olmuştum. Bu saraydaki herkesin sonunu getiren, ölümü getiren kişiydim.

Fuchai kolumu çekiştiriyordu. Sesi kulaklarımda yankılandı. "Bırak onu. Gidelim."

Uyuşmuş hâlde üstümü başımı düzelttim, pelerinimi başıma geçirip peşinden dışarı çıktım. Etrafımız bir grup muhafızla çevriliydi, baltalı kargılarının uçları etrafımızda yıldızlar gibi parlıyordu. Yüzlerine bakamadım, yakında onlar da ölecekti. Birisi emirler yağıdırıyor, herkesi uyarıyordu. *Doğruca... Ne olursa olsun durmayın... Güvende olacaksınız...* Söylenenleri başımla onayladım, zihnim dört dönüyordu. Çıkışa geldiğimizde tereddüt ettim. Hizmetçilerin sarayın içinden gelen çığlıklarını duyabiliyordum. Askerlerimiz onların canını bağışlar mıydı? Yoksa hepsini öldürür müydü?

Bunu hiç düşünmemiş olmam içimi ürpertti.

"Bekleyin," dedim. "Xiaomin'i de yanımızda götürelim."

Fuchai kaşlarını çattı, anlamamıştı. "Xiaomin mi?"

"Leydim, gitmemiz gerek," dedi muhafızlardan biri. Çığlıklar giderek artıyor, yerlerini yakarışlara bırakıyordu. "Zamanımız yok."

"Hizmetçi," diye direttim. "Lütfen, onun da geldiğinden emin olun."

"Ne diyorsa onu yapın," dedi Fuchai adamlarına. Muhafızlar başıyla onayladıktan sonra beni dışarı çıkarmasına izin verdim.

Gece havası tenimi ürpertti. Her yeri tuhaf bir koku sarmıştı; metal, deri ve at postuna benzer, doğal olmayan bir koku. Savaş kokusu. Hava ayrıntıları göremeyecek kadar karanlıktı, böylesi vicdanım için bir nebze de olsa yatıştırıcıydı. Her şey yalnızca içe içe geçmiş gölgelerden ibaretti. Düşmanı müttefikten ayırt etmek imkânsızdı. Fakat arada sırada meşalenin ışığı

korkunç görüntüleri ortaya çıkarıyordu: acıyla buruşmuş genç bir yüz, okun deşip geçtiği bir beden, kanla boyanmış saçlar ve zırhlar, sessiz bir çığlıkla açılmış bir ağız. *Istırap*. Nereye, nasıl baktığınız, kimin ya da ne için savaştığınız fark etmezsiniz görülen tek şeydi.

Midem altüst oldu. Kimin için savaşıyorlardı? Goujian mı? Fuchai mi? Gücün içine doğan iki kral, bir bıçağın iki yüzü. Biri güvenli bir mesafede zafer haberlerini bekliyor, diğeri kaçıyor.

Askerler bir sel gibi kapıdan içeri hücum etti, bronz zırhları ve miğferleri başı sonu olmayan karanlık bir nehir gibi parlıyordu. Bir askerin elinde Yue sancağının dalgalandığını gördüm; Wu bayrağıysa ayaklar altında çiğneniyordu. Soğuk terler döküyordum.

Krallıklar böyle düşer, diye düşündüm ama hayal ettiğim gibi içimi bir galibiyet duygusu sarmamıştı. Yüreğime taş gibi bir ağırlık çökmüştü.

Çatışmanın çok yakınındaydık. Tanıdık bir yüz gördüm. General Ma. Aynı anda beş adamla birden dövüşüyor, kılıcını savuruyordu. Birkaç saniyeliğine kazanıyor gibi göründü. Kılıcını adamlardan birinin karnına sapladı, ardından bir başkasının dizini tekmeleyerek düşürdü.

Kılıcını çekip geri alırken göğsüne bir ok saplandı.

Her şey göz açıp kapayıncaya dek olup bitti. Kendi de buna inanmıyor gibiydi. Kalbinden çıkan okun sapma baktığında yüzünde Zhengdan onu düelloda yendiğinde olan ifade belirdi.

Bedeni kalabalığın içinde sessizce yere yığılırken düşünebildiğim tek bir şey vardı. *Zhengdan burada olup bunu görmeliydi*.

“Dikkatli olun, Leydi Xishi,” diye fısıldadı bir muhafız, kalkanı başımın üzerindeydi. Sanki az önce birinin ölümünü izlememişim gibi acele etmemi istiyordu. Nazik bir yüzü vardı, yanakları dolgun, gözleri yuvarlaktı ve uzun kirpikleri vardı. “Adımlarınıza dikkat edin. Neredeyse geldik.”

Çıglıkların, çarpışan kılıçların, kırılan kemiklerin arasından onu zar zor duyabiliyordum. Bir rüyanın içinde, suyun altında yürüyormuşum gibi hissediyordum. Sanki hiçbir şey gerçek değildi. Bundan önce olanlar için eğitilmiştim. Olayları bu noktaya getirecek şeyler için, sonuçları için değil.

Muhafız keskin bir nefes aldı. Gözlerinin akları parladı.

Yanı başıma devrilmeden önce gördüğüm tek şey bu oldu, bir mızrak vücudunun yanına isabet etmişti. Buna tepki verecek, onun yasını tutacak vaktim bile yoktu. Başka bir muhafız onun yerini aldı, sırtı yaklaşan askerlere dönüktü.

“Korkma.” Fuchai elimi tuttu ve korunaklı koridordan geçip arabaya ulaşana kadar bırakmadı. Atlar yeri eşeliyordu, burun delikleri genişlemişti ve huzursuzluktan kasları gerilmişti.

Tam kapıyı kapattığım sırada arkamızdan atılan bir ok ahşaba saplandı. Kırmızı boyayı delip geçen ucu parıldıyordu. Gözlerimi çarpık bir hayranlıkla oktan alamadım, sanki kapıya değil bedenime saplanmıştı.

“Sür,” diye emir verdi Fuchai arabacıya. Araba hareket etmeye, atların nalları yeri dövmeye başladı.

Böylece gecenin karanlığına doğru kaçtık. Güneybatıdaki Guxu Dağı bizi bekliyordu, her şey çoktan ayarlanmıştı. Sarayın arkamızda kayboluşunu pencereden izledim. Bütün o güzel odalardan ve salonlardan kara dumanlar yükseliyordu, kırmızı duvarlar kanla daha da kızarmıştı. Askerler akın akın ilerliyor, beraberlerinde sonu gelmeyen bir kılıç ve ok seli getiriyorlardı. Benden bu sahneyi tarif etmem istense güzel derdim. Bir tablo ya da şiir gibi değil, daha çok bir doğal afet gibi güzeldi. Bir fırtına ya da bir kuyruklu yıldız gibi. Şiddeti insanın gözlerini üzerinden ayıramamasına sebep oluyor, nefesini kesiyordu. Kaç kişi tarihi bir âna şahitlik etmişti? Bugünü anlatan kitapları, ateş başında anlatılan hikâyeleri şimdiden hayal edebiliyordum. Fakat aynı zamanda ölmek üzere olan adamların haykırıışlarını

ve bana savurdıkları küfürleri de sanki yanı başımdalarmış gibi duyabiliyordum.

Titriyordum. Fuchai koltuğundan uzanıp ellerimi tutana dek bunu fark etmemiştim. Elleri öyle pürüzsüz ve sıcaktı ki, üzerlerinde ne bir yara izi ne de bir nasır vardı. Muhtemelen hiç kana bulanmamıştı. En azından doğrudan değil. Sarayındaki tüm o adamlar, talim alanındaki askerler böyle çirkin işleri onun adına yapıyorlardı.

“Her şey yoluna girecek,” dedi. Sesi alçak ve yatıştırıcıydı.

Her şey yoluna girmeyecekti. Bunu biliyor olmak beni içten içe yiyip bitiriyordu. Kendime hâkim olamadım. “Özür dilerim,” dedim.

“Özür mü?” Kaşları hafifçe çatıldı. Nakışlı yastıklarla bezeli, loş, küçük alanda arkasına yaslandı. “Neden?”

Yutkundum. “Çünkü... çünkü Yue saldırıya geçti ve... ben Yueliyim.” Bu ona söyleyebileceğim, gerçeğe en yakın şeydi.

Fuchai uzunca bir süre beni inceledi. Beni endişelendirecek kadar uzun bir süre. Sonra içtenlikle gülümsedi. “Biliyor musun? Bunu söylemeseydin hatırlamazdım bile. Gerçek şu ki,” diye mırıldandı, “sen benim gözümde çok uzun zamandır Wulusun. Benim evim sensin.”

Gülümsedim ama dudaklarımın titrediğini görmemesi için başımı eğip gölgelere sığındım.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dağın zirvesine vardığımızda güneş ufukta yükselmeye henüz başlamıştı. En son buraya yaz sıcağından kaçmak için gelmiştik. Kayalara küçük, gözlerden uzak bir oda oyulmuştu. Sunakların, tatlı tütsü dumanının ve diz çökerken kullanılan kırmızı paspasların olmadığı bir tapınağa benziyor fakat buna rağmen dualar dillerden düşmüyordu.

Yanımızda pek fazla kişi yoktu. İçeriye ilk Fuchai ve ben girdim. Arkamızdan bir düzine kadar muhafız, pek tanımadığım birkaç saray görevlisi, aralarında Xiaomin'in de olduğu bir grup hizmetçi geliyordu. Geceliği hâlâ üzerindeydi, incecik beyaz kumaş titreyen bedenini sarıyor, döktüğü gözyaşları yanaklarında parlıyordu.

“İyi misin?” diye sordum. Saçma bir soruydu ama başka bir şey düşünemedim.

“Kız kardeşim,” diye fısıldadı.

“Ne?”

“Kız kardeşim.” Kelimeler boğazına diziliyormuş gibi zorlukla konuştu. “Hâlâ sarayda bir yerde. Onu bulamadım. Onu... onu kurtaramadım. Çok korkmuş olmalı.”

Geri çekildim, midem bulanıyordu. O gün nehir kıyısında o ara bindiğimde, saraya gitmek için evimden ayrıldığımda

dünyadaki her yanlış düzeltereğimi, dengeleri değiştireceğimi, Susu'nun yokluğunu telafi edeceğimi hayal etmişim. İntikam böyle bir şeydi. Vadettiği şey buydu ama şimdi üzerinde yürüdüğüm zemin şiddetle sarsılıyor, etrafımdaki her şeyi tepe-taklak oluyordu.

Xiaomin'i teselli etmek için elimi kaldırdım ama sonra geri çektim. Ne yaptığımı öğrendiğinde muhtemelen derisi soyulana kadar çitilenmek isteyecekti.

Bunun yerine Fuchai'nin yanına döndüm. Etrafına bakıyordu. Eşyalar sade ve azdı, estetik kaygılar olmadan pratik kullanım için tasarlanmışlardı. Onun alışkın olduğu mücevherlerle bezeli vazolar, şık duvar halıları, Kral'a yaraşır lüks burada yoktu. Hepimiz bir şey bekliyor gibiydik. Ne olduğunu bilmiyordum. Belki birini ya da kendini öldürmesini, belki de yere kapanıp ağlamasını.

Fuchai pelerinini çıkarıp şarap şişesine uzandı. Mantarı çıkarıp bir yudum aldı.

"Bunun tadı hiç güzel değil," diye mırıldandı ama içmeye devam etti.

Göz ucuyla odadakilerin birbirlerine şaşkın bakışlar attıklarını görüyordum ama sorularına cevap verecek kimse yoktu. *Şimdi ne olacak?* Xiaomin'in yanındaki hizmetçi ağlıyor, hıçkırıklarını yumruğuyla bastırmaya çalışıyordu. Muhafızların yüzlerinde şok, korku, şaşkınlık vardı. Bu insanlar ne olursa olsun Kral'a itaat etmek, krallığı kendilerinden daha fazla önemsemek üzere eğitilmişlerdi. Şimdiyse ortada büyük bir soru vardı: Krallık olmadan kral olabilir miydi?

"Fuchai," dedim.

"Gel, yanıma otur," dedi, çömelip dersine hazırlanan bir öğrenci gibi bağdaş kurdu. Sonra yanına vurdu. Yavaşça yaklaştım.

"Fuchai," diye denedim tekrar. "Sen..."

“İyiym.” Koluyla ağzını sildi, başını soluk duvara yaslayınca siyah saçları gözlerinin önüne düştü. Gelecekte ona dair yazılacak tüm tiyatro oyunlarının birer trajedi olacağını düşündüm. Kalbim bir bıçak saplanmış gibi sızladı. “Dinle, Xishi...” Nefesi tuhaf bir şekilde kesik kesikti. Kafam karışmış bir hâlde onu incelediğimde sol kolunda kırmızı bir leke gördüm. Siyah *hanfus*unun üzerinde pek belli olmuyordu ama ıslaklığa bakılırsa yeni yaralanmamıştı.

“Yaralısın,” dedim kaşlarımı çatarak.

Dudaklarını bükmesini, yanıma sokulup acısını abartıp onu rahatlatmamı istemesini bekledim. Ama o yalnızca başını iki yana salladı, kolunu arkasına saklayıp diğer koluyla şarap şişesini kafasına dikti. “Ufak bir çizik,” dedi usulca.

“Ama...”

“Bu daha mühim,” diye diretti. “Beni dinle olur mu? Bu, bir tür... aydınlanma. Uzun zamandır düşünüyordum ve... hiçbirinin önemli olmadığına kanaat getirdim.”

“Neyin?”

“Krallığın.” Başını geriye eğip gözlerini kapattı. “Toprakların, göllerin, ibadet yerlerinin. Onca altının, heykellerin ve mücevherlerin. Sonsuza kadar seninle olabileceğim...” dedi yüzünde koca bir sırıtişla, “hepsinden vazgeçmeye razıyım.”

Öylece bakakaldım. Bunu hayal etmemiştim. Beni arzula-dığını, yanında olmamdan keyif aldığını, dans edişime hayran olduğunu, kalbinde yalnızca birkaç kişiye ayrılmış bir yerde durduğumu bilmek bir şeydi. Ama şimdi bahsettiği bu şey kulağa aşk gibi geliyordu. “Neden bahsettiğini bilmiyorsun,” diyebildim.

“Biliyorum,” dedi içtenlikle.

“Sarhoşsun.”

“Ben hep sarhoşum.”

Haklıydı. “Sen bir kralısın,” diye hatırlattım. Etrafımıza, evlerini ve hayatlarını sadece ona hizmet etmek uğruna geride bırakmış keder dolu yüzlere baktım. “O krallık senin mirasın.”

“Beni ret mi ediyorsun yani?” Yue kapısına dayandığında olduğundan daha üzgün görünüyordu. Şişeyi yere bıraktı, gözlerime bakabilmek için öne doğru eğildi. “Sen de benimle olmak istemiyor musun?”

Kelimeler boğazımda bir yumru hâline geldi. Ne diyeceğimi, ona bunların hiçbirinin bir anlamı olmadığını nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Başka bir yalan daha söylemek mi yoksa gerçekler mi daha nazik olurdu?

Pısırtığın tekiydim. İhtimallerden korkup kolay yolu seçtim. “Bunu başka bir gün konuşalım,” dedim nazikçe, başka bir günümüzün daha olmadığını bile bile.

Önce at nallarının sesini duyduk. Uzaktan gelseler de her geçen saniye yaklaşıyorlar, patikadan yukarı tırmanıyorlardı. Ardından zırh tangırtıları geldi.

“Bunlar takviye birlikleri mi?” diye sordu hizmetçilerden biri umutla. Girişe doğru koştu. “Belki de bizi kurtarmaya geliyorlardır.”

Fuchai çoktan bütün şarapları içip bitirmişti. Gelen seslerle daldığı düşüncelerden sıyrılmış gibi gözlerini kırptırdı. Ardından ayağa kalktı, sağlam koluyla duvara tutunarak dengesini sağladı. Ardından şaşırtıcı derecede keskin bir sesle konuştu. “Kapıyı açmayın.”

Çok geçti.

Etrafı askerlerle çevrili bir elçi içeri girdiğinde kapıyı açan hizmetçi şaşkınlık dolu bir ses çıkararak geriye kaçtı. Adamların hepsi şık üniformaları içinde dimdik, kusursuz bir sıra oluşturmuşlardı. Uzun saçları başlarının tepesinde özenli topuzlarla toplanmıştı, arkalarında Yue sancağı dalgalanıyordu. Wu’nun

korkmuş hizmetçileri, tunikleri paramparça olmuş yorgun muhafızları, en dipteki duvarlara yaslanmış kambur duran saray görevlileriyle kıyaslandığında üstünlükleri inkâr edilemezdi. İçerideki hava giderek ağırlaştı.

Kınından çıkarılan bir kılıcın uğultusu duyuldu. Fuchai iki adımda önüme geçip yaralı kolunu önüme siper etti. Kılıcını elçiye doğrulttu. Biri haykırdı.

Kanım dondu. Yıllarca bu an için hazırlanmıştım ama şimdi her şey göz açıp kapayıncaya dek dolup bitiyordu.

“Geri çekilin,” diye uyardı Fuchai.

Elçi uzun boylu, ince yapılı bir adamdı. Yüzü bir atmacayı, vücut yapısıysa bir okçuyu andırıyordu. Fanli’nin başkalarının görmediği potansiyeli görüp kalabalıklar arasından seçeceği bir tipti. Fuchai’ye ve elindeki kılıca soğuk bir küçümsemeyle baktı, karşısında bir kral değil hasta bir oğlan duruyordu sanki. “Savaşmayı biliyor musun?” dedi burnundan gülerek.

Fuchai’nin kızarmaya başladığını görebiliyordum. Sarayda her şey ve herkes onundu, kimse onu aşağılamaya cüret edemezdi. Buna rağmen ona bir kralın onuruyla karşılık verdi. “Kelleni eline verecek kadar biliyorum.”

Elçi yine burnundan güldü güldü ama kılıcını çekmedi. “Buna hiç gerek yok. Sayıca üstünlük bizde. Eminim sen de bunun farkındasındır.”

Fuchai sessizce odayı inceledi. Kalan her bir Wu muhafızı ve hizmetçisine karşılık en az iki Yue askeri vardı ve hepsi keskin kılıçlar ve oymalı kalkanlar taşıyordu. Kapılar tutulmuş, pencereler sıkı sıkı kilitlenmişti. Dışarıda bir uçurum ve ilerleyebilmek için en iyi atları gerektiren çetin dağ yollarından başka bir şey yoktu.

“Endişelenmeyin,” dedi elçi içeriyi tembel tembel arşınlamaya başlayarak. Bir an duraksayıp yelpazesini açtı ve yüzünü arkasına saklayınca yalnızca soğuk ama keyifli gözleri görünür oldu. Fanli’nin ona özellikle bu kadar sinir bozucu

davranmasını, yarasına tuz basmasını söyleyip söylemediğini merak ettim. Ama hayır, sebepsiz yere kötü davranmak, çoktan soğumuş bir cesedi tekmelemek Fanli'nin yapacağı türden bir şey değildi. Bu daha çok Goujian'ın işine benziyordu. "Seninle kavga etmeye gelmedim. Yalnızca Kral Goujian'ın mesajını iletmek için buradayım."

"Goujian," diye tekrarladı Fuchai öfkeyle. Sesinde öfke kadar ihanete uğramış olmanın acısı da hissediliyordu. Belki de gerçekten arkadaş olduklarına inanmıştı. Bana anlattıkları düşünüldüğünde gerçek arkadaşlığın ne olduğuna dair pek bir deneyimi yoktu.

"Kral'ımız büyüklük göstererek seni bağışlayacağını söyledi. Gitmeyi kabul edersen Yongdong'a yolculuğunuzu bizzat ayarlayacak. Orada, ömrünün geri kalanı boyunca hizmetinde olacak üç yüz hane tahsis edilecek. Son nefesine kadar ne açlık ne de yoksulluk kaygısı çekeceksiniz. Her şey temin edilecek."

Kalbim sızladı. Bunun iyi niyet göstergesinden ziyade stratejik bir hamle olduğunu biliyordum ama... bir yanımda Fuchai'nin bu teklifi kabul etmesini istiyordu. Sarayı harabeye dönmüş, krallığı elinden alınmıştı. Ölmesine gerek yoktu.

Fuchai'nin yüzünü tam olarak göremesem de konuştuğunda sesindeki alaycı tonu duydum. "Ne kadar da cömert. Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu," dedi elçi gülümseyerek. Sonra Fuchai'nin omzunun üzerinden beni gördü ve yüzünde beni tanıdığına dair bir ifade belirdi. Kalbim küt küt atmaya başladı. "Ah, Leydi Xishi için de bir mesajım var."

Her şey donmuş gibiydi. Fuchai yavaşça bana döndü, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Ne?"

Sonrasında olanlar beni de şaşkına çevirdi. Elçi karşısında bir kral ya da bir kahraman varmış gibi eğildi. Askerler de birer birer ona katıldı.

“Kral Goujian sizi tebrik ediyor ve Yue’ye olan bu olağanüstü hizmetiniz için teşekkür ediyor,” dedi elçi. Sesindeki o soğuk, kışkırtıcı ton yok olmuştu, artık yalnızca saygı ve içtenlikle konuşuyordu. “Yardıminız olmadan Yue’nin yeniden doğuşu mümkün olmazdı. Göreviniz artık sona erdi.”

Odadaki bütün gözler bana dönmüştü fakat ben yalnızca Fuchai’ninkilere odaklanmıştım. Bu an sonsuza dek hafızama kazınacaktı. Kafasında bütün taşların yerine oturduğu o korkunç farkındalık ânını öbür dünyada bile hatırlayacaktım. Gözlerinde ona fiziksel bir zarar vermişim, etine bıçak saplamışım gibi muazzam bir acı belirdi. İnsanı öldürecek türden bir yastı bu. Hâlâ hayatta olan birinin yasını tutmak. Kılıcı tutan kolu titredi.

“Yalan söylüyor,” diye fısıldadı.

“Hayır,” demeye zorladım kendimi. Sesim şaşılacak derecede sakin çıkıyordu, benden bağımsız, farklı bir varlıktı sanki. “Hayır, Fuchai. Yalan söyleyen bendim.”

Başını iki yana sallayıp bana öylece baktı. Dili tutulmuş gibiydi, kimsenin görmediği bir yarayı tutuyordu. Benden başka kimsenin görmediği bir yara. Paylaştığımız her ânın, her tatlı sözün, her şefkatli dokunuşun, her sessiz vaadin gözlerinde başka bir ışık altında yeniden şekillenişini izledim. Titriyordu.

“Ne zamandan beri?”

“En başından beri.” İçini yakacak cevabı sindirmesini bekledim. “Buraya gelmemin tek sebebi buydu. Kalbini çalmak ve krallığını mahvetmek.”

Ellerindeki titreme şiddetleniyordu. “Yani... Zixu haklıydı.”

Cevap veremedim.

Elçi sessizliği bozdu. “Leydi Xishi, artık gidebilirsiniz. Biz kalanını halleder—”

“Hayır,” dedi Fuchai tek nefeste. Hâlâ o perişan, parçalanmış ifadeyle bana bakıyordu, gözleri ay ışığından yoksun bir kış gecesi kadar karaydı. “Henüz... henüz değil. Bir şey

söyle, Xishi. Herhangi bir şey. Bana...” Sesi çatallanmadan önce kendini topladı. Eli boşluğa uzandı, hiçliği tutuyordu. “Bana söylemek istediğin bir şey yok mu?”

“Senden nefret ediyorum,” diye fısıldadım. Bu ânı belki on bin kere hayal etmiştim. Hepsinde de bu sözleri tükürürcesine söylüyordum. Ona vururken bağırıp çağırıyordum. Hayal kırıklığına uğramasını büyük bir zevkle izliyor, Wu’nun Yue’ye yaptığı bütün yanlışları bir bir yüzüne vuruyordum. Kaybettiğimiz tüm askerleri, halkımızı, evlerimizi. Zhengdan’ın kollarımdaki cansız bedenini. Fanli’nin göğsüne saplanan kılıcı. İntikama susamış bütün hayaletler kara dumanlar gibi etrafımı sarmış bu ânı bekliyordu. Buna rağmen sesim şimdi yumuşacık çıkmıştı. Bir silah değil, şarkı gibiydi. İçimdeki ateşi harlayamıyordum, içim bomboştı, soğukkanlılığımın, altından kalkamayacağım kederimin ve tarifi imkânsız yasımın içinde boğuluyordum. Bir ruh kaç kayba dayanabilirdi?

“Ne?” dedi Fuchai duyduklarına inanamıyormuş gibi. İnanmak istemiyormuş gibi.

“Senden nefret ediyorum,” dedim yeniden. Bunu bir duaymış gibi tekrarlıyor, kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Ondan nefret etmeye *ihtiyacım* vardı. Her şeyimi bu ânı yaşamak için feda etmiştim. “Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden... senden *nefret ediyorum...*” deyip durdum. Çok geçmeden nefes nefese kalıp durdum.

Fuchai’nin göz bebekleri iki küçük noktaya dönüştü, yüzü bembeyaz kesildi. Sonra beni şaşkına çevirdi. Gülümsedi. Göz kamaştıracak kadar güzel bir gülümsemeydi ama doğru hissettirmiyordu. Bana doğru bir adım daha atarak, “Güzel,” dedi usulca. Daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi parmaklarını yanağıma okşamak ister gibi uzattı. Bir hareketlilik oldu, elçi ve askerler gerilmiş, silahlarını hazırlamış, araya girmek için hazırda bekliyordu. Onlara bakıp başımı hafifçe iki yana salladım. Bu, Fuchai’yle benim aramdaydı. Düşman Kral, en bü-

yük işkencelerimin sebebi, kederli can düşmanım. “En azından bana karşı bir şey hissettiğini itiraf ettin.”

Ardından elçiye dönerek sakın ve net bir sesle konuştu. “Goujian’a teklifi için teşekkür ettiğimi ama buna gerek kalmayacağını ilet.”

Elçinin kaşları çatıldı, neler olduğunu anlayamıyordu ama ben anlıyordum. Bedenim donmuştu, tek duyabildiğim damarlarımda dünyanın derinliklerinde aynı anda hücum eden yüzlerce nehir gibi akan kandı.

Fuchai hâlâ bana içimi sızlatan bir şefkatle gülümsüyordu. Kılıcını birine bir çiçek buketi uzatır, şık bir saç tokası hediye eder, evlenme teklifinde bulunurken yapacağı gibi bana uzattı. “Hadi, yap gitsin.”

“Ben... yapam—”

“Öleceksem senin elinde can vermek istiyorum.” Gülümsemesi büyüdü, yüzü karanlık bir fırtınayı delip geçen gün ışığını, ilkbaharın gelişiyle eriyen buzları andırıyordu. Kılıcı kabzası bana dönük vaziyette aramızda duruyordu. Bir seçim. Bir son. “Bunun son hatıram olmasını istiyorum.”

“Fuchai...”

“Lütfen,” dedi. “Senden başkası olmaz.”

Gürültülü ve renkli bulanıklıktan ibaret görüntüler zihnimden geçip gitti: Susu’nun son nefesi, annemin dudaklarının iki yanına yerleşmiş derin çizgiler, köyümüzü kasıp kavuran alevler, duvarlarımızda birer yara gibi uzanan çatlaklar. Fanli’nin acı çekişini izlerken gözlerinde beliren keyif, yüzündeki alaycı sırıtişi.

Sonra şafak sökerken uyandığında bana çevirdiği o uyku mahmuru, mutlu yüzü gözümün önüne geldi. Kışın beni ısıtmak için ellerimi tutan elleri. Onunla dalga geçtiğimdeki gülüşü, toplantıda eğilip kulağıma fısıldadığı şakalar. En yumuşak domuz etini ya da en tatlı kırmızı hurmayı kendisinininkinden önce benim kâseme bırakması.

Onu nasıl affedebilirdim?

Ondan nasıl bütünüyle nefret edebilirdim?

Kılıcın kabzasını kavradığımı gördüm, bedenimden ayrılmış, olanları uzaktan izliyor gibiydim. Parmaklarımın kasılıp gevşemesini izledim. İki kez. Öyle şiddetli titriyordum ki kılıcı neredeyse düşürecektim. Saf yeşimden ya da altından yapılmış gibi ağırdı. Kollarımın hareket ettiğini fark ettim.

Fuchai gözlerini kapattı, yanaklarına düşen kirpikleri upuzundu. Başını hafifçe arkaya eğdi. Kılıcın ucu bedenine girdiğinde irkildi, boğazından alçak bir ses çıktı ama geri çekilmeye kalkışmadı. Orada öylece durup kılıcı kalbine saplamama izin verdi. Akan kanlar avuçlarıma, bileklerime süzüldü. Tenim yanıyordu, kanla ıslanıp yapış yapış olmuştu.

Fuchai'nin dudaklarında da kan vardı. Loş ışıktaki kırmızı bir lekeye benziyordu.

Tarih nefesini tutmuş bizi izliyordu.

Wu Kralı iki büklüm oldu; artık bir kral değil, yalnızca kanı üzerine akan bir oğlan çocuğuydu. Onu kollarımın arasına aldım. Gözleri açıldı, bana odaklandı. Bunca zaman saray nehirlerinde, odasının cilalı zemininde, ay ışığında bana nasıl baktıysa yine öyle bakıyordu. Nerede olursak olalım beni ilk fark eden ve bakışlarını en son kaçıran oydu. Sürekli rüzgâra kapılan duman misali bir anda kaybolacağımdan korkuyordu sanki. Günün birinde zamanının ve şansının tükeneceğini biliyordu sanki.

"Xishi," dedi. Artık çok güçsüzdü, nefesleri kesik kesik, sesi fısıltıdan ibaretti. Kılıcı kabzasına kadar saplamıştım. "İzin ver... sana düzgünce bir bakayım."

Başımı eğdim, omuzlarım titriyordu. Akan kanı etrafımızda göle dönüyor, taşların üzerinde parlıyordu. Hiçbir şey demeden yüzüme uzunca bir süre baktı. Siyah saçları kucağıma dökülüyordu. Yanaklarına bir damla düştü. Gözyaşı.

Kim için ağlıyordum? Belki kendim içindi. Belki de onun için.

Belki de ikimiz için, kaderlerimiz için. Artık ölmek üzere olduğundan itiraf edebilirdim: Onu kaybetmek istemiyordum.

Kırık kalbinin atışlarını hissedebileceğim kadar yakınındaydım. Onu dinlemeye, beni gördüğünde, ona gülümsediğimde, saçını okşadığımda ya da yaklaştığımda hızlanmasına alışkındım. Şimdiyse kalp atışlarının yavaşlamasını ve giderek sığlaşıp son bir kez *kût* etmesini dinliyordum.

Sonra her şey sessizliğe büründü.

O son anları bölük pörçük hatırlıyordum.

Birisi gelip Fuchai'nin bedenini benden aldı. Sonradan bana ağlayarak sanki kanamayı durdurabilirmişim, ölümcül yarayı geri alabilirmişim gibi avucumu göğsüne bastırıp durduğumu anlattılar. Kılıç ve mızraklarının parıltısı suyun altındaki balık pulları gibi ışıldayan Yue askerleri eşliğinde biri beni dağdan aşağı indirdi. Her şey bir rüya gibiydi. *Eve gidebilirsin*, deyip durdular. Ne var ki artık evi düşündüğümde zihnimde hiçbir şey canlanmıyordu. Yabancı bir kelimeydi bu. Evet, sonunda özgürdüm. Görevimi tamamlamıştım. Belki de krallık boyunca seyahat eder, nehir sularının değdiği her toprağa gider, dört denizin tamamını görürdüm. Fakat ev? Artık evin neresi olduğunu değil, ne anlama geldiğini bile söyleyemezdim.

Bana aniden olmuş gibi gelse de bir süre sonra krallık görüş alanımıza girdi. Güneş parıl parıl parlıyor, kıvrımlı nehrin yüzeyi gümüş renkli ışıltılar saçıyordu. Gökyüzü öyle koyu bir maviydi ki neredeyse gerçek gibi görünmüyordu. Kırık beyaz evlerin, küçük köprülerin ve yolların üzerinde kuşlar süzülüyor, art arda dizilmiş dağlarsa giderek koyulaşan mavi renkli arka planı süslüyordu. Hayalini kurduğum her şey önümdeydi. Tuhaf bir histi bu. Nedense *yanlış* geliyordu. Hikâyelerde ca-

navar öldürüldüğünde, düşman alt edildiğinde hep yeni bir dönemin başlangıcını simgeleyen doğaüstü, nadir görülen bir işaret olurdu. Fuchai'nin düşüşünün de yeni bir başlangıç olması gerekiyordu. Ama yokluğunda dünya hâlâ aynıydı.

Kanlı *hanfum* kaskatı kesilmişti. Kollarımın uçları ve hatta saçım bile kan olmuştu. Ellerimi temizlemem için bana ince bir kumaş uzattılar ama geri çevirdim. İstedğim tek şey vardı.

“Fanli nerede?” Sesim boğuk ve çatalıydı. Sorumu tekrar etmek zorunda kaldım. “Nerede? Güvende mi? Gelecek mi?”

“Kral Goujian’a krallık meselelerinde yardım ediyor,” diye bir cevap geldi arkamdan. “Ama size bunu vermemizi söyledi.”

Elçi bana rulo hâlinde bir parşömen uzattı. Titreyen parmaklarla ruloyu açtım. Güzel, tanıdık el yazısını gördüm. Kısa ama öz bir mesajdı:

Nehre, ilk karşılaştığımız yere gel. Dikkat etmen gereken...

Kaşlarımı çattım, nabzım hızlandı. *Neye* dikkat edecektim? Kâğıdın bir yanına savaş sırasında kan bulaşmıştı. Parşömeni gün ışığına tuttum ama kan damlacıkları alttaki sözcükleri gizliyordu.

Sıcak bir gün olmasına rağmen ürperdim. Kafa derim başımdan kopup gitmeye çalışıyordu sanki.

Dikkat etmen gereken...

İstemsizce arkamı dönüp dar patikaya baktım ama yalnızca kendi aralarında konuşarak yürüyen askerler vardı.

“...ölmüş.”

Kalbim tekledi. Adımlarımı yavaşlatıp kulak kesildim

“Saray görevlisi Bo Pi mi?” diye sordu başka bir ses şaşkınlıkla. “Emin misin?”

Yer ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hissettim. İliklerime kadar ürperdim.

“Ne sebeple?”

“Sadakatsizlik yüzündenmiş. Kötü tavsiyelerle Kral’ı kandırıp Wu’yu tehlikeye atmakla ilgili bir şey.”

Diğer asker bir süre sessiz kaldı. "Demek ki düşmanınkiler de dâhil tüm hainleri ayıklayan adaletli bir adam. İyi bir kral olacak."

Etrafındakiler ona katılarak başlarını salladı ama benim kanım donmuştu. Benim neler yaptığımı bilmiyorlardı. Bo Pi'nin verdiği tüm o kötü tavsiyeler, Kral'ı kandırması, söylediği yalanların hepsi Goujian'ın emriyle yapılan şeylerdi. İkimiz Wu sarayındaki en büyük iki silahı, gözü, kulağıydık. Bo Pi'yi uğruna rüşvet verdikleri şeyi yaptığı için öldürmeleri...

İçime bir huzursuzluk çöktü. *Paranoya yapıyorsun*, diye kendimi mantıklı düşünmeye zorladım, sıkışığım yumruğumu gevşettim. *Bunun seninle bir ilgisi yok*. Bo Pi kime sadık olursa olsun Wuluydu. Düşman krallığında yetişmişti. Goujian'ın ona güvenmemesi mantıklıydı. Ben farklıydım. Onun gibi, korumaya yemin ettiği halkı gibi Yueliydim. Beni kendinden biri olarak görürdü.

Goujian'ın bana bizzat teşekkür edip etmeyeceğini merak ediyordum ancak şimdi bir daha hiç karşılaşmamamızın daha doğru olduğuna inanıyordum. Dağları, gölleri, krallığı ve mirası onun olabilirdi. Ben köyümdeki suyu hep tatlı ve serin olan o nehre gidecek ve Fanli'yi arayacaktım. Kalbim onun için sızlıyordu. Çok az kalmıştı. Her şeyin gerçekten sona ermesine çok az kalmıştı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dağın eteklerine varıp yakındaki bir handa konaklamamızın ertesi sabahıydı. Kılıcı göğsüne saptırken Fuchai'nin yüzünde beliren ifadeyi düşünerek uykuya dalmış, ter içinde, titreyerek uyanmıştım. Temiz bir *hanfu* giydikten sonra kahvaltı için aşağı indiğimde ön kapının yakınlarındaki tanıdık bir yüz beni karşılamak üzere ayağa kalktı. En çok görmek istediğim yüz değildi ama yine de kalp atışlarım hızlanmıştı. Zaman bükülmüş gibiydi, bir an için tekrar Nehir Şarkısı Kulübesi'ndeki o kız olduğumu hissettim. Dağın sisi içinde *guqin* çaldığım, güzel şiirler okuduğum, kansız geçen o sıcak günleri tekrar yaşıyordum.

“Luyi,” diye haykırdım, tüm görgü kurallarını unutarak ona doğru koşup sarıldım. Pas ve deniz tuzu kokuyordu, teni yaz güneşinin altındaki kumlar gibi sıcaktı.

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, etrafımızdaki askerleri ve bize ayıplar gibi bakan misafirleri umursamıyordu. Ayrıldığımız günden bu yana boyu daha da uzamıştı, omuzları daha güçlüydü, teni biraz daha bronzlaşmıştı. Hiç erkek kardeşim olmamıştı ama sırtımı sıvazlayıp saçıma doğru gülerken bir erkek kardeşe sahip olmak böyle bir şey mi diye merak

etrim. "Çok meşgul olduğumu duydum. Tarihin akışını falan değiştiriymişsun."

Geri çekilirken gözlerimi devirdim. "Nasılsın?"

"Her zamanki gibi. Fanli'nin mantıksız isteklerine koşturuyorum. Bu aralar pek huysuz, şeyden beri..." Sözlerini yarım bırakıp gülümseyerek konuyu değiştirdi. "Neyse, kendin görürsün zaten."

Gözlerim, arkasında açık duran kapıya kaydı. Böylesi önemli bir zamanda Goujian'ın yanında olduğunu bilmeme rağmen kendime hâkim olamadım. Krallık yönetimi değişirken görevini bırakıp beni bulmaya gelmezdi. Hayal kırıklığı midemin kasılmasına neden oldu.

Luyi de bunu fark etmişti. "Burada olmayı çok istiyor. Ne kadar istediğini tahmin bile edemezsin. Benden seni bizzat Yue'ye götürmemi istedi. Güvenliğin söz konusu olduğunda başkasına güvenmiyor."

Gerçek hislerimi asırlardır gizliyormuşum gibi hissediyordum. Yüzüme ikna edici bir gülümseme kondurmayı başardım. "Teşekkür ederim. Gerçekten."

"Hayır, ben teşekkür ederim." Sesi kulağa içten geliyordu, yüzünde beliren duygu dayanamayacağım kadar yoğundu.

Boğazımı temizleyip pelerinimi omuzlarıma çektim. "Pekâlâ, ne zaman yola çıkıyoruz?"

Köyüme döndüğümde ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum. Belki her şeyi tanınmaz hâlde bulmayı. Belki de her şeyi tıpkı bıraktığım gibi bulmayı.

Fakat karşımdaki manzara hayal edebileceğimin çok ötesindeydi. Her bir ev yan yana dizilmiş şekerleri andıran rengârenk fenerlerle ısıtılmıştı. Ağaçlar kurdelelerle bezeliydi. Yollardaki çukurlar onarılmış, düzleştirilmişti. Artık çakıl taşları ve çamur yoktu, yalnızca dümdüz taşlar vardı. Mimari genel olarak çok

daha iyi görünüyordu. Camlar onarılmış, kapılar menteşelerine düzgünce takılmış, çatıdaki kiremitler yenilenmişti.

Bütün köylüler girişte toplanmıştı. Düzinelerce yüz bir araya gelmişti, hepsinin gözleri ıslıl ıslıl bakıyor ve yüzlerinde güller açıyordu. Bir ziyafet hazırlanmıştı. Kızarmış kuzu, parlak soslu ördek ve üzerine altın renkli osmantus yapraklarıyla goji taneleri serpilmiş tatlı lapalar vardı.

“Özel bir gün mü? Bayram falan mı?” diye sordum Luyi’ye. Güldü. “Hayır. Bunların hepsi senin için.”

Önümdeki leziz yemeklere, özenli süslemelere ve neşeli yüzlere baktım. Tüm köy turuncunun sıcak bir tonuna bürünmüştü. İnsanı bunaltacak derecede güzeldi. “B-benim için mi? Neden?”

“*Neden mi?* İnandırıcı gibi değil. Wu Krallığı’nda geçirdiğin onca zamana rağmen egon pek büyümemiş anlaşılan,” diye takıldı Luyi. Sonra ciddileşti. “Hikâyeler ağızdan ağıza yayıldı. Neler yaptığını, bu uğurda neler feda ettiğini biliyorlar. Savaşı bitirdin ve krallığımızı kurtardın Sen bir kahramansın, Xishi.”

Bir kahraman. Bu kelime kulağa çok tuhaf, benimle uzaktan yakından ilgisi yokmuş gibi geliyordu. Kendimi bir kahraman gibi hissetmiyordum. Bir insan gibi bile hissetmiyordum. Avuçlarımda Fuchai’nin kanının yapışkan sıcaklığını, dizlerimin üzerinde Zhengdan’ın gevşeyip ağırlaşan bedenini, karanlık saray odalarında tek başıma geçirdiğim geceleri yeniden hatırladım. Anıların silikleşmesi ne kadar sürerdi? Yoksa fedakârlıklarımın biri de bu hayaletleri yaşadığım süre boyunca yanımda taşımak mı olacaktı?

Sonra kalabalık hareketlendi, uzanıp elimi tutmak, kolumu yakalamak, sanki yaşayan bir efsaneymişim gibi bana dokunmak istiyorlardı. Yürümeyi bırakmış, bedenlerin arasında sürükleniyordum, bir aileden diğerine geçiyordum.

“Teşekkürler...”

“Çok güzelsiniz, Leydi Xishi...”

“Bir kahraman...”

“Ne kadar da büyümüşsün, gökler aşkına, soylu bir kadın gibisin...”

“Kraliyet ailesinden biri gibi...”

“Sana hayatımızı borçluyuz...”

“İlk çocuğuma senin adını vereceğim...”

“Yedinci çocuğuma senin adını vereceğim...”

“Hepimizi kurtardın...”

Sözleri kulağımda çınılıyordu, renkler gözlerimin önünden kayıp gidiyordu. Hepsine teşekkür etmeyi denesem de gürültüden kendi sesimi bile duyamıyordum. Tüm bunlar olurken ensemden tuhaf bir karıncalanma hissettim. Takip ediliyordum sanki. Yolculuğumuz boyunca da birkaç kez aynı şeyi hissetmiş ama arkamı döndüğümde kimseyi görememiştim.

Fanli'nin notu yeniden aklıma düştü. Beni uyarıyordu.

Dikkat etmen gereken...

Sonra kaos bıçak gibi kesildi. İnsanlar bir deniz gibi yarılarak gelen iki kişiye yol açtı. Tüm dikkatimi onlara çevirdim.

Boğazım yanmaya başladı.

İkisi de biraz daha yaşlanmıştı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu tabii. Güneşin ve zamanın etkisi tenlerinin her yerindeydi. Babamın saçları neredeyse tamamen beyazlamış, şakaklarında seyreلمeye başlamıştı. Annemin gözleri çukurlaşmış, etraflarında çatlak toprağı andıran çizgiler oluşmuştu. Fakat ikisi de lüks kumaşlar içindeydi ve yanakları pembenin en sağlıklı tonuna boyanmıştı.

Annem bir adım önümde durup bana öylece baktı. Geçen yılların anısını bu tek âna sığdırabilirmiş gibi yüzümü inceledi. Aynı anda hem gülümsüyor hem ağlıyordu. Konuştuğunda kahramanlardan, güzel efsanelerden, fedakârlıklardan söz etmedi. Elini omzuma koyduğunda dünyanın yeniden rayına oturduğunu hissettim. Dişlerinin arasından usulca *cık cık*ladı.

“Bir deri bir kemik kalmışsın,” dedi, sıradan bir günümüz-müş gibi. “İçeri gel. Bir şeyler yiyelim.”

O akşam büyüdüğüm evde yemek yedik. Annemin kıyafetle-
rim, kilom ve saçlarım yüzünden söylenmesine izin verdim.
Babamın yaptığı işlerle övünmesini ve atalarımızın benimle ne
kadar gurur duyacağını söylemesini dinledim. Geri dönüşüm
için sakladıkları o eski çayı demleyip bana odaları gezdirdiler.
Fanli sözünde durmakla kalmamış, fazlasını yapmıştı. Gitmeden
önce ondan istediğim her şeyle hayal edebileceğimden daha iyi
ilgilenmişti. Köylüler düzenli aralıklarla gelip bir hafta yetecek
kadar yiyeceği masanın üzerine bırakırken kapların üzerinden
uzanıp beni görmeye çalışıyorlardı. Hikâyeler duymak istiyor-
lardı. Saray nasıldı, diğer kadınlar güzel miydi, Kral bana karşı
nazik miydi yoksa acımasız mıydı?

Kapı yeniden açıldı fakat bu kez gelen köylü diğerleri gibi
neşeli değildi. Beti benzi atmış, elmacık kemikleri çökmüş ve
saçlarına aklar düşmüştü. Gözleri çaresizce odanın içinde ge-
zindi. Onu tanımam birkaç saniye sürdü. Bu yaşlı, çökmüş
kadın bir zamanlar hava kararmadan önce eve girmemiz için
bize bağırان, taze bitkiler, baharatlar ve kavanozlar dolusu fer-
mente edilmiş pirinçle evimize gelen o kadındı. Kim olduğunu
anladığımda karnıma bir sancı girdi.

Zhengdan'ın annesi onu aramaya gelmişti.

Keskin bakışları beni buldu, diğer misafirleri yolunda du-
ran bir engelden ibaretmiş gibi itip topallayarak yanıma geldi.
“Nerede?” diye fısıldadı. Sesi insanların neşeli konuşmaların-
dan ve şarap şişelerinin tıngırtısından zar zor duyuluyordu.
“Kızım nerede?”

Dilim taş gibi ağırlaştı. Konuşacak gücü kendimde bula-
madım ama o, yüzümdeki ifadeden her şeyi anlamış gibiydi.

Geriye doğru sendeledi, sonra yakındaki bir sandalyeye oturdu. Nefesleri sığılaştı.

“Çok üzgünüm,” dedim, derdine deva olmayacağını bile bile.

“Hayır.” Başını hışımla iki yana salladı. “Hayır, üzgün olması gereken *kendisi*. Aynı babası gibi, nankör köpek. Aptal kız.”

Bir an Zhengdan ocağı yakmayı unuttuğunda ya da saçlarına yabani yapraklar dolanmış hâlde ormandan döndüğünde yaptığı gibi ayakkabısını çıkarıp fırlatacak sandım. Ama sadece pencereden dışarı baktı.

“Bir düelloda General Ma’yı yendi,” dedim. “Wu ordusunu alt etmemize yardım etti. O olmadan başaramazdık.”

“Ne fark eder?” diye mırıldandı. Artık benimle konuşup konuşmadığından emin değildim. “Krallık yakında onu unutup hayatına devam edecek ama ben edemeyeceğim. Bir kral gitti yerine yenisi geldi ama bu... *bu* gerçek hayat.” Yemeği, masaları, köylüleri işaret etti. “İnsanlar tahtları, güçleri ve mirasları için savaşa dursun, bizim onların gözünde ateş böcekleri ve karıncalardan farkımız yok. Önemsiziz, gözden çıkarılabiliriz. Biz yine pirinç, soya sosu ve yağ alabilmek, günde üç öğün karnımızı doyurabilmek, kışın soğuktan yazın sıcaktan, akan çatıdan ve bitmek bilmeyen vergilerden korunabilmek için dertlenmeye devam edeceğiz. Bizim hayatımızı değiştirmedikten sonra tacı kimin taktığı ne fark eder?”

“Ama...” Şok olmuşum. “Ama... Zhengdan’ın babası... Kocan... Wu tarafından öldürülmüştü. *Bu* da mı fark etmez?”

“O Wu tarafından öldürülmedi,” dedi sertçe. “Onu öldüren savaştı. Kralların iradesiydi.”

Ona öylece bakakaldım, sarsılmıştım. İçimdeki kördüğüm birden çözülürmüştü. İçeriye dolmuş bedenlerle ortam boğucu bir hâl aldı. Kekeleyerek müsaade istedim ve kendimi dışarı attım.

Her şey tekrar anlam kazanacak, diye düşündüm hızlı adımlarla yolda ilerlerken. İçimde bir his, bir farkındalık büyüyordu.

Fanli benimle nehir kıyısında, tanıştığımız yerde buluşacağını söylemişti. Şimdi gidersem orada olurdu. Bundan emindim. Tekrar kavuştuğumuzda bana artık tahtı garantilemiş Gou-jian'ın gelecek planlarından bahsederdi. Wu'yu yenmemizin neden önemli olduğunu bana tekrar hatırlatırdı. Krallarımızın neden farklı olduğunu. Hayatın bundan sonra neden daha iyi olacağını.

Gökyüzü yıldızlarla doluydu, gümüş noktacıklar gökyüzünün karanlığında parlıyordu. Nehrin o tanıdık şarkısını takip ettim, kalbim göğsümün içinde pır pır ediyordu. Etrafımda gölgeler kıpırdıyordu. Bir dal çıtırdadı. Yaprakların arasında kanatlar çırpıldı. Kırıldan çok uzun süre uzak kalmıştım. Ağaçların arasındaki yaban hayatını, gecenin yaşayan, nefes alan bir canlıya benzediğini unutmuştum. Beni izlediğini.

İçim ürperdi.

Bu ürpertiye görmezden gelerek nehir kıyısında ilerlemeye devam ettim. Soğuk, beyaz ay ışığı yeni düşmüş kar gibi nehrin yüzeyine yansıyor, su çakıl taşlarına çarpıp duruyordu. Kimse yoktu.

O sırada arkamı dönmeliydim. Fakat bir şey beni nehrin kenarında durmaya itti. Fanli gelecekti. Kendime bunu söyleyip durdum. *Şimdi*. Her an burada olabilirdi. Zihnim çoktan bundan on gün, bir ay, bir yıl sonrasını düşünüyordu. Ay ışığının altında belirecekti. Ben de ona doğru koşup yumuşacık dudaklarını dudaklarımda hissedecektim. Yüreğim hafifleyene, acım dinene kadar ona sarayda gördüğüm ve duyduğum her şeyi anlatacaktım. O da sabrını yitirmeden ya da sözümü kesmeden beni dikkatle dinleyecekti. Sonra birlikte Tai Gölü'ne açılacak, oradan da rüzgâr bizi nereye götürürse oraya gidecektik. Bütün savaşlar bitecekti. Her yerde huzur olacaktı. Belki gezmekten yorulduğumuzda birlikte bir iş kurar, ihtiyacı olanlara yardım ederdik. Duygularımı bir daha hiç gizlemek zorunda kalmaz, ağzımdan çıkacak her şeyi tekrar tekrar düşünmezdim. Dile-

diğim zaman, sadece müziğin tadını çıkarmak için dans edip şarkı söyledim.

Arkamda bir şey hareket etti.

Her şey çok hızlı oldu. Arkamı döndüğüm anda öyle müthiş bir güçle geriye itildim ki ayaklarım yerden kesildi. Bir şaşkınlık nidasıyla yere çakıldım, çarpmanın etkisiyle avuçlarım yarıldı. Başım döndü. *Böyle olmamalıydı.* Düşünemediğim tek şey buydu. Bitmişti. Bitmiş olması gerekiyordu. O hâlde neden...

Havayı yarıp geçen bir ıslık sesi duydum. Başımın arkasına tarif edilemez bir acı yayıldı. Gözlerim kararmaya başladı. Başımı çevirmekte zorlanıyordum, görüşüm bulanıklaşmıştı. Tanımadığım bir adam tepemde dikiliyordu. Yüzünü tanımasam da tuniğindeki sembolü tanıyordum. Kral Goujian'ın sembolü.

Dünyam başıma yıkıldı.

Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi panikledim. Çırpınıp çaresizce ayağa kalkmaya çalıştım ama dengemi sağlayamadım. Etrafımda yalnızca soğuk hava, nehir ve bu yabancı vardı. Elinde bir kumaş parçası tutuyordu. Bir çuval.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır...

Bağırarak için ağzımı açtım ama sesim çıkmadı. Adam kumaşı başıma geçirince her şey karanlığa gömüldü. Hoyrat eller ayak bileklerimi kavradı. Daha gerçekleşmeden neler olacağını biliyordum. Her bir sinir ucum bu düşünceyle yanıyordu. Nefeslerim kesik kesik ve hızlıydı. Panik ve acı, düşüncelerimi gölgede bırakıyordu. Oksijenim, zamanım ve gücüm kalmamıştı. Uzuvarıma bağlanan ipleri hissettim, sert yüzeyleri tenimi kesti. Taşa benzer bir şeyin ağırlığını hissettim. Beni boğacaklardı. Beni *boğacaklardı*. Ölecektim. O anda bile yaşadıklarım gerçekmiş gibi gelmiyordu. Ardından o korkunç düşme hissi geldi. Zemin ayaklarımın altından kayıp gitmişti.

Su buz gibiydi.

Ağzıma, ciğerlerime doluyordu. Batıyordum, iki yanıma bağlanmış uzuvlarım bir işe yaramıyordu. Göğsüm parçalanacak gibiydi. Şoktaydım, neredeyse korkuyu hissedemeyecek kadar şoktaydım. Korku sonradan gelmişti. Her şey karanlığa gömüldüğünde. Kaçmanın bir yolu yoktu. Yaşamanın bir yolu yoktu.

Yardım edin, diye haykırdım içimden. Ağzımdan baloncuklar çıkıyordu. *Kimse yok mu?*

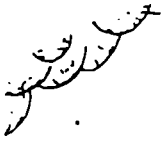
Lütfen.

Yardım edin.

Fakat beni kurtarmaya hiçbir kahraman gelmedi. Sözde o kahraman bendim. Şimdi tamamen güçsüz, kırılgan, fani bir bedene sıkışıp kalmış ben. Soğuk dayanılmazdı.

Gücümün tükenmeye, tenimin uyuşmaya başladığını hissedebiliyordum. Suyun yüzeyinden giderek uzaklaştığım o son anlarda gözlerimin önünden tek bir şey geçti.

Öyle çarpıcı bir anı değildi. Nehir Şarkısı Kulübesi'nde herhangi bir sabahı. Fanli'yle birlikte göletin yanında oturmuş, üzerinde lotus çiçeklerinin süzüldüğü durgun suyu izliyorduk. Pazardan aldığı narı benim için ayıklıyor, pembe renkli, mücevherlere benzeyen taneleri bir bir çıkarıyordu. Bir şey hakkında konuşuyorduk ama ne olduğunu artık hatırlamıyordum. Önemsiz, basit bir şey. Sonra gülüp umursamaz bir tavırla, gelişigüzel biçimde adını söylüyordum ve bana nefesimi kesecek kadar yumuşak gözlerle bakıyordu. Bu sahne bildiğim ilk ve son şey olana dek zihnimde tekrar tekrar dönüp durdu. Nehirdeki yolculuktan önce, Kral'ın kanı elime bulaşmadan önce, krallık düşmeden önce. Her şeyin hâlâ bir hikâye, romantik bir destan gibi hissettirdiği o zamanlar. Birlikte sıcak havada oturduğumuz ve hiçbir şeyin bize zarar veremediği o zamanlar.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Fanli nehrin karşısında aya bakıyordu. Saçları rüzgârdan dağılmış, yanakları tüm gece dört nala at sürdüğü için hâlâ hafif kızarıktı.

Geç kaldığından bihaberdi. Sadece birkaç dakika erken gelmiş olsa beni görüp kurtarabileceğini bilmiyordu. Belki de ondan çok şey bekliyordum. Aynı nehrin kıyısında zaten bir kez hayatımı kurtarmıştı. Dünya üzerinde kimse aynı mucizeyi iki kez yaşayacak kadar şanslı olmazdı.

Burada, ondan yalnızca birkaç metre ötede olduğumdan, beni bekleyişini izlediğimden de bihaberdi. Şu anda ne olduğumdan, neye dönüştüğümünden emin değildim. Belki de bir hayalettim. Buna dair efsaneleri, öldüğünde yarım kalmış bir işi olan ya da büyük bir yas ya da öfkeden mustarip ruhların yer altı dünyasının Sarı Pınarlar'ına gidemediğini duymuştum.

Ay yükseliyordu. Ağaçların arasından serin bir rüzgâr esti. Fanli beklemeye devam etti.

Gökyüzünün aydınlanmaya başladığında bir şeylerin yolunda olmadığını hissetti.

Arkasında bir dal çıtırdadı.

Sesin geldiği yöne öyle hızlı döndü ki sadece bir bulanıklık gördüm, sanki ağaçlar bile bu ani hareketinden ürkmüştü. Yüzünde korku ve umut karşımı bir ifade vardı. Fakat karşısında bulduğu kişi ben değildim. Luyi'ydi.

“Nerede o?” diye sordu Fanli.

Luyi başını iki yana salladı. Konuşamadı. Fanli'nin gözündeki bakışlardan, sesindeki sertlikten korkmuştu. Fanli savaşta bile sakinliğinden ödün vermez, ölüm karşısında soğukkanlılığını korurdu.

Fakat bu kez ona doğru bir adım atarken gözleri kapkardı. “Nerede o?” diye tekrar etti daha yüksek bir sesle.

“Ben... bilmiyorum,” dedi Luyi. “Nehre geldiğini görmüşler ama aradan saatler geçti...” Kısık, korku dolu bir sesle ekledi, “Sana geldiğini düşündüm.”

Fanli donakaldı. Tanıdığım en zeki insanlardan biriydi. Zihni sıradan bir insanınkinden üç kat daha hızlı çalışır, çoğunluğun görmediği noktaları birleştirebilirdi. Olanları herkesten önce çözmesini izledim. Yumruklarını sıktı. Parmaklarını gevşettiğinde avucunda yarım ay şeklinde küçük, kanlı izleri vardı.

“Bütün köyü ara,” dedi kısık, hırıltılı, tehditkâr bir sesle. “Her köşeyi, her patikayı, her odayı didik didik et.”

“B-bu zaman alabilir,” diye kekeledi Luyi. “Fazla adamımız yok, köylülerin çoğu uzun süre yürüyemeyecek kadar yaşlı—”

“Askerleri kullan.”

Luyi ona bakakaldı. Uzun bir duraksamadan sonra konuştu. “Ama... onları şahsi işlerin için kullanamadığını sanıyordum. Sonra başın belaya girme—” Fanli'nin yüzündeki ifadeyi görünce sözünü yarım bıraktı. Bir adam alevlerin arasına yürümeden önce nasıl görünürse öyle görünüyordu. “Elbette, h-hemen işe koyuluyorum.”

“Bekle.” Fanli'nin boğazına bir yumru oturmuş gibiydi. Nefes alıp sakinliğini korumaya çalıştı. Yutkundu. En sonunda

öyle alçak sesle konuştu ki Luyi onu duymak için eğilmek zorunda kaldı. "Nehri de arayın."

Gün ağarırken bedenimi nehirden çıkardılar.

Kıyıda küçük, kederli bir kalabalık toplanmıştı. Olanlardan habersiz bir çocuk bir anlığına cesedime baktı ve hıçkırıklara boğuldu.

Ölüm merhametsizdi. Bütün güzelliğimi alıp götürmüştü. Bedenim şişmiş, yer yer soyulmaya başlamıştı. Tenimin altındaki koyu damarlar dağdan akan pınarları andırıyordu. Bileklerimde ipten kalma kırmızı izler vardı. Islak, siyah saçlarım yosun gibi yanaklarıma yapışmıştı. Dudaklarımın rengi solup çatlamış, gözlerim kapanmıştı.

Fanli'nin dudaklarından bir faniden çıkabileceğini bilmediğim bir ses döküldü.

İzleyenler bir köşeye çekilecek kadar sağduyuluydu. Bunu tam zamanında yapmışlardı. Fanli yanımda dizlerinin üzerine çöküp cansız bedenimi kollarının arasına aldı. Wu tarafından esir tutulduğunda, sırtını paramparça ettiklerinde bile ağlamamıştı. Fakat şimdi omuzları sarsılarak ağlıyordu.

Hiç kimseden çıt çıkmıyordu. Kuşlar bile ötmüyordu.

"Fanli, lütfen..." dedi Luyi, ona doğru bir adım atarak. Cesur bir hareketti bu. Başka kimsenin tek kelime dahi edecek cesareti olduğunu sanmıyordum. "Bunu araştıracağız. Belki de akıntıya kapılmıştır... Belki bir kazadır."

Fanli bana daha sıkı sarıldı. Topuzu çözüldü, omuzlarından aşağı dökülen saçları yüzümü gıdıkladı. Konuştuğunda sesi ölü bir adamınki gibi, hayattaki her şeyini kaybetmiş biri gibi boğuktu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. "Bu bir kaza değildi." Beni uyarmaya çalışmıştı. *Dikkat etmen gereken kişi Kral Goujian*. Fakat hesabı tutmamıştı. Goujian'ın harekete

geçmek için bekleyeceğini düşünmüştü. Daha fazla vaktimizin olacağını düşünmüştü.

Kalabalık ürperdi.

Luyi anlamamış gibi ona baktı. “Ne... ne demek istiyorsun?”

Fanli onu duymadı ya da umursamadı. Bana dönüp şefkatle saçlarımı okşadı, ıslak tutamları yüzümden beni incitmekten korkuyormuş gibi nazikçe çekti. Kimsenin yaklaşmasına izin vermedi. Bir şey söylemedi. Sadece soğuk, nemli toprağın üzerinde dizlerinin üzerine çökmüş vaziyette durdu ve nehir ardında akıp giderken bana sarıldı.

Aradan bir gün geçti. Sonra iki. Ayla güneşin üç günlük kovalamacası boyunca yasında boğuldu. Yemiyor, içmiyor, uymuyordu. Ne yanına birini yaklaşıtıyor ne de teselli istiyordu.

“Kendini bırakamazsın,” dedi Luyi bir sabah. Doğru sözcükleri bulmak için bu konuşmaya önceden hazırlandığını anlayabiliyorum. Doğru sözcük diye bir şey yoktu elbette. “Lütfen, Fanli,” dedi alçak sesle, ona yalvarırcasına. Fanli cevap vermedi. Luyi bundan cesaret bulmuş olacaktı ki konuşmaya devam etti. “Böyle devam edemezsin. Seni böyle görmek istemez—”

Fanli aniden hayata geri dönmüşçesine hareket etti. Bir yılan gibi üzerine atılıp Luyi’yi yere devirdi, bir elini boğazına doladı.

Luyi’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Nafile bir çabayla elinden kurtulmaya çalıştı. Fanli dizlerini Luyi’nin karnının iki yanına bastırarak onu hareketsiz bıraktı. “Fanli... *Dur*. Aklını mı... kaçırdın?”

“Onun hakkında tek kelime daha etme,” dedi öfkeyle, göz bebekleri kocamandı. “Ne isteyip istemediğini bildiğini sanma. Bilemezsin. Hiçbirimiz bilemeyeceğiz.”

Parmaklarının altındaki teni bembeyaz olana dek Luyi'nin çırpınmasını izledi ve sonra üzerinden kalkarak onu baktı. Luyi hemen doğruldu, öksürüp nefeslenmeye çalıştı.

"Fanli," dedi en sonunda boğuk bir sesle. "Konuş benimle. Kendini daha iyi hissedeceksen vur bana. Ben..." Ellerini çaresizce iki yana açtı. "Seni böyle görmekten nefret ediyorum."

Fanli başını kaldırıp ona bakmadı. "Çok pişmanım."

Luyi duraksadı. "Ne?"

"Pişmanım," diye tekrarladı Fanli, sesi kullanılmamaktan çatallanmıştı. "Onu hiç eğitmemeliydim. Onu Wu'ya göndermemeliydim."

"Ama... krallığı kurtardı," dedi Luyi. "Hepimizi kurtardı. Tarihe bir kahraman olarak geçecek."

Fanli yavaş yavaş başını kaldırıp ona baktı. Yüzü çökmüştü, gece göğünden bile karaydı. Luyi yüzünü buruşturdu. "Peki onu kim kurtardı?" dedi Fanli boğuk sesiyle.

Luyi buna verecek bir cevap bulamadı.

Fanli güldü, genzinden sert, biraz da vahşi bir ses dö-küldü. Yanaklarından aşağıya yaşlar süzülene dek güldü. "Ne komik, değil mi? Bir zamanlar dünyayı değiştirmeyi, iyi bir amaç uğruna çabalamayı hayal ederdim. Fakat onun olmadığı bir dünya," dedi, "neye yarar?"

O akşam Fanli az da olsa bir kâse mısır lapasını kabul etti. Açlıktan bitap düşmüş olmalıydı ama lapayı tatsız tuzsuz bir şeymiş gibi gönülsüzce kaşıkladı. Gözünde bu, yalnızca hayatta kalması için gereken bir şeyden ibaretti. Luyi'nin yüzünde beliren rahatlamaı izledim. Fanli'nin iyileşmeye başladığını düşünüyordu. Belki olanları arkasında bırakıp eski hâline dönebileceğini umuyordu.

Ama ben onu çok iyi tanıyordum.

Onu çaresizce rüyalarda ziyaret ediyordum. Beni görebileceği tek yer orasıydı.

Bir tür çayırda duruyorduk, etrafımız alabildiğine uzanan şeftali çiçekleriyle doluydu. Cılız dalların hepsi pembeye boyanmıştı. İki beyaz kelebek, mavi gökyüzünde birlikte süzülüyordu.

Fanli'nin üzerinde ilk tanıştığımız günkü *hanfusu* vardı. Arkasında yükselen güneş silüetini altın rengine boyuyordu.

"Fanli," diye seslendim, öne doğru bir adım atarak. "Seninle konuşmam gerek."

Müthiş bir umut, şaşkınlık ve yasla bana döndü, nefesi kesildi. "Xishi?"

Gözlerinden bir şey geçip gitti ve ben ona bir cevap vermeye fırsat bulamadan bileğimi tutup beni kendine çekti. Göğsüne çarptım. Hem kararlı hem de çaresizce dudakları dudaklarımı buldu. Parmaklarını saçlarımin arasına geçirdi. Her şey... çok geçkti. Harika ama bir o kadar da imkânsız bir gerçek. Dudaklarının yumuşaklığını, öpücüğü derinleşirken teninden yayılan sıcaklığı hissediyorum. Eli belimi daha sıkı kavradı ve aramızda boşluk kalmayıncaya dek beni kendine bastırdı.

"Bunu çok uzun zaman önce yapmalıydım," dedi, nefesi dudaklarımı okşadı.

"Fanli," dememle beni tekrar, öncekinden daha sert öptü. Yapmak istediği tek şey buydu ve yapmazsa aklını yitirecekti sanki. Teninin altında son sürat atan kalbini, düzensiz nefeslerini ve tepeden tırnağa her yerini sarmış ürpertileri hissedebiliyordum.

Neredeyse vazgeçecektim. *Bırak uyanıncaya kadar beni öpsün*, diye düşündüm. *Bırak ne istiyorsa yapsın*. Sonra onunla neden konuşmak istediğimi hatırladım. İrademin son kırıntılarını toplayıp onu ittim.

Hareketim nazik olsa da Fanli irkildi. Bana canı yanmış gibi bakınca yaptığım her şeyi geri almak, onu yakasından tutup yeniden kendime çekmek istedim.

“Rüyalarım da mı bana yasaksın?” diye mırıldandı. “Elimde rüyalarımın başka neyim kaldı ki?”

“Odaklan, Fanli,” dedim, göğsüme tarif edilemez bir sızı saplansa da sesimi sertleştirerek. “Bu önemli.”

“Hiçbir şey senden daha önemli değil.” Hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamış gibi konuşmuştu.

Bu sözleri hayattayken duymak için ruhumun yarısını tereddüt etmeden verirdim. “Ne yapmayı planladığını biliyorum,” dedim onu duymazdan gelerek. “Goujian’ın peşine düşeceğini biliyorum.”

Duraksadı. “Nasıl...”

“Haklıyım, değil mi?”

İnkâr etmedi. “Onu öldüreceğim,” dedi ondan beklemediğim bir öfkeyle. “Ona ıstırapların en kötüsünü tattıracağım. Her bir uzvunu koparıp kalbini kurtlara yedireceğim. Elindeki avucundaki her şeyi alacağım.”

“Yapamazsın, Fanli,” diye fısıldadım. “O bir kral.”

Yüzü bir taş kadar sert ve hareketsizdi. Onu yüksek, sarp bir uçurumun tepesinde tek başına dururken hayal ettim. Kimsenin ulaşamayacağı kadar uzaklardan aşağıdaki hırçın denize bakıyordu. “Ölümünün sorumlusu o.”

“Krallık kargaşaya sürüklenir,” dedim. Bizi çevreleyen rüya âleminin bulanıklaştığını, yavaş yavaş uyandığını hissediyordum. En yakınımızdaki çiçekler solup grileşmişti. Fazla vakit kalmamıştı. Aceleyle konuşmaya devam ettim. “İki krallık da. Yaptığımız her şey boşa gider. Kaybettiğimiz her şey, feda ettiğimiz her şey. Hayatlarını kurtardığımız bütün o masum insanlar. Huzuru hak ediyorlar.”

Bunun üzerine nihayet bana kulak verdi. “Fazla iyi niyetlisin,” dedi bu canını yakıyormuş gibi. “Seni hak etmiyorlar. Kimse hak etmiyor. Ben bile.”

“Yanılıyorsun. Kendi intikam planlarım var. Yalnızca senin zarar görmeni istemiyorum.”

“İyi de—”

“Madem bir şey yapmak istiyorsun,” dedim, “o zaman gizli gizli Goujian’ın kuyusunu kaz. Zekânı kullanarak insanlara yardım et. Krallıkta Kral’ın yapamayacağı değişiklikler yap. Wuyuan gibi fakirlere yardım et. Zorda olanlar için yeni imkânlar yarat. Önemli olan bu.”

Aniden ayaklarımı yerden kesecek kadar keskin bir netlikle kafama dank etti. Wu ile Yue’nin, parçalanmış tüm krallıkların haritası gözlerimin önüne geldi. Bir toprağı diğerinden ayıran sınırlar, gözlerim kapalı bile çizebilecek kadar iyi ezberlediğim yollar. Gözlerimi kırptım. Bu kez sınırlar, dalgaların doldurduğu kum çukurları gibi kaybolup gitti. Yerlerini kıyıların, köylerin ve sokakların üzerinde yükselen, yaldızlı çatıları ve içi boş salonlarıyla kızıl bir saray aldı.

Kralların iradesi. Zhengdan’ın annesinin kastettiği ettiği şey buydu. Göklerden gelen ilahi kanunlar, doğuştan gelen hükmetme hakkı. Bunlar çocukken bize öğretilen ve sorgulamadan kabullenmemiz beklenen şeylerdi. Fakat huzurun anahtarı Kral Goujian değildi. Hiçbiri değildi. Tahtlara ölümlüleri geçirip onlara bir tanrıymış gibi davrandıkça, hayatlarımızı onların mirası uğruna feda ettikçe tarih tekerrür edecekti. Nasıl ki okyanus gelgitleri ayın altında çekilip kabarıyorsa imparatorluklar yükselecek ve çökecek, savaşlar başlayıp sona erecek, geriye kalan bizlerse akıntıya karşı çabalamaya mahkûm olacaktık.

Keşke bunu daha önce fark edebilseydim.

Keşke zamanda geriye gidebilseydim.

Fanli uzanıp elini yanağıma koydu. Tepemizdeki gökyüzü bükülmeye başladı. Ağaçların arasından esen rüzgâr çiçekleri

dallardan kopardı. Karşımdaki görüntüsü suya damlatılan bir mürekkep gibi dağılmaya başladı. Ben de bir rüzgâra kapılmış-çasına kendi varlığımın kayıp gittiğini hissediyordum.

“Söz ver,” dedim çoktan solup gitmiş sesimle. Artık uyan-
dığında bunları hatırlayacağını ummaktan başka çarem yoktu.

Fanli suyun derinliklerinden yüzeye çıkan biri gibi nefes ne-
fese, titreyerek uyandı. Rüveyı hayal meyal hatırlasa da beni
gördüğünü biliyordu. Mora boyanmış gökyüzünün ışığı içeri
dolarken beni sil baştan kaybetmiş gibi görünüyordu. Yüzünü
ellerine gömüp sessizce ağladı.

Ardından ayağa kalktı, saçlarını başının üzerinde topuz ya-
pıp kılıcını bileği. Bana hediye ettiğinin yerine yenisini almıştı.
Bir yanında boylu boyunca yüzlerce ince çizgi uzanıyordu. Fi-
ziksel bir formum ve gözlerim olsaydı ben de hüngür hüngür
ağlardım. Bunlar ondan uzakla olduğun günlerin sayısıydı.
Döneceğim ve öleceğim günün geri sayımıydı.

Fanli. Ona uzanmaya çalıştım ama nafileydi. Bir esin-
tiden farksızım, yalnızca içinden geçip gidiyordum. *Lütfen.*
Bunu yapma.

Kılıcını kemerine takıp başkente doğru yola çıktı.

Saraya vardığında ne muhafızları selamladı ne de içeriye
girmek için davet bekledi. Aralarına dalıp kılıcıyla kaldırdık-
ları baltalı kargıları ve kalkanları ortan farksızmışçasına kenara
itererek geçip gitti. Goujian'ın altın tahtında oturduğu salona
doğru yürüdü.

Zhengdan bir keresinde onun bir krala benzemediğini söy-
lemişti. Fakat şimdi tüm görkemi, başındaki tacı ve parılda-
yan ipekten peleriniyle tam bir kral gibi görünüyordu. Bir an
karşımda Fuchai'yi gördüğümü sandım.

Ayak seslerini duyan Goujian başını kaldırıp bakrı, kaş-
lar havalandı. Muhafızlar hâlâ Fanli'nin peşinden geliyor, onu

geri çekmeye çalışıyordu. Kimileriye özür dileyerek telaşla geri çekiliyordu.

“Bırakın,” dedi Kral eliyle onları kışkırtarak. “Bizi yalnız bırakın. Danışmanımla yalnız konuşacağım.”

Bir muhafız tereddüt etti. “Emin misiniz, Majesteleri? Kendisi... pek...” Sözlerinin gerisini getirmesine gerek yoktu. Fanli tek hamlede Kral’ı yere serecekmiş gibi duruyordu.

Ama Goujian hoş bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. “Endişelenecek bir şey yok. Onu iyi tanırım. Bana zarar vermez.”

Kapılar bir gürültüyle kapanır kapanmaz Fanli mermer zeminini aşarak Kral’ın karşısına dikildi. Goujian’ın yerine olsam tedirgin olurum. Aralarında hiç mesafe yoktu, kalbine inecek bir darbeyi engelleyecek hiçbir engel yoktu.

Goujian’ın kaşları daha da kalktı. Kollarını ağır ağır göğsünde kavuşturup karşısında yaramazlık yapmış yeğeni duruyormuş gibi biraz keyif biraz da bıkkınlıkla konuştu. “Öfkeli görünüyorsun, Fanli. Bir şey mi oldu?”

Fanli’nin sesi alçaktı. Kendini zar zor zapt ediyordu. Ses tonu ilkbaharın ortasında bir nehri dondurabilecek kadar soğuktu. “Onu neden öldürdün?”

Goujian’ın yüzünde ufak bir huzursuzluk belirdi. Biricik danışmanı şimdiye dek hiç kimseyle, hele onunla böyle konuşmamıştı. Buna rağmen hafifçe güldü. “Biraz akli olan herkes aynısını yapardı, değil mi? Amacına hizmet etti.”

Aniden zihnimde sanki yüzlerce kilometre öteden geliyor-muş gibi Zixu’nun sözleri çınladı: *Bütün tavşanlar yakalanıp yenince sıra av köpeklerine gelir.*

Fanli kılıcını daha sıkı kavradı. Goujian’ın bunu fark ettiğinden şüpheliydim. Yoksa çoktan arkasına bakmadan kaçmış olurdu. “Krallık için kendi mutluluğundan vazgeçti. Hayatı boyunca önemsedığı tek şey...” Sesi çatallanacak gibi oldu. Sonra korkunç bir kararlılıkla, bir katilin soğuk azmiyle devam etti. “Hayatı boyunca önemsedığı tek şey barıştı. Her şeyi

olması gerektiği yaptı. Altın gibi bir kalbi vardı. Sana tehdit oluşturmazdı.”

“Sen ne dersen de, bal gibi de bir tehditti.” Goujian omuz silkti. “O parlak zekânı kullan da bir düşün bakalım. Güzelliğiyle düşman krallığını yıktı, aynısını benimkine de yapmayacağını nereden bilebilirim? Önlemimi alıp o ahmak Fuchai’nin yaptığı hataya düşmemek en iyisiydi.”

Fanli başını yere eğmişti, yüzündeki ifade gölgelerin arasında saklıydı. Bütün bedeni titriyordu.

“Üzgün müsün, Fanli?” Goujian ona doğru bir adım atıp Fanli’nin yanağına iki kez vurdu. “Biliyor musun? Hakkındaki söylentilerin hep çok abartıldığını düşünmüşümdür. Arzundan gerçekten yoksun olamayacağını. Ona gösterdiğin ilgi de... eh, haddini aşmaktı.”

Fanli hâlâ bir şey söylemiyordu.

Sus artık, diye bağırdım Goujian’a ama sesim havaya karışıp yok oldu. Onu tırnaklamaya çalıştım ama elbette hiçbir şey olmadı. *Ona işkence etmeyi kes.*

“Üzerine ağlanacak bir mesele değil,” diye devam etti Goujian. “Güzel olduğunu kabul ediyorum ama iki krallığın da meşru hükümdarı artık benim. Neyi beğendiğini bildiğime göre başkentin en iyi genelevlerinden sana istediğin kadar cariye verebilirim. Bir evi dolduracak kadar. Dilediğini seç.” Bir kahkaha patlattı, çıkan ses geniş odada yankılandı. “Onu hatırlayamayacak kadar çok eğleneceğine emin—”

Fanli aniden saldırdı. Goujian’ın kolunu mengene gibi kavrayıp döndürdü. Ölüm sessizliği kırılan kemiklerin çıtırtısıyla bozuldu. Goujian’ın yüzü acıyla buruştu, bağırarak için ağzını açtı ama Fanli hemen suratını tutup çenesini kapatarak ona engel oldu.

Sonra tereddüt etti.

Gözleri bir an için kılıcına kaydı, ardından tekrar Goujian’a döndü. Her zaman Kral’dan daha güçlü, zeki ve hızlı olmuştu.

Bunu kendi avantajına değil de krallığa hizmet etmek için kullanması yalnızca sadakatindendi.

Lütfen, diye yalvardım. *Yapma.*

Saniyeler geçmek bilmedi. Bir, iki saniye geçti. Fanli'nin çenesi gerildi. Sonunda parmaklarını gevşetip kılıcını çekti ama Goujian'a savurmadı.

"İstesem seni şuracıkta öldürebilirim," dedi soğukkanlılıkla. Goujian zorlukla nefes alıyordu. "Ama öldürmeyeceğim. Sırf bunu yaparsam bana kızacağını bildiğim için."

"Sen..." dedi Goujian boğuk bir sesle. Yerde yatmış, tuhaf bir açıkla duran, her tarafından kemikler fırlamış kolunu tutuyordu. "Benim kral olduğumu... unuttun herhâlde. Seni... o leş hayatından ben çekip çıkardım. O-o virane köyünden. Yeteneklerini kimse fark etmezken ben ettim. Ben olmasaydım sen bir hiçtin. *Hiçtin.*"

"Bildiğim tek şey," dedi Fanli bıçaklar kadar keskin gözlerini üzerine dikerek, "onun tırnağı bile olmayacağını. Seni öldürmek onu geri getirecek olsa bir saniye bile düşünmezdim."

Goujian belki bağırarak belki de ona lanetler savurmak üzere ağzını açtı. Fakat Fanli hemen öne atılıp kırık koluna bastı. Goujian yaralanmış bir hayvan gibi inledi.

"Ah, bir de yeterince açık olamadıysam," dedi Fanli kraliyet kanıyla lekelenmiş *hanfus*uyla arkasını dönüp giderken, "Kendine başka bir danışman bul, ben istifa ediyorum."

Ruhumun bir parçası sarayda kalmıştı. Küçük bir parçaydı ama yeterliydi.

Fani dünyada Goujian'ı fiziksel olarak incitemezdim ama bu, onu başka şekillerde incitemeyeceğim anlamına gelmiyordu. O akşam Goujian huzursuz ve acı dolu bir uykuya daldı. İçimdeki tüm öfkeyi, ihaneti ve yası rüyalarına akıttım. Hepsini yüzümün çarpık şekillere bürünmüş hâllerleriyle, onu delip ge-

ecek kadar sert bakışlarımla doldurdum. Gözleri fal taşı gibi açıldı, yastığı terden sıırıslıkladı. Kolunda, doktorun kırılan kemiğini yerine oturttuğu yerde tarif edilemez bir acı duyuyordu ama onu uyandıran Şey bu değildi. Nehir suyunun boğazına dolduğunu hissetmişti, tadı diline kan gibi yayılmıştı. Panikle gibi etrafına bakında, sağlam olan eliyle çarŐafı kavradı. Bir sahiden de aklını kaçırmıŐ gibi göründü.

“X-Xishi?” diye fısıldadı bir hayalet görmüş gibi.

Ona cevap veremesem de hayalet elimle boğazına yapıŐtıđımda biri onu buz gibi bir suya daldırmıŐ gibi hissetti. Zangır zangır titredi ve gece boyunca nehirde boğulduğu gerçekçi rüyayı, karanlığı, soğuğu ve ciğerlerindeki yanma hissini hatırlayarak bir o yana bir bu yana döndü.

Ertesi gece ve ondan sonraki gecelerde de aynı rüyayı görecekti. Sonsuza dek boğulacaktı. Hepsi de aynı ölçüde korkunç ve gerçekçi olacaktı. O kadar ki artık her sabaha kan çanağına dönmüş gözlerle, kontrolsüzce titreyen elleriyle uyanıyordu. En ufak bir sesle irkiliyor, gölgelerde hayaletler görüyordu. Ne zaman nehrin yakınından geçse bir kızın ağladığını duyduğuna yeminler ediyordu. Bunu sarayda yeterince iyi gizleyebilse de yalnız kaldığında histeriye yenik düŐüyor, iliklerine kadar tir tir titriyordu.

Ben yaŐadıđı süre boyunca ona musallat olacak pek çok hayaletten yalnızca biriyim. Onun uğruna can veren, onun yüzünden can veren ve onun ellerinde can veren pek çok kişi vardı.

Ona huzurun ne demek olduğunu unutturacaktım. Yaptıkları bir an bile aklından çıkmayacaktı.

Fanli nehre döndü.

Bir porselenmiŐ gibi özenle tuttuğu cansız bedenim kollarındaydı. Gün batıyordu, gökte süzülen bulutlar soluk pembe ve menekŐe tonlarına boyanmıştı. Güneşin son ışıkları nehrin

yüzeyine vuruyordu. Yanında bir kürek ve bir şişe şarap getirmişti. Kızıl mührü açıp başını geriye attı ve boğazı soğuk havaya karşı kaldırarak tek başına içmeye başladı.

“Xishi,” diye geveledi, sesi yumuşacıktı. Bedenimden geriye kalan boş kabuğa baktı. Bunu her yapışında ilk kez olduğundaki gibi ani bir ıstırap ve yasın o çarpıcı şaşkınlığını hissediyordu. “Beni suçluyor olmalısın,” diye mırıldandı. Yanıma çöküp o pürüzsüz, ince parmaklarını benim solgun parmaklarımın etrafına sardı. Siyah gözleri alkol ve tuttuğu gözyaşlarıyla parıldıyordu. “Ben de kendimi suçluyorum. Bir sonraki hayatta karşılaşsak bile benimle yolunun kesişmemesini dileyeceğinden korkuyorum.”

Saçmalama, demek istedim. Yaşadığım her hayatta seni bulacağım.

Bir şey bekliyor gibiydi. Bir cevap. Ama bedenim orada öylece, hareketsizce yatıyordu. En sonunda yutkundu ve titreyen elleriyle küreği kavradı. Sonra da kazmaya başlıyor.

Toprak sert ve inatçıydı, iri taşlarla doluydu. Bu bir adamın yapacağı bir iş değildi, Fanli'nin konumundaki birinin yapacağı bir iş hiç değildi. Küreğin sadece bir kısmı toprağa batıyordu ve gevşeyen toprakları etrafa saçıyordu. Fanli her seferinde üzerine bütün ağırlığını vermek zorunda kalıyordu. Çok geçmeden güneş tamamen kayboldu, yalnızca uzaktaki dağ yamaçlarında belli belirsiz bir parıltı kaldı. Yerini süt beyazı ay aldı.

*Ay yükselirken gökte
beyaz ışığı düşer güzel yüzüne.
Gölgen dahi incitiyor
senin olmaya hasret kalbimi.*

Etraf sessizdi. Yalnızca küreği toprağa her saplayışında çıkan o tok ses, ağaçlarda öten ağustos böcekleri ve Fanli'nin boğuk nefes alıp verişleri duyuluyordu. Alnı ter, yüzü toz toprak içinde

kalmıştı. Bu görüntü bile tek başına sarsıcıydı, lotus çiçeğinin yaprağına bulaşmış çamurdan farksızdı. Avuçları ve parmakları sürtünmeyle yarılmaya, pembeleşip kızarmaya, su toplamaya başladı. Küreğin sapını tutan ellerinden kanlar süzüldü.

Mezar hazır olduğunda açtığı çukura baktı, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Bedenimi çukura bırakmak için son kez kucağına aldığı anda, “Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim...” Mezara toprak atarken kelimeler anlamını yitirene, tarif edilemez bir acının seslerine, boğazında düğümlenen hıçkırıklara dönüşene kadar tekrarlamaya devam etti. Ardından şarabın son yudumunu toprağa döktü.

Artık Sarı Pınarlar’ın beni çağırdığını, çok derinlere gömülü akıntısını hissedebiliyordum. Gitme vaktim yaklaşıyordu.

Birkaç metre öteden, kuru yaprakların üzerinden bir hışırtı geldi.

Fanli o tarafa döndüğünde bir oğlan çocuğunun geçtiğini gördü. Çocuk ânında korkuyla bembeyaz kesildi. Belki de anne babası onu Fanli hakkında uyarmıştı. *Aklı yerinde değil*, diye fısıldamışlardı, gece vakti ağaçlarda gezen yaratıklardan, ormanın içindeki katillerden bahseder gibi. *Eskisi gibi değil. Onun uğruna yapmayacağı şey yok.*

Çocuk koşacakmış gibi gerildi ama Fanli durması için bir elini kaldırdı.

“Buralardan değilsin.” Sesi birbirine sürtülen iki taş gibi kulak tırmalayıcıydı. “Tuniğin kumaşı buradaki köylerde henüz satılmıyor.”

“D-değilim,” diye kekeledi çocuk şaşkınlıkla.

“Beni dinle. Buradan gittiğinde herkese Xishi’nin yaşadığını söyle.”

Çocuğun gözlerinin akı parladı ve altında mezarımın duyduğu kabarık toprağa korku dolu hızlı bir bakış attı. Gün gibi

ortada olan şeyi söyleyerek hayatını riske atıp atmayacağını düşünüyor gibiydi. “A-ama... ama... Üzgünüm, o—”

“Onlara Xishi’nin yaşadığını ve benimle olduğunu söyle,” diye üsteledi Fanli, gözlerinde dile getirilmemiş bir tehdit saklıydı. *O cümleyi bitir de boğazını keseyim.* “Wu Krallığı’ndaki görevinin ardından birlikte istirahate çekildiğimizi anlat herkese. Tai Gölü’ne yelken açmaya, hiç göremediğimiz yerlere gitmeye karar verdiğimizizi. Onun çok cesur, onurlu, mutlu ve sonunda özgür olduğunu söyle. Anladın mı?” Sözleri öyle karardı ki çocuk olduğu yerde donakaldı, sertçe yutkundu.

“E-evet, a-anladım sanırım.”

“Güzel,” dedi yumuşak bir sesle. Gözleri artık çocuğa değil, nehre bakıyordu. Sanki kilometrelerce ileriye, nehrin sonunu görebiliyormuş gibi. “Herkesin bildiğinden emin ol. Onun hak ettiği son bu.”

Çocuk başını aşağı yukarı salladı ve koşarak uzaklaştı.

O gittiğinde Fanli dizlerinin üzerine çöküp elini mezarının toprağına koydu. Karanlıklar içinde yapayalnız bir silüetten ibaretti. “Xishi,” diye fısıldadı. “Lütfen bana inan. Gelip seni bulacağım.”

Ona inanıyordum.

Yer altında zaman fani dünyadakinden daha farklı akıyordu. Yıllar su gibi akıyor, fırlatılan bir ok misali hızla geçiyordu. Yukarıda yaşayanlar için hayat devam ediyordu. Aynı gündelik kaygılar, yaklaşan felaketler, boş tahıl ambarları, ayrı trajik aşklar, soğuk lapalar, acımasız cinayetler, sıcak yataklar, kalıcı yaralar, kayıp çocuklar, hastalanmış ebeveynler, gürültülü festivaller. İnsanlar kavuşuyor ve ayrılıyor, seviniyor ve üzülüyor, birbirinden ölümüne nefret ediyor ve birbirini ölesiye seviyordu. Ay doğup batmaya devam ediyor, güneş her sabah her tarafı aydınlatıyor, önceki gece dökülen kanları silip atıyordu.

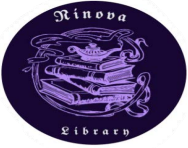
Benden sonra ölenler çoktan bir sonraki hayatta yeniden doğmak ve yeni bir döngüye başlamak üzere gitmişti. Fakat ben hâlâ buradaydım. Bekliyordum, izliyordum.

Aradan belki bir asır belki de sadece on yıl geçti.

Bildiğim tek şey uzun zamandır karanlığın, ölümün soğukluğunun hüküm sürdüğüydü. Her şey beyaz, yoğun bir sis gibi bulanıktı. Sonra günün birinde, Sarı Pınarlar'ın karşı kıyısında onu gördüm. Ruhu diğerlerinden daha parlaktı, gülmüşten bir alev gibi göz kamaştırıyordu. Tabii bunda şaşılacak bir şey yoktu. Öyle olduğunu hep biliyordum.

Sert akıntıya direnip karşı kıyıya yüzdüm. Aramızda çok mesafe vardı, yıllarla ve metrelerle ölçülemeyecek kadar uzak bir mesafe. Hepsini aşip karşısına dikildim. Karanlık bile güzelliğinin önünde duramıyordu.

Bana gülümsedi ve sis dağılıverdi.

TEŞEKKÜRLEF

Bu kitabı kaleme aldığım yazı hiç unutmayacağım. Yirmi bir yaşındaydım, üniversiteden mezun olduktan sonraki ilk işimde çalışıyordum. Her sabah güneş doğarken ve ben henüz gerçek hayatın karmaşasına dalmamışken oturur, çocukken annemin bana anlattığı efsaneleri düşünürdüm. Sonra da hepsini tek tek yazardım. O yazdıklarımın bugün elinizde tuttuğunuz bu kitaba dönüşmesi pek çok harika insanın emeği sayesinde oldu.

Tüm bunları mümkün kılan menajerim Kathleen Rushall'a teşekkür ederim, desteğin olmasa ne yapardım bilemiyorum. Seni tanıdığım, bu sektörün zorlu zamanlarında hep yanımda olduğun için çok şanslıyım. Andrea Brown Literary Agency'nin muhteşem ekibine de teşekkürler.

Tiffany Shelton'a bu kitabı her anlamda sahiplendiği için teşekkür ederim. Bana olan güvenine ve içgörüne kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar değer veriyorum ve seninle çalışmak hayallerimin gerçeğe dönüşmesi gibiydi. Gelmiş geçmiş en göz kamaştırıcı kapak tasarımı için Ervin Serrano'ya teşekkür ederim. Gözünden hiçbir şey kaçmayan editörüm Michelle Li'ye de ayrıca teşekkür ederim, bıraktığın her not için sana minnettarım. Tüm yetenekleri ve uzmanlıkları için Lizz Blaise, Layla Yuro, Devan Norman, Ervin Serrano, Amelia Beckerman ve Dori Weintraub'a sonsuz teşekkürler.

Bu hikâyenin daha fazla okuyucuya ulaşması için yorulmadan çalışan Taryn Fagerness Agency'den Taryn Fagerness'a çok teşekkür ederim. Kitaplarıma gösterdiğin ilgi ve duyduğun heyecan için sana ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem.

Yabancı baskılar üzerinde çalışan ve onları hayata geçiren herkese sonsuz teşekkürler. Sözlerimi başka dillerde görmek eşsiz bir ayrıcalık ve mutluluk kaynağı.

Yazar olmanın en gerçeküstü yanlarından biri örnek aldığınız, kitaplarınızı bir hazine gibi gördüğünüz, tek oturuşta bitirdiğiniz, rafınızda sergilediğiniz yazarların yazdıklarını okumasıdır. Bundan daha gerçeküstü olansa bu yazarların hıncahınç dolu programlarına rağmen kitaplarınıza ufak övgüler yazmaya vakit ayıracak kadar cömert ve kibar olmalarıdır. Grace D. Li, Sue Lynn Tan, Shelley Parker-Chan, Chloe Gong, Jane Hur ve June CL Tan'a en içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Kitap satıcılarına, kütüphanecilere, okurlara ve kitaplarıma şans veren herkese teşekkür ederim. On iki yaşından beri yazar olmanın hayalini kuran biri olarak bunun işim olmasına hâlâ şaşıyorum ve bunu tamamen size borçluyum.

Saçmalamalarımı dinlediği, aklımı okuduğu ve yazdığım her şey hakkında kıymetli geri bildirimler sunduğu için Alyssa'ya teşekkür ederim. Sınavlara çalışman gerekirken öğleden sonralarını kitaplarıma ayırdığın için sana hem bir teşekkür hem de bir özür borçluyum. Umarım sen yanımdayken her şeyin katbekat güzel olduğunu biliyorsundur.

Ve son olarak, anneme ve babama teşekkür ederim. Benim için yarattığınız dünya bu kadar güzel olmasaydı bu kurgusal dünyaları hiçbir zaman yaratamazdım.

"Olağanüstü ve yürek parçalayıcı.
Yepyeni bir klasik."

Shelley Parker-Chan, *Güneş Olan Kız'ın*
Sunday Times Çoksatan Yazarı

"Nefes kesici, yürek burkan bir hikâye. *Yitik Nehrin Şarkısı*
eski bir efsaneyi olağanüstü bir üslupla yeniden yorumlayarak
tarihi kurgu türüne değerli bir katkı sağlıyor."

Chloe Gong, *Immortal Longings*'in *New York Times* Çoksatan Yazarı

"Tutkulu ve insanın içini acıtacak kadar samimi... Güç, politika ve sevdiklerimiz uğruna
nelere dönüşebileceğimizi ele alan çarpıcı ve özenle kurgulanmış bir inceleme."

Grace D. Li, *Portrait of a Thief*'in *New York Times* Çoksatan Yazarı

"Mükemmel, büyüleyici, yürek burkucu. Harika bir üslubun, yasak bir aşkın
ve karmaşık karakterlerin ayaklarınızı yerden kesmesine hazır olun."

Sue Lynn Tan, *Ay Tanrıçası'nın Kızı'nın* *USA Today* Çoksatan Yazarı

"Tekrar tekrar okumak isteyeceğiniz duygusal bir destan."

Joan He, *The Ones We're Meant to Find*'in *New York Times* Çoksatan Yazarı

"Dokunaklı, hüzünlü ve müthiş bir hasretle dolu... Nefes kesici bir hikâye."

Andrea Stewart, *Drowning Empire Üçlemesi*'nin Uluslararası Çoksatan Yazarı

"İmparatorlukların yükselişi ve çöküşü arasında geçen hayatta kalma ve
fedakârlık üzerine yürekleri parçalayan romantik bir hikâye."

June C.L. Tan, *Jade Fire Gold* ve *Darker by Four*'ün
Uluslararası Çoksatan Yazarı

"Büyüleyici bir üslup, dokunaklı bir aşk hikâyesiyle
birleşiyor... Nefesiniz kesilecek."

June Hur, *The Red Palace*'in
Çoksatan Yazarı